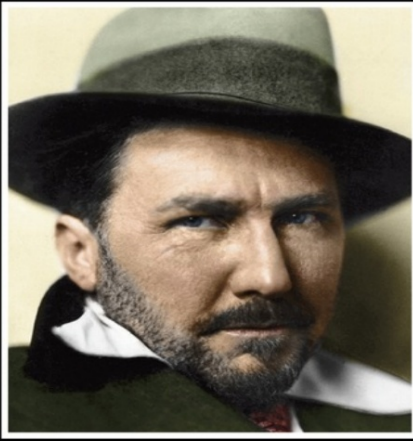
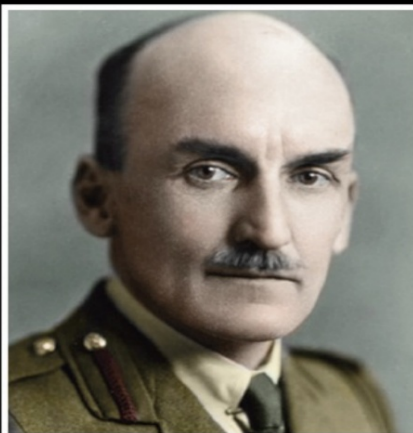
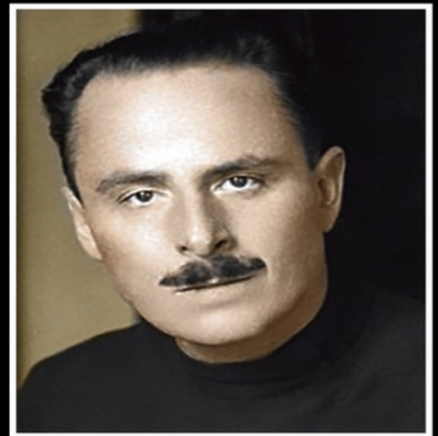
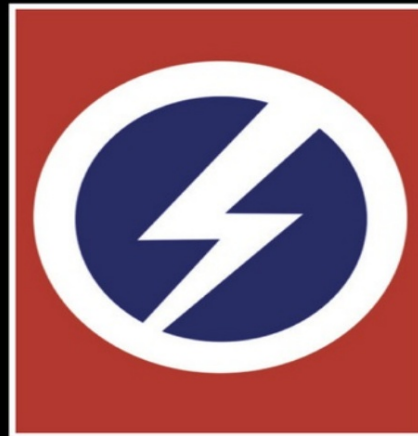

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE
'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

Volume One

Овозҳои фашистӣ

Очеркҳо аз «Квартали фашистӣ» 1936-1940

Ҷилди якум

Овозҳои фашистӣ

Очеркҳо аз «Квартали фашистӣ» 1936-1940

Ҷилди якум

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd Ҳама

ҳуқуқҳо ҳифз шудаанд. Ҳеҷ як қисми ин китобро дар ҳама гуна шакл бо ягон воситаи электронӣ ё механикӣ, аз ҷумла нусхабардорӣ, сабт ё нигоҳдорӣ ва ҷустуҷӯи иттилоот бидуни иҷозати хаттӣ ношир тақрор кардан мумкин нест.

Sanctuary Press Ltd
кучаи Шелтон, 71-75

Боғи Ковент

Лондон WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com

Почтаи электронӣ: info@sanctuarypress.com

САДОИ ФАШИСТОН — ЧИЛДИ ЯКУМ

Ин нашрия иншоҳоро дар бар мегирад:

Чон Бекет
Ҷеймс Дреннан
Нора Элам
генерал Франко
генерал-майор J. F. С. Фуллер Ҷозеф
Геббелс Ҷ.К. Хейдон
Макс Гуруснагй
Ҷориан Ҷенкс
Уилям Ҷойс
Доктор Роберт
Лей Фрэнсис
Макевой сэр
Освальд Мосли Эзра
Паунт Видкун
Квислинг Альфред
Розенберг Артур Рид
Анн Силиг-
Тхомсонт Равент А. Юсуф
Али

Мундариҷа

[Овозҳои фашистӣ](#)

[Фалсафаи фашизм аз ҷониби сэр Освальд Мосли Олмон ва](#)

[занони ӯ аз ҷониби Энн Зелиг-Томан Сотсиализм чист? Чозеф](#)

[Геббелс Фалсафаи ҷаҳонӣ ва сиёсати хориҷӣ аз](#)

[ҷониби Алфред Розенберг Фашизм, занон ва демократия аз ҷониби Нора](#)

[Элам Акрҳои қиматбаҳо аз ҷониби Чориан Ченкс Берчтесгадени](#)

[Гитлер як идил аз Олмони нав аз](#)

[ҷониби Чоан Морган Федератсияи ҷаҳонии скандинавӣ аз ҷониби Видкун Квислинг](#)

[Тафсири Варизми Фаудин Суханронии генерал-майори JFC](#)

[Фуллер генерал Франко дар мавриди орфологияи иқтисодӣ](#)

[аз ҷониби Эзра Паунт Сабабҳои инқилоби А. Равен Томсон, ки аз](#)

[ҷониби Эзра Паунд хиёнат](#)

[карда шуд. марксизм, таълимоти фано аз ҷониби Фрэнсис](#)

[Макевой Душман либерализми милли аз ҷониби](#)

[Уилямс Карлӣ аз ҷониби Милли Сотсиалист](#)

[Уилямс Кэрли Сотсиалист Артур Рид Афсонаи яҳудӣ аз ҷониби](#)

["Септик"](#)

[Ҷаҳони мусулмонӣ ва Фаластин аз ҷониби А. Юсуф Алӣ](#)

[фашизм ва диалектика аз ҷониби А. Равен Томсон Мероси](#)

[хок аз ҷониби Фрэнсис Макевой Иқтисоди корпоративӣ аз](#)

[ҷониби А. Равен Томсон Чунбиши нацистӣ дар дурнамо](#)

[аз ҷониби Чеймс Дреннан Демократияи иҷтимоӣ дар таназзул аз](#)

[ҷониби Чон Уорк Фашизериш Фуллик ва Форс Ч. аз](#)

[ҷониби Освальд Мосли Қувват тавассути шодӣ аз ҷониби доктор](#)

[Роберт Лей Кори кӯмакрасонии зимистонаи](#)

[Олмон аз ҷониби Макс Хунгер](#)

Фалсафаи фашизм аз ҷониби сэр Освальд Мосли

Ин лексияест, ки сэр Освальд Мосли дар Иттифоқи забони англисӣ рӯзи чоршанбе, 22 март соли 1933 хондааст.

О Мухолифони шумо иддао доранд, ки фашизм ягон заминаи таърихӣ ё фалсафа надорад ва имрӯз вазифаи ман ин аст, ки тахмин занам, ки фашизм решаҳои амиқ дар таърих дорад ва аз ҷониби баъзе парвозҳои беҳтарини тафаккури спекулятсионӣ устувор шудааст. Ман, албатта, медонам, ки фалсафа ба фаъолияти мо дар рубрикаҳои матбуоти ҳаррӯза чандон рабт намедихад ва вақте хондаед, ки ман дар мавзӯи “Фалсафаи фашизм” лекция меҳонам, шояд бисёре аз шумо мегуфтанд: “Ин бандит бо фалсафа чӣ кор дорад?”. Бо вучуди ин, бовар дорам, ки шумо бовар хоҳед кард, ки он оинаҳои бузурги тафаккури ҷамъиятӣ на ҳамеша инъикоси хеле дақиқ медиҳанд ва дар ҳоле, ки шумо танҳо лаҳзаҳои ҷунбавартари пешрафти моро мутолиа мекунед, вале лаҳзаҳои дигаре ҳастанд, ки дар андеша ва тафаккури созанда умқ доранд. То ҳол ба андозае дуруст аст, ки фалсафаи фашистӣ шакли хеле конкретӣ ва муайян нагирифтааст, вале шумо бояд дар хотир доред, ки эътиқоди фашистӣ ҳамагӣ бештар аз даҳ сол вучуд дошт: ин афзоиши даҳсолаи охир аст. Бо вучуди ин, заминаи фалсафии он аллакай қодир аст, ки муайян кунад ва ин дар як фосилаи хеле кӯтоҳтар аз рушди мувофиқ дар ҳама гуна эътиқоди бузурги сиёсии таърихӣ рӯй дод. Чи тавре ки ҳуди ҳаракати фашистӣ дар як катор мамлакатҳои бузург ба суи ҳокимият бо суръати ғавқулдод пеш рафтааст, имон ва фалсафаи фашистӣ ҳамчун концепсияи доимӣ, муносибат ба ҳаёт назар ба фалсафаи динҳои кӯҳна хеле тезтар пеш рафтааст. Либерализмро гирем: фосилаи хеле тӯлонӣ байни навиштаҳои Вольтер ва Руссо ва ташаккули ниҳони ақидаи либералӣ дар дасти давлатмандони инглиз дар охири асри 18 ва ибтидои садаи нуздаҳум гузашт.

Дар ҳақиқат ин ҳаракатҳои бузурги сиёсӣ ва табaddулоти психологӣ танҳо хеле сул ба системаи муайяни тафаккур, инчунин системаи амалиёт кристалл мешаванд; ва дар сурати фашизм, эҳтимолан ба зудӣ интизор шудан мумкин аст, ки дар охири даҳ сол, он бояд шакли кристаллшудаи мушаххасро гирифт. Бо вучуди ин, ман боварӣ дорам, ки фалсафаи фашистиро метавон бо истилоҳҳои ғаммо ифода кард ва гарчанде ки он ба тафаккури ин аср саҳми комилан на мегузорад, аммо онро метавон нишон дод, ки ҳам пайдоиши худ ва ҳам дастгирии таърихӣ худро аз андешаи муқарраршудаи гузашта ба даст меорад.

Дар навбати аввал ман пешниҳод мекунам, ки аксари фалсафаҳои амал аз синтези низоъҳои фарҳангӣ дар давраи қаблӣ гирифта шудаанд. Дар он ҷое, ки дар асри фарҳанг, тафаккур, тафаккури абстрактӣ шумо ду фарҳанги бузургро дар муқобили шадид пайдо мекунед, шумо одатан дар давраи минбаъдаи амал як синтезро дар амал байни ин ду зиддияти тез пайдо мекунед, ки боиси эътиқоди амалии амал мегардад. Шояд ин концепсия ба назари шумо то андозае равиши Шпенглерӣро пешниҳод кунад; ва комилан дуруст аст, ки файласуфи бузурги немис барои дар заминаи васеи тафаккури фашистӣ тасвир кардан аз ҳар чизи дигар бештар кор кардааст. Аммо ин замина хеле васеъ аст. Ин як заминаи бузурги таърихӣ ҷаҳонист, ки аз он пешниҳоди фашистӣ ба вучуд меояд. На он қадар зиёд аз он. Ва шояд вай аз наздик шудан ба мавзӯ бо пессимизми модарзодиаш монев шуда бошад, ки ин дар навбати худ, ман бо хоксорона ба шумо пешниҳод мекунам, ки аз тамоми надонистани ӯ аз илми муосир ва рушди механикӣ бармеояд.

Агар шумо айнакҳои Шпенглерӣро бубинед, шумо ҳатман ба ҳулосае хоҳед омад, ки ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Watermarks*****

пессимизми шадид, зеро он омилеро, ки бори аввал дар дасти инсон қобилияти комилан аз байн бурдани мушкилоти камбизоати ро медиҳад, пинҳон мекунанд. Ва ман бовар дорам, ки файласуфи олмони мо дар бораи ин омил нави беандоза нофаҳмо аст, ки ӯро ба ҳулосаи пессимистии худ водор мекунад. Бо вучуди ин, ин ба ҳеҷ ваҷҳ саҳми бузурги ӯро дар тафаккури ҷаҳонӣ безътибор намекунад.

Шумо дуруст ҳулоса хоҳед кард, ки пешниҳоди ман дар бораи издивоҷи фарҳангҳои зоҳиран зиддиятнок, ки дар давраи минбаъдаи амал ба тавлиди як фарзанди фалсафии давра мебарад, ки дар амал ифода мешавад, аз андешаи Шпенглерӣ бархӯрд дорад. Аммо ман фикр мекунам, ки ман метавонам ба шумо нишон диҳам, ки дар амалияи воқеӣ ин тезис дар парвандаи фашистӣ чӣ гуна кор мекунад. Ман ба шумо пешниҳод мекунам, ки дар асри гузашта муборизаи бузурги зеҳнӣ аз таъсири бузурги тафаккури Нитше ба тамаддуни насронӣ ду ҳазорсола ба вучуд омадааст. Ин таъсир танҳо хеле сусти амалӣ карда шуд. Натиҷаҳои пурраи он танҳо имрӯз кор мекунанд. Аммо дар тафаккури муосир ба кучое, ки хоҳед, рӯй гардонед, шумо натиҷаҳои он муборизаи азимро барои азхудкунии ақл ва рӯҳи инсон пайдо мекунед. Дине вучуд дошт, ки то он даме, ки Ғарб дахл дорад, дар тӯли асрҳои зиёд дар тафаккури инсонӣ ҳукмфармо буд. Ва ногаҳон, бори аввал, он дин ва он фикр ба таври муассир зери шубҳа қарор гирифт ва пояҳои он барои лаҳза ба ҳар сурат, ба ларза афтаданд. Он бо энергияи ҳашмигин ва бо гениалии фавқулода маҳкум карда шуд - ба таври кулӣ маҳкум карда шуд.

Ман, чунон ки шумо баъдтар хоҳед дид, - худам даъвои зидди масеҳиятро баён намекунам, зеро ман ба шумо нишон медиҳам, ки чӣ гуна ман боварӣ дорам, ки таълимоти нитшеӣ ва масеҳӣ қобилияти синтез кардан доранд. Аммо дар ин маврид ба ман лозим аст, ки тафовути аслии ин ду ақидаҳо таҳқиқ кунам ва бубинам, ки тафовут дар кучо ҷамъ шуда ва шабоҳатҳо дар кучо пайдо шудаанд. Нитше, чунон ки шумо медонед, тамоми асосҳои тафаккури масеҳиро зери шубҳа гузошт. Дар асл гуфт: «Ин дини банд ва нотаъво аст. Ин имони мардумест, ки аз зиндагӣ гурезанд, бо воқеият рӯ ба рӯ нахоҳанд шуд, наҷотро дар охираҳои ҳаёлараст меҷӯянд - наҷоте, ки онҳо на қувваи ҳаёти доранд ва на мардонагӣ дар ин ҷо дар рӯи замин. Он аз рӯҳияи заъф ва таслим гирифта шудааст.» Вай онро бо як ибораи бузург, агар дуруст дар ёд дошта бошам, «дине, ки инсониятро занҷир ва нотаъво карда буд» маҳкум кард.

Ва ба ҷои ин эътиқод ӯ тасаввуроти супермардро ба вучуд овард, ки инсоне, ки бо душворӣ, хатар рӯ ба рӯ мешавад, ба воситаи чизҳои моддӣ ва бо душвориҳои муҳити зист пеш меравад, барои ноил шудан, ғалаба кардан ва эҷод кардани як ҷаҳони худ дар рӯи замин. Ин барои тамоми асос, на танҳо фикр, балки барои зиндагӣ даъват буд. Ва он андешаи дунёро ба пояҳои худ ларзонд. Ба назари касоне, ки дар он замон ба ин ихтилоф саҳт нигарон буданд, чунин менамуд, ки ин ё он ақидаҳо бояд пирӯз шаванд ва ин ё он ақида бимирад; ки ҳар як комбината, ҳар як синтези он таълимотҳои ба ҳам зид ба ҳамдигар тамоман аз имкон берун буд.

Ҳоло ман бовар дорам, чунон ки дар ҳаёти ҳаррӯза аксар вақт рӯй медиҳад, ки ақидаҳои, ки ба назарашон ба ҳам монанданд, дар асл, вақте ки бодикҷат баррасӣ мешаванд, ба баъзе ошӣ ва дар воқеъ ба синтези муайян дучор мешаванд; ва ман фикр мекунам, ки ман метавонам ба шумо нишон диҳам, ки воқеан, имрӯз дар таълимоти фашистӣ шумо тӯии пурраи хусусиятҳои бузурги ҳарду ақидаҳо пайдо мекунед. Аз як тараф шумо дар фашизм, ки аз насроният гирифта шудааст, бевосита аз концепсияи масеҳӣ гирифта шудааст, диди бузурги хидмат, худсарӣ, фидокорӣ дар роҳи дигарон, дар роҳи ҷаҳон, дар роҳи кишвари худ; на аз байн бурдани фард, ба мисли омезиши фард дар чизи хеле бузургтар аз худ; ва шумо ин таълимоти асосии фашизми доред - хидмат, худдорӣ - ба он чизе, ки фашистон бояд бузургтарин далели онро тасаввур кунанд

ва бузургтарин такони ҷаҳон. Аз тарафи дигар, шумо аз андешаи Нитшей мардонагӣ, муқовимат ба ҳама чизҳои мавҷуда, ки ба қадами инсоният ҳалал мерасонанд, комилан рад кардани таълимоти таслимиро мебинед; қобилияти устувор барои мубориза бурдан ва бартараф кардани ҳама монеаҳо. Шумо дар ҳақиқат таълимоти одамони тавоно ва худёриро ба вучуд овардаед, ки ин ҳислати дигари барҷастаи фашизм мебошад.

Аз ин рӯ, мо пайдо мекунем, ки ман метавонам даъво кунам - баъзе тӯйи ин ду таълимоти бузургро дар эътиқоди амалии фашизми имрӯза ифода мекунам. Ва ин, дар ҳақиқат, дар тамоми муносибати мо ба ҳаёт ифода меёбад. Мо метавонем онро ба хурдтарин ҷузъиёти мавҷудияти умумӣ расонем. Аз мафҳуми васеътарин ва абстракттарин мо метавонем ба муфассалтарин чизҳои ҳаёти ҳаррӯза бирасем.

Мо аз тамоми халки худ концепсияи асосии хизмати давлатиро талаб менамоем, вале мо ҳам ба ивази онҳо розӣ мешавем ва чунин мешуморем, ки дар концепсияи фашистӣ давлат бояд озодии мутлақро тасдиқ кунад. Инсон дар ҳаёти ҷамъиятии худ бояд худро ҳамчун узви муносиби давлат рафтор кунад, дар ҳар як амали худ ба манфиати миллат мувофиқ бошад. Аз тарафи дигар, вай дар иваз аз давлат озодии комил барои зистан ва инкишоф додани шахсият мегирад. Ва дар ахлоқи мо - ва ман фикр мекунам, ки ман метавонам даъво кунам, ки ин ягона ахлоқи ҷамъиятӣ аст, ки дар он амалияи хусусӣ комилан бо эътирози ҷамъиятӣ мувофиқат мекунад - дар ахлоқи мо як санҷиши ҳама гуна саволи ахлоқӣ ин аст, ки оё он қудрати шахсро барои хидмат ба давлат монеъ мекунад ё ба ҳеҷ ваҷҳ нобуд мекунад. Ў бояд ба суолҳо посух гӯяд: "Оё ин амал ба миллат осеб мерасонад? Оё ба дигар намоёндагони миллат осеб мерасонад? Ва агар ҷавоб ба ҳамаи ин саволҳо равшан бошад, шахс озодии мутлақро дорад, ки ҳар чӣ хоҳад, анҷом диҳад; ва он то ба ҳол ба фард андозаи бузургтарини озодиро дар назди давлат медиҳад, ки ҳама гуна низоми тахти давлат ё ягон ҳокимияти динӣ ба фард дода шудааст.

Муносибати наздиктарин ба ин имтиҳони ахлоқӣ эҳтимолан равиши тамаддуни ҷунонӣ буд, ки дар соҳмон, албатта, концепсияи давлат аз концепсияи фашистии имрӯза на он қадар камтар аст.

Ин муносибат, он заминаи фалсафӣ ба фашизм коидаҳои хеле возеҳи рафтори ҷамъиятиро бор мекунад, ки онҳо ба муқобилияти муфассали тартиботи мавҷудаи чизҳо дохил мешаванд, гарчанде ки мо ба ин тафсилот амик намеравем, ба гайр аз он ки нишон диҳем, ки ин принципҳои васеъ ба тафсилот дучори камшавӣ мебошанд. Масалан, мо чунин системаеро хандаовар мешуморем, ки дар он шахсе, ки дар он шахсе, ки ҳатто баъди як соате, ки нӯшидани нӯшокӣ қонунӣ аст, бо нӯшидани нӯшокӣ ба худ осеб расонида метавонад, ҷарима мешавад, вале шахсе, ки дар сурати ба сифати ходими ҷамъиятии худ ҳамчун як ходими ҷамъиятии калон ё камтар метавонад бечазой амал кунад, ки метавонад ба тамоми сохтори давлат таҳдид кунад. Агар ба худ камтарин зарар расонад, тамоми кувваи қонун ба муқобили вай сафарбар карда мешавад; вале бо сифати ҷамъиятии худ метавонад ба тамоми ҳаёти Миллат таҳдид кунад: вай метавонад ба ҳуди сутунҳои Давлат таҳдид кунад.

Принсипи фашистӣ озодии шахсӣ ва хизмати ҷамъиятӣ мебошад. Ин ба мо, дар ҳаёти ҷамъиятии мо ва дар муносибати мо нисбат ба одамони дигар интизоми муайян ва маҳдудияти муайяне мегузорад; балки танҳо дар ҳаёти ҷамъиятии мо; ва ман бояд ба таври қатъӣ баҳс кунам, ки ягона роҳи ба даст овардани озодии хусусӣ ин соҳмони ҷамъиятӣ буд, ки аз бесарусомонии иқтисодии имрӯза дар ҷаҳон як тартибе баровард ва чунин соҳмони ҷамъиятиро танҳо бо усулҳои қудрат ва интизом, ки ба фашизм хос аст, таъмин кардан мумкин аст.

Аммо барои баргаштан ба паҳлуи фалсафӣ, мо мебинем, ки фалсафаи ӯ ба фашист як интизоми муайян дар ҳаёташ таҳмил шудааст, як варишгарӣ, чунон ки ман онро меномам, ва ҳисси эътимод ба роҳбарият, эътиқод ба қудрат, ки ба ҳаракатҳои дигар бегона аст. Ва дар ин ҷо моро якбора ба нуктаҳои асосии социализм ва либерализм дучор мекунам.

Социализм, албатта, аз либерализм аз ҷиҳати концепсияи ташкили хоҷагӣ ба кулӣ фарқ мекунад; *****

Табиғидиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

аммо дар фалсафа ман фикр мекунам, ки камтар сотсиалистҳо ё либералҳо ҳастанд, ки агар мо дар муносибати Волтер-Руссо ба зиндагӣ ба қадри кофӣ ба ақиб биравем, бо он розӣ нестанд, ки онҳо воқеан як пайдоиши умумӣ доранд; ва пеш аз ҳама охирин. Акнун ман метавонам ба шумо фарқияти асосиро пешниҳод кунам, ки дар ин ҷо дар байни либерализм ва сотсиализм аз як тараф ва фашизм ба вучуд меояд? Руссо, ба назари мо, ё ҳатто калон содир кард, ё хеле нодуруст фаҳмида буд. Руссо баробарӣ гуфта буд. Мо ҷавоб медиҳем, ки агар шумо баробарии имкониятҳоро дар назар доред, ҳа; агар баробарии одамо дар назар дошта бошед, не. Ин як абсурд аст. Ман шахсан боварӣ дорам, ки агар ӯ дуруст хонда шавад, Руссо баробарии имкониятҳоро дар назар дошт, ки ҳамлаи асосии Руссо ба системаи таназзуле, ки ӯ дар он зиндагӣ мекард, нигаронида шудааст ва дуруст нигаронида шудааст. Вай дар асл гуфт: "Ин бемаънӣ аст, ки ин ашрофи бевафо ва таназзули Фаронса" (чунон ки онҳо бешубҳа дар он замон буданд) "барои худ имтиёзҳои талаб кунанд, ки зиндагии миллатро ҳалалдор мекунанд. Баробарии имконият як чизи асосӣ аст. Бигзор онҳое, ки ба ҳукмронӣ мувофиқанд, ҳукмронӣ кунанд. Бигзор ҳеҷ кас ҳукмронӣ накунад, зеро бобои худ ба ҳукмронӣ мувофиқат кардааст." Ин исъён бар зидди имтиёз, тасдиқи он буд, ки одами сохибистеъод ва тавоно бояд шахсе бошад, ки корҳои давлати бузургро пеш барад. Аммо ин таълимот аз ҷониби шогирдони минбаъдаи ӯ ҳамчун баробарии инсон, ки ҳама одамон баробаранд, қабул карда шуданд.

Аз он сохтмон тамоми галат ба миён меояд, чи тавре ки мо мебинем. Ин як бемаънии ошкор ва равшан аст. Як мард, аз ҷиҳати ақл ва ҷисм, аз дигараш хеле фарқ мекунад. Гап, чунон ки аксар вақт социалистҳо мегуянд, дар бораи баробарии ахлоқӣ ва маънавий нест. Ин чизи тамоман дигар аст. Аз ҷиҳати ахлоқӣ ва рӯҳонӣ, шахсе, ки фарши як тиҷорати калонро мерӯяд, метавонад аз мудире он тиҷорат хеле болотар бошад. Аммо савол ин аст, ки кадом мард барои иҷрои кадом кор мувофиқ аст. Вазифаи дурусте, ки ӯ бояд иҷро кунад, кадом аст? Баъзе одамон дар як чиз хубанд ва баъзеҳо дар чизи дигар. Бешубҳа, мо концепсияи синфӣ иҷтимоиро аз фашизм комилан нест мекунем, зеро ин ба имкони ирсият таъна мекунад; аммо мо мегӯем, ки баъзе одамон табиатан барои иҷрои баъзе корҳо мувофиқанд, ва дигарон не. Ва вақте ки шумо ин асоси фикрро қабул мекунад, шумо тамоми концепсияи демократияро зери шубҳа мегузоред.

Шумо ба эътиқоди он шубҳа мекунад, ки ҳар як саволи ҷаҳон, ҳарчанд мураккаб бошад ҳам, аз ҷониби ҳар кас, ҳарчанд камтаҷриба, ҳал карда мешавад; ва воқеан аз ин нуқтаи назар, ин як чизи ғайриоддӣ аст, ки ба як техник дар ҳукумат ё ягон чизи дигар аз ҷониби одамон, ки тақрибан панҷ дақиқа дар давоми сол ба ин мавзӯ менигаранд, дастур диҳад. Агар ман ба ҷеҳи муҳандисӣ даромадам, муҳандисро иҷро кардани кори худ тамошо мекардам ва баъд ба ӯ чӣ тавр иҷро кардани ин корро кардан бошам, ӯ ба ман мегуфт ва дуруст аст, ки ман ҳари ғурур ҳастам. Ба ҳамин монанд, аз шахсе, ки ҳеҷ мушкили кишварро наомӯзад, бояд интизор шавад, ки пиёла пивои худро болои пештахта гузошта, ба назди кабинаи интиҳоботӣ меравад ва дастурҳои муфассал медиҳад, ки дар ҷаҳор соли оянда кишвараш чӣ гуна идора хоҳад шуд, ба назари мо як тасаввури бемаънӣ менамояд. "Ҳама баробаранд ва ҳама одамон баробаранд, ки дар бораи ҳар мавзӯ фикр кунанд, ба шарте ки он як мавзӯест, ки ҳамчун ҳукумати як кишвар мураккаб аст:" ин тафсирест, ки сотсиал-демократия ба навиштаҳои Руссо додааст ва ин концепсия бешубҳа бемаънист. Аммо вай асоси фалсафии тамоми системаи демократӣ мебошад. Аз ин рӯ, мо ин концепсияи асосиро зери шубҳа мегузорем, ки ҳамаи одамон дар ҳама мушкilot баробаранд. Мо баробарии имкониятҳоро ба даст меорем ва ҳудудон месозем ва бар зидди концепсияи мероси имтиёзнok истодаем ва бояд истодаем.

Вакте ки одам худро исбот кард, вай метавонад ба мартабаҳои калонтарини мамлакат барояд ва тамоми системаи маорифи мо бояд ҳамин тавр сохта шавад. Аммо ӯ набояд дар боло бошад, зеро падар ё бобояш пеш аз ӯ дар он ҷо буданд. Ва ҳамин тавр, аз як тараф мо имтиёзи ростро зери шубҳа мегузорем ва аз тарафи дигар ба таълимоти беақлонаи чап, ки ҳама одамон аз рӯи атои табиат баробаранд, эътироз мекунем. Акнун шумо метавонед бигӯед ва шояд бо як ҳақиқат бигӯед, ки

ин таълимотҳо қаблан шунида шуда буданд, ки ин асоси бонапартизм буд ва ё боз баргардем ба пайдоиши он, асоси қайсаризм буд.

Албатта, дуруст аст, ки фашизм бо кайсаризм алокаи таърихӣ дорад, вале дунёи ҳозира аз шаклу шароитҳои ҷаҳони қадим фарқи калон дорад. Ташкилоти муосир хеле васеъ ва хеле мураккаб аст, ки танҳо ба ҳар як фард, новобаста аз боистеъдод таъя мекунад. Цезаризми муосир, мисли ҳама чизҳои муосир, коллективист. Танҳо ирода ва истеъдоди шах-сиро бо ирода ва қобилияти ҳазорон нафар интизомнок, ки ҳаракати фашистиро ташкил медиҳанд, иваз мекунад. Ҳар як ҷомаи сиёҳ як ҳуҷайраи инфиродии қайсаризми коллективист. Иродаи муташаккили оммаи вафодор, ки ба интизومي ихтиёрӣ тобеъ аст ва аз идеали дилчаспонаи зинда мондани миллии илҳом гирифта шудааст, ирода ба қудрат ва тартиби олии супермарди инфиродиро иваз мекунад. Бо вучуди ин, ин қайсаризми коллективӣ, ки бо аслиҳои илми муосир муҷахҳаз шудааст, дар ҳама муносибатҳои таърихӣ қайсаризми қадимӣ аз як тараф ба реакция ва аз тарафи дигар ба анархия меистад. Цезаризм аз як тараф ба муқобили спартаизм ва аз тарафи дигар ба сенати Патриций истода буд. Ин мавқеъ ҳамаҷун таърихи ду ҳазор соли охир қадимист. Аммо дар он рӯзҳо онҳо барои ноил шудан ба дастовардҳои соҳанда, ки имрӯз вучуд доранд, надоштанд ва ягона дарсе, ки мо метавонем аз далелҳои пешинаи ин таълимот гиризем, танҳо ин аст, ки ҳар вақт, ки ҷаҳон зери таъсири Спартак ба сукути қомил ва бесарусомонӣ меафтад, ҳамеша ҳама чизест, ки Шпенглер «дақиқатҳои бузург» номида буд, ки ҷаҳонро аз сулҳу озоиштагӣ берун меоварданд. Системаи нав ва устувориҳои нав. Ва ин қорро ҷунбишҳои фашистии муосир "бо эътирофи баъзе далелҳои бунёдии сиёсат ва фалсафа анҷом доданд. Боз шумо як тӯйи муайяни ду таълимоти ба назар ба ҳама муҳолиф доред. Моро ақсар вақт муттаҳам мекунад, ки чизе аз рост ва чизе аз ҷаф гирифтаем. Хуб, ин қори хеле оқилона аст, ки аз имони бад гирифта ва аз имони бад дур кардан; аз тафаккури қуҳнаи парламентӣ, албатта, ҳирадмандии ҳар як ҷунин роҳро мебинед ва фашизм, албатта, аз рост ва аз ҷаф чизе мегирад ва ба он далелҳои нав зам мекунад, то ба замони муосир.

Дар ин синтези нави фашизм, ки ба вазъияти бевоситаи ҳуд хеле наздик шуда истодааст, мо мебинем, ки мо принципи бузургии устувориҳои аз тарафи ҳокимият, бо фармон, интизом дастгирӣ шавандаро, ки хусусияти рост буд, қабул мекунем ва онро бо принципи пешравӣ, дигаргунӣ динамикӣ, ки аз ҷаф мегирием, алоқаманд мекунем. Консерватизм — ба он номи, ки дар ин мамлакат маълум аст, ба субот боварӣ дорад ва онро бо эътиқоди ҳуд ба тартибу низом дастгирӣ мекунад; вале дар он ҷое, ки консерватизм дар ҷаҳони ҳозира ҳамеша барбод рафтааст, дар он аст, ки устувориҳои онро танҳо бо роҳи прогресс ба даст овардан мумкин нест: муқобилияти устуворона ба дигаргунӣ вазъияти революциониро, ки консерватизм аз он бештар метарсад, ба амал меоварад. Аз тарафи дигар, ҷафҳо ҳамеша ба шарофати комплекси Руссои ҳуд дарк карда натавонианд, ки ягона роҳи пешрафт ин қабули вазъияти иҷроия аст, ки танҳо тавассути он тағирот имконпазир аст.

Аз ин рӯ, мо ба ҷунин ҳулоса омадем: шумо метавонед суботро танҳо дар сурате ба даст оред, ки шумо ба тағироти муназзам омода бошед, зеро барои устувор мондан шумо бояд ҳудро ба далелҳои нави замони нав мутобиқ кунед. Аз тарафи дигар, шумо метавонед танҳо пешрафтеро дошта бошед, ки ҷаф орзу мекунад, агар шумо вазъияти иҷроияи пешрафт, яъне қудрат, интизом ва садоқатро қабул кунед, ки ҳамеша танҳо ба рост тааллуқ доранд. Бо муттаҳид кардани ин ду принсип, мо ба асоси эътиқоди фашистӣ ва ташкилоти фашистӣ ноил мешавем.

Боз шумо мегӯед: "Ин бори дигар қайсаризм ё бонапартизм аст. Ин масъалаи роҳбарии сирф инфиродӣ буданро аз даст дод. Мошине, ки мо бо он сарукор дорем, хеле бузург аст, ки барои ҳар як фард танҳо идора карда наметавонад. Ҳамин тавр, он ба қайсаризми коллективӣ табдил ёфтааст -

рохбарии оммаи муташаккил ва боинтизом, ки дар як интизоми ихтиёрӣ бо идеалҳои бозеозии миллӣ ва ҷаҳонӣ ба ҳам пайваستاаст, ки онро бо шавқу илҳом мебахшанд. Аммо принципҳои асосӣ як хел мемуранд; ва аз ин ру, гарчанде ки ҳаракати фашистӣ шумо максадеро, ки кайсаризм пештар иҷро карда буд, иҷро карда метавонад, аз бесарусомоние, ки ҷанги байни Спартак ва реаксия ба амал овардааст, тартибот барорад, метавонад дар давоми якҷанд сол ё якҷанд аср ба ҷаҳон сулҳу озоиши бузург бахшад, вале вай дар ҳадаш таназзули ҳудро дорад ва дар ҳақиқат он чизеро, ки мо гумон мекунем, ба даст намеорад».

Ман бовар дорам, ки посух ба ин қазия, ки ягона далели воқеист, ин аст, ки ҳамеша қаблан омили илми муосир набуд. Шумо ҳоло як омили комилан нав доред. Агар шумо тавонед ба низоми давлатдорӣ худ як самаранокӣ нав ворид кунед ва ҳама эътироф мекунанд, ки ин гуна ҳаракатҳо ҳангоми ба сари қудрат омаданашон ҳадди ақалл муассир аст: агар шумо метавонед ҳатто барои ҷанд сол як қудрати иҷроия ва самаранокӣ, ки корхоро анҷом медиҳад, биёред, шумо метавонед нобиғаи илмро барои иҷроии вазифае, ки бояд дар ҷаҳони муосир иҷро кунад, озод кунед - ва шумо озод мекунед. Новобаста аз он ки нуктаи назари мо дар бораи сохти давлат ва иқтисодиёт гуногун бошад, ба фикрам, ҳамаи мо бояд розӣ шавем, ки бо ташкили солимфикри ҷаҳон, бо қувваи илм ва саноати муосир истехсол кардан, якбора ҳал кардани проблемаи кашшоқӣ ва яку якбора барҳам додани кашшоқӣ ва бадтарин ҳислатҳои бемори ва ранҷу азоби ҷаҳон имконпазир мекунанд.

Аз ин рӯ, агар имконпазир бошад, ки шакли муассири ҳукумат дошта бошед, шумо барои ҷунин система бори аввал дар таърих асбоберо доред, ки ба воситаи он ҷеҳраи замин барои ҳама вақт тағир дода шавад. Вақте ки корҳои муҳим анҷом ёфт, илму техникаи муосир озод шуд ва вазифаи ҳудро илро қард, вақте ки шумо системаи сиёсӣ фаҳмида шуд аз асоси гузаранда ва сиёсӣ ба пояи доимӣ ва техникаи иваз кардед, дигар ба сиёсат ва баъсӣ, ки ӯҳиди имрӯзро парешон мекунанд, эътиёри нахонад монд. Дар сурати ба таври бояду шояд сафарбар намудани илми муосир, мушкilotи камбизоатӣ ҳал мешавад, мушкilotи асосӣ ба қадри имкон аз байн хоҳанд рафт ва ҷуноне ки ҳама мебуданд, метавонанд бошанд. Он гоҳ инсоният барои ҷизҳое, ки дар ҳаёт муҳиманд, озод хоҳад шуд.

Аз ин рӯ, дар ҳоле ки шояд дуруст бошад, ки баъзе аз ин падидаҳо дар тақрори абадии таърих қаблан дар ҷаҳон дида шуда, ба нафъи бузург барои башарият дида шуда буданд, вале ҳеҷ гоҳ ҳаракатҳои бузурги иҷроия имкони анҷом додани вазифаҳои ҳудро, ки илм ва ихтирооти муосир ба зиммаи онҳо гузаштааст, надоштанд.

Дар лаҳзаи бӯҳрони бузурги ҷаҳонӣ, бӯҳроне, ки дар ниҳоят ногузир амиқ хоҳад шуд, ҳаракате пайдо мешавад, ки зуҳури онро ногузир мегардонад, дорои хосиятҳои муайяни анъанавии аз гузаштаи ҳеле пуршараф гирифташуда, вале бо воқеиятҳои имрӯза рӯ ба рӯ мешавад, ки бо асбобҳои, ки танҳо ин аср ба инсоният бахшидааст. Бо ин тасодуфи наву аҷоибӣ асбобу ҳодисаҳо душвории ин асрро бартараф кардан мумкин аст ва ояндаро устувории прогрессивӣ таъмин кардан мумкин аст. Эҳтимол ин охири мавҷи бузурги ҷаҳонии ҷовидона, ҳаракати ҷовидона тақроршавандаи қайсарӣ бошад; балки бо мадади илм ва илҳомӣ акли муосир ин мавҷ инсониятро ба сохилҳои дигар мебарад.

Он гоҳ, ниҳоят «кайсаризм», пурзуртарин зуҳуроти руҳи инсонӣ дар саъю қушиши баланд ба суи комъ-ёбиҳои пойдор рисолати ҷаҳонӣ ҳудро ба ҷо оварда, қурбонҳои ҳудро дар муборизаи асрҳо қафмонда, тақдирӣ таърихӣ ҳудро иҷро мекунанд. Инсонияте, ки аз камбизоатӣ ва аз бисёр даҳшат ва мусибатҳои беморӣ озод шудааст, то бақарабардорӣ ҷаҳоне, ки тавассути илм аз нав таваллуд шудааст, ҳама ба ҳаракати фашистӣ ниёз дорад, ки ба мақсади тартиботи нав ва олиҷаноби инсоният тақдир ёбад; аммо ба шумо дигар ба мардони аҷиб ва ташвишвар ниёз нахоҳед дошт *****конвертери китобҳои DEMO Watermarks*****

ки дар рузҳои мубориза ва хавф ва дар шабҳои торикӣ ва меҳнат асбоби пулодӣ сохтаанд, ки ба
воситаи он ҷаҳон ба ҷизи оӣ мегузарад.

Олмон ва занони ӯ аз ҷониби Энн Зелиг-Томан

ДАР ВАКТИ сафари охиринам ба Англия бисъёр занони англис аз ман дар бораи мавқеи занон дар Рейхи сеюм пурсиданд. Аз рӯи афсонаҳои шунидаашон, онҳо гӯё гумон мекарданд, ки моро ба ҷуз ғулом дигар чизе нест. Дар ҳақиқат ин суҳанонро руирист гуфта, илова карданд, ки ба мо аз тахти дил дилсузӣ карданд. Ман мехостам ба шумо бигӯям, ки мо занони немис нисбати Рейхи Нав чӣ гуна ҳис мекунем ва ман аз занҳо ва модарон оғоз мекунам.

Хамаи мо аз таърих медонем, ки дар ҳар як революция шаклҳои нави конституционӣ ба амал меоянд ва бинобар ин шуриш, ки ин шаклҳои навро ба вучуд овардааст, мо умуман дар ҳаёти ҷамъиятии халк ҳам дигаргуниҳои куллиро мушохида мекунем. Сохти нав дар Германия — «Социализми миллӣ» барои миллионҳо оилаҳое, ки аз оқибатҳои ҷанг саҳт азоб кашиданд, ки ҳаёти бисъёр модарон ва фарзандони онҳоро бори гарон мегардонд, ҳамчун дигаргунии хуш омад. Вазифаи Адольф Гитлер буд, ки ба онҳо кумак кунад ва ба ақидаи фалокатовар хотима бахшад, ки «ҳеҷ фарзанд надоштан беҳтар аст».

Фаромуш кардан лозим нест, ки шахспарастӣ пеш аз омадани фюрер барои сохтани рейхи нав асоси сохти кӯҳна буд. Ё буд, ки занони олмонӣ бори дигар бовар кунонданд, ки оила воҳиди муҳими давлат аст ва дар он модар бо тарбияи фарзандони солим рамзи зиндаи бақои миллат аст. Модарию занӣ маънӣ ва шухрати кӯҳнаи ҳудро барқарор карданд.

ХИЗМАТ БА МОДАРОН

Дар соли 1934 Лигаи Миллии Сотсиалистии Занон бори аввал барои кори софдилонаи кооперативӣ ҷамъ омада, Хадамоти Рейх барои модаронро таъсис дод. Ин хизмат аз ҷониби ҳар як филиали Лига идора карда мешавад ва аз курсҳои махсуси таълимӣ иборат аст, ки барои ҳамаи занон, зандор ё мӯҷаррад, хурду калон кушода мешаванд. Аз соли 1934 инҷониб на камтар аз 600 000 нафар занони олмонӣ дар ин курсҳо таҳсил карда, оид ба идоракунии хона, ошпазӣ ва дӯзандагӣ, инчунин унсурҳои гигиена ва ҳамширагӣ таълим гирифтанд. Инчунин, чун мо немисҳо ба миллати бе мустамлика тааллуқ дорем, мо бояд аз ҳар навъ ашъёи хом эҳтиёт кунем ва дар ин курсҳо занҳо чӣ тавр ба мақсади ғоиданок табдил додани чизҳои ба назар беғоидаро ёд мегиранд. Чун қоида, ҳар як курс даҳ шабро дар бар мегирад, ки ҳамагӣ бисту чор соат таълим медиҳад.

Нархи чунин курс дар кишвар аз ду то се балл ва дар шаҳр аз се то панҷ тамға фарқ мекунад. Онҳое, ки имкон доранд, бояд пурра пардохт кунанд, аммо маблағи иловагӣ аз ҷониби бахши занони Фронти меҳнат ва Ташкилоти миллии неқӯаҳволии сотсиалистӣ барои онҳое, ки ин пардохтҳоро надоранд, саҳм мегузоранд. Аксар вақт тамоми маблағро корфармо барои духтаре, ки ба наздикӣ аз кор барои издивоҷ ба нафақа мебарояд, медиҳад. Садҳо чунин Мактабҳои модарон дар Олмон ба таври доимӣ таъсис ёфтаанд, ки барои ҳазорон коргарони ихтиёрӣ ба мисли васиҳо, муаллимони ҳифзи иҷтимоӣ, пешвоёни ҷавонон ва ғайра касб пайдо мекунанд.

Маҳз ҳамин гуна меҳнат ба ҳар як зани немис имконият медиҳад, ки дар ҳаёти Давлати Националии Социалистӣ фаъолона иштирок намояд, зеро ҳар як зан дарк мекунад, ки вай бояд бо мардоне пахлу ба пахлу истода, барои ояндаи миллати мо як хел масъулият дорад.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

ЗАНИ МЕХНАТКАШОН

Ҳеҷ чиз аз ҷониби дигар миллатҳо ба ҷуз мавқеи занони касбӣ ва коргар дар Рейхи сеюм муҳокима карда нашудааст. Мухолифони социализми националӣ таъкид мекунанд, ки аз лаҳзае ба сари ҳокимият омадани Адольф Гитлер ҳамаи занони меҳнаткаш зуран аз кори худ дур карда шуда, ба ҷои онҳо мардҳо иваз карда шаванд. Дар ҳақиқат ҳеҷ чиз ба ҳақиқат зидтар зид шуда наметавонист, зеро ҳамаи занони фаъоли истеҳсолот ва касбу ҳунар дар Фронти меҳнатӣ ташкил карда шудаанд ва он заноне, ки пештар кор намекарданд, вале меҳостанд ба барпо намудани Рейхи нав ёр расонанд, ихтиёран ба лигаи занон, бо роҳбарии миллии Фрау Шольц-Клинк дохил шуданд. Дар ин ду созмон мо зани хонашин, муаллим, ҳамшираи шафқат, акушерка, расом, духтур бону ва ҳама занони дорои таҳассуси донишгоҳиро мебинем.

Азбаски идеали сотсиализми националист, ки оила ҳамчун воҳиди асосии давлат нигоҳ дошта шавад, дуруст аст, ки Фронти меҳнат занонро аз кори фабрика, ки ба физкультураи зан мувофиқ нест, дур карда, ба ҷои онҳо мардони бекорро таъмин намуд. Бо вучуди ин, ин занҳо дар ҷои дигар кори мувофиқтар пайдо кардаанд.

Занони олмонӣ то ҳол дар ҳама касбҳои марбут ба либос кор мекунанд ва ба ғайр аз миллионҳо нафар муаллимон, ҳамшираҳои шафқат ва хизматчиҳои хонагӣ ҳастанд, дар ҳоле ки шумораи зиёди занони табиб, занон ҳамчун меъмор ва дар сахна ва филмҳо на танҳо ҳамчун актриса, балки ҳамчун продюсерҳои барҷаста, ба мисли Лени Рифенштал, ки масъули тамоми аксбардорӣ ва аксбардорӣ дар ҷашни муҳими ҷашнвора мебошанд. Инчунин миллионҳо занон дар саноатӣ умумӣ кор мекунанд, ки онҳо, чунон ки ман гуфтам, секцияи махсуси фронти меҳнатро ташкил медиҳанд. Албатта гуфтан мумкин нест, ки занони олмонӣ ба хона андохта шудаанд.

ХИЗМАТРАСОНИИ МАИШӢ

Ҳатто онҳое, ки ҳамчун хизматгори хонагӣ ё хонашин, ба таври махсус ба соҳаи хоҷагӣ маҳдуданд, тавачҷӯҳӣ махсус пайдо кардаанд. Вакте ки Адольф Гитлер ба сари ҳокимият омад, ба Лигаи занон вазифаи махсус гузошта шуда буд, ки хурофоти умумиро барҳам диҳад, ки гуё кори хонагӣ факат шугли табақаҳои поёнӣ бошад. Ҳоло ҳар духтар, хоҳ сарватманд ва хоҳ камбағал, пас аз хатми мактаб бояд аз имтиҳони саҳти вазифаҳои хонагӣ гузарад ва илова бар ин, аксари духтарони мо дар синни ҳаҷдаҳсолагӣ қабл аз шугли касби худ ихтиёран ба Ҳадамоти меҳнати занон дохил мешаванд, ки барои сабук кардани баъзе модарони заҳматкаш аксар вақт корҳои хонаро дар бар мегиранд.

Саҳми зан дар соҳти нави ҷамъиятӣ на дар асоси шиори кухнаи «Ҳукуки зан», балки дар робита ба хизмате, ки зан метавонад ба ҷамъият — миллат расонад, ба нақша гирифта шудааст. Чун нуфузи зан дар ташаккули ҷаҳишти маърамотӣ ва ҷаҳишти миллат ҷамъа бештар будааст, мо на он ҷо нигаронем, ки хизмати мо дар куҷо, балки ҷи гуна аст.

ДУХТАРИ ОЛМОН

Аллакай дар мактаб духтари олмонӣ ба BDM (Bund Deutscher Mädel) шомил мешавад, ки бузургтарин созмони навъи он дар ҷаҳон аст. Вобаста ба Ҳаракати Ҷавонони Гитлер, BDM аз Пешвои Миллии Ҷавонон Балдур фон Ширах дар омӯзиш ва махсусан дар таълим додани фалсафаи солими ҳаёт (Weltanschauung) дастурҳои муфассал мегирад.

Дар тамоми мамлакат 40 мактаб сохта шудааст, ки танҳо бо мақсади таълим додани духтарон чун

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

пешвоёни чавонон аз руи ин принципҳо.

Ҳамчун модарони оянда, табибон, иқтисоддон, омӯзгорон, ҳуқуқшиносон ва ғайра, ҳама духтарони олмонӣ вазифадоранд, ки тӯҳфаҳои худро ба беҳтарин ҳадафҳои миллии истифода баранд, аммо онҳо бояд пеш аз ҳама, ҳамчун асос, заминаи бозътимоди иҷтимоӣ ба даст оранд. Инро аз рафи-кони ташкилоти духтарони немис, БДМ бехтар аз кучо гирифтани мумкин аст? Зарурати аввалин ин тарбияи ҷисмонӣ аст ва аз ин рӯ, ҳар як духтар бояд аз рӯи синну сол мунтазам инкишоф додани меъёрҳои ҷисмонии худ гузарад. Ҳамзамон дар бораи ёрии аввал ва ҳамширагӣ дастур дода мешавад. Дар ин ҷо лагерьҳои БДМ мавҷуданд, ки дар онҳо духтарон ёрӣ расонданд дар замин меомузанд, мактабҳои хочагӣ барои тайёр кардани ҳамшираи шафқати бачагон, духтурони диетолог ва дигар корҳои хонагӣ мавҷуданд.

Вақте ки духтарон мактабро тарк мекунанд, онҳоро ташвиқ мекунанд, ки як сол дар “Хизматрасонии соли замин” машғул шаванд ва дар замин ба корҳои муфид машғул шаванд. Ин ташкилоти баробари «Хизмати меҳнатӣ» барои чавонон буда, кори муфидеро иҷро мекунад, ки бо касбу кори мукаммал рабати наздик дорад. Дар ҳақиқат, дар кори иваз намудани занони аз касали маъишӣ ва ба онҳо додани отпуски мувофиқ барои шифо ёфтани кори дорой аҳамияти калони иқтисодӣ дида шуд. Ин махсусан дар мисоли модари сербориш, ки кори хонаашро духтарони «Хизматрасонии меҳнатӣ» ба ӯҳда гирифтаанд, дар ҳоле, ки фарзандонаш дар «Богчаи бачагон»-и маҳаллӣ тарбия мегиранд, муфид буд.

Гарчанде ки оморӣ ин соҳаи азими занони Олмон ба қадри кофӣ таъсирбахш аст, арзиши аслии дар меъёрҳои ахлоқии эҷодшуда аст. Духтари немис дар БДМ ва «Хизматрасонии соли замин» на танҳо таҷрибаи калон ҳосил мекунад, балки ҳисси масъулиятшиносии ҷамъиятиро низ ҷамъ мекунад, зеро ба ӯ дар бораи проблемаҳои сиёсӣ ва иқтисодӣ ба мисли чавонони ташкилотҳои лекцияҳои дастурҳои дода мешавад. Касе, ки ба лагери меҳнатии занон рафта бошад, аз духтарони бақуввату баркамол, ки чашмонашон аз саломатӣ ва хушбахтӣ медурахшанд, шод мегардад. Бисёре аз дӯстони англисии ман дар ин ҷо аз ман пурсиданд: "Чӣ гуна аст, ки тамоми ҷавонони шумо аз тозагӣ ва нури қувват ва ҳаёт пур аст?"

Чӣ тавр шумо онро идора кардед?» Танҳо як ҷавоб вуҷуд дорад: "Рӯҳи Адольф Гитлер"!

Сотсиализм чист? аз ҷониби Ҷозеф Геббелс

Э Концепцияи Хеле асосноки сиёсии муосир, новобаста аз он ки эътироф мешавад ё не, дар атрофи омили марказии тамоми таракқиёти оянда — Проблемаи иҷтимоӣ мучаррад.

Мушкилоти иҷтимоӣ бештар аз як саволи нон аст. Агар аз ин зиёд намебуд, марксист дуруст мебуд. Пролетар аз ҳеҷ гуна муҳаббат ба омехтагии интернационалӣ не, балки аз он сабаб интернационалист, ки дарк кардани ғочиварӣ, ки пештар ҳалли миллии проблемаи мавҷудияти вай вучуд надошт. Худпарастии буржуазӣ ва рақобати яҳудӣ бошуурона ва бе-шуур якҷоя амал карда, он чизеро ба вучуд овард, ки нур ва нафаси ҳаётро аз мардум медуздад — ҷанги синфӣ.

Мушкилоти иҷтимоӣ ҳаваси амниятро ба вучуд меорад. Дар пролетариат меҳру муҳаббат ба Ватан, Ҳок ва Ватан, ки ҳам дар шаклҳои неқ ва ҳам дар шакли бад ифода меёбад, ҳамеша ба қурбонихои наҷибтарин тайёр аст. Хатто дар замони марксизм пролетариат нисбат ба Ватан нафрат ҳис мекунад, балки танҳо нисбат ба он вайронкорӣ буржуазии Ватан — сохт. Ин система дар ҳақиқат шароите ба вучуд овард, ки дар он миллатчиғӣ ва капитализм як чиз буданд. Муборизаи зидди интернационализмро бо ибораҳо ҳеҷ гоҳ ғалаба кардан мумкин нест. Мушкилоти иҷтимоиро танҳо тавассути амали иҷтимоӣ ҳал кардан мумкин аст. Пролетариат то даме ки дар Миллат ягон ҳисса надошта бошад, дар микъёси байналхалқӣ фикр мекунад. Чӣ гуна одам чизеро, ки наметонад, дӯст дорад ва эҳтиром мекунад?

Проблемаи социалӣ масъалаи боз ҳам бо-шур шудани муносибатҳои асосии худ бо ҳоки пролетариати байналхалқӣ мебошад. Инсон танҳо дар ҳоки худ реша гирифта метавонад. Ё худро танҳо ба он чизе, ки аз он худаш аст, ҳис мекунад. Ягона муборизаи самарабахши зидди большевизм барҳам додани капитализм мебошад.

Он аз набудани инстинкти сиёсии табақаҳои миёна нишон медиҳад, ки онҳо худро бо Капитализм муаррифӣ карданд, ки дар ниҳоят, онҳо қори қофӣ надоштанд. Капитализм тақсимои бадахлокии капитал мебошад. Капитализм дар иқтисод ҳамон чизест, ки демократия дар сиёсат аст: яъне тақсимои бадахлоқонаи қудрат дар дохили давлат. Хар ду омил, капитализм ва демократия — муносибати онҳо чун писар ба падар — душмани ашаддӣ ташкилоти нави ҷамъиятии давлат мебошанд. То имрӯз бо нодида гирифтани Проблемаи илтимоеъӣ қаноатманд буданд ва бо касби риёкоронаи хайрхоӣ то ӯядди имкон аз ин масъала ғурехта буданд. Ана ғочиварӣ либерализм — хайрхоӣ: маҷмуаи тарсончакии буржуазӣ, сентиментализм, садизм ва тарс. Тамоми достони «мелиорацияи» иҷтимоӣ дар пеши назари мо чун мисоли мудхиши нотагон будани либералҳо дар ҳалли проблемаи иҷтимоӣ, яъне қамтар дарк кардани умқи он пайдо мешавад. Мушкилоти иҷтимоӣ бо эҳсосот ва "хайрия" ҳеҷ рабте надорад, қомилан ҳеҷ қоре надорад. Ин проблемам зарурияти миллий мебошад. Фақат ғурусна мондани миллионҳо одамон нест, ки ба ин мушкилот аҳамияти сиёсии умумиҷаҳонии он медиҳад, балки он метавонад боиси ғурупошии миллат гардад. Фақат ҳамин ба ғояҳои иҷтимоӣ пайвастагӣ медиҳад. Ҳассосият ва "хайрия" ба худ қомилан эҳтимоднок нестанд. Танҳо зарурати миллий мутаассиб ва қакони шадиди имонро ба вучуд меорад. Ҳамин тавр, Проблемаи иҷтимоӣ дар сохтори таҳаввулотии сиёсии оянда асос ёфта, дар назди қавонон вазиғаҳои нав ва вазиғаҳои нав меғузорад.

Аз ин дарк мағҳуми ҳақиқатан иҷтимоии Давлат ба миён меояд, ки ба он қам алоқаманд аст

Марксист-пролетарӣ ҳам бо мафҳумҳои либералӣ-демократӣ. Ман ба маънои иҷтимоӣ фикр мекунам, ки ман барои синфҳои мазлуми хамватанонам ба ҳуқуқҳои табиӣи худ, ҳамчун ҳуқуқ, на ҳамчун инъомҳои ихтиёрии ихтиёрӣ соҳиб шуданро орзу мекунам. Вакте ки ман ин ҳуқуқхоро на аз мақсадҳои тарсу ваҳм ё ҳиссиётии буржуазӣ, балки аз ба амал баровардани зарурияти миллий ва адолати иҷтимоӣ талаб мекунам, ба маънои иҷтимоӣ фикр мекунам.

Одами либерал ҳамчун буржуазӣ фикр мекунад; одами марксист ҳамчун пролетар фикр мекунад; одами иҷтимоӣ ба таври миллий, аз нуқтаи назари давлати миллий, ки барои иҷрои тақдири умумӣ пешбинӣ шудааст, фикр мекунад. Барои ӯ тафаккури миллий ва иҷтимоӣ як маъно дорад: Муҳаббат ба Миллат; эътиқод ба ояндаи худ; ва ирода ба озодӣ.

Фалсафаи ҷаҳонӣ ва сиёсати хориҷӣ аз ҷониби Алфред Розенберг

И Дар ҳаёти ҳаррӯза одами оддӣ хеле кам дарк мекунад, ки ҳаёти сиёсӣ ва иҷтимоӣ дар ниҳоят бо ангеҷаҳои фалсафӣ ташаккул меёбад. Мафҳуми кодекси ахлоки буржуазӣ, концепсияи ҳуқуқ ва ҳамаи чизҳои дигаре, ки бо он алоқаманд аст, ҳамеша бо қадом шакле, ки ба онҳо муносибати ботинии одам ба онҳо вобаста аст, муайян карда мешавад; балки фақат дар рӯи воқеаҳои бузурги революционӣ, ки ба ҳаёти тамоми халқ дахл мекунад, одамон ин ҳақиқатро равшан ҳис мекунад. Метавон гуфт, ки имрӯз дар тамоми ҷаҳон ин ҳодиса рӯй медиҳад. Новобаста аз он, ки муноқишаи солҳои 1914-1918 ба рӯйдодҳои сиёсии миллатҳо ва давлатҳои гуногун чӣ гуна таъсир мерасонад, яқ далели вуҷуд дорад, ки ба тамоми ақлҳои, ки фикрҳои онҳо танҳо сатҳӣ нестанд, ба андозаи торафт афзоянда таассурот мебахшад, яъне он аст, ки одамон пас аз чунин таҳаввулотӣ азим танҳо ба мавҷудияти ҳаррӯзаи худ баргашта наметавонанд. Амалан ҳар як халқи ҷаҳон аз муборизаҳои бузурги ҷанги ҷаҳонӣ зарар дидааст ва ё ақалан аз оқибатҳои он ба андозаи муайян зарар дидааст. Миллионҳо ва миллионҳо одамон бо сарнавиште рӯ ба рӯ мешаванд, ки онҳоро ногаҳонӣ фаро гирифт ва саволҳои ба вуҷуд овард, ки аз саволҳои, ки дар тӯли даҳсолаҳои зиёд муҳим буданд, ба қуллӣ фарқ мекунад.

То соли 1914 ҷаҳон дар муҳити оптимизм зиндагӣ мекард. Дуруст аст, ки дар мақомоти масъули кишварҳои гуногун медидаанд, ки абрӯ дар уфуқи сиёсӣ гаштаву баргашта ӯамъ мешаванд, аммо ӯатто дар миёни давлатмардон низ бисёре аз афроде ёфт мешуданд, ки мисли дар чунин мавридҳои пешин низ низомии сиёсии созиши ӯаррӯза пирӯз мешавад. Иқтисоддонҳо бо дақиқии математикӣ ҳисоб мекарданд, ки ҳар як низоӣ байни давлатҳои бузург чунон натиҷаҳои фалокатовари иқтисодӣ ва иҷтимоӣ хоҳад дошт, ки дар тӯли якҷанд моҳи шикастани сохтори иқтисодии ҷаҳонӣ ба амал меояд ва ба анҷоми ҷанг оварда мерасонад. Оптимистҳои зехнӣ умеди худро ба бовари он, ки "ақли солими ҷаҳонӣ" рӯзро хоҳад дошт, асоснок карда, бо иқтисоддонҳои пешқадам мегӯянд, ки миллатҳо ҳеҷ гоҳ деонаи ҷаҳонро таҳаммул намекунад.

чанг.

Аммо зиндагии мардуми наҷодҳо мисли ҳуди табиат на бо роҳи рости мантиқ, балки дар пайроҳаҳои печидаи эҳсосоти ҳаяҷон ва ҳавасҳои ваҳшӣ пеш мерафт. Маҳз ҳамин унсурҳои бебаҳоянд, ки ниҳоят фалокати ҷаҳониро аз занҷир раҳо карданд. Ба фикрам муҳим аст, ки имруз мо бояд эътироф кунем, ки соли 1914 на танҳо ибтидои муборизаи бузурги ҳарбӣ гардид, балки дар он рузҳои марговари моҳи август тамоми дунёи кӯҳна ба торумор даромад. Чунин факт, ки халқҳо ва роҳбарони онҳо пеши роҳи ба амал омадани ин гуна ҷанги дахшатоварро гирифта натавонистанд, далели катъии он аст, ки ихтилофҳои соҷиалӣ, тамоми тамоюли иқтисодӣ ҷаҳонии он вақт ва соҳти ҷамъиятии давлатҳо барои қафолати сиёсати равшани сулҳчуёна дигар ба қадри қофӣ тавоно набуданд. Баръакс, ба ҳаракатҳои бесарусомони оммавии табақаҳои поёнӣ, ба шавқу ҳаваси сиёсӣ ва манфиатҳои иқтисодӣ он қадар диққат додан лозим буд, ки руль ақсар вақт аз дасти давлатдорон меафтид ва ҷаҳон ба суи бархурд меафтод, ки аз он танҳо баъд аз ҷандин сол, баъд аз сарфи қувваҳои қаҳрамонона ва ҳалтаҳои азим баровардани он бармегашт.

Табиист, ки ин аз нав барқарор шудани шуури умумӣ, ин танкиди гузашта ва имруз бояд аввал дар он кишварҳое зоҳир мешуданд, ки шикасти ҳарбию сиёсӣ дар он кишварҳое.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

пробле-махое, ки назар ба давлатхое, ки акаллан дар айни замон бо самараи галабаҳои ҷангии худ зиндагӣ карда метавонистанд, хеле равшантаранд. Ҳама равандҳои ферментативӣ, ки дар Русия, Венгрия, Олмон ва Туркия ба вуҷуд омадаанд, ба таври васеъ фарқ мекунад, ба назари ҳар як нозири интеллектуалии сиёсати ҷаҳонӣ ҳамчун аломати барҳамхӯрии тартиботи кӯҳна, ки дар боло зикр шуда буд ва кӯшиши эҷоди ҷаҳони нав ба ин ё он роҳе мегардад. Ин на бештар ба шинохти мантиқии он чӣ мувофиқ аст ё не, балки ба тағйири ботинии ҳислате, ки ба имрӯз ва ҳам ба гузашта рӯ оварда, изҳор дошт: «Ин дигар наметавонад идома ёбад».

Ин қарори ботинӣ аз ҳама чизӣ дигар аҳамияти бештар дорад ва онро бо ягон далел бартараф кардан мумкин нест. Ин муносибатҳои нави равоии миллатҳо, хоҳ дар як самт ва хоҳ ба дигар тараф, сабаби ҳалқунандаи сохтмон ё харобшавӣ мебошанд, чи тавре ки мумкин аст. Маркази вазнинии ҳаракати ҳозираи мо дар сиёсати ҷаҳонӣ аз ба ҳам наздик шудан ва қувваи ин қувваҳои гуногуни руҳӣ ба амал меояд.

Мо, сотсиалистҳои миллӣ дар як муносибати дақиқӣ ақл мебинем, ки мо онро "фалсафаи ҷаҳонӣ" (Weltanschauung) низ меномем. Ин вожа, ки тарҷумаи дақиқӣ он ба забонҳои дигар мушкилтар аст, дар навбати аввал маънои онро дорад, ки он чӣ гуфта мешавад: тарзи мушаххаси нигоҳи ҷаҳон, яъне муносибати ботинии равшан фаҳмо будани рӯҳ, ақл ва ҳислат ба чизҳои беруна. Муносибате, ки «ҳа» ё «не»-ро ҳал мекунад, ки агар овози миллионҳо бошад, тарзи зиндагӣ, сохтори давлат, вазифаву имтиёзҳои наҷод ё мардумро шакл медиҳад. Аз ин рӯ, ин муносибат омили асосӣ ва ҳалқунанда мебошад. Агар он тамоми соҳаҳои гуногуни ҳаётро фаро гирад, пас дар бораи миллати ягона ва ягона сухан рондан мумкин аст; он гоҳ метавон гуфт, ки давлат, халқ ва «фалсафаи ҷаҳонӣ» ба як муттаҳид шудаанд. Албатта, ин танҳо дар ҳолатҳои хеле кам рӯй медиҳад. Аксари миллатҳо, ки дар зери таъсири хусусиятҳои наҷодӣ ва рӯйдодҳои сиёсӣ қарор доранд, аз ҷараёнҳои мухталиф дар соҳаҳои мухталифи зиндагӣ таъсир мегузоранд, ки аксар вақт боиси низоъҳои ҷиддии дохили миллат мешаванд.

Аз ин рӯ, «фалсафаи ҷаҳонӣ» ба Дин баробар нест, аммо он метавонад охириро дар бар гирад. Ба «фалсафаи ӯҳанӣ» метавонад аз ӯҳониби дин ва ё илм хусусияти махсус дода шавад; он метавонад бо сифатҳои бадеӣ ё фарҳангии як миллат ташаккул ёбад. Агар «фалсафаи ӯҳанӣ»-и мардум дар ҳақиқат амиқ ва ҳақиқӣ бошад, ӯҳама чизро дар бар мегирад ва тавсиф мекунад. Аз тарафи дигар, он ба қадри кофӣ васеъ аст, ки ҳислатҳои мухталифи равоӣ ва рӯҳиро дар бар гирад.

Муносибати миллатҳои гуногун ва шахсиятҳои барҷаста ба масъалаҳои фалсафаи ҷаҳонӣ, чӣ дорои хусусияти динӣ, илмӣ ё фарҳангӣ, омили муҳимми муайянкунандаи ҳаёти зеҳнӣ, балки сиёсии миллатҳо дар тӯли садсолаҳои гузашта буд ва ман ба ин боварам, ки саволе, ки дар тӯли садсолаҳои гузашта ба сиёсати хориҷӣ чӣ таъсир расонидааст, яке аз масъалаҳои ҷолибтарини таърихи даврони ҷаҳонии асрҳо буд. Таърихи ҷаҳон. Ман шубҳа дорам, ки оё ин савол то ҳол мавзӯи омӯзиши ба қадри кофӣ амиқро ташкил додааст, гарчанде ки он на танҳо ба донишманди пажӯҳишгар, балки ба ҳар як арбоби давлатӣ муроҷиат кардан лозим аст.

Ба ман иҷозат диҳед, ки баъзе мисолҳо оварам, то нишон диҳам, ки то чӣ андоза катъиян сиёсат «фалсафаи ӯҳанӣ» метавонад ба рушди таърихи садсолаҳо ва назоросолаҳо таъсир расонад?

Вақте дини насронӣ аз баъри Миёназамин дар ҷиҳати Аврупо паён шуд ва қаблаи олмонӣ паси дигаре насронӣ шуд, маълум гардид, ки қариб ӯҳамаи онҳо доғмаи католикии румиро напузирфта, ориёӣ, яъне пайрави Ариус шудаанд, ки тасаввуроташон дар бораи шахсият ва мавқеи илоҳии асосгузори насронӣ аз калисои Романатҳо ӯҳанати тафовут дорад. Танҳо як қаблаи муҳим аз сабаби он, католикии румӣ шуд

роҳати роҳбар, яъне франкиён. Аммо ин франкониён аз нигоҳи низомӣ низ тавонотарин қабила буданд ва мисли олмониҳои шарқӣ аз манзили аслии худ чандон дур нарафтанд ва аз ин рӯ, Руми кӯҳна бо як нерӯи ҷавони саҳти ирода алоқаманд буд, ки минбаъд ба сӯи Шарқ рӯ оварда мешуд. Ин ирода чи дар харбӣ ва чи дар соҳаи фалсафӣ галаба кард. Ариуси Искандария (вафот дар соли 336 мелодӣ) таълим меод, ки Масеҳ Худо нест, балки аз ҷониби Ӯ офарида шудааст. Доктринаи ӯ аз ҷониби Шӯрои Никей манъ карда шуд ва аз ин рӯ, Аврупо на Ариан шуд, ки дар аввал ба назар мерасид, балки католикии румӣ. Пас, дар ин ҷо мо галабаи як ақида бар дигараш дорем, ки аз нуктаи назари таърихи ҷаҳон оқибатҳои беандоза дорад. Агар қабилаҳои дигар, яъне Ариан, франкониёнро мағлуб мекарданд, Аврупо як ҷанбаи рӯҳонии тамоман дигарро мегирифт ва тамоми ҷунбиши протестантӣ, ки баъдтар ба вучуд омада буд, зоҳир намешуд; ақаллан дар як шакл нест.

Намунаи дуҷуме, ки чи гуна «фалсафаи ӯнаи»-и бар дин асосёфта иродаи худро ба тамоми миллатҳо таъмин кардааст, ислом овардааст. Ин эътиқод қабилаҳои бешумори бедуинро муттаҳид кард, ки дар эътиқоди худ қавӣ тамоми қисмати шимолии Африқоро забт карданд ва ба Аврупои ҷанубӣ ҳамла карданд. Ҳарчанд аз ҷониби аврупоиҳои, ки барои истиқлолияти худ мубориза бурдаанд, рад карда шуда бошанд ҳам, дини Махомедан тамғаи худро дар қисми зиёди замини истиқоматӣ: аз Гибралтар дар саросари Африқо, Фаластин ва ғайра то Ҳиндустон сабт кардааст. Ҳаракатҳои сиёсӣ ва кашмакашҳои шадид, ки то имрӯз идома доранд, нишон медиҳанд, ки чӣ гуна як «фалсафаи ҷаҳонӣ» ҳамчун нерӯи пешбарандаи доимӣ амал карда, тамоми миллатҳои таҳти таъсири он қарордоштаро водор мекунад, ки «фалсафаи ҷаҳонӣ хос», тарзи зиндагӣ, концепсияи ҳукумат, фарҳанги худро таълиф ва дифоъ кунанд.

Пас аз он ки Калисои Умумиҷаҳонӣ дар тӯли садсолаҳо ғолиб буд, дар бисёр қисматҳои Аврупо шӯришҳои шадид бар зидди он сар шуданд. Инҳо эътирозҳои мардумро ба вучуд оварданд, ки ҷаҳонро ба ларза меоварданд ва ба як идеологияи умумӣ асос ёфтаанд. Дар тӯли садсолаҳо муборизаи халқҳои гуногуни протестант бар зидди Калисои Умумиҷаҳонӣ ва намоёндагҳои низомии он дар саросари Аврупо идома дошт. Аммо дар миёни ин мубориза тафаккури коллективии аврупоӣ ба самти комилан нав табдил ёфт, ки ба таври характерноктарин: муборизаи аслан мазҳабӣ ё догматикӣ буданаш, баҳси милли гардид. Ҳифзи сохтори милли арзишҳои ахлоқиро аз байн мебарад, ҳатто агар намоёндагони онҳо дар сатҳи олий бошанд. Шояд намунаи беҳтарини ин гардиш ба давраи нав қазияи кардинал Ришелье бошад. Вай дар худ вазири пешқадами Людовик XIII ва вориси Людовик XI-ро дар иҷрои плани муттаҳидшавии милли, ки охири дар назар дошт; аз тарафи дигар, вай усқуф ва баъдтар кардинал дар калисои румӣ буд. Дар суди Париж нуфузи католикии румӣ ҳукмфармо буд ва асосан аз ҷониби ҳизби испанӣ намоёндагӣ мекард. Сиёсати Рим, бешубҳа, ба Испания ва Ҳапсбургҳо маъқул буд ва ба итмом расидани галабаи Испонияву Гапсбург бар Фаронса, бешубҳа, дар тӯли муддати тӯлонӣ дар Аврупо бартарии сирф католикии мебуд. Аммо Ришелье, гарчанде ки дар ҳама паймонҳои худ бо иттифоқчиёни протестантии худ барои калисои Рум озодӣ талаб мекард, дастгирии худро ба тарафи дигар интиқол дод ва тамоми кӯшишро ба харҷ дод, ки ҷаҳонро бар зидди Ҳапсбургҳо сафарбар кунад ва қудрати Испанияро шикаста, дар айнаи замон қудрати муваққатии Папаро безарар созад. Вай ба муқобили ҳамаи дустони папа дар суди Франция ҳамаи чорахоро барои мустаҳкам намудани ҳукмронии Франция дида баромад; барои таъмини истиқлолияти он вай дар кишвари худ протестантҳоро нест кард, вале бо Густав Адольф ва бо Бернхард герцоги Веймар иттифоқ бааст. Вай ҳатто ба силоҳҳои фаронсавӣ фармон дод, ки ба сарбозони Папа оташ зананд. Ба фикрам, ин тирҳо, ки ба муқобили армияи Рим бо фармони кардиналҳои румӣ партофта шудаанд, рамзи ба муносибатҳои нав табдил ёфтани Европаро ифода мекунанд, ки аз ҳамаи вақт инҷониб дар ҳаёти китъаи мо мавҷудияти худро ҳеҷ гоҳ бас накардааст.

Дар асри нуздаҳум ин муносибат ба шакли нави миллатчиғии аврупоӣ тағйир ёфт. Дар дамаи ҷо идеяи миллии афкори озодибахши даёт буд. Исботи ин дар бисёр навиштаҳои он замон ва дар шахсиятҳои Вашингтон, Боливар ва Гарибалди дида мешавад. Аммо дар баробари ин илм ва тичорат аҳамияти рӯзафзун пайдо кард ва гуфтаҳои Вальтер Ратенау: «Такдирро иқтисод ҳал мекунад» «Лейтмотив»-и коркарди аксари мушкilotи иҷтимоӣ гардид. Омили дигари муҳим шумораи аҳолии як қатор давлатҳо буд, ки онҳоро водор сохт, ки дар ҳама ғушаву канори ҷаҳон бозорҳои маҳсулот ва ашёи хомро ҷустуҷӯ кунанд. Ин муносибат асосан аз ҷониби халқе, ки дар тамоми ҷаҳон паҳн шудааст, сарпарастӣ ва тарғиб карда шуд. Таклиф карда шуд, ки «республикаи ҷаҳонӣ» бояд ба он нигаронида шавад ва системаҳои пештар мавҷудаи миллии-иқтисодӣ бо системаи ба ном иқтисодии ҷаҳонӣ, бехтараш дар зери назорати марказӣ иваз карда шаванд.

Дуруст аст, ки дар ибтидои аср баъзе давлатҳои миллии дорой характери харбию сиёсӣ вучуд доштанд, вале аз нуктаи назари иқтисоди ба назар гирифта, дар байни гуруҳҳои гуногуни иқтисодӣ, трестҳои тичоратӣ саноатӣ ва банкҳои байнал-халқӣ, ки ба ҳамдигар муқобил буданд ва муваффақияту ноқимии онҳо ногузир ба ин қадар одамон таъсир мерасонд, ки сиёсати миллии маҷбур буд, ки барои ин манфиатҳои бузурги миллиро тобеъ гардонид, ба онҳо тобеъ гардонад.

Миллионҳо нафар одамон ба нишони эътироз ба муқобили оқибатҳои социалии ин системаи соф иқтисодӣ аз ҳар ҷиҳат бархоста, ба таълимотҳое, ки озодии ҷамъиятиро бо роҳи ҳаракате, ки тамоми халқро фаро гирифтааст, яъне Интернационали марксистӣ-коммунистӣ тарғиб мекунанд, шуниданд. Ҳамаи ин ҷараёнҳо ва тамоюлҳо, ки пайваста печида ва бо мушкilotи нав зиёд мешуданд, дар охири садаи нуздаҳ монетаеро ба вуҷуд оварданд ва метавон гуфт, ки Фридрих Нитше ҷассостарин сейсмографи ин зилзилањое буд, ки тамоми ҷаҳонро тақон дод. Вай ба фалсафаи сентименталӣ машғул набуд, балки пешгӯии рӯйдодҳои ояндаро, ки ба садҳо миллион одамон таъсир мерасонад, эҳсос мекард.

Фахмидани он, ки сохти ҷамъиятӣ дар зери таъсири ҳам қувваҳои граҷданӣ ва ҳам марксистӣ ба нигилизм меафтад ва дар айни ҳол умеде, ки аз ин фалокат наҷоди пурзур пайдо мешавад, ба афоризмҳо ва тамоми навиштаҳои у хос аст. Дар айни замон мардоне мисли Пол де Лагард ва Ричард Вагнер эҳсос мекарданд, ки ҷаҳон ба охир мерасад ва дунёи нав бояд ба дунёи меояд. Дар Русия Достоевский охири Русияро бо рангҳои сиёҳ тасвир кардааст. Ва дар ҳоле ки эҳсоси ноамнии шадид универсалӣ шуд, ин ақидаҳо, ки ҳеҷ шакл надоштанд, дар пойтахтҳои тамоми миллатҳо пазируфта шуданд. Русия суқут кард ва он тамоюлҳо ба қудрат расиданд, ки Достоевский дар «Бародарон Карамзовҳо» ва «Девҳо» пешгӯӣ карда буд. Коммунизм дар Россия бар зидди ҳамаи назарияҳои ҷамъиятӣ на ба воситаи ташкилоти оммавии пролетарии шахрҳо, балки бо он ғалаба кард, ки иродае, ки аллакай шикаста буд, дар зери таъсири характери иродаи кавии гайриевропо-гӣ гардид.

Агар мо ин фалсафаҳои гуногуни ҷаҳониро, ки аксаран дар антагонизми марговар ба ҳам муқолифанд, баррасӣ кунем, мо мебинем, ки ҳамаи онҳо як хусусияти умумӣ доранд. Ҳамаи онҳо аз таълимоти дақиқ муайяншуда бармеоянд, ҳоҳ он динӣ, ҳоҳ илмӣ ва ҳоҳ иҷтимоӣ-ахлоқӣ бошад. Дар бораи ин таълимот ё эътиқоди эътиқод онҳо барномае месозанд, ҳамаи онҳоро, ки ба ин барнома бовар доранд, ҷамъ мекунанд ва бо тамоми қувваҳои сиёсӣ ва низомии дар ихтиёрашон буда кӯшиш мекунанд, ки ин барномаи доктриналиро иҷро кунанд.

Агар ба таври умумӣ ва сиёсӣ сухан гӯем, ин муносибат ба он чизе, ки метавон онро "умумӣ" номид, алоқаманд аст. Ин универсалӣ вучуд дорад, новобаста аз он ки фард ҳамчун устои олий таъин карда мешавад, ки ҳаракати ҷаҳонӣ қонунҳои худро аз ӯ қабул мекунад ё ҳоҳ он ба абстрактӣ асос ёфтааст.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

ҷомеа ё дар бораи ягон назарияи мушаххас. Воқеан, понздаҳ садаи гузаштаи таърихи Аврупо нишон медиҳад, ки ҳама миллатҳо дар як ҷое дар доираи чунин «фалсафаи ҷаҳонӣ» ҳаракат мекунад ва тамоми муборизаҳои бузурги байни миллатҳо дар доираи як таълимот, ки хусусияти умумибашарӣ дошт, пайравӣ мекарданд. Ба ин таълимот универсалии динӣ дар «фалсафаи ҷаҳонӣ» католикии румӣ хос буд; ва ҳамон ҳислат дар догмаи протестанти вучуд дошт, гарчанде дар шакли дигар ва бо вучуди натиҷаҳои индивидуалистӣ; дар системаи либерализм як универсалии социалию ахлокиро мебинем, ки дар давраи революцияи Франция мавъиза карда шуда буд; ва он универсалии нигилистӣ буд, ки шоҳаи ҳаракати марксистӣ — ҷаҳонӣ-коммунизмро ифода мекард, ки вай дигар миллатҳо ва давлатҳоро на эътироф мекард, балки танҳо Иттифоқи Республикаҳои Советии Социалистиро, ки дар ҳар вақт ба он Республикаҳои Советии дигар ҳамроҳ карда мешаванд.

Дигаргуниҳои катъӣ ва куллии фалсафии ҷаҳонӣ, чунон ки имруз мебинем, аз боварии катъии мо иборат аст, ки муборизаи оянда характери пештараро надорад ва муборизаҳои миллӣ дар доираи ягон «фалсафаи ҷаҳонӣ» навъи универсалӣ нахоҳанд рафт, балки ин муборизаҳо дар доираи «фалсафаи ҷаҳонӣ»-и миллатчигӣ бурда хоҳанд шуд. Ба ибораи дигар: тамоюлное, ки қаблан соф давлатӣ буданд, васеътар мешаванд ва аз як зовияи фалсафии ҷаҳонӣ баррасӣ гардида, дар мафҳуми васеътарини худ ба омили ҷалқунандаи танзими ҷаҳон табдил меёбанд. Дар ибтидои давраи ҳозираи мо ҳукмронии калисои умумибашарӣ унсури олии динӣ ва сиёсӣ буд. Вақте ки шӯриши аввал ба амал омад, ду конфессияи динӣ ба ҳамдигар муқобилат карданд. Дар марҳалаи минбаъдаи ин мубориза ин омилҳои асосӣ аз арсаи динӣ ба арсаи давлатӣ-сиёсӣ гузаштанд, ки дар аввал шакли подшоҳӣ ва ниҳоят идеяи республикавиро гирифт.

Дар охири асри XIX ва ибтидои асри 20 мо мебинем, ки идеяи синфӣ дар шуури миллионҳо одамон баландтарин ҷой гирифтааст. Ва ҳар яке аз ин омилҳои гуногун принсипи асосии сиёсии яке аз ҷизбҳои гуногун, алахусус дар Олмонро ташкил доданд. Омили асосии асрҳои миёнаро Ҷизби марказ муаррифӣ мекард; идеяи династии гуруҳҳои собики консервативӣ; идеяи иктисодие, ки аз тарафи партияи демократӣ бо идеяи республикавӣ пайваست карда шудааст; ва идеяи синфӣ гуруҳҳои марксистӣ. Ба муқобили ҳамаи ин гуруҳҳое, ки дар Германия мавҷуданд, ҳаракати миллии социалистӣ омили нав, вале кукхатарин, яъне идеали шаъну шарафи миллиро эълон кард.

Тамоми муборизаи ҷордаҳои соли охир, то соли 1933 дар зерин байрақ гузаштанд. Аммо, агар он қудрати ирфониро ба даст оварда бошад, ин танҳо ба он сабаб имконпазир буд, ки як миллати бузург, ки шаъну шарафи худро дарк карда буд, дучори шикаст хӯрд ва пас аз он танҳо як тасмим боқӣ монд. Ё гуруҳҳои сиёсии кукхнаро ҳамчун намоёндаи фалсафаҳои ҷаҳонӣ кукхна боз ҳам бештар таҳаммул қардан лозим буд, ё ҳамчун асоси ҳаёти халқи немис фалсафаи нави сиёсиро, ки ба принципҳои нав асос ёфтааст, ба вучуд овардан лозим меомад. Бояд қайд намоям, ки ғояи Шаъни Миллӣ як идеяи навест, ки ногаҳон ба вучуд омадааст; дар ҳақиқат аз ҳамон вақте ки халқи немис вучуд дошт, тамоми санъат ва адабиёти он дар атрофи он давр мезад. «Эпоси Хилдебранд», «Нибелунгенлиед» ва «Сагаи Гудрун» ба ин далолат мекунад ва тамоми мусиқии қаҳрамонии немис. Ба ғайр аз ин, ин идея дар асоси кодексҳои ҳуқуқии «Конунҳои саксонӣ» ва «Конунҳои шаҳрвандии» (Штадтеречт)-и олмонӣ кукхна қарор гирифт, ки барои бисёр халқҳои асосӣ омилҳои зиёде гардид, ки дар ниҳояти қор муттаҳидшавиро ба вучуд овард. Ҳамчунин зарур нест, ки таъкид кунам, ки он чизе, ки ман дар ин ҷо гуфта истодаам, барои истинод ё танқиди миллатҳои дигар нест.

Ҳадафи ягонаи ман шарҳ додани он аст, ки дар ин ҷо дар Олмон чӣ рӯй дод ва нишон диҳам, ки мо дар ин ҳолат на бо яке аз инқилобҳои бисёр, балки инқилоби ҷалқунанда дар Таърихи Германия сар шуд: революцияе, ки ногаҳон не, балки принципҳои он оғоз ёфт

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

дар чангҳои дехконони немис, дар санадҳои ҳукукии кӯхнаи «шаҳрҳои озод», дар Фредерики Бузург, дар Сарварони чангҳои озодихоии Германия дар соли 1813 ва дар мутафаккирони бузург дар давраи гардиш аз асри XVIII то асри XIX дидан мумкин аст.

Ва ба ман иҷозат дода шавад, ки дар ин ҷо изҳор намоям, ки ин миллатчиғии гарму ҷушони немис ҳақиқатан таҳдид ба миллатчиғии қонунии халқҳои дигар нест, балки баръакс, маҳз ҳамин миллатчиғии немис аст, ки бо бартарии маънавии худ нисбат ба дигар масъалаҳо танҳо кафолати он мувозинати одилонае дода метавонад, ки тамоми ҷаҳон онро орзу мекунад. Давлати авторитарӣ, ки имрӯз ба Ҳаракати Миллии Сотсиалистӣ асос ёфтааст, дар мавқеи аз байн бурдани таблиғи фарҳангии беасос дар байни одамони наҷодҳои дигар, инчунин экспансияи иқтисодии ғайриқонунӣ, ки дар акси ҳол метавонад миллати Олмонро аз муноқишаҳои иқтисодӣ ба низоъҳои сиёсӣ бо дигар миллатҳо расонад.

Миллатчиғии немис, «фалсафаи ҷаҳонӣ», ки ба наҷод ва ҳок асос ёфтааст, доғмае нест, ки ба универсалият алоқаманд аст; на биноҳои он ва на ҳулосаҳои он фарзияро дар бар намегирад, ки он бояд ба миллатҳо ва наҷодҳои дигар ва аз ин рӯ, таъсир расонад. Аз тарафи дигар, мо чунин мешуморем, ки фалсафаи мо инчунин бозгашт ба мафтуни гиромӣ ба табиат ва қонунҳои онро ташкил медиҳад. Бинобар ин, «фалсафаи ҷаҳонӣ-социалистӣ» барои мо дидаю дониста ру гардондан аз он шаклҳои ҳаёти миллиро дорад, ки ба ҳислатҳои халқҳо ва наҷодҳои гуногун аҳамияти дарқорӣ намедиханд; даст кашидан аз он таълимотҳои фарҳангӣ-илмӣ, ки даъвои ба ҳама миллатҳо баробар дахл доранд; ва ниҳоят мо онро ҳамчун қушиши ноил шудан ба шуури олий ва дар айни замон чуқуртар будани қувваҳои пешбарандаи худӣ мо дар ҳамин соҳаҳо мешуморем. Фалсафаи нави мо «ҷаҳон-фалсафа», ки ба дигарон нафрат дорад, як унсури муҳими эҷоди эҳтироми ҳақиқии мутақобилан байни миллатҳо ва фарҳангҳост.

Аз ин сабаб, масалан, Ҳаракати Миллии Сотсиалистӣ нисбат ба конституцияи тамоман дигар наҷод ва давлатдорӣ эҳтироми бештар дорад, ки ҳарду хусусияти ҳоси ҳудро доранд. Дар ду давлати бузурги Шарқи Дур мо иншоотхоёро мебинем, ки дар асоси ҳудашон сохта шудаанд. Барои мо Ҷопон, ки таърихи ҳазорсолаҳо пеш меравад, бо ифодаи динӣ, тобеият ба ҳокимияти давлатӣ ва садоқат ба манфиатҳои миллии шоёни таъриф аст. Миллати чинӣ низ аз як шакли «фалсафаи ҷаҳонӣ», иқтисод ва ахлоқи иҷтимоӣ рушд кардааст, ки ҳарчанд имрӯз пора-пора ба назар мерасад, аммо шояд дубора эҳё шавад. Ва мо ба ин қушиши азнавташкилдихӣ бо ҳамон шавқу эҳтироме, ки ба ҳамаи орзуҳои наҷиби миллатҳои дигар медиҳем, мушоҳида хоҳем кард.

Характернок аст, ки давраи амалан бе-назоратӣ экспансия шудани бисёр миллатҳо дар тамоми кураи замин боиси ҷанҷол ва дарқ намудани он гардид, ки пас аз ин давраи экспансияи иқтисодиёт давраи тангшавӣ сар шуд. Дар ин ҳар як халқ шакли ҳақиқии ҳудро меёбад. ки ин мубориза беистисно дар ҳамаи халқҳо вучуд дорад, бо задухурдҳои шадиди дорой характери социалӣ ва ҷаҳонӣ-фалсафӣ дар тамоми ҷаҳон шаҳодат медиҳанд. Онҳо мавҷудияти безътимодии қариб дар ҳама ҷоро исбот карда, нишон медиҳанд, ки амалиёти халқҳо на дар ниҳояти қор бо як идея муайяишуда идора карда мешавад, балки як қатор системаҳои гуногун бе қарори доимӣ барои ҳукмронӣ мубориза мебаранд.

Агар нишонаю аломатҳои сиёсати ҳозираро дуруст шарҳ диҳем, ба назар чунин менамояд, ки муборизаи рӯҳии ҳамаи халқҳо ба он нигаронида шудааст, ки ҳамаи системахоёро, ки ҷанги катъӣ бурда истодаанд, бо яке аз ин системаҳо ё бо системаи тамоман нави, ки аз ҳамаи онҳо болотар аст, иваз карда шавад.

Олмон метавонад дар ин муборизаи ҷаҳонӣ як мисол пешниҳод кунад - на ҳатман

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

мисоли намунавӣ — барои пурзӯр намудани имкони он ки рушди ба истилоҳ «тақдирдор» бо ҳеҷ вачҳ дар коммунизм анҷом намеёбад, балки азми аз хислати қавӣ тавлидшуда метавонад тарзи фикррониеро, ки дигар ба шароити имрӯза мувофиқат намекунад, мағлуб кунад. Плебисцити озод ва пинхонӣ дар Саар ба тамоми ахли олам нишон дод, ки тасаввуроти нави ҳаёт сарфи назар аз ҳамаи ҳаракатҳои ба ҳам муҳолиф, ки ба онҳо бе ягон мамониат таъсири худро расондан мумкин буд, дар тамоми халки немис то чӣ андоза чуқур фаро гирифта шудааст. Худи мо, акаллан, боварӣ дорем, ки системаи Германия, ки вай ба ба даст овардани ҳокимияти ҳар гуна манфиатҳои хусусии сиёсӣ ва иқтисодии хусусӣ ҳалал мерасонад, танҳо барои рейхи Германия ҳамон маҳдудиятхоро муайян карда метавонад, ки онҳо ба манфиатҳои ҳаётии на танҳо Германия, балки дигар давлатҳо ҳам аҳамияти калон доранд.

Ин имкон медиҳад, ки дар давоми солҳои дуру дароз бори аввал байни манфиатҳои шахеӣ, ҳоҳ ин қадар мустаҳкам набошад ҳам, аз манфиатҳои ҳаётии умумимиллӣ фарқ карда шавад. Вале дар баробари ин мо имконияти сиёсати устувори беруниро дорем, ки чунин характере дошта бошад, ки қувваҳои табиӣ ҳаракатдиханда, ки бо ҳаёти миллатҳои гуногун алоқаманданд, дигар ҳудсарона ба муқобили ҳамдигар равона карда намешаванд, балки ҳам ба манфиати давлатҳои алоҳида ва ҳам ба манфиати ҳамкории органикии ҳамаи давлатҳо паи ҳам ба ҳам меистад. Дар ин маҷмааи давлатҳои бузург он ғоҳ имконпазир мегардад, ки миллатҳои аз ҷиҳати шумораашон хурдтар дигар на олооти эгоизми танг, балки воҳидҳое гарданд, ки дар фаъолияти органикии байни давлатҳои бузург ҳуқуқҳои баробар доранд. Метавонам илова кунам, ки ҳангоми суҳанронӣ дар бораи «миллатҳои хурд» ман танҳо ба маҳал ва аҳолии онҳо ишора мекунам ва намехоҳам, ки ба ҳеҷ вачҳ аҳамияти зеҳнӣ ва фарҳангии онҳоро кам кунад.

Ба ҳамин тариқ, фалсафаи ҷаҳонии национал-социалистӣ ва аз нав ба вучуд омадани идеали миллӣ тасаввуроти нави давлат ва хоҷагии халқро ба вучуд меоварад; назорати нави давлатии ба таври хуб танзимшавандаи шахс, ки танҳо метавонад озодии воқеиро ба вучуд оварад, бар ҳилофи истифодаи суиистеъмоли шахсоне, ки дар сурати набудани назорат ба бисёр соҳаҳои ҳаёт таъсир расонда, ҳиссиёт ва фикру зикри тамоми халқхоро заҳролуд ва вайрон карда, ба зарари на фосидҳо, балки миллатҳо.

Барқарор намудани созиш дар байни шаклҳои гуногуни ҷаёт, созишномаҳои байни давлати бонуфузе, ки тамоми соҷаҳои фаъолияти миллӣ ва дигар давлатҳоро танзим мекунад, байни гурӯҳҳои («комплекс»-и) давлатҳои ба ин васила ташкилшуда ва воҳидҳои дигаре, ки бо омилҳои сиёсӣ, наҷодӣ ва ҷуғрофӣ муайян карда мешаванд, бар ҳилофи унсурҳои тасодуфӣ, ки асри XIX хос буданд, - ҷамаи ин тағйироти замони муосири моро ташкил медиҳад. Ва социализми миллӣ тайёр аст, ки ба ин мақсадҳо ба манфиати ҳамаи миллатҳо хизмат кунад. Ҷамин тариқ, мо мефаҳмем, ки «фалсафаи ҷаҳонӣ» ба афкори сиёсӣ ва дар ниҳоят ба фаъолияти иқтисодӣ сиёсии хориҷӣ таъсири ҳалкунанда дорад.

Мо боварӣ дорем, ки мулоҳизаҳое, ки дар ин муҳтасари муҳтасар пешниҳод шудаанд, аз нуқтаи назари татбиқ ва таъсири эҳтимолии амалии онҳо омӯхтани амиқтаранд; суҳанрони немисеро, ки як аср муқаддам барои озодӣ мубориза бурда буд, ба хотир оварда: «Ватани дигаронро эҳтиром кун, вале ватани худро дуст дор».

Фашизм, занон ва демократия аз ҷониби Норах Элам

"Таҷриба нишон медиҳад, ки имрӯз дар ҳама кишварҳо демократия метавонад табиати худро озодона инкишоф диҳад, фасоди нангинтарин бидуни ҳеҷ кас барои пинҳон кардани зиштҳои худ истифода мешавад, зоҳир мешавад. Демократия сарзамини фаровонӣ аст, ки маблағгузорони бевичдон орзу мекарданд."
- Чорч Сорел, Мулоҳизаҳо дар зӯрварӣ.

Тай бадхоҳи ҳақиқӣ, ки аз соли 1906 то соли 1914 мубориза барои овозҳо барои занонро аз сар гузаронидааст, ҳеҷ як тамошобоб аз муҳлиси пас аз ҷанг, ки ба назар чунин мерасад, як васвоси ӯ хатари эҳтимолии занони ҳуқуқбунёд дар Британияи фашистӣ мебошад.

Ин ғамхории ғайриҷашмдошт қаҳрамонони исроркоронаи худро дар ҷойҳои ғайриҷашмдошт пайдо мекунад ва онҳое, ки бар зидди муборизаи пеш аз ҷанг ин қадар ҳашмгин буданд, имрӯз як чеҳраи пурраи вольтро иҷро карданд. Сарпарастони навбунёди мо дар тасмими худ ба ҳеҷ кас дуҷумдараҷа нестанд, ки занҳоро дар асл ҳеҷ чиз инкор накунад, ҳатто агар дар амал аз ҳама чизҳои барои мавҷудияти онҳо муҳим инкор карда шаванд.

Ба зане, ки дар он муборизаи таърихӣ ширкат дошт ва овозро танҳо ҳамчун як рамз медонист, бовар дошт, ки бо кӯмаки он метавонад дунёи нав ва беҳтаре имконпазир шавад, ин гуна сарпарастӣ мисли як насли пеш нохушоянд аст. Вай чунин меҳисобад ва бо баъзе асосҳо, хоксорона аст, ки онҳое, ки дар тӯли ин солҳои хаста ҳеҷ гоҳ даст ба кӯмаки ӯ боло накардаанд, балки баръакс, одати ўро ҳамчун як вирағои беҷинс ё спинстери маънос тавсиф мекарданд, бояд дар соати муваффақ кӯшиш кунанд, ки ҷинси ўро ба манфиати системаи реаксия ва декадент истифода баранд. Ин гуна таҷовуз танҳо аз он сабаб имконпазир аст, ки онҳое, ки ба он муроҷиат мекунанд, маъноии ин муборизаро комилан нодуруст фаҳмиданд ва ҳоло ҳам нодуруст мефаҳманд ва талаби озодии сиёсиро ҳамчун хоҳиши гирифтани иҷозатномаи шахсӣ шарҳ медиҳанд.

Ваки он расидааст, ки принципҳое, ки асоси ин зухуроти аҷоиб ва катъии дигаргуниҳои ботартибона на танҳо дар мавқеи занон, балки дар муносибати қабулшуда ба онҳо қарор доранд, бояд аз нав баён карда шаванд.

Пас, чӣ буд, ки дар он солҳои тӯфонӣ қалби ҳазорон занро ба ҷунбиш оварда, сари онҳоро роҳнамоӣ кард, дар зерӣ шӯро ғазабӣ пурғавғое буд? Ин, ҷунон ки бисёриҳо тасаввур мекарданд, на хоҳиши нафратангези манфиатҳои шахсии шахсӣ ва на мубориза аз номи занон барои ҷинси худ. Баръакс, аз роҳбарон то фурунтантарин табақаҳо ин эътиқоди бунёдӣ буд, ки дар ҷаҳоне, ки аз марду зан иборат аст ва дар зерӣ як низомии сиёсӣ, ки сарнавишти ҳарду ҷинсро назорат мекунад, кишваре, ки нуфуз, нуқтаи назар ва истеъдоди беш аз нисфи мардуми худро аз шӯроҳои худ дар қанор гузошт, то ба ҳадде дар қори беҳтарини низомии ҳукуматӣ нотаъвоҷ хоҳад буд. Агар мардон қурбонии шароити бесарусомони иқтисодӣ бошанд, занон бо онҳо азоб мекашиданд. Агар шароитҳои иҷтимоӣ, ки дар он мардон як мавҷудияти қариб ноумедро кашола карда буданд, тоқатнопазир бошад, онҳо барои занони худ баробар буданд.

Ба шахрҳои бузурги сарзамини худ, аз шимол ба ҷануб ва аз шарқ ба ғарб нигоҳ карда, диданд, ки шароити манзил, ки зану мард ба мувофиқа расидаанд, нангини тамаддуни муосир аст; бозори меҳнатро тамошо карда, ба ҳаёли ноамниӣ, ки муздиҳандагонро таъкиб мекунад ва ба системаи кӯҳна хос аст, бо хавотир менигаристанд. Дар соҳаи сиёсӣ, кайд карданд онҳо

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

ки чи дар сиёсати дохилӣ ва чи дар сиёсати берунӣ корхо тавре ба амал меомаданд, ки ба дили хар як шахсе, ки ба Англия саҳт гамхорӣ мекард ва ё дарк мекард, таназзулуро, ки аллакай ба тамоми тарафҳои давлат сар карда буд, ваҳшат занад. Онҳо бархоста, талаб карданд, ки занон бояд бо мардон баробар даъват карда шаванд ва пеш аз он ки дер нашавад, дасти ёрӣ дароз кунанд.

Ин шӯриш дар кӯтоҳмуддат ба зиддиятҳои кӯҳна ва даъват ба ҳамкорӣ дар сохтори корпоративии давлат буд.

Дар ин концепсияи шахрвандии амалӣ муборизаи занон ба фалсафаи нави фашизм шабоҳат дорад. Воқеан, фашизм тасаввуроти мантиқӣ, агар хеле бузургтар бошад, дар бораи масъалаҳои муҳиме аст, ки занони ҷангҷӯи як насл пеш ба миён гузошта буданд. Инчунин нуктаҳои шабоҳат дар ин ҷо хотима намеёбанд. Харакаҳои занон, монанди харакаҳои фашистӣ, дар зерини интизоми катъӣ гузаронда шуда, тамоми садоқати партияро фаро гирифт; тарафдорони он аз хар як синф ва партия иборат буданд. Он ба занон даъват мекард, ки манфиати шахсиро фаромӯш кунанд; аз бартарии майда-чуйдаи шахеӣ ва имтиёзи ками панохгоҳ даст кашидан ба манфиати бисёрро; ва ба муқобили бадахлоқӣ ва беадолатиро, ки ба системае, ки барои беҳбудии наҷод хеле фалокатовар буд, якҷоя истода, мубориза баранд. Мисли ҷунбиши фашистӣ низ Пешвои худро интихоб кард ва як бор ба он Пешво баргузида, салоҳияти мутлақро барои роҳбарӣ ба сиёсат ва сарнавишти худ дод, садоқату садоқатеро, ки дар таърихи ин кишвар ҳеҷ гоҳ аз ҳад зиёд надида буд. Зиёда аз он, вай мисли харакаҳои фашистӣ боз ба ваҳшигарии кучаҳо дучор шуд; тамасхури рақибони худ; фаҳмиши нодурусти одамони солимфикр; ва кинаю кинаи сиёсатмадорон. Он ба нафрати Ёкумати мавҷуда ва ниёзҳои танҳоӣ дар нуҷраи маъбас ва дахшати ғизои илборӣ тоб овард. Сухангӯи он дар ҷойҳои кушод ва дар кунҷҳои кӯча истода, аз ҳуқуқи озодии баён маҳрум карда шуданд; он қаҳрамонҳо, ки адабиёти худро мефурӯшанд, туф карданд ва дашном доданд; вакилони он ба дасти худ гирифта шуданд. Суффрагетҳо ба варзиши ҳар як ҷанҷол табдил ёфтанд, ки қонунро ба дасти худ гирифтанд мехостанд. Барои дақиқтар кардани қиёс, ҳеҷ як тўҳмат аз ҳад зишт ва ҳеҷ тўҳмате, ки дар бораи ҳислатҳои ахлоқии раҳбарон ва ё ҳадафҳо ва ҳадафҳои заноне, ки ба онҳо байъат доранд, асоснок набуд.

Ҳамин тавр, чунин шуд, ки заноне, ки дар чунин иттиҳодия муттаҳид шудаанд, дар бораи шибботехноӣ сиёсӣ ва ҳизбӣ тасаввуроте надоштанд ва вақте ки калимаҳои муқаддаси «Демократия» ва «Озодии инфиродӣ» дар забонҳои бадхорои онҳо як чизи маъмулӣ буданд, онҳо ба хотир оварданд, ки ин корҳо дар зерини маъмурияти либералӣ ва аз ҷониби ҳомиёни ҳизби демократӣ, ки системаи демократии онро ба вуҷуд овардаанд, анҷом дода буданд. Дар зерини он, онҳо бо ҷинояткорон, девонагон ва кӯдакон гурӯҳбандӣ карда шуданд. Онҳо ва бо итминони комил баҳс мекарданд, ки агар ин демократия мебуд, занон аз он умед надоранд.

Таҷрибаи онҳо ҳамчун ғайриқонунӣ аз низоми демократӣ дар муқоиса бо он чизе, ки бо онҳо дучор омада буданд, ҳеҷ чиз набуд, вақте ки онҳо худро дар зерини ҳимояи шубҳанок шахрвандони бошараф пайдо карданд. Дуруст аст, ки онҳо дар панҷ сол як маротиба ҳуқуқи озодии инфиродӣ ба муддати хеле кӯтоҳро ба даст оварда буданд, аммо вақте ки онҳо ин салиби марговарро ба бюллетен гузоштанд ва дари кабинаро аз паси худ баста буданд, аз ҳамон лаҳза дар назди мошини демократӣ комилан нотаъсон шуданд.

Ҳарчанд ба мо ҳоҳанд гуфт, ки мо барои ин мубориза бурдем, як лаҳза мулоҳизаи нишон медиҳад, ки ин танҳо як рамз ҳисобида мешавад. Занон ҳеҷ гоҳ хатои марговарро тасаввур накарданд, ки азбаски мардон овоз доданд, онҳо ҳатман озоданд. Ин аломати зани беақл аст, ки гумон кунад, ки зан озод аст, зеро вай ҳам овоз медиҳад ва ё демократия метавонад ба ҷуз истисмори бодикҷат ва муташаккилонаи мардон ва заноне, ки мавҷудияти онро доранд, чизе пешниҳод кунад.

Бо назардошти овоздиҳии маҳдуд дар охири ҷанг, занон инчунин ҳуқуқи ворид шудан ба парлумонро доданд ва интиҳобот дар охири тирамоҳи соли 1918 ба онҳо имкони аввалини худро дод. Системаи ҳизбӣ аллакай аломатҳои аввалини таназзулро нишон медод ва аз рӯи қонуни бебозгашти адолати судӣ, ҳизбе, ки дар Британия демократияро ба вуҷуд оварда буд, дар пеши насли носипоси худ комилан ақибнишинӣ мекард. Бо вуҷуди ин, занҳо дар лаъзаи аввалини пирӯзии худ ба ғизбҳои мавҷуда ё ба сифати интиҳобкунанда ё номзадҳои ояндадор муроҷиат карданд.

Нобоварии ҳуди ман ба сиёсати ҳизб маро водор кард, ки ба ин самт биравам ва ман бартарӣ додам, ки ҳамчун як мустақил баромад кунам ва дар ин маврид ба ҷуз як нафар, бо ҳамаи номзадҳои зани дигар ба поён равам. Истисно графиня Маркиевич Синн Фейн буд, ки гарчанде як душмани маъруф ва ошкори Бритониё буд, дар шароити низоми демократӣ таъмини интиҳоботи парлумони кишварро кори комилан оддӣ меҳисобад, ки вай ошкоро фахр мекард, ки вайро несту нобуд мекунад, пароканда мекунад ва бадном мекунад. Вай, агар ман дуруст дар ёд дорам, бе муқобил баргашт. Мисоли навбатӣ базӯр рӯҳбаландкунандатар набуд, зеро аввалин зане, ки ба ҳавзаи интиҳоботи Англия интиҳоб шуд, шахрванди зодаи Амрико буд, ки барои намоёндагӣ кардани занони бритониёӣ дар парлумони худ ваколат надошт, ба истиснои ин ки вай бо як субъекти бритониёӣ издивоҷ карда буд, ки бо марги падараш маҷбур шуд, ба Палатаи болоӣ маҷбур шуд. Муътақидони Чунбиши занон бо як қаноатмандии базӯр ниқобнашуда ба ин танқид ишора карданд ва талош мекарданд, ки ин хонумро ҳамчун намунаи таассуф аз бемаъсулиятии занона нигоҳ доранд. Онҳо набояд ин қадар шахсӣ бошанд, зеро вай дар натиҷаи ҷидду ҷаҳд ва муборизаи ҷандинсолаи занони мубориз аз ҳар зане, ки ба палатаи общинаҳои Британия интиҳоб шуда буд, бехтар ва бадтар набуд. Ин як далели таассуфовар аст, гарчанде ки ба Вестминстер интиҳоби минбаъдаи занони ҳизбӣ на барои мардон ва на барои занон як зарра фарқияте ба вуҷуд наовард ва гарчанде ки бисёре аз занони қобилият ба сафи намоёндагони интиҳобшудаи мо дохил шуданд, таъсири онҳо ба сарнавишти Бритониё ё империяи вай комилан ночиз буд. Онҳо, монанди ҳамкасбони худ, дандонҳои ҷарҳҳои партиявии сохти демократӣ буда, ба лоббихо дар раҳи Камчини партия қадам мезананд, дар назди Чуггернаутӣ механизми расмие, ки дар пеш ҳаракат мекунанд, нотаваҷҷеба мекунанд, тамоми ташаббус ва истиклолиятро дар пеши назараш торумор мекунанд ва ҳар як шахсро, ки ба воситаи тадбирҳои сиёсати он қарздор аст, кам мекунанд. Ва агар ин дар бораи Парлумон дуруст бошад - ва кӣ метавонад онро инкор кунад? — ин ба зани интиҳобкунанда боз ҳам бештар дахл дорад. Вай ҳам ба ин системам тоқатфарсо гирифта шуда, хизматгори ҳақиқии ташкилоти партиявии худ мебошад.

Ба онҳое, ки ба ин эътироз мекунанд, бояд саволе ба миён ояд: Зан-аъзо ё зани интиҳобкунанда дар низоми кунунӣ чӣ қудрате дорад, ки ягон сиёсати ягон ҳукумати интиҳобшударо тағйир диҳад? Оё муҳлиси дилчасптарини низоми имрӯза иддаё мекунад, ки занон, новобаста аз он ки узви кадом ҳизб бошанд, аз мавқеи мавҷудаи ин кишвар қаноатманданд? Оё онҳо омодаанд, ки шароити иқтисодиро бубинанд, ки дар он рақамҳои шуғл ба миқдори бениҳоят аз ду то се миллион расидааст, бетағйир боқӣ мемонад? Оё онҳо бо тамошои он минтақаҳои бекорхобида, ки дар дили ҳар як инсонӣ зинда ноумедӣ мезананд, қаноат мекунанд? Оё онҳо ба таназзули ноҳияҳои хоҷагии кишлок ва вазъияти ногувори саноати кишоварзӣ бепарвоанд ва аз шароити ваҳшиёнаи манзил, ки ҳамаи тарафҳо яхела таассуф мекунанд, бепарвоанд?

Ба майдони васеи сиёсати империалистӣ ва хориҷӣ муроҷиат карда, гуфтан мумкин аст, ки аксарияти занони бритониёӣ меҳоханд пароканда шудани империяро бубинанд ё самти сиёсати кунунии хориҷии ҳукумати эҳтимолии Миллиро бубинанд, ки тавассути он аз номи онҳо ва пинҳон бо душманони ошкори ин кишвар шартномаҳо ва ўҳдадорихо баста мешаванд, дар ҳоле ки мо танҳо барои ин бефоида нестем. мудофияи бевоситаи ҳуди мо, аммо агар зарурати риояи ин ўҳдадорихо ба миён ояд? Оё мо дар ҳақиқат медонем, ки мо чӣ ҳастем?

содиршуда; ин сиёсати амнияти коллективӣ чиро дарбар мегирад ё кувваи бадкирдоре, ки ба он дикта мекунад? Ҷорҷ Сорел меғӯяд: "Демократия сарзамини фаровонӣ аст, ки молиягузорони беинсоф орзу мекарданд". Оё занони дорои ҳуқуқ барои тафтиши хона ё сиёсати хориҷӣ, ки бо мақсади ба воқеияти зинда табдил додани ин орзу дикта шудаанд? Бояд дар хотир дошта бошем, ки вақти қабули Ҳисобот фаро мерасад, моро мисли ғусфандон ба забн мекашанд, дар назди натиҷаҳои ин сиёсатҳои нотаълим мемонем. Чӣ арзише ба истилоҳ озодӣ дорад, агар он ба мо қудрати тағир додани ин масъалаҳои муҳимро дода натавонад?

Агар дуруст бошад, ки як зани оддӣ интиҳобкунанда ҳеҷ яке аз ин чизҳоро намехоҳад, чаро, агар дар низоми демократӣ озод бошад, ба онҳо иҷозат медиҳад? Агар вай соҳиби ин озодӣ бошад, оё вай дучанд ва се маротиба гунаҳкор нест, ки онҳоро як соат бештар азоб медиҳад? Ин озмоиши даъвоӣ ӯ ба як қисми масъули ҳукумати кишвараш аст. Агар вай дар шароити низоми мавҷуда қудрат ва озодии заруриро ба даст оварда бошад, интиҳом дар бораи он, ки вай дар умури кишвараш нақши шахрвандиро иҷро карда наметавонад ва дар воқеъ ба масъулият нолоиқ аст, то ба зарра собит мешавад.

Ҳеҷ яке аз ин чизҳо дуруст нест. Ҳақиқат дар он ҳоҳад буд, ки дар низоми муосири кӯҳна озодӣ на барои мардон ва на барои занон вучуд надорад. Он чизе, ки ҳам мардон ва ҳам занонро ба танг овардааст, ин аст, ки низоми ҳизбӣ дар таназзул қарор дорад ва ин аз замони додани ҳуқуқи овоздиҳии калонсолон дар шароити демократияи бениҳоят бештар ба назар мерасад. Дар саросари ҷаҳон ҳамон таназзул бо марши ногузири вақт ва шароит ба вучуд омад, ки тағирот аз ҷаҳони камбизоатӣ ба ҷаҳони фаровонии беканор банақшагирии тартибдошударо на танҳо ҳатмӣ, балки барои мавҷудият ҳаётан муҳим мегардонад. Дар зер ин дигаргуниҳои усулҳои дунёи кӯҳна шудаанд ва бояд ба нав ҷой диҳанд. Агар занҳо дар Шӯроҳои миллӣ сазовори мавқеи худ бошанд, бояд ҳамчун реалист ба шароити нави ҷаҳоние, ки дар атрофи онҳо ҷамъ шуда истодааст, дучор шаванд. Дер ё зуд онҳо бояд интиҳоб кунанд. Қарор муҳим аст, зеро ба он мақоми зан дар муддати тӯлонӣ вобаста ҳоҳад буд. Аз ин рӯ, ҳеҷ чизи сабук нест, ки онҳо бояд дар тарозуи таърихи ҷаҳон хуб баркашанд.

Ду курс барои занон кушода аст. Якум ин аст, ки вай бояд бо низоми пӯсидаи дунёи кӯҳна мубориза барад ва қаноатмандии сиёсатмадорони касбии ҳизбҳои мухталифе бошад, ки худро ба онҳо мепайвандад. Дар ин бора гуфтан мумкин аст, ки вай ба он озмоиши дуру дароз ва содиқ гузашт ва агар дар зер он вай метавонист ҳама гуна тағйироти амалӣ дар самти озодии иҷтимоӣ, сиёсӣ ё иқтисодӣ ба амал ояд, вай бо таассуф ноком шудааст. Ҳоло вай бояд фикр кунад, ки оё айб дар ҳуди худ аст ё дар дохили системае, ки ӯ то ҳол ба он часпидааст. Дар ин робита вай қайд хоҳад кард, ки ҳуди ҳизбҳои алоҳида тадриҷан аз байн рафта истодаанд. Партияи либералӣ ба торикии замони гузашта гузашт; ҳизби консервативӣ дар ҳоли парокандашавӣ қарор дорад ва мо бо итминони пешвои худ медонем, ки ба истиқлолияти худ умеде нест. Ҳизби сотсиалистиро низ ҳамин сарнавишт интизор аст, зеро вай ҳам бояд бо ҳамон роҳе тай кунад, ки ду ҳизби дигарро зери реҷи реҷҳои сотсиал-демократия фурӯ бурдааст.

Аз ин рӯ, вай бояд системаи беҳтареро ҷустуҷӯ кунад; боз як мувофиқи шароити ҳозира. Чои иморатҳои ларза и гузаштаро чӣ бояд гирифт?

Хар як донишҷӯи сиёсат мефаҳмад, ки масъала ҳозир дар байни фашизм ва коммунизм аст. То он даме, ки занони бритониёӣ нигаронида шудаанд, Коммунизм чандон шикоят намекунад. Барои дигар наравидан, ин фалсафаи нобудшавӣ аст ва инкори ғаризаҳои табиӣи зан аст. Ин муҳолифи ҳар як принцип ва амалияест, ки занон онро қадр мекунанд ва талаб мекунанд.

Фашизм ягона роҳи ҳалли масъала ба назар мерасад. Он дар дохили он ҳар як принципи ҳоси мувофиқ ва мутабиқшаванда ба нобиғаи ҳислати Бритониё дорад. Он ба ҳама одамон озодӣ ва озодии ҳақиқиро пешкаш мекунад ва

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

занони некирода нисбат ба ин мамлакат. Барои он ки ягон нофаҳмӣ рӯй надихад, мо ин истилоҳҳои хеле зуд-зуд истифодашавандаро бо калимаҳои муайян хоҷем кард, ки ҳеҷ як демократ бо онҳо ҷанҷол намекунад, зеро онҳо аз он расули демократияи бетараф Ҷон Стюарт Милл гирифта шудаанд.

"Мақсади ягонае, ки" навишта буд вай, "барои он инсоният ба таври инфиродӣ ё дастаҷамъона барои даҳлат кардан ба озодии амалиёти ӯ яки шумораашон кафолат дода мешавад, худмуҳофизат аст. Ягона мақсад, ки бар хилофи иродаи ӯ ӯқимият ба таври ӯққона амалӣ карда мешавад."

Ин маҳз концепсияи фашистии озодии инфиродӣ аст ва бешубҳа концепсияест, ки дар мавриди замон ба онҳо тамоми имкониятҳои фароҳам меорад, ки онҳо метавонанд дар мақоми ояндаи худ ҳамчун шахрванди замон талаб кунанд. Дар ягон системаи дигар ин принципҳо таҷассум наёфтаанд. Илова бар ин, дар механизми давлати корпоративӣ, фашизм ба замон мақоми баробарро бо мардони худ кафолат медиҳад, зеро он дар дохили он ягона воситаеро дорад, ки ба онҳо имкон медиҳад, ки шароитро дар он ҷо зиндагӣ кунанд ва идора кунанд; ба ҳамин тариқ фашизм қори аз номи онҳо аз соли 1906 то соли 1914 саркардаи занони муборизро ба анҷом мерасонад. Гайр аз ин, вай онҳоро аз муҳити ҳароби порахурии ба системаи партиявӣ ҳос наҷот медиҳад ва бори аввал имконият медиҳад, ки ба воситаи механизмҳои Корпорацияҳои махсуси худ, бо як қадар умеди муваффақияти ҳаёти фарзандони худ ин масъалаҳои бузургӣ худро ҳал кунанд.

Дар арсаи иҷтисодӣ он амниятро бо музди баробар барои қори баробар, он устухони абадӣ таъмин мекунад муноқишае, ки ҷинсҳоро бо ҷунин натиҷаҳои даҳшатнок ба саноат ҷудо кардааст.

Вай дар соҳаи иҷтимоӣ ҳамаи монеаҳои синфиро бартараф мекунад, дар сиёсат бошад, адолат ва баробархуқуқӣ бори аввал дар таърихи муборизаи замон.

Ва аз ҳама муҳимтар аз ҳама фашизм бо бартараф кардани сабабҳои бунёдие, ки дар интернационализм вуҷуд доранд ва вуҷуд доранд, асбобе сохта шудааст, ки бо мақсади имкон додани "молиядорони бевиҷдон" аз он "кишвари фаровонӣ" бо номи "демократия", ки онҳо орзу доранд, истифода баранд.

Барои он ки ҳамаи ин ба амал ояд, фашизм талаб мекунад, ки замон баробар бо мардон ҳамкориҳои боинтизомро дар қашери як давлати ботартиб пешниҳод кунанд ва фашизм ба таври ҳаққонӣ ба зиммаи ҳамаи граҷадинҳои давлат масъулият ва вазифаи муттафיקона меҳнат карданро меғузорад, на ба манфиати ягон қисм ё синф, балки ба манфиати тамоми халқи худ. Он замонро мисли мардон даъват мекунад, ки ҳама имтиёзҳои шахсии худро ҳамаҷола тобеъ гардонанд, то одамони қамбағал тахти ҳимояи он аз истисмор эмин бошанд.

Ин фашизм аст. Дигар ҳама сароб аст. Оё гуфтан мумкин аст, ки занони бритониёӣ наметавонанд ба ин ҷашни бузург дар таърихи кишвари худ бароянд? Онҳое, ки меҳонад аз ин фурсат даст кашанд, на танҳо замон, балки душманони тамоми пешрафт ва тамаддун ҳастанд. Он замонро, ки ба озмоишҳои муборизаи бузургӣ рузҳои пеш аз ҷанг тоб овардаанд, ақаллан ҳуқуқ пайдо карданд, ки ба халқҳои, ки бори дигар онҳоро ба асорати тобеи замони гузашта табдил медоданд, мубориза баранд ва онҳоро дар дохили системае печонанд, ки ба онҳо тамоми имкониятҳои дар азнавсозии зарурии мамлақати худ ҳиссаи сазовор бозиданро маҳрум мекунад. Занони бритониёӣ ҳеҷ гоҳ қоим на шудаанд ё қоим на шудаанд, вақте ки Бритониё ба онҳо ниёз дошт. Онҳо низ ҳамроҳи мардони насли худ байрақи фашизми Британияро барафрохта, онро аз ноором ва ҷанҷолҳои саҳти системаи партиявӣ баланд бардошта, он рузро, ки миллати худро аз нав таваллуд мекунад, метезонанд. Дар он соати музаффарона онҳо ҳақиқатан ҳам ҳақиқӣ фахриро ба даст оварданд, ки ба Британияи Кабири аз нав барқароршуда ва дар ниҳояти қор дар доираи Сулҳ, амният ва шуқуқҳои халқи соҳибхотӣ истироҳат кунанд.

Акрҳои қиматбаҳо аз

ҷониби Ҷориан Ҷенкс

ТHOSE, ки шояд васвасаи гумон карданро дошта бошад, ки азбаски Бритониё сиёсати замин надорад, вай мушкилоти замин надорад, хуб мешавад, ки ин далелҳои ташвишварро бодикқат баррасӣ кунад.

Ба истиснои Белгия ва Ҳолланд, Бритониё сараҳолитарин кишвари ҷаҳон аст; ва азбаски вазни киёсии заминҳои табиӣ ноҳосил (масалан, кухӣ) дар ин ҳазирахона назар ба он ки дар Кишварҳои паст аст, ҳеле зиёд аст, ба назар бебаҳс ба назар мерасад, ки мо ба ҳар сари аҳоли назар ба дигар мамлакатҳо камтар замини истеҳсоли озука дорем.

Британия ягона мамлакати мутамаддин дар ҷаҳон аст, ки сиёсати муътадилонаи муҳофизати замин, мелиорация ва ободонири надорад. Ҳеҷ як ҳукумат барои тафтиши талафоти солони заминҳои кишоварзӣ, ки ҳоло зиёда аз 2 миллион акр ё 7% тамоми заминро ташкил медиҳад, аз замони ба охир расидани Ҷанги Бузурги Ватанӣ ягон ҷорие надидааст.

Бритониё дар таносуби зиёди мардуми худ, ки аз ҳама иртибот бо хоки ватани худ ҷудо шудаанд ва дар таносуби баланди ғизои кӯҳна ва консервшуда дар парҳези милли беназир аст. Олимони натиҷаи ин сӯзиро дар робита ба камбӯзӣ, ихтилоли асаб ва нооромии илтимӯӣ ошкор мекунад.

Нозири хориҷиро барои он бахшидан мумкин аст, ки мо бо услуби вайроншудаи бритониёи худ кӯшиш карда истодаем, ки худро мавриди озмоиши ҳеле хатарнок қарор диҳем, яъне бифаҳмем, ки оё ҳаёти миллиро дар ҷомеаи комилан шахришин ва амалан паразитӣ, ки аз эҳтиёҷоти ҳаёт ба заҳматҳо ва иродаи неки миллатҳои дигар вобаста аст, солим нигоҳ доштан мумкин аст ё на. Вай метавонад минбаъд тахмин кунад, ки вазъияти то ҳаде ногувор аз сабаби номусоидии иқлим ё камбӯзӣ хоки мо маҷбур шудааст. Ва муносибати у нисбат ба мо на таассуф, балки таассуф мебуд.

Пас то чӣ андоза дардовар аст, ки эътироф кардан лозим аст, ки ин вазъияти ташвишвар аз як сабаб ва танҳо як сабаб, яъне безътиной ва безътиной аз принципҳои аввал ба вуҷуд меояд. Бигзор дар ин бора ҳама накунад. Иқлими мо номусоид нест; баръакс, он яке аз баробар бештар дар ҷаҳон аст. Заминаи мо заминаи камбӯзӣ нест; баръакс, вай ба ҳисоби миёна дар ҷаҳон яке аз сермахсултарин мебошад. Аммо мо барои гуноҳҳои худ як системаи сиёсӣ дорем, ки назар ба интиҳоботи ояндаро рад мекунад, ки онро ҳар як манфиати ғарзнок бо табар ва ҳар як иқтисодии гумроҳ бо эътибори академӣ нигоҳ медорад.

Гумон кардан аз ҳама ҳамаи амиқтарин аст, ки ин сарнавишти табиӣ мо истеҳсолкунанда, интиқолдиҳанда ва банкир ба тамоми ҷаҳон аст ва ҷунин вазъ дар назар дошта шудааст, ки ҳурмати доимии ашӯи хом ва озуқаворӣ. Дар муддати кӯтоҳ, бешубҳа, ин фарзия аз он сабаб рангоранг шуд, ки як қатор тасодуфҳои хушбахт ба мо дар рушди он хидматҳое, ки дар он вақт ҷаҳон омода буд, қариб ҳар гуна нархро пардохт кунад, нисбат ба дигар миллатҳо оғоз ёфт. Аммо пайдоиши зуд ва қариб дар саросари ҷаҳон миллатчиғии саноатӣ ва молиявӣ монополияи муваққатии моро аз байн бурд ва гипотезаро на танҳо ғайриимкон, балки ба таври мусбӣ хатарнок гардонд. Чӣ қадаре ки мо ба он ҳаспиди бошем, ҳама қадар мо метавонем бо далелҳои ҳаёти муосир рӯ ба рӯ шавем. Ҳар як ишора ба "барқарорсозии тичорати байналмилалӣ" рӯзи ногузири ҳисобкуниро ба таъхир меандозад, ки мо бояд ба пои худ истода, ба худ ҳисоб кунем.

захирахо.

Зеро он сарчашмаи асосии ниёзҳои ҳаётан муҳим аст, рушди бодикқат ва равшанфикрии он шартӣ ободии миллий мебошад. Азбаски он мероси миллий, фарҳангӣ ва моддӣ аст, ҳифзи он вазифаи бошукӯҳи миллий аст.

Бояд хотиррасон кард, ки то замони нисбатан муосир ин далелҳо умуман эътироф мешуданд, агар на ҳамеша дуруст шарҳ дода мешуданд. Моликияти замин на танҳо имтиёзҳои калон, балки вазифаҳои калон, иҷтимоӣ ва моддиро низ ба миён мегузорад. Синфҳои ҳукмрон қариб танҳо аз оилаҳои помещикҳо иборат буданд. Хоҷагии кишлоқ ҳамчун саноати бузургӣ асосӣ эътироф карда шуда, дар бораи некуахлоқии он масъалаи дорой аҳамияти умумидавлатӣ буд.

Факат вақте ки аристократияи камбизоати заминдорро плутократияи навбаромад ва асосан бегона, ки аз молияи бесарусомони давраи Наполеон ба вучуд омада буд, пеш карда, муносибати миллий нисбат ба замин ба ягон бадшавии ҷиддӣ дучор шуд. Ва маҳз то даме ки экспорт-капитализми Виктория ба гирифтани даромади азими импорти худ шуруъ кард, ки хоҷагии кишлоқи Англия ба тараккиёти саноати Англия қадам зада натавонист. Аммо вақте ки доктрина муқаррар карда шуд, ки ғойаи сармояи муташаккил ченаки шукуфоии миллий аст, кишоварзии ғайримуташаккил метавонад ба Вестминстер барои кӯмак ё роҳбарӣ беҳуда назар кунад.

Ҳамин тавр, имрӯз омӯзиши деҳоти Бритониё тақрибан омӯзиши тамаддуни нестшуда аст. Роҳҳои амиқе, ки дар тӯли як насл ҷарх нагирфтаанд, ҷархҳои паҳноваре, ки даҳ сол боз оҳанро надидаанд, аломатҳои шудгорҳои қадимӣ дар ҷароғҳои ғафс, анборҳо ва қотечҳо дар ҳар марҳилаи харобашавӣ ба назар мерасанд, калисоҳо барои ҷамъомадҳо аз андозаи панҷ маротиба калонтар аз калисоҳои ҳозира, осебҳои хомӯш ва харобшудагон дар бораи одамони ғайрӣ сухан мегуфтанд. аз ҳама вазифаҳо мардонатарин.

Албатта, дуруст аст, ки дар замини бехтар қор карда мешавад ва аксар вақт нағз кишт карда мешавад, гарчанде ки шумораи онҳое, ки ба он манфиатдор мебошанд, сол то сол кам мешавад. Ва дар ин ҷо ва дар он ҷо як моҷароҷӯёни дилсӯз пайдо мешавад, ки тамоми худро ба ҳук ё парранда, мева ё шир меандозанд. Аммо дар қисми зиёди деҳот бадбахтии усулҳои даст ба даҳон, ки аз нобоварӣ ба вучуд омадааст ва дар ҷароғҳои безъитиноӣ, ки бо ҷорҳои номатлуб захира карда шудаанд, мушоҳида мешавад. Фазо ҷунон бепарво аст, ки ҳатто ҳуҷумҳои исрофкорӣ ва номатлуби бинокори спекулятсия бо заррае аз кинае, ки ин гуна таҳқир чанд насл пеш барангехт, қабул карда мешавад.

Дарк қардан зарур аст, ки андозаи зараре, ки ба сарвати бебозгашти миллий расидааст. Замин аз ҷиҳати назариявӣ вайроннашаванда аст, агар, албатта, онро баҳр шуста набарад, ин процессро, дар омади ғап, дар чанд нуқтаи соҳили мо мушоҳида қардан мумкин аст. Аммо бо он чанд чиз метавонад рӯй диҳад, ки онро аз нуқтаи назари истеҳсоли ғизо амалан беғойаи гардонад ва ин барои миллат муҳимтарин аст.

Дар навбати аввал, замини қорам, ҳоҳ кишт бошад, ҳоҳ ҷароғҳо, метавонад зуд ба ҳолати бекорхобида ғарқ шавад, ки дар он ба ҷуз ҷамъовариҳои қорпоён ва ғусфандон чизе намеоварад ва ҳатто агар харгӯшҳо аввал оянд, онҳо кӯтоҳ мешаванд. Афзоиши даҳшатнокии майдони кишт ҳамчун «ҷароғҳои ноҳамвор» дар даврае, ки майдони кишт мунтазам кам мешуд, ба таври қофӣ равшан нишон медиҳад, ки ҷӣ рӯй дода истодааст. Қисми асосии ҷароғҳои ноҳамвори мо, албатта, қуллаҳои қухҳо ва ботлоқҳо мебошанд. Аммо тамоми афзоиши охири он ва ғайр аз ин як қизи хубе аз заминҳои ободшавандае иборат аст, ки он дар ягон кишвари дигари Аврупо ё ҳатто Доминионҳои ҳудуди кишт карда мешавад, аммо дар сурати безъитиноии доимии расмӣ дар ин ҷо кишт қардан мумкин нест.

Сиёсатмадорони навъи Inskip ба мо маъқуланд, ки ин замини партофташударо метавон ба ***** таъдидиҳандаи китобҳои DEMO Watermarks овардан мумкин аст*****

истеҳсолот дар ҳолати ғавқулдда. Аз афти кор, таҷрибаҳои дилсузонаи ҷанги гузашта ба онҳо нафаҳмидаанд, ки заминро бо ҷанд трактор ва меҳнати беихтисос якбора ба ҳосилхезӣ шитофтан мумкин нест. Мелиорация кори баландихтисос буда, пеш аз ба даст овардани натиҷаҳо меҳнати ҷанд соли пурсабриро талаб мекунад. Онро ба сиёсати дарозмуддати хоҷагии кишлоқ хеле ғоиданок дохил кардан мумкин аст; балки ҳамчун воситаи истеҳсоли озукаворӣ дар ҳолати ғавқулдда амалан беарзиш аст.

Дар ҷои дуюм, қорҳои сохтмонӣ, хоҳ истиқоматӣ ва хоҳ саноатӣ, ҳар сол миқдори зиёди заминро истифода мебаранд ва ҳамон қадар, ки воқеан истифода мешаванд, пурра стерилизатсия мекунад. Аз соли 1929 инҷониб танҳо Англия ва Уэлс 421,000 акр замини кишоварзиро аз даст доданд, ки танҳо 159,000 гектараш дубора ҳамчун чарогоҳи ноҳамвор пайдо шудааст; қариб тамоми 262 ҳазор гектари боқимонда ба ихтиёри бинокорон гузашт, қисми зиёди он ҳамвор ва замини ҳосилхез дар ҳолати баланди кишт.

Дар хотир бояд дошт, ки талафи заминҳои хоҷагии кишлоқ дар майдонҳое, ки дар ҳақиқат заводу фабрикаҳо, хонаҳо ва боғҳо ишғол кардаанд, бас намешавад. Роҳҳо ва майдончаҳои истироҳат бояд муҳайё карда шаванд, махсусан дар районҳои навқорам участкаҳои қалони бекорхобида мавҷуданд. Зиёда аз он, заминҳои хоҷагии киш-лоқ дар қанори майдони обод ё замини киш-лоқ, ки ба тариқи замонавӣ бо хонаҳои алоҳида пошида шудааст, хеле зарар мебинад. Гунҷишқҳо ва қаламушқҳо ҳазорон нафар меоянд; дарвозаю панҷараҳо вайрон карда шудаанд; сағҳои бесоҳиб қорворо ғорат мекунад ва зарари хурд хеле зиёд мешавад. Бо пайдоиши нақлиёти арзони роҳи автомобилгард ва дар натиҷа берунии рушди наздишаҳрӣ, минтақаи зарардида, гарчанде ки то ҳол ҳамчун замини кишоварзӣ барқароронида мешавад, бояд садҳо ҳазор акрро ташкил диҳад.

Аз ҷунин ҳулосае ғурехтан мумкин нест, ки Британия мероси миллии худро дар замоне сарфи назар мекунад, ки рафти воқеаҳои ҷаҳон аҳамияти ҳаётан муҳим пайдо мекунад, ки вай бояд ҳар як акрро эҳтиёт кунад. Ба онҳое, ки инро як изҳороти нигаронкунада медонанд, тавсия дода мешавад, ки асарҳои охири профессори Р.Г. Степледонро бодикҷат омӯзанд, «Замин»; Акнун ва фардо. Мақомот ҷунин мешуморанд, ки "ақрҳои кишоварзии мо бо суръат кам шуда истодаанд ва кам мешаванд, онҳо ногузир бояд қарор гиранд ва агар дар бораи майдони ҳадди ақал, ки бояд барои истеҳсоли озукаворӣ нигоҳ дошта шаванд ва қораҳои дахлдор андешида шаванд, пас на бештар аз дусад сол заминҳои хоҷагии деҳқонии Англияро то нисфи кам карда метавонанд."

Дусад сол метавонад муддати тӯлонӣ садо диҳад, аммо оё қасе ҳаст, ки ба қадри қофӣ ҷасорат диҳад, ки фарзандони мо, қамтар аз набераҳои мо, метавонанд аз Амрико ва Антиподҳо захираҳои номаҳдудӣ ғизо гиранд? Оё мо меҳохем, ки ҳамчун насл, ки сарвати миллиро пароканда кард ва наслҳои моро бо мушқилоти оддӣ гуруснагӣ рӯбарӯ кард, ба таърих ворид шавем? Экспорт-капитализми Виктория ба мо минтақаҳои азияткашидаро мерос гузоштааст; оё мо бояд барои маҷмӯи нави минтақаҳои қаробшуда масъул бошем?

Минбаъд ҳам дида баромадани ҷиҳатҳои озукавӣ ва иқтисодӣ проблемаи замин моро ба муҳокимаи амик дар бораи бисёр вазифаҳои хоҷагии кишлоқ ҳамчун қисми таркибии ҳаёти миллий водор мекард. Аз ин рӯ, зарур аст, ки барои муҳокимаи ҷанбаи фарҳангии якхела суҳан ронем.

Дуруст аст, ки ин ҷиҳат дар доираи ҳаракати шаҳрсозӣ аллақай ба таври густурда ва яктарафа тавачҷуш пайдо карда истодааст. Аммо худӣ номи ин ҳаракат маҳдудиятҳои онро ошкор мекунад. Ҷомеае, ки ташвиқ шудааст, ки аҳамияти кишоварзии худро фаромӯш кунад ва захираҳои озукаворӣ воридшударо ҳамчун як падидаи табиӣ баррасӣ кунад, деҳотро танҳо як ҷузъе ба шаҳрҳо, як навъ боғи ҷамъиятии шӯҳратпараст мешуморад. Дар ҳақиқат, ҳатари бузург вучуд дорад, ки деҳоти Англия метавонад ба як "фазаи қушод" табдил ёбад, ҳамон тавре ки як қисмати бузурги шаҳрҳои қонагӣ ба боғи беҳусусият табдил ёфтааст.

Хоҳиши фитрии мардуми шаҳрнишин барои фирор аз фазои пурғавво ва олудаи шаҳрҳои онҳо наметавонад чуз ҳамдари чизеро бедор кунанд. Он ки ин одамон нисфи рӯзи якшанбеи худро бо хушҳолӣ фуру бурдани дуди бензин дар роҳи серодам мегузаронанд, то нисфи дигарро дар ҳавои тоза гузаронанд, хеле муҳим аст. Афсӯс, ки аксари онҳо ба назар намерасанд, ки меваи корхонаи худро вайрон накунад.

Зеро кишлоц вазифаи маданияи худро иҷро карда наметавонад, магар он ки ба вай иҷозат дода нашавад, ки хусусияти худро нигоҳ дорад ва ин характер аз вазифаи моддию хочагии он чудонашаванда бошад. Шаҳр наметавон аз шаҳр гурезад, агар шаҳрро бо худ бибарад, ба қадри зиёӣ, агар дар сайру гаштҳои деҳотӣ баҳсу мунозираҳояшро бо худ бибарад, ба зехнаш истироҳат диҳад. Манзараи як деҳае, ки аз ҷониби афроде, ки барои "зиндагӣ дар кишвар" омадаанд, дар канори шаҳр ҷойгир шудааст, мисли дидани гурӯҳе аз зиёиён бо табъи пур сӯҳбат қадам мезананд, дар ҳоле ки дар атрофи онҳо даҳ ҳазор машғулият ҷолибтар ва муҳимтар аз кори онҳост. Тавре як деҳқон чанде пеш гуфта буд, "Ман чандон зид нестам, ки онҳо дар саҳроҳоям сайр кунанд. Ман он қадар зид нестам, ки онҳо сағҳои беақли худро аз ҳисоби ман машқ кунанд. Ман ҳатто зид нестам, ки онҳо аз болои дарвозаҳое, ки кӯдак кушода метавонад, шитоб кунанд. Аммо вақте ки ман фикр мекунам, ки онҳо ду мил замини хуби деҳқониро тай кардаанд ва ҳеҷ гоҳ фикр намекунам, ки онҳо дар саҳни замини ман ҳеҷ гоҳ фикр намекардам."

Он чизеро, ки мо метавонем "парки ҷамъиятӣ" номида бошем, нисбат ба бепарвой ба корҳои деҳот ҷиддитар аст. Ҳамон гуна ки мурғ гумон мекунад, ки ҳангоми нигоҳ накардани мурғобҳо санг партофтан зараре надорад, ҳазорон нафар калонсолони босавод ҳастанд, ки ҳангоми ошкор кардани шонси кам ё тамоман ҳеҷ зараре дар гузариши ночиз мебинанд. Ва таъсири ҷамъбасти вайронкориҳои хурд дар ноҳияҳое, ки фирориён аз шаҳрҳо маъқуланд, вазъияти нугувор ба вучуд меорад.

Дар Олмон дарахтони мевадиҳандаро дар деворҳои канори роҳ шинонда, заминро рост то канори металл кишт мекунад. Дар Англия чунин тартиб тамоман ғайриимкон аст, зеро дарахтон аз ҷониби ҳизбҳои муташаккили рейдҳо қанда мешаванд ва зироатҳо дар як паҳноӣ занҷир поймол карда мешаванд. Бритон ҳатман нисбат ба олмонӣ камтар поквичдон ё харобиовартар нест; вай то ба дараҷае аз де-хот берун шудааст, ки хисси арзишҳо ва кодекси рафтори ахлокиаш бо чароги охири катъ мегардад. Шахсоне, ки аз фикри пур кардани калам тинӣ аз кассаи дукон ба хайрат меафтанд, барои дуздидани занбурӯғ ним даъ деворро шикаста, ягон кори бадахлоқӣ намебинанд.

Деҳот ба меҳмонон он қадар сарвати воқеӣ дорад, ки роҳи равшани рафъи тамоюлҳои бадбахтона ин аст, ки ба одамон нишон диҳад, ки ин сарват дар қучост. Ҳатто ҳоло ҳам бисёриҳо ҳастанд, ки метавонанд малҳами шифобахши танҳой, тасаллоӣ рӯҳонии сулҳу амният, таваҷҷӯҳи фарогирандаи саҳроҳо ва ҷангалҳои доимо тағйирёбандаро қадр кунанд ва қадр мекунад; вале ҳамаи онҳо хеле каманд. Ҳеҷ кас бо хоҳиши худ ба он чизе, ки манфиати шахсии худро эҳсос мекунад, осеб намедихад ё таҳқир намекунад ва қадами аввалин дар самти ҳифзи деҳот як ҳаракати милли ба сӯи рушди он чизест, ки профессор Степлдон "тафаккури деҳотӣ" меномад.

Хукумати фашистӣ табиист, ки бо проблемаи замин пурра дучор ояд, зеро замин яке аз асосҳои мебошад, ки концепсияи миллати зинда бар он сохта мешавад. Воқеан, сиёсати ошкоро оид ба рушди кишоварзӣ худ аз тариқи ҳавасмандгардонии фаъолияти спекулятивӣ дар бозори амволи ғайриманқул як мушкили таъхиринопазирро ба вучуд меорад ва пеш аз он ки сиёсати кишоварзӣ пурра таҳия карда шавад, бо ин фаъолият бояд муборизаи ҷиддӣ бурда шавад.

Муносибати фашистиро нисбат ба замин дар чанд ҷумла баён кардан мумкин аст.

Заминро дигар набояд ҳамчун моли спекулятӣ ҳисоб кард. Арзиши он бояд ба таври одилона арзёбӣ карда шавад ва тамоми афзоиш бояд аз ҷониби онҳое, ки дар эҷоди он кӯмак кардаанд, аз ҷумла

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Давлат.

Ба кор андохтани замин бояд мавзуи баплангирии бодиккати дарозмуддати миллӣ бошад. То ҳадди имкон, корҳои сохтмонӣ бояд дар минтақаҳои дорои арзиши пасти кишоварзӣ маҳдуд карда шаванд.

Моликияти замин бояд ба қадри имкон васеъ паҳн карда шавад, объект шумораи зиёди моликияти хурди оилавӣ мебошад. Аммо, ин масъулиятро ҳам ба бор меорад ва онҳое, ки аз замини худ сӯиистифода меkunанд, ҳамчун душмани иҷтимоӣ дониста мешаванд.

Дастрасии аҳоли ба замин бояд тавассути васеъ ва беҳтар муайян кардани пайроҳаҳои саҳроӣ, бошишгоҳҳо ва истгоҳҳои канори роҳ беҳтар карда шавад. Дар баробари ин бояд қонуни марзшиканӣ таҷдиди назар карда шуда, ҷамоати деҳот аз мудохила ва зарар беҳтар ҳимоя карда шавад. Мумкин аст, ки корпуси назоратчиёро ташкил кардан лозим бошад.

Ба мукобили чунин хашароти зараррасон, монанди харгӯш, калла ва кабутар чанг бурдан лозим; ва дар ҳоле ки ҳеҷ таъйин нисбат ба варзиши саҳроӣ вучуд нахоҳад дошт, набояд ба чунин намуди варзиш иҷозат дода шавад, ки ба фаъолияти кишоварзӣ ва фароғатӣ халал расонад.

Љомеаро ба энtimer ва қадри деъот, ба фаъолияти он шавқу рағбати окилона тарбия кардан лозим аст.

Мо на ҳамчун як наҷод ба эҳсосот дар бораи замин дода шудаем. Мо калимаи Ватанро кам истифода мебарем, Ватан ҳеҷ гоҳ. Як асри озодихоӣ ва консерватизми молиявӣ муносибати кӯтоҳандешонаи тиҷоратиро нисбат ба хоки мо ба вучуд овард.

Бо вучуди ин, Бритониёи орзуҳои мо, таҷассуми ҷисмонии рӯҳияи миллии мо, Бритониёи кӯчаҳо ва корхонаҳо ва ҳатто боғҳо ва биноҳои ҷамъиятӣ нест, балки Бритониёи водӣҳои хандон ва теппаҳои ғафс, киштзорҳо ва хонаҳои обод аст. Шаҳр як шаҳрест дар тамоми ҷаҳон; ва шаҳрҳои ҷаҳон ҳамасола ба стандартизатсия майл доранд. Аммо деҳоти Бритониё хоси мост ва аз хислатҳои миллии мо ҷудонашаванда аст. Мо бояд онро бо ҳасад нигоҳ дорем, на дар фазои осорхонаҳои Стратфорд-на-Авон, балки дар қувваи табиӣ маҳсулноки.

Каме аз мо бештар аз чанд насл аз хок дуранд. Каме аз нав тарбия кардани матбуот ва радио моро, лоақал дар лаҳзаҳои фароғати мо боз ҳамватан мегардонад: на тарбияи муаллими касбӣ, ки «хочагии кишлок» аз илми ибтидоии фойданок, вале хеле дилчасп иборат аст, балки маорифе, ки моро бо чашми кушода ва шуури пурсамар ба саҳро ва саҳро мебарорад. Муқаддима бо таърих ва ҳаёти ҳаррӯзаӣ деҳот шаҳрнишинро на танҳо ба қадр кардани мушкилоти кишоварзӣ ташвиқ мекард, балки сайру саёҳати деҳоти худро бо шавқу рағбати беандоза сармоягузорӣ мекард. Тафаккури оқилонаӣ деҳот метавонад беҳтарин доруи имконпазир барои фишори ҳаёти шаҳр бошад, зеро Модар Замин метавонад барои рӯҳ ва инчунин бадан тасалли диҳад.

Берхтесгадени гитлерй як иди Германияи нав аз ҷониби Ҷоан Морган

Э VEN агар шумо Баварияро хуб медонед ва ҳатто агар шумо дар хотир доред, ки Виттелбахҳо бо тамоми Бавария ва Фюрер бо тамоми Олмон, ки аз Берхтесгаден барои хонаҳои тобистонии худ интиҳоб мекунад, ҳеҷ чиз шуморо ба ин макон омода намекунад, ки дар як вақт ҳам дили Баварияи кӯҳна ва ҳам рӯҳи Олмони нав бошад. Ҳар он чизе, ки шумо дар бораи Бавария дар афсонавӣ ва беҳтаринаш дар бораи Сотсиализми миллӣ орзу мекардед, дар ин шаҳраки бозорӣ, ки дар кӯҳҳо баста шудааст, фишурда шудааст, ки тақрибан ҳамон аҳоли бо наватарин бинои истиқомати Лондон фахр мекунад.

Пас аз он ки қатора аз Бад Рейхенхолл меравад, он ба кӯҳҳо амиқтар ва амиқтар меравад, то вақте ки шумо ҳис мекунед, ки онҳо шуморо пурра фаро мегиранд, вақте ки шумо водии амиқро, ки як порайи Олмон аст, ки ба Австрия оварда шудааст, фаро мегирад. (Ба Австрия бо ҳар се самт пиёда рафтан мумкин аст ва бештар ҳаяҷоновар аст.)

Таассуроти аввал яке аз ҳаракат аст. Ҳар касе, ки аз ду сола боло аст, дар як навъ интизорӣ дар пои худ аст. Новобаста аз он ки ин ба баландӣ, рӯҳияи баланди Бавария вобаста аст ё он, ки фюрер метавонад ҳар лаҳза тавассути мошин гузарад, ман ҳеҷ гоҳ кашф накардаам; факт боқӣ мемонад, ки хаво бо кувваи ҳаёти гуш мекунад.

Дар ин ҷо дар ин муҳити аҷиби мусиқӣ-комедия Сотсиализми миллӣ хеле шавқовар ба назар мерасад. Ба ҷуз аз маҷлисҳои гоҳ-гоҳе, ки оддӣ ва аҷиб рӯҳбаландкунанда аст, шумо аз ҷиддияти амиқи ирфонии ҳама он қадар огоҳ нестед; бузургии вазифаи иҷрошуда ва вазифаҳои дар пешистода.

Шумо ҳис мекунед, ки СС бо либоси дилкаш, робита бо фюрер ва ҳаёти солим дар муҳити дилрабоии худ кори хеле гуворо аст ва СС дар ҳақиқат ташкилоти олиҷанобест, ки барои тамоми синну сол ва синфҳо дар заминаи умумии ватандустӣ кушода аст.

Дар ин ҷо, беш аз ҳама ҷои дигаре дар Олмон, шумо мебинед, ки чӣ гуна ҳама аз калонтарин узви SS то кӯдаки хурдтарин, ки нишонҳои кӯмаки зимистониро мефурӯшанд, дар ин кишвар саҳм доранд; ҳеҷ кас аз азоби рӯҳи харобкунандаи эҳсоси нохоста азоб намекашад. Ҳар як дастовард дастоварди онҳост; ҳар як шикасти онҳост. Шумо мефаҳмед, ки социализми миллӣ дар роҳи барқарор намудани умед, аз нав барқарор намудани боварӣ ба ояндаи мамлакати худ ба халқ чӣ гуна чизе додааст.

Ҳаёти чандинасраи ин макон мисли пештара давом дорад, илова бар он социализми националӣ; ва аз ин рӯ, зиндагӣ дар Берхтесгаден як намоиши беист аст. Вақте ки парда ба як акт меафтад, дигараш боло меравад. Сад зани дехкони дар тан либоси миллӣ бо пальтоҳои хурди трикотажи сиёҳу сабзу сурх, ки онҳоро Берхтесгаднерҳо меноманд, аз назди тирезаи худ садои якрангро мешунавед. Бо онҳо як коҳин аст ва онҳо оҳиста-оҳиста ҳаракат мекунад, суруд мехонанд, бо чашмони паст. Баъдтар шумо садои баланде мешунавед, ки ҷавонони BDM (духтарони гитлерӣ) бо куртаҳои кӯтоҳи қаҳваранги худ, ё аскарони Гитлер Ҷугенд, писарбачаҳои азими мардона, ки баннерҳо бардоштанд. Дар фазо ҳамеша суруди марш садо медиҳад.

Ҳангоме ки ҳама чиз натиҷа надихад, онҳо машқҳои оташфишон доранд. Сад оташнишон (ё як нафар аз ҳар сӣ нафар) дар танҳо, қулоҳҳо ва плюс-чорҳо дар назди тирезаи шумо далерона баромад мекунад. Аммо, якшанбе ин рӯз аст. Дар майдони Маркт, ки қуллаи шаҳр аст, дехконон чамъ мешаванд; мардон, ки дар беканори хасу дар қулоҳҳои сабзи худ бо ҳам рақобат мекунад, дар як тарафи фаввора *****конвертер китобҳои электронӣ DEMO Watermarks*****

бо шери баварияш, дар тарафи дигар занони бо кулоҳҳои сиёҳи ҳамвор дар болои тоҷҳои пӯлоди худ ништаанд. Дар соати 10 онҳо барои пиво ва ҳасиб дар шӯрбо ба Нойхаус (он бародари хурди Хофбраухаус) бо боғи пивои он дар зери дарахтони шоҳбулут меоянд, ки дар он ҷо кати шуморо дар девори Виттелсбах Шлосс ҳаво медиҳанд, биерстубкаи онро бо гемутличкейи беҳамтоаш, ки роҳбарони ҳизб бояд бо онҳо рубоб кунанд; маркази муҳими шаҳраки ҳаётан муҳим.

Меҳмонхонаи Гранд, ки барои ҳама кофӣ бузург аст. Курхаус бо оркестри аълои худ ва бозигарон аз Мюнхен. Театри дехконӣ бо заковати хом ва мусикии дилкаш. Ҷойҳои рақс мавҷуданд; Хофсхафер бо фазои маҳрамонааш, фарши рӯймолчаҳои кисааш аз орзуҳои меҳмонхонаи Лондон ва Кур Кафе, ки дар он ҷо писарони азим ва зебои SS Муҳофизони SS дар як виллаи шоҳонаи Хонаи Бавария рақс мекунанд. Дар он ҷо рассомон, Фриц Рихтер бо нақшҳои аҷибӣ илҳомбахши худ ва яке аз рассомони дараҷаи якуми манзараи мактаби муосири Альпӣ ҳастанд.

Барои ба майдон баромадан: аввал, дар болои дунёи хонаи Фюрер воқеъ аст, ки девори шишагӣ ба суи сайру гашти куҳро нигариста, дар чунин мавзеи баланде ҷой гирифтааст, ки гуё ба акиб такя карда истодааст. Хона дар води бартарӣ дорад, зеро Фюрер дар шаҳр ҳукмфармост.

Дар он ҷо Конигсее мавҷуд аст, ки аз ҳама кӯлҳои кӯҳии кӯҳӣ зеботарин аст, сабзи амиқтарин бо кӯҳҳои шаффоф дар ҳама ҷонибҳо. Дар он ҷо Заубервалд, ҳезуми ҷодугаре мавҷуд аст, ки дар он ҷараён аз Хинтерси аз байни сангҳои сабзи зебо мегузарад.

Дар он ҷо кони намак мавҷуд аст, ки дар он (дар ин сарзамини либосҳо) шумо дар тан куртаи сиёҳ ва сафед плюс ҷаҳорчаҳо пӯшида мепӯшед (ки он қадар зебо ва мисли садо нест) ва тобак ба кӯли зеризаминӣ бо гарданбанди ҷароғҳо ва свастика дар охири он. Дар он ҷо Schloss Platz бо ёдгории ҷангии он мавҷуд аст.

Марғзорҳои кӯҳии баландкӯҳ бо нақшаҳои рангҳои пайдарпайи Табиат мавҷуданд, ки як ҳафта гулобӣ, дар оянда кабуд ва зард мебошанд, ки гулпарварони Лондон, Париж ва Нью Йоркро ба ҳасад ҷалб мекунанд.

Дар он ҷо ҷангалҳо мавҷуданд, ки либоси якхела, рост ва қавӣ то хатти барф ҳаракат мекунанд. Кӯҳҳо; Watzmann зебо, дуюм баландтарин дар Олмон; Голли торик ва ноҳамвор ва афсонавӣ Унтерсберг. Барои дили пурқувват як сӯрохи яхбандии рӯшноӣ мавҷуд аст, ки дар баландии шаш ҳазор фут дар дохили Унтерсберг аст ва инчунин Алмбах Кламм, дараи ғуррон ва ҳайратангезе ҳаст, ки дар он ҷо ба назар мерасад, ки шумо назар ба боло рафтани он хеле ба поён меравед, ки он танҳо вақте ба поён мерасад, ки шумо умедро аз даст додаед ва зери сарлавҳаи "Таҷрибаи эҳсосӣ" меояд, на "Манзара".

Дар Berchtesgadener Land онҳо шуморо баробар бо "Грасс Готт" ва "Ҳейл Гитлер!" Тааҷҷубовар нест, Салом ба Худо, ки чизеро ҳамчун зебо офаридааст ва ба Гитлер барои он ки онро барои одамоне, ки онро аз ҳаёт бештар дӯст медоранд, наҷот додааст.

Федератсияи ҷаҳонии скандинавӣ

аз ҷониби Видкун Квислинг

РОХБАРИ НОРВЕГИЯ НАСҶОНАЛ САМЛИНГ

А Ҷаҳони кӯҳна фурӯ ғалтад, дунёи нав тавлид мешавад. Дар як вақт бо митинги сейуми харсолаи мо дар Ставангер соли гузашта дар собик «клуби дворянҳо»-и Москва конгресси VII умумичахонии Интернационали коммунистӣ, баъд аз мухлати хафтсолае, ки баъд аз конгресси охирини умумичахонии соли 1928 гузашт, кушода шуд.

Съезд аз 25 июль то 21 август давом кард. Мақсади асосии он аз назар гузаронд, ки ҷитнагарии байналхалқии марксистиӣ яҳудиён дар давоми хафт сол дар дохил ва берун аз Россияи Советӣ дар бобати иҷрои програмаи Сталин оид ба большевиконии ҷаҳон, ки мавзӯи муҳокимаи конгресси пештараи умумичахонӣ шуда буд, иборат буд.

Сониян, вай тактикаи програмаи худро дар бораи нест кардани қувваҳои муқобилати миллӣ ва афрухтани оташи революцияи ҷаҳонии коммунистӣ тасдиқ намуд. Ба тактикаи ба ном fronti ягонаи халқӣ, ки мо дар Франция, Испания, Бельгия ва дар дигар ҷойҳои инкишоф ёфтаистодаро мушохида кардем, махсус таъкид карда шуд. Мо бо он дар ин ҷо, дар Норвегия низ ба ном «созишномаи кризис» бо партиаи деҳқонон ва бо тактикаи нави камуфляжии партиаи лейбористӣ бо роҳи қабул кардани никоби буржуазӣ ва миллӣ нағз шиносем. Масъалаи дигаре, ки бевосита ба мамлақати мо дахл дорад, яъне иштироки Россияи Советӣ дар Лигаи Миллатҳо низ аломати ҳамон тактикаи fronti оммавӣ мебошад, ки қайҳо боз ба программаи Коминтерн дохил карда шудаанд.

Имсол, дар ҳоле ки мо аз Насҷонал Самлинг барои митинги солони худ ҷамъ меоем, мо мебинем даъват намудани конгресси дигари умумичахонӣ.

Ин дафъа саҳҳомони консерти муфлисшудаи Лигаи Миллатҳо маҷлиси ғайринавбатии худро баргузор мекунад, то масъалаи барҳамдиҳии корхона ё бозсозии эҳтимолии онро дар тирамоҳ, вақте ки маҷлис ҷаласаи солони худро баргузор мекунад, баррасӣ мекунад.

Ман ин воқеахоро, ки дар як вақт бо ду митинги охирини миллии мо ба амал омадаанд, на танҳо аз ҷиҳати аҳамияти бузургии худ, балки барои он ёдовар мешавам, ки ин воқеаҳо вазъияти сиёсии беруниро, ки имруз дар назди мо истодааст, ҳеле равшан нишон медиҳанд.

Дар як тараф мо большевизми ҷаҳонии беандоза ғайридорем, ки он аз нуқтаи назари таърихӣ ғайрат як аломати ташвишовари гузаштани дунёи кӯҳна ва саъю қушиши суботкоронаи қувваҳои бадқирдор, ки эволюцияи ҷаҳониро ба роҳи харобии худ, яъне ба суи республикаи умуми-материалистии тахти диктатураи яҳудиҳо маҷбур кунанд.

Аз тарафи дигар мо қушишҳои беаъни дунёи кӯҳнаро барои ҳалли талабҳои им-рузаи имруза, талабҳои сулҳ ва ҳамкории байни халқҳо мебинем. Тамоми қор аз барҳурди манфиатҳои шахсӣ ҳалалдор мешавад, ҷунун ки ҳамкории дохилии миллӣ, ки вазъият онро талаб мекунад, ҷанги синфӣ ва зиддиятҳои гаразноки партиаҳо вайрон карда мешавад. Ин раванди парокандагӣ бо нооромииҳо ва бӯҳронҳо, ҷангу низоъҳои шахрвандӣ ҳамроҳ мешавад.

Қувваҳои интернационалист даҳолат мекунад ва тамоми нигаронӣ тадриҷан ба марксизм ва нобудшавӣ меғузарад, ҳамон тавре ки давлати буржуазӣ-либералӣ тадриҷан истеъмор карда мешавад, аз ҷониби

*****ebook converter DEMO Watermarks*****

Марксизм, чунон ки мо дар мамлакати худамон равшан мебинем. Дар байни хамаи ин захираи хамеша ҷавони инсоният навдаҳои тоза ба вучуд меоварад; ҳаракатҳои миллии бозеозӣ ва муттаҳидшавӣ аз замони нав мужда мерасонад, давлати нав ва тартиботи нави ҷаҳониरो ба вучуд меоварад. Тартиби нав дар ин кишвар низ ҷараён дорад.

САНКЦИЯХО ВА ШУДАНИ ЛИГА

Факти дигари муҳим он аст, ки барҳам хурдани он институти пар-ламентии капиталистии буржуазӣ — Лигаи Миллатҳо на танҳо дар натиҷаи беадолатии худ ва ғайриқонунии зеризаминии марксизм ё ҳаҷоҳои принципиалӣ ва расмӣ дар ташкили Лига нест.

Онро Италияи фашистӣ, ки яке аз намоёндагони ҷамъиятҳои муташаккили замони нав буд, вайрон кардааст. Сарфи назар аз 50 давлати ҷазодихӣ ва муқобилияти тамоми ҷаҳони демократияи марксистӣ, афкори ҷаҳонӣ, ки ба муқобили фашизм ва Италия сафарбар карда шуда буд, ягонагии миллии қувваи тавонотарин буд.

Рохбарони Насҷонал Самлинг бе ҳеҷ вазҳи худро бо фашизми италиянӣ ва ё манфиатҳои италиянӣ муносибат накарда, аз ҳуди аввал нисбат ба ҷанҷоли Эфиопия маъкеи равшану катъиро ишғол карданд. Онҳо ҷонибдори бетарафии Норвегия ва зидди иштироки ӯ дар таҳримҳои ба истилоҳ истода буданд.

Дар ин кор ба мо тандо ба назар гирифтани манфиатҳои мамлакатамон таъсир расонд. Вале ман чунин мешуморам, ки афкори ҷамъиятӣ дар ин ҷо ҳам, чун дар бисёр дигар ҷойҳо, қурбони пропагандаи гардид, ки дар ҳақиқат назар ба идеалҳои олии, ки вай вонамуд мекард, ба манфиатҳои тамоман дигар хизмат мекард.

Вале ҳаракати мо ягон тарафро ишғол накард. Мо бетарафии Норвегияро талаб карда, риёкорӣ ва бемақсад будани тамоми бозии санкционистиро намоиш додем. Мо имруз гуфта метавонем, ки мо вазъиятро дуруст баҳо додем.

Аз нуқтаи назари ҳарбӣ мо дуруст будем. Сарфи назар аз ақидаи умумӣ мо ба аҳамияти материалҳои ҷангии ҳозиразамон, инчунин ба қувваи муқовимати Эфиопия ва Англия, на камтар аз он қувваи бузурги маънавию моддиеро, ки дар ҳалке, ки барои ҷидду ҷаҳди яққоя дар асоси таърихӣ миллии ташкил карда шудааст, дуруст баҳо додем.

Аз ҷиҳати сиёсӣ ҳам дуруст баҳо додем. Беғоидаи ва нодуруст ҳисобу китобҳои ҷиддии сиёсати санкционистӣ ҳозир аён аст. Ба нороҳатии ғоҷавии Англияи тавоно аз сабаби сиёсати дурандешонаи Лига нигаред; ин бузурғтарин мағлубияти маънавӣ ва амалӣ мебошад, ки империяи Британия баъди аз даст додани Америка дучори он гардид.

Русияи шӯравӣ, он узви нав ва барҷастаи Лигаи Миллатҳо, дар сиёсати таҳримҳо имкони ҷанҷол дар аввал бо Муссолини ва баъд бо Гитлерро дид, аммо вақте ки ҳисобҳои онҳо ба ноҳақ сар заданд, яҳудиёни маккоронаи болшевиқӣ оромона ба паси паҳлӯ рафтанд ва ҳудашон озод шуда, ҳукумати Бритониёро воғузур карданд, ки айбҳо ба дӯш бигиранд.

СИЁСАТИ МИЛЛӢ ВА ҲАМКОРИИ БАЙНАЛҲАЛҚӢ

Бори аввал баъд аз ҷанги ҷаҳонӣ ба Норвегия лозим омад, ки дар сиёсати берунӣ бо фактҳои ҳақиқии саҳт дучор шавад, ки пеш бурдани сиёсати муқаррарии маҳалчигиро хеле душвор мегардонанд.

Дар робита ба ин, меҳодам як далелро таъкид намоям, ки дар ин кишвар мутаассифона нодида гирифта мешавад:

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

махз дар хаёти халк сиёсати беруни ҳукмфармост, на сиёсати дохилӣ.

Дар шафати «хохиши зиндагонӣ»-и ҳуди миллат дар шароити дохилии он ва сохтори он шароити байналхалкии иктисодиёт ва иктидор ҳукмфармост. Ин шароитро эҳтиёҷоти ибтидоӣ ва ғавқулддаи халқҳо ва давлатҳо, бо муборизаи онҳо барои мавҷудият ва дар фазои кайҳон ба вучуд меоварад. Аммо таъсири давлат дар сиёсати беруни ҳамеша ба дараҷаи инкишофи қувваҳои дохилии он мувофиқ аст.

Ба ҳамин тариқ, зарурати худтаъминкунӣ дар сурати ҷанг ва пеш аз ҳама аз нав сохтани структураи иктисодиёти ҷаҳонӣ ҷамъиятҳо танҳо маҷбур мекунад, ки ҳудро дар асоси иктисодӣ ҳамчун давлатҳои миллии коргарон ташкил кунанд. Шароити тағйирёфтаи тамоми ҷаҳон ӯро ба миллатро водор мекунад, ки бо ҷамъияти худ ҷамчун воқиди мутаҷаккили иктисодӣ бо назорати пурра ва қобилияти тамоми захираҳо ва қудрати худ барои ба таври беътарин истифода бурдани онҳо муомила намояд. Ба ин дараҷа бӯҳрони ҳозира асосан бӯҳрони ислоҳи истеҳсолот ва савдои ҷаҳонӣ мебошад.

Аммо дар байни талаби замони нисбат ба ин воқидҳои миллии иктисодии ягона ва қатъиян характернокшуда ва талаби ҳамкории баплангирифтаи байналхалқӣ, ки бо сабабҳои иктисодӣ ва инчунин ба назар гирифтани муҳофизати сулҳ бо қувваи раднашаванда пеш бурда мешавад, ягон зиддияти характернок нест.

Маҳз ташаккули ҷунин шахсиятҳои мутаҷаккили милли ба воқеа мерасанд ва ҳамкории самарабахши байналхалқӣ, ки аз руякӣ ва зулм озод аст.

ДУ лагери душманона дар ЕВРОПА ВА ДАР ҶАҶОН

Вазъият аз он иборат аст, ки дар ҷаҳон ва хусусан дар Европа ду лагери душманона мисли пеш аз ҷанги ҷаҳонӣ ташкил карда мешавад. Россияи Советӣ, Франция ва Чехословакия, ки аз тарафи яҳудиён байналхалқӣ дастгирӣ карда шуда, онҳоро ба ҷанги зидди Германияи миллии социалистӣ иғвогарӣ мекунад, аз ҳоло ба муқобили ин мамлакат фронти ягона барпо карда, Германияро аз ҷиҳати сиёсӣ ва ҳарбӣ боз ҳам бештар ихота кардани мешаванд.

Дар ин шароит мавқеи Норвегия, ки дар ҷорҳои Россия, Германия ва Англия воқеъ аст ва бо сиёсати дохилии худ, ки аллакай дар ихтиёри марксистҳо мебошад, ҳеле ғош мешавад.

Русия аз як қудрати бузурги аврупоӣ бо манфиатҳои осӣӣ, ба як қудрати бузурги осӣӣ табдил ёфт, ки манфиатҳои аврупоӣ дорад, бахусус ба ҷуи Атлантик. Вале, пеш аз ҳама, асоси революцияи ҷаҳонӣ мебошад.

Большевизми ҷаҳонӣ қушиш мекунад, ки Норвегия ва бо ҳамроҳии он тамоми Скандинавияро ба қаноти рости фронти европоӣ худ ба муқобили Германия ва Англия табдил диҳад. Ин план барои мамлақати мо имқониятҳои дахшатнок дорад. Дар сурати ба амал омадани ҷанҷоли байни Германия ва Россияи Советӣ тамоми ҷаҳонбинии партияи коргарӣ Норвегияро водор мекунад, ки ба муқобили Германия тарафи большевиконро гирад ва ин ба қавли бетарафии мо муқолиф хоҳад буд.

Транмаль, диктатори бемасъулияи партияи лейбористӣ дар ин бобат ба қарибӣ ба қадри қифоя равшан сухан ронд. То он қаме, ки Норвегия ва Русияи Шӯравӣ аъзои Лигаи Миллатҳо ҳастанд ва Олмон нестанд, ба назар ҷунин мерасад, ки мо дар ин самт ҷанги ҷиддӣ дорем, зеро мо вазифадорем, ки дар сурати муноқишаи Олмон ва Русия транзити роғони Артиши Сурх ва Қувваҳои Ҳавоиро тавассути ин кишвар иҷозат диҳем.

Дар шароити ҳозираи Европа имқонияти ба ҷанг сар задани Германия ва Англия низ мавҷуд аст. Ин метавонад, масалан, дар робита бо низоъ байни Олмон ва

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

иттиходи сегонаи Франция, Чехословакия ва Россияи Советӣ, Чехословакия назар ба Австрия тақрибан мавзеи хассостар аст. Он гоҳ Франция ба мукобили Германия чанг хоҳад кард, ба Англия сабабҳои чангро таъмин мекард, ки ин хозир назар ба пеш аз тараққиёти бузургии авиация боз ҳам равшантар аст.

Чунин чанги байни Англия ва Германия барои Норвегия имконияти фалокатовар аст, зеро аз он вақт чанги ҷаҳонӣ тамоми вазъият акнун ба кулӣ тағйир ёфтааст.

Тавассути Лигаи Миллатҳо ҳамчун як воситаи сиёсати ҷаҳонии Бритониё мо бояд мустақиман ба ҷанг маҷбур шавем ва ҳатто агар Лигаи Миллатҳо пора-пора шавад ҳам, мо бояд, ба гуфтаи лорд Ллойд, албатта, ба бомбаборони ҷазой дучор шавем, агар мисли ҷанги ҷаҳонӣ, мо ба флоти тичории худ иҷозат додем, ки барои Англия молҳои худро кашанд.

Партияи меҳнатии Норвегия — Партияи ҳукумат ба ин сиёсате, ки ба мукобили Германия нигаронда шудааст, фаъолона ёрӣ мерасонад. Агар Норвегия ба ин розӣ шавад, ин чунин маъно дорад, ки мо бар хилофи хоҳиши камаш 99 фоизи халқи Норвегия ба таври бебозгашт ба ин сиёсати ҷанг ҷалб карда шудем. Норвегия наметавонист ва нахоҳад рафт, магар он ки озодии мо ва сарҳадҳои ҳудудмон зери ҳавф набошанд.

СУЛҲ БО АНГЛИЯ ВА ГЕРМАНИЯ

Ман аз ин пеш таъкид карда будам, ки сулҳу озоиш байни Германия ва Англия барои мамлакати мо зарурати ҳаётан муҳим аст. Он чизе ки мо бояд пеш аз ҳама пешгирӣ кунем, он аст, ки Германия ва Англия дар ҷанги нав ба ҳамдигар муқобил бошанд. Барои мо ин марговар хоҳад буд; дар ҳақиқат ин маънои нобудшавиро дорад. Аз ин рӯ, ба мо вобаста аст, ки ҳама кори аз дастамон меомадаро кунем, то дар байни ин ду кишваре, ки мисли мо аз авлоди шимолӣ ва ҷаҳонбинӣ ҳастанд, сулҳу ҳамдигарфаҳмӣ ба вучуд орем. Ҳатто агар мо дар ин бобат кори зиёдеро анҷом дода натавонем ва бояд эҳтиёт бошем, ки ба қорҳои дигар кишварҳо дахлат накунем, бояд бо ҳар васила муқобила бо касоне, ки дар байни ин ҳешовандони мо, одатан бо асосҳои бардурӯғ ва беинсофона ихтилоф андохтани мешаванд, муқобилат кунем.

Мо қудратноеро медонем, ки ин кушишҳо ҳақиқатан ба манфиати онҳо бурда мешаванд. Яке большевизми ҷаҳонист. Қор қардан ба сулҳу озоиш ва созиши байни Германия ва Англия бояд мақсади мо дар сиёсати берунии Норвегия бе назардошти манфиатҳои партия бошад. Ба дараҷаи олий маълум аст, ки манфиатҳои Норвегия инро талаб мекунанд. Ягона роҳе, ки мо метавонем аз ҷанг ва бесарусомонӣ раҳой ёбем, аз нигоҳдории сулҳу ва ҳамдигарфаҳмӣ байни ин ҳамсояҳои бузургии мо дар ҷануб ва ғарб вобаста аст, ки мо бо онҳо робитаи бузургтарини тичоратӣ дорем.

Тақрибан 40 сол пеш аз ин, чунон ки хозир барои кушиши софдилона барои ба вучуд овардани ҳамфикрии пойдор дар байни халқҳои бузургии шимолӣ имконият мавҷуд буд. Имконият сарфи назар қарда шуд ё рад қарда шуд ва фалокате, ки пас аз ин нодида гирифта шуд, тамоми ҷаҳонро фаро гирифт. Ҳар касе, ки ҳоло ҷуръат мекунад, ки ҳамон сиёсати фалокатоварро пеш барад, бояд ин қорро бо ҷашмони худ анҷом диҳад.

Аммо ҳар касе, ки замонро, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, мефаҳмад, бояд худро барои муқобила бо қавӣ ва мусбӣ мубориза барад.

Боз як мулоҳизаи қатъӣ моро ба ҳамон ҳулосае меорад, ки дар бораи роҳҳои асосии сиёсати берунии мо. Либерализми декадентӣ ва насли он ва вориси он, марксизм, ҳадафҳои худро бар зидди ҷамоатҳои миллий, пеш аз ҳама бар зидди скандинавӣ равона мекунанд.

Мақсади ин сиёсат бошуурона ва ё бешуурона шикастани миллати табиист ташкилоти халқҳо бо мақсади ба амал баровардани республикаи ҷаҳонии байналхалқӣ. ***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Он гоҳ иттиҳоди ботинии миллатҳо вайрон мешавад. Онҳо тӯмаи он миллате хоҳанд шуд, ки дар муқоиса бо дигар миллатҳо дар тамоми рӯи замин парокандаанд ва ҳамчун паразит дар болои миллатҳои дигар зиндагӣ мекунанд; маҳз аз ҳамин сабаб вай ба чунин тартиб эҳтиёҷ дорад, то ки азхудкунии дилчасп дилхохи худ дар ҷаҳон амал кунад. Зеро дар ҳамин маҳорат сирри миллатчиғӣ ва империализми яҳудӣ ниҳон аст.

Дуэли яҳудӣ ва рӯҳияи скандинавӣ ногузир аст, зеро марксизм ва интернационализм дар асл миллатгарой ва империализми яҳудӣ мебошанд, як тавтае мебошанд, ки аз ҷониби яҳудӣ бар зидди тамаддуни бешубҳа Аврупои шимолӣ илҳом гирифта ва роҳбарӣ шудааст. Равшан аст, ки процессҳои пусидаистодаи имруза ба идеалҳои ҳаёт ҳавфи чиддитарин мебошанд ва антагонизмҳои пурзуртарини замони мо ба муборизаи байни иудаизм ва принципи шимолӣ-европей маҳдуд шудаанд. Дар ин сурат, мо бояд дарк кунем, ки ҷораи самарабахши таназзули ҳозира ва фаъолияти зеризаминии материализми марксистӣ дар бозеозии миллии барои халқи мо дар асоси ҳаётбахш ё ҳаётбахши наҷоди шимолӣ ва табиӣ хос пайдо мешавад.

Ва, аз тарафи дигар, бояд ба маънои васеътар ҳамкориҳои наздиктари фарҳангӣ, иқтисодӣ ва сиёсӣ байни халқҳои скандинавӣ ва скандинавӣ дар тамоми ҷаҳон вучуд дошта бошад: дар кишварҳои Скандинавия, дар Ҳолланд, Фландрия, Империяи Бритониё, Олмон ва дар дигар кишварҳои, ки аъзоёни оилаи скандинавӣ нисбатан камтаранд.

Аз ин рӯ, маънои калимаи "Скандинавия" на танҳо ба халқҳои Скандинавия маҳдуд аст, балки ба ҳамаи наҷодҳои бузургии скандинавӣ дахл дорад ва мо ҳоло ҳамкориҳои ноамни шимолиро баррасӣ намекунем.

Баръакс, аз як тараф, натиҷаи зарурии дарк кардани он аст, ки пойдор гардондани ҳислат ва муташаққилии миллии барои ҳамаи халқҳои эҷодкор муҳимтарин масъалаи ҳаётист. Танҳо бо ҳамин роҳ инкишофи озодона ва озоиштаи маданият ва хусусиятҳои Норвегияро чи дар соҳаи миллии ва чи дар соҳаи умумибашарӣ таъмин кардан мумкин аст. Ҳамзамон ин яке аз шартҳои эътирофи амиқи арзиш ва саҳми фарҳангии наҷодҳои дигар аст ва ба ин васила тамоми миллатҳоро бар зидди парокандагӣ ва бесарусомонӣ мустақкам мекунанд.

Аз тарафи дигар, ин натиҷаи ногузири он аст, ки ҳамкориҳои байналмилалӣ, ки бояд дар ин замонҳо бунёд карда шаванд, беҳтараш ба халқҳои шимолӣ, ки аз ҷиҳати наҷод, забон, фарҳанг ва манфиатҳо бо ҳам зич алоқаманданд, асос ёбад. Онҳо як сатҳи зиндагӣ ва назари якхела ба зиндагӣ доранд ва инчунин аз ҷиҳати ҷуғрофӣ якҷоя гурӯҳбандӣ шудаанд. Аз ҷиҳати иқтисодӣ низ онҳо мизочони беҳтарини якдигаранд.

ИТТИФОКИ ХАЛҚҲОИ СЕНТИЯВИ

Ташкили блоки ин халқҳо, иттиҳоди халқҳои шимолӣ мағлубнашаванда хоҳад шуд. Чунин иттифок назар ба лигаи муфлисшудаи либералистӣ-марксистии Женева хеле бештар кодир аст, ки ба муқобили большевизми ҷаҳонӣ тақвият дода, барои тараккиёти озоиштаи ҷаҳон гарантӣҳо ба вучуд оварад. Роҳи инсонияти муташаққил дар иттиҳоди оилаи бузургии халқҳои скандинавӣ дар чунин блок-формация бо валютаи умумӣ, савдои озоди дохилӣ ва сиёсати ягонаи гумрукӣ пайдо мешавад; ба ин система ҷалб намудани дигар мамлакатҳо ва гурӯҳҳои қувваҳо мақсади онҳо хоҳад шуд.

Чунин сиёсати берунӣ гавари беҳтарини мавқеи Норвегия дар ҷаҳон ва ба муқобили большевизм хоҳад шуд. Ва ба нафъи худамон ва дигарон майдони фаъолиятро дар хориҷи кишвар ба вучуд меорад

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

барои зиёдати энергия, ки бояд дар ин кишвар интизор шавад, агар захираҳои худӣ мо нокифоя бошанд.

ҲАМКОРИ АЗ ҲАРАКАТҲОИ МИЛЛӢ АСОС ШУДААСТ

Ҳангоми таъкид кардани сарнавишти муштараки скандинавӣ, мо набояд аҳамият ба дастовардҳои дигарон ё инсонияти умумиамонро нодида гирем; ва пеш аз ҳама, мо набояд ба аҳамияти ҳамкории оддии Европа ва умумичаҳонӣ баҳои паст диҳем. Аммо ин ҳамбастагии байналмилалӣ бояд ба системаи давлатҳои миллий асос ёбад. Он бояд бо руҳбаландии миллии халқҳо дар Европа ва тамоми ҷаҳон ба вучуд оварда шавад, на дар натиҷаи таҷрибаҳои либералистӣ ва марксистӣ, монанди Лигаи Миллатҳо, умумиевропо ва Россияи Советӣ, ки ҷойгиршавии Республикаи Советии ҷаҳонӣ мебошад.

Таърихи ҳаёт нишон медиҳад, ки тамоми пешрафт ба иттиҳоди озодӣ ва табъиз бо ҳамбастагӣ ва созмон вобаста аст. Монархияҳои умумичаҳонӣ ва республикаҳои ҷаҳонӣ бо анархия ва парокандашавӣ анҷом меёбанд. Гегемонияи як миллат барои дигарон ва худаш фалокатовар аст.

Маҷмӯаи бобилмонанди ҳамаи миллатҳо ва наҷодҳо, ки ҳадафи либерализм ва марксизм мебошад, ҳислатҳо ва арзишҳои фардӣ ҳар яки онҳоро хароб мекунад. Таърих ба мо таълим медиҳад, ки ҳамоҳангии ҳақиқӣ натиҷаи ҷудошавӣ ва рушд аст.

Инстинкт ба ташаккули муташаккилонаи инсоният ба ҳаёти миллий ва ҳамкории иттиҳодияҳои миллий нигаронида шудааст. Аз ҳамин сабаб ҳамаи институтҳои байналхалқие, ки аз либерализм ва марксизм баромадаанд, ба мақсадҳои гу-ногуни худ, ки барои таъмини ҳафизатии неки байни халқҳо ва мусоидат кардан ба пешрафти онҳо буданд, барбод рафтанд.

Ба муносибати барбод рафтани идеяҳои либералистӣ ва марксизми интернационалӣ, ба таври таъҷилӣ барпо кардан лозим аст, ки иттиҳоди нави миллатҳои дорой характери умумиевропоӣ ва умумичаҳонӣ, ки дар асоси идеяҳои нави ташкили ҷамъиятӣ, ки 16 ва 17 декабри соли 1934 дар Монтре конгресси тартиботи нава ба миён гузошта буд, ба назар гирифтани ба арзишҳои миллий ва маънавии съезд аввалин аст.

Ба ҷои усулҳои риёкорона ва техникаи дипломатияи кӯҳна бояд ҳамкории стихиявӣ ва шарафноки байни тамоми ҷунбиши ҷавону солими миллий ва давлатҳои миллии аз нава ба вучуд омадаи онҳо барои ба даст овардани таҷдиди умумии маънавий ва эҳёи сиёсӣ ва иқтисодӣ дар тамоми ҷаҳон инкишоф ёбад. Аммо дар ҷаҳорҷӯби ин нақшаи умумибашарӣ миллатӣ, ки аз як насл ва фарҳангу тамаддуни якхела доранд, бояд мувофиқи манфиатҳои наздики худ муттаҳид шаванд.

ҲАРАКАТИ ҶАҲОНИИ СЕНТИЯВИ

Принсипи асосие, ки Насҷонал Самлинг аз руи он мавқеи худро мегирад, аз он иборат аст, ки сиёсати мо дар баробари қонеъ гардондани талабҳои, ки дигаргуниҳои ҳозиразамон ба онҳо муроҷиат кардаанд, бояд бо ҳамаи он чизе, ки ба оилаи миллатҳои мо лозим ва орзу мекунад, мувофиқ бошад. То он даме, ки мо оташи руҳи нориро аз нава афрухта, ба даёти маънавий ва масъулиятшиносӣ такяя накунем, интизори барқароршавии миллий бефоида аст.

Агар мо штамми скандинавиро омехта накунем, пешравиро интизор шудан мумкин нест; агар мо накунем хусусияти ҳоси худро нигоҳ дорем, мо онро аз даст медиҳем ва ба ҷои нестшавии миллий меравем.

Идея ба истилоҳ скандинавӣ, ки халқҳои скандинавӣ танҳо тавассути бунёди давлати нава барқарор карда мешавад

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

мувофики талаботи имруза ва дар асоси дучанд будани фонди миллӣ ва ҷаҳонбинии маънавӣ дар мамлакатҳои дахлдори шимолӣ нуфуз ва валютаи пай дар пай афзудаистода дорад ва аллакай дар сиёсати амалӣ роли муҳим мебозад.

Ҳамин тариқ, тухм ва ҳок барои ҳамкориҳои паннордикӣ аллакай мавҷуд аст. Аммо, барои он ки идея ба қадри кофӣ зуд паҳн шавад, он бояд ифодаи муайян ва ба таври мувофиқ ташкилшударо пайдо кунад.

Дар ин шароит, ман чунин мешуморам, ки вақти он расидааст, ки мо ҳамкориҳои фарҳангӣ, иқтисодӣ ва сиёсиро байни халқҳои скандинавӣ ва дигарон бо ҷаҳонбинии скандинавӣ дар саросари ҷаҳон бо ҳадафҳои зерин пеш барем:

- Таъсиси ҳаракати байналхалқии шимолӣ.
- Ташкил ёфтани Иттифоқи Шимолии халқҳо.

Иштироки фаъолона дар кори ташкили ҷаҳон ва тараққиёти озоиштаи он; барои таъмини мавқеъ ва сахми мамлакаташ мо дар назди революцияҳо ва конституцияҳои наво, ки ҳоло ба амал омада истодаанд. Ин ҳамкориҳо бояд чун маъмулӣ дар соҳаи ғояҳо оғоз шаванд, то аз ҷиҳати сиёсӣ дар заминаи мустақами иқтисодӣ ба даст ояд.

Аз ин рӯ, агар заминаи мавҷудаи аъзоӣ ба иттиҳоди аъзоӣ муқарраршудаи байни халқҳои шимолӣ васеъ кардан мумкин буд ва агар тавассути ҳамкориҳои сиёсии фискалӣ дар байни ин халқҳо иттиҳоди гумрукӣ ба амал бароварда шавад, барои амалӣ шудани сиёсии ҳадафҳои ошкори мо: иттиҳоди бузурги халқҳои шимолӣ дар ҷомеаи ҷаҳонӣ ҳаматарафа гузошта мешуд.

Ин идеал муддати тӯлонӣ як қисми барномаи Насҷонал Самлингро ташкил додааст. Аз ин бармеояд, ки ҳамкориҳои паннордикӣ аслан боз ҳам пурзур гардидани ҳамкориҳои давлатҳои Шимолро ба маънои тангтар дар назар дорад: Норвегия, Швеция, Дания, Финляндия ва ҷазираҳои Норвегия дар Баҳри Шимолӣ. Мавқеи Дания ва Финляндия назар ба мавқеи Норвегия ва Швеция он қадар фош аст, ки Норвегия, ба ҳар ҳол, аз ихтиёран вобаста кардани тақдирӣ худ ба ин мамлакатҳо бе дастгирие, ки аз муносибатҳои озоишта ва бозътимод бо Англия ва Германия ба даст оварда мешуд, истисно аст. Аммо, ки ин ҳифз шудааст, инчунин матлуб аст, ки кишварҳои шимолӣ бояд ҳамчун як гурӯҳи табиӣ ҷаҳонӣ шимолӣ - ҳамкорӣ дар баробари бритониёҳо, олмонҳо, нидерландҳо ва дигарон ҷой гиранд.

Дар робита ба ин, ман мехоҳам таъкид намоям, ки агар бисёр одамон дар ин кишвар фаҳманд, ки онҳо бояд бо ҷузъиёти мухталифи сиёсати Бритониё ва Олмон розӣ нестанд, ин ҳолатро тағир намедихад. Шароите, ки имрӯз ҳамкорӣ бо ин ҳешовандони моро тақозо мекунад, муҳимтар аз он шароитест, ки метавонанд моро аз ҳам ҷудо кунанд.

Шояд онҳое низ бошанд, ки ба доштани ягон сиёсати берунии мо эътироз баён мекунанд ва қорҳои шахсии моро ба қадри ки мо идора карда метавонем, мешуморанд. Ба онҳо хотиррасон мекунам, ки хусусияти характерноки замонӣ мо дар он аст, ки ҷаҳон ба як воҳиди бузурги иқтисодӣ табдил ёфта истодааст ва дигар ягон мамлакат барои худ қифоя шуда наметавонад; ба дигарон вобаста аст; ва агар ин гуна ҳамкорӣ дар сиёсати хозира барои мамлакаташ мо манфиати ҳаёти дошта бошад, барои ҳаракати мо ҳам ҳамин тавр аст. Азбаски қувваҳои, ки барои ҳаробии миллии мо қор мекунанд, дар сатҳи байналмилалӣ созмон ёфтаанд, мо вазифадорем, ки онҳоро бо созмоне вохӯрем, ки ҳадафаш берун аз манфиатҳои миллӣ мебошад. Чунин ташкилоти қомилан самарабахшро фақат дар асоси умумии ҳаётии халқҳои мо, принципи шимолӣ барпо кардан мумкин аст.

Принсипи шимолӣ

Принсипи скандинавӣ бар хилофи либерализм ва марксизми яҳудӣ, ки ҳадафҳои харобиовари худро тавассути нафрат, ҳасад ва ҷанги синфӣ барои мақсадҳои худ тарғиб мекунад, ба анъанаҳои скандинавӣ, тафаккури скандинавӣ ва ҳамкориҳои созанда такя мекунад. Яке бо Худо шарик аст; дигаре ба шайтон.

Аз ин ру, қувваи маънавии прин-ципи скандинавӣ назар ба нуктаи назари марксистӣ-материалистӣ дар бораи мавҷудият, ки ба наҷод ва тамаддуни моро бо харобӣ таҳдид мекунад, пурзуртар ва амиқтар аст. Дар ҳақиқат Принсипи миллии мост, ки мо бояд онро риоя кунем ва онро бо устувории бемайлони дарк кунем.

Инчунин боварии ман чунин аст, ки вақте ки мо ҳақиқати амики гузаштаи таърихӣ ва имрузи таърихию дарк мекунем ва қорҳои бузургеро мебинем, ки халқҳои наҷоди шимолӣ аз ибтидои таърих то замони мо, ки аз ҳарвақта дида тавонотаранд; ва дар айни замон, мо итминон дорем, ки Иродаи Илоҳӣ дар ҷараёни таърихию рушди ҷаҳонӣ зоҳир мешавад, мо бояд бидуни баҳодиҳии аҳамият ва саҳми дигарон, иҷозат дода шавад, ки ба идомаи рисолати таърихӣ ва илоҳии халқҳои шимолӣ дар ҷаҳон бовар кунем. Мисли замонҳои гузашта, бояд рисолати оилаи бузурги халқҳои мо аз он иборат бошад, ки ҷаҳони кӯҳнаро нест кунад ва ҷаҳони нави бунёд кунад, ки тамоми оилаи инсониятро дар сатҳи боло ҷойгир кунад.

Насҷонал Самлинг ҳамаи одамони наҷод ва ҷаҳонбинии скандинавию дар ҳар як мамлакат — норвегияҳо, шведҳо, даниягҳо, исландҳо, бритониён, немисҳо, голландҳо ва ҳамаи дигар хун ва руҳи скандинавию даъват менамояд, ки дар ҳаракати ҷаҳонии скандинавӣ барои ба вучуд овардани сулҳ ва ҳамкориҳои байни ҳамаи халқҳои шимолӣ тамоми ҷаҳон ва давом додани мубориза барои наҷот ва пешрафти тамаддуни мо.

Тафсири фашизм аз ҷониби Клод Саттон

ФАШИЗМ, ба маънои он, ки дар ин мақола истифода мешавад, истилоҳи нугувор ва номувофиқест барои тавсифи ҳаракати ҷаҳонӣ, ки дар замони мо барои рақобат бо марксизм ва либерал-демократия барои садоқати мардон ба вучуд омадааст. Он бояд бешубҳа бо номи шакли махсусе, ки ин ҳаракат дар Италия гирифтааст, маҳдуд карда шавад. Бо вуҷуди ин, тафаккури мардумӣ бо эъсоси он ки дар фашизми италийӣ чизӣ нав ва ба ӯ ҷаҳон воридшуда ба вуҷуд омадааст, дар истифодаи ин истилоҳ ба маънои васеътар исрор меварзад.

Фашизм интернационалист нест, чунон ки коммунизм аст, ба маънои он ки догма аст, ки новобаста аз таърих ва шароиташ ба гулӯи ҳар як миллат андохта шавад. Ин як монандии аслии дидгоҳест, ки онро дар ҷараёнҳои гуногуни миллии муосир мушоҳида кардан мумкин аст ва ба назар мерасад, ки бо як навъ зарурат аз вазъияте, ки фарҳанги аврупоии мо дар ҳоли ҳозир дар он қарор дорад, пайдо мешавад. Мо дар Англия ба мероси умумии маданияи Европа шарикем; чи тавре ки ба мо идеяҳои революцияи Франция аз ҳама бештар таъсир карда буданд, ба мо ҳам бояд ба идеяҳои ҳаракати фашистӣ саҳт таъсир расонем ва ба ин идеяҳо бо тарзи махсуси миллии худ муносибат кунем.

Ду омиле, ки дар ҳама ҷо ин ҳаракатро ба вучуд меоранд, таназзули либерал-демократия ва болоравии марксизм мебошанд.

Барои фаҳмидани он ки дар бораи либерал-демократия ҳеҷ чизӣ ногузир ва абадӣ нест, танҳо каме ошноӣ бо таърих лозим аст. Дар муқоиса бо дигар шаклҳои ҳукумат, ҳукуматҳои демократӣ на умумӣ буданд ва на устувор буданд ва онҳо ба фарҳанги башарӣ ба қадри арзишҳои пойдор саҳм гузоштаанд, мисли ҳукуматҳои аристократӣ ва монархӣ. Албатта, мумкин аст ва аксар вақт анҷом дода мешавад - Демократияро тавре муайян кардан мумкин аст, ки ба он ҳама шаклҳои тоқатфарсои ҳукумат дохил карда шавад, масалан, Англияро дар зерини маликаи Элизабет ё тахти роҳбарии Питт ҳамчун демократия тавсиф кардан мумкин аст. Аммо ин як сӯиистифодаи дағалонаи забон ва паст задани пули зеҳнӣ аст. "Демократия" набояд барои ифодаи ҳар як ҳукумате истифода шавад, ки бо ризоияти тақрибан ҳамаи идорашавандагон ҳукмронӣ мекунад; на касе, ки бошуурона барои беҳбудии тамоми халқ; на касе, ки ба андешаҳои гуногун таҳаммулпазир аст ва ба баҳси озод мусоидат мекунад; на касе, ки мувофиқи қонуни муқарраршуда ва маълум ҳукмронӣ мекунад, беғаразона татбиқ карда мешавад. Бисёре аз ҳукуматҳои демократӣ дар ин самт ба таври намоён ноқом шуданд; бисёр ҳукуматҳои гайридемократӣ ин хислатҳоро ба дараҷаи баланд намоиш доданд. Ҳар як ҳукуматеро, ки золим нест, "демократия" номидан бемаънист; демократия як шакли махсуси таърихӣ ҳукумат аст, ки баъзан ба қаноатмандии умумӣ қор мекард, баъзан не. Хусусияти асосии он ба назар мерасад, ки ҳама масъалаҳои муҳим бо аксарияти овозҳо, ё аз ҷониби тамоми мардум ё маҷлисҳои бузургӣ намоёндагӣ ҳал карда мешаванд.

Демократия, тавре ки мо онро дар Аврупои Ғарбӣ ва Амрико меёнам, ки ман минбаъд онро "либерал-демократия" меномам, маҳсули махсуси инқилоби Фаронса буда, ба назарияҳои ҳосилшуда мутафаккирони бонуфузи он давра асос ёфтааст. Фалсафаи аслии табиати башар, ки бар он асос ёфтааст, на ҳамеша аз ҷониби одамони мутафаккир пазируфта шудааст ва ҳеҷ далеле барои гумон кардан дар бораи он ки тақон додани он бар зеҳни одамони абадӣ ҳоҳад буд, вучуд надорад. Баръакс, далелҳои қобили мулоҳизае вучуд доранд, ки ин фалсафаи "Ҳуқуқи инсон ва шахрванд" дигар ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронии DEMO Watermarks-ро надорад*****

этикод дорад ва низоми ҳукумате, ки ба он асос ёфтааст, маҳз аз байн меравад.

Мисли дигар фалсафаҳои сиёсӣ, он бидуни мубориза пазируфтани умумиро ба даст наовард. Аммо имруз кӣ метавонад ягон фарқи байни консерваторон, либералҳо ва лейбористҳои рост (гайримарксист)-ро дар бобати идеалхояшон ё характери умумии усулҳое, ки онҳо барои амалӣ гардондани онҳо пешниҳод мекунанд, муайян карда метавонад?

Фарзияҳои фалсафӣ ё аксиомаҳои ин системаи либерал-демократия кадомҳоянд? Якум ин аст, ки ҳама мардон баробаранд, ҳадди аққал то андозае, ки онҳо бояд дар ҳукумат саҳми баробар дошта бошанд. Дуюм ин аст, ки ҳукумат танҳо барои он вучуд дорад, ки ҳар як шахс ба озодии баробари дигарон ҳалал нарасонад (JS Mill); ё чуноне ки як донишҷӯ ба ман маҷбуран баён кард: "ҳукумат танҳо барои он вучуд дорад, ки ҳар як инсон ба тариқи ҳудаш ба дӯзах равад". Сеюм, ки чунин озодии инфиродӣ боиси қаноатмандии бештари ҳама мегардад.

Фашизм ба инкор кардани ҳамаи ин принципҳо асос ёфтааст. Ба аввал он ҷавоб медихад, ки ҳамаи одамон аз ҷиҳати иқтисодӣ баробар нестанд — ва давлат корхонаи кооперативист. Мардон аз рӯи далерӣ, адолатнокӣ, садоқатмандӣ, ростқавлӣ ва дигар сифатҳои хислатҳои худ, ки барои ҳар як кори корпоративӣ заруранд, ба таври назаррас фарқ мекунанд. Чунин сифатҳо на монополияи ягон синф ва на ба маърифат ба маънои оддии калима вобастаанд. Баъзе одамон дар онҳо хеле камбудӣ доранд — масалан, ҳамаи роҳбарони большевики кӯҳна, агар ба эътирофи онҳо бовар кунем; ҳар кадоми мо кушиш мекард, ки онҳоро аз ҳокимият дар ҳар ташкилоте, ки барои он у ҷавобгар буд, дур кунад.

Намояндагии сиёсӣ бояд ба системаи интихобии гурӯҳҳои воқеие асос ёбад, ки аъзоёни онҳо бо ҳамдигар шахсан шиносанд. Системаи хуби сиёсӣ набояд ҳатто кӯшиш кунад, ки ҳама ақидаҳо вазни якхела дошта бошанд.

Ба принципи дуюм, он мушоҳида мекунанд, ки озодии баробар ғайриимкон аст, зеро на ҳама одамон як чизро иҷро кардан меҳоянд; ки ҳар як системаи ХУКУК баъзе ақидаҳои мусбатро дар бораи он, ки барои ҳар кас чи аз ҷиҳати объективӣ хуб ё бад аст, пешбинӣ мекунанд; ки принцип ё бемаънӣ ва ё фалокатовар аст.

Ба саввум, ки бинобар табиати инсон ва ҷомеа, миқдори бештари қаноатмандиро бо системаи озодии ҳадди аксар ба даст овардан мумкин нест; на ин "хушбахтии бузургтарин шумораи бештар аст, ҳар касро як кас ҳисоб кунад ва ҳеҷ касро аз охири умр бештар ҳисоб кунад. Мардон бештар ба беҳбудии оилаи худ, касби худ, ҳамсоии худ, 2 як" — миллати худ манфиатдоранд ва бояд бештар манфиатдор бошанд ва ҳукумати хуб бояд ин ҳақиқатро ба назар гирад. Мо ба ин нуктаҳо баъдтар бармегардем.

Либерал-демократия як фалсафаи танбал аст. Демократи хуб ба ҷои тасмим гирифтани, ки чӣ бояд кард ва барои амалӣ шудани он устуворона мубориза барад, демократи хуб мунтазир мешавад ва мебинад, ки аксарият ба кадом роҳ ҷаҳиш мекунанд, ба этикоди худ, ки овози омма садои Худост. Мо набояд ҳатто кӯшиш кунем, ки одамони имрӯзаро бовар кунем, ки қудрати пешбарандаи либерал-демократия дар ҳама ҷо тамошудааст. Ба шиорҳои он кам одамон аз тахти дил бовар мекунанд. Нисфи тарафдорони имрузаи он дар ҳақиқат марксистони тарсончаканд. Мақсади ошқори онҳо сарвати баробар барои ҳама аст ва демократия танҳо як воситаи ин аст. Онҳо бо хушҳолӣ тасаввур мекунанд, ки ин ҳадафро танҳо тавассути овоздиҳӣ, бидуни маҷбурӣ, ҳадди аққал дар ояндаи дур ба даст овардан мумкин аст. Онҳо аксар вақт ба нафрати худ нисбат ба озодии инфиродӣ хиёнат мекунанд. Онҳо ҳасад мебаранд, аммо барои пӯсти худ ғамхорӣ мекунанд. Чунинанд социал-демократҳои Либ-лаб.

Асоси фалсафии иттифоқи нопоқонаи коммунистон ва демократҳо чист? Дар куҷо ки фашизм дар саҳна пайдо мешавад? Акнун мо бояд диққати худро ба ин масъала равона кунем.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Коммунизм - ё беҳтараш марксизм, зеро берун аз Ҳизби коммунист бисёр марксистҳо ҳастанд - комилан маҳсули фалсафаи индивидуалистӣ ва баробарҳуқуқии либералӣ-демократия мебошад. Дар таърих ҳаракатҳои революционӣ синфҳои камбахтӣ зуд-зуд буданд; ин идеологияи ҳоси давраи аввали Викторияро, ки дар он таваллуд шудааст, гирифтааст. Он ҳам ҷомеаро ҳамчун маҷмӯа ва хушбахтии иҷтимоиро ҳамчун ҷамъ тасаввур мекунад. Он ду принципи якуми либерал-демократияро қабул мекунад; ҳама одамон баробаранд, гарчанде ки Худо вучуд надорад, бинобар ин онҳо бояд на танҳо ҳуқуқҳои баробарии сиёсӣ, балки дороии баробар дошта бошанд. Вақте ки баробарии иқтисодӣ ба даст оварда мешавад, давлат «хушк мешавад». Аммо он принципи сеюми либерал-демократияро катъиян рад мекунад, ки ин ҳолати хушбахтонаи корҳо дар натиҷаи танҳо мондани одамон ба амал меояд. Laissez-faire ҳадафи ниҳой аст, вақте ки баробарии иқтисодӣ ба даст омадааст; балки ба ин бояд диктатураи маҷбурии пролетариат, яъне коргари беихтисос ба даст ояд.

Таълимоти марказии он ҷанги синфӣ байни пролетарҳо ва капиталистҳо мебошад. Он боисрор тамоми инсониятро ба ин ду қалам мекашад, гарчанде ҳеҷ иқтисоддон дигар назарияи «арзиши изофа»-ро, ки фарқият бар он асос ёфта буд, ҷиддӣ намегирад. Чӣ қадар ғайривоқеъ ду қалам! Воқеан байни гурӯҳҳо низоъ вучуд дорад ва ҷунин низоъ моҳияти ҷомеаи зинда аст. Аммо қисми зиёди сокинони давлати муосирро, ки аз хисоби даромади якҷояи меҳнати худ ва молу мулк, ки барои пурсамар гардондани ин кор заруранд, зиндагӣ мекунанд, ба ғайр аз тур-де-форс ба ҳар ду қалам фишурдан мумкин нест. Ва магар бархурдҳои манфиатҳои байни шаҳрҳо ва деҳқонон, байни истеҳсолотчиён ва молиячиён, байни устоҳо ва коргарони беихтисос, байни гуруҳҳои наҷодӣ ва гуруҳҳои динӣ, мисли он ки гӯё байни капиталистон ва пролетариат ҳақиқӣ ва ҳаётӣ нестанд?

Мазмуни асосии марксизм ҷанги синфӣ мебошад, ки дар он ҳамаи усулҳо роҳ дода мешаванд. Ин аст, ки ҳар ҷое, ки сарашро боло барад, сиёсат ҷунон хашмгин ва ифлос мешавад, ки тамоми ҳисси ваҳдати ахлоқии миллатро, ки қаблан низоъҳои байни гурӯҳҳоро коҳиш медод, аз байн мебарад. Барои ҳамаи хам бояд то дами марг мубориза бурд.

Аммо, гуфта мешавад, ки оё бо таҷрибаи коммунистӣ дар Россия ягон чизи арзише ба даст оварда нашудааст? Ва оё дар байни «диктатура» коммунизм ва фашизм ягон шабо-нате нест?

Тараккиёти коммунизмо дар Россия фаҳмидан мумкин нест, агар мо марҳалаи ҳозираи «большевизм дар ақибнишинӣ»-ро, ҷунон ки гуфта мешавад, аз марҳалаи пештарае, ки дар он доктринатор коммунизм пурра ҳукмфармо буд, фарқ накунем. Ин марҳалаи пештара бо ҳаробии бемислу монанд, барои назарияи ҷанги синфӣ, захираҳои инсонӣ ва моддии халқ — деҳқонон, техникҳо ва муаллимон, ҷорводо-рон, машинаҳо, биноҳо ва сарватҳои санъат буд. Ҳамаи ҳодиса дар Испания ва дар дигар ҷойҳое, ки большевизм ҳокимиятро ба дастӣ худ гирифта бошад, зоҳир гардид. Вақте ки пас аз тақрибан даҳ сол истеҳсолот ба дараҷае паст расид, ки ба ҳадди ниҳоии таҳаммули инсонӣ расида буд, аз таълимот асосан даст қашида шуданд; ва бо ёрии кредитҳои капиталистӣ, техникҳо ва машинаҳои хориҷӣ ва стахановӣ рондани коргарон ба боз ҳам барпо кардан ибтидо гузошта шуд. Бешубҳа, тағироти дил аз пурра дур нест. Ҷунин ба назар мерасад, ки як нишонаи он низоъи ҷунунӣ байни Сталин, як гурӯҳи қавитарин ва ғайриқонунӣ аз Қафқоз ва гурӯҳи яҳудиён аст, ки то кунун Русияро таҳти назорат дошт ва ҳоло ба таври кулӣ аз байн рафтаанд. Россия аз Коминтерн ва идеали марксистии революцияи ҷаҳонӣ даст нақашидааст. Аммо вай ба назар ҷунин менамояд, ки вай аз баробар кардани сарват ва диктатураи пролетариат ҳомушона даст қашида, давлати тавоно барпо мекунад.

давлати миллатчиғй. Дар замони Сталин, аломатҳои як навъ фашизми шарманда ва вичдони гунаҳкор пайдо мешаванд. Агар ин ба охир мерасид, ин ба чӣ арзише расидааст! [4](#)

«Фашизм» аз таназзули демократияи либералӣ ва ҷавобан ба таҳдиди большевизм ба вучуд омадааст. Бар хилофи болшевизм, он дар амал татбиқ намудани назарияи академикӣ набуд; вай дар ҷавоби вазъияти реалӣ ба миён омадааст ва бинобар ин фақат дар партави ду ҳаракати ҷаҳонӣ, ки вай бояд иваз карда шавад, ҷаҳидан мумкин аст. Дар ибтидо ин як навъ воқуниши инстинктивии одами аврупоӣ ба қувваҳои бесарусомонӣ, материализм, плутократия ва космополитизм буд. Маҳз бо коммунистон қомилан инкор кардани он аст, ки мувофиқати пешақӣ муқарраршуда вучуд дорад, ки хушбахтии бузургтарини ҳама аз озодии бузурги ҳар кас ба вучуд меоварад. Аммо ҳамаи он чизе, ки вай бо коммунизм умумист. Он дар мавриди «хушбахти», ки давлат бояд онро таъмин кунад, аз коммунистон ва демократияи либералӣ назари қуллан фарқ мекунад. Зеро вай миллатро ҳамчун ягонагии органикии гурӯҳҳои гуногуни функционалии гуногун тасаввур мекунад; Ҳар яке аз инҳо саҳми муайяни беназири миллатро ифода мекунад, ки бо намуди зиндагии худ, ки бояд тарбия карда шаванд. Агар муносибатҳои дурусти байни ин гурӯҳҳо ҳалалдор шаванд, дар давлат хушбахтӣ ва солимии пайдор вучуд дошта наметавонад. «Мо метавонем, — гуфт Афлотун, — ба қуллоғрони худ хеле хушбахттар гардонем, ки ба онҳо иҷозат диҳем, ки дар болои суфаҳо дар назди оташ ҳобида, бихӯранд ва бинӯшанд ва ҷархи худро дар ҳолати дилхоҳашон гардонанд, аммо ба мо маслиҳат надихед, ки ин қорро қунем, зеро қуллоғрони мо дигар қуллоғар ва деҳқонони мо деҳқон намешуданд». [5](#)

—

Гузашта аз ин, он миллатро, ба ибораи Берк, ҳамчун "шарикҳои на танҳо зиндаҳо, балки бо зиндаҳо бо мурдагон ва бо онҳое, ки ҳанӯз таваллуднашудаанд" тасаввур мекунад. Агар он чизест, ки бо захираҳои инсонӣ ва табиӣ тобовар аст, ки метавонад сарф шавад ё ҳосилхезтар шавад.

Дар ҳар як мамлақати «фашистӣ» ҳаракате ба ҳокимият омад, ки аз ӯ иродаи қавӣ дорад, ки аз моликияти миллий бехтар истифода барад, ҷи тавре ки помещики қуҳансоли ашроф аз оила ва моликияти худ карда буд. Ин аст он чизе ки дини ҳун ва ҳок номида шудааст.

Маълум аст, ки ин ҳаракатҳо ҳуқуқҳои номаҳдуди аксариятро эътироф карда наметавонанд. Масалан, онҳо наметавонанд ба аксарияти ҳозираи шаҳракҳо иҷозат диҳанд, ки ҳамватанонро аз байн бардоранд ва на аз ҳисоби қудрати оянда аз сарвати ҳадди имкон имрӯз баҳра баранд. Бадиҳое, ки ҳуқуқҳои аксарияти қуҳандеш ба амал меоварад, — таназзули қуқвичдонӣ ва рӯҳи худ-ёрирасонӣ, таназзули оила, солимфикрии маънавӣ ва ' қисмонӣ, таназзули заминҳо, қангалзорҳо ва қиштиҳо — танҳо бо роҳи ба роҳбарон додани доираи васеъ ва мустиқлият таъбаат қардан мумкин аст.

Фашизм, аз афташ, бояд қидду қаҳди асосии худро ба мустиқкам намудани звеноҳои сустиқрини занҷири миллий, яъне бехтар намудани шароити қуруҳҳои аз ҳама саҳт дучоршуда сарф намояд. Аммо он наметавонад баробарии байни танбал ва ғаъол, байни қори ҳаёли ва муқаррарӣ, ҳатто ҳамчун идеали дурдаст эътироф карда шавад. «Фашизм нобаробарии тағйирнопазир, судбаҳш ва қурсамари одамонро тасдиқ мекунад». (Муслини.)

Либерал-демократияро рақобати қурунҳои қуқсионалӣ қалаъ кардааст, ки маълудияти онҳоро қонамуд мекунад, ки нодида меқирад. Фашизм инро эътироф намуда, системаи қонаяндагии худро ба он асос меқузорад ва қунин мешуморад, ки вай метавонад зиддиятҳои эҳтимолии онҳоро тавассути қисси мустиққамшудаи ягонагии миллий ва "қинсиқи роҳбарӣ", қинсиқи масъулияти инфиродӣ аз худ қунад. «Демократия» — қинсиқи назорат аз тарафи аксариятҳои беимзо — дар саноат на қамтар аз майдони сиёсӣ мавриди озмоиш қарор меқирад. [6](#)

Дар соҳаи иқтисодӣ ҳадафи фашизм, ки ба қаҳонбини умумии он мувофиқ аст, ноил шудан ба амният ва субот барои ҳама истехсолқунандагон аст, на озодии ҳадди аксар.

***** Табдилдиҳандаи қитобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

барои истеъмолкунандагон. Ба ин мақсад савдои байналхалқӣ ба манфиати планкашии милли бояд ба мавқеи тобеъ ва ёрирасон табдил дода шавад. Ва мулоҳизаҳои ахлоқӣ - мулоҳизаҳо дар бораи тарзи ҳаёт, ки бояд рӯҳбаланд карда шаванд ё рӯҳафтада шаванд - аксар вақт бояд иқтисодиро аз байн баранд.

Дар миллатчиғии фашистӣ ҳеҷ чиз нест, ки ба манфиатҳои ба ҳама маълуми дигар халқҳо мувофиқ набошад. Сиёсати берунии он ба принципи гамхорӣ кардан ба кори худ ва дар ҳақиқат тайёр будан ба мубориза барои манфиатҳои маълуми ҳаётан муҳим ва танҳо ҳамин асос ёфтааст. Вай табиист, ки ба принципҳои демократӣ, баробарҳуқуқӣ ва универсалии Лигаи Миллатҳо муҳолиф аст. Вай меҳодад ҳамкориҳои дустана бо он давлатҳои координатае, ки бо онҳо дар асл манфиатҳои умумӣ доранд, дар асоси ба нақша гирифта рафти сабабҳои эҳтимолии ҷанг. Он меҳодад, ки дар умури байналмилалӣ мисли дар дохили кишвар роҳбарӣ кунад. Дар Аврупо вазифаи он аз нав сохтани Консенти Аврупо аст, ки асосгузори Лигаи Миллатҳо хароб карда буданд.

Ниҳоят, мо метавонем кӯшиш кунем, ки ба эътирозе, ки аксар вақт шунида мешавад, ҷавоб диҳем, ки фашизм шахсро комилан ба давлат тобеъ мекунад, мавҷудоти зинда ба абстраксия ғайривоқеӣ. Ҷавоб ба ин дар гуфтаҳои боло равшан аст. Ҳукумат, ба фикри фашистон, на танҳо барои баланд бардоштани хушбахтии шахрвандони алоҳида вучуд дорад. Вай барои маданияти пайдори милли ва захираҳои моддӣ, ки асоси зарурии онро ташкил медиҳанд, боварӣ дорад. Бе ин фард чизе намебуд; ва ҳатто агар аз қаламрави давлат берун равад, аз он даст кашада наметавонад; ин маҷмӯи анъанаҳои аҷдодӣ аст, ки ўро аз марди асри санг фарқ мекунад. Ҳукумате, ки рушди мутаносиби гурӯҳҳои фарҳангии гуногунро таъмин мекунад ва ба несту нобуд кардани якдигар монеъ мешавад, даъвои садоқати мо дорад. Аммо давлат як порчаи техника, ҷаҳз «контейнер» аст, чунон ки Гитлер гуфта буд, барои халқ, ки ҳамчун объекти устувори биологӣ ва маданий тасаввур карда шудааст. Фашизм *étatiste* нест; бар хилофи гегельчиён, вай «давлатро ҳамчун ҳамин тавр парастӣ намекунад».

Аз нигоҳи таърихӣ, он шабоҳатҳоро бо шакли давлати қадимии аврупоӣ пешниҳод мекунад, зеро он "пеш аз он ки Оронто ба Тибр ҷорӣ шаванд" - пеш аз болоравии индивидуализми абстрактӣ ва хоҳиши наҷот дар ҳаёти дигар. Боз ҳам он шабоҳатҳоро бо феодализм, бо консепсияи он, ки ҳукумат бояд ба садоқати шахсии инсон ба инсон асос ёбад, яъне идеяи ибтидоии тевтонии комитатус пешниҳод мекунад. Ғайр аз он, он яке аз ҳадафҳои гилдияҳои асримиенагӣ ба танзим даровардани истеҳсолотро ба манфиати ҳамаи категорияҳои истеҳсолкунандагон хотиррасон мекунад. Мисли ҳар як ҳаракати бузург, он решаҳои худро дар гузашта дорад. Аммо ин танҳо бозгашт ба системаҳои фарсуда нест. Он ба ғайр аз консепсияҳои аслан муносири миллат, наҷод, иттиҳодияҳои ихтиёрии тижоратӣ, ҷудошавии моликият аз идоракунӣ, ғояи масъулият бидуни айб, фарҳангҳои мутақобила бар хилофи тамаддуни "як роҳ" ва бисёр чизҳои дигар ғайрифайол аст.

⁷ Он тавассути

ва тавассути муосир ва маҳлуқи замони мост. Панҷ сол муқаддам ба бисёрӣ мо чунин менамуд, ки ғайр аз алтернативаҳои на он қадар дилпазири либерал-демократияи индивидуалистӣ ва социализми марксистӣ дигар интихобе нест. Ҳоло алтернативаи сеюм вучуд дорад.

¹ Ин аксиомаи сеюм, чунон ки М. Халдв кайд кардааст, ду шакл мегирад. Дар як вариант, қаноатмандии максималии иҷтимоӣ ба таври худкор аз озодии ҳадди аксари инфиродӣ, новобаста аз қонунҳо ва институтҳои ҷомеа ба вучуд меояд. Аз тарафи дигар, маҳдудиятҳои муайяни ҳуқуқӣ барои ноил шудан ба ин маблағи бузургтарини қаноатмандӣ заруранд. Аксари нависандагон ба ин ё он вариант чандон пайваста наметавонанд; вале онҳо ба ни мақсад шубҳа надоранд ва на ба воситаҳо — озодии индивидуалӣ то ҳадди имкон камтар маҳдуд карда шудааст. (Э. Халеви: Рушди фалсафӣ. Радикализм.)

² Ч. Бентам: Принципиҳои ахлоқ ва қонунгузорӣ. Фоллетт: Давлати нав, саҳ. 27.

³ Аристотелро муқоиса кунед. Сиёсат III, 9 ва 12: Адолат муносибати баробар ба баробар ва муносибати нобаробар ба нобаробарҳо медиҳад. Мардон ин ё он омилро сарфи назар мекунад, зеро ин ба онҳо мувофиқ аст; зеро онҳо дар кори худ доварони хуб нестанд. Аммо ин набояд моро аз вазифаи доварӣ ба қадри имкон озод кунад.

⁴ Худи Сталин аз сарварони яҳудии Русия «болшевики кӯҳна» хеле фарқ мекунад. Аҷиб аст, ки ин ду воқеа

одамони калонеро, ки революцияи рус ба вучуд овардааст, 'яхуд набуданд. Аммо мо намедонем, ки таъсири Сталин чӣ қадар аст хусур Лазар Моисеевич Каганович, ки гуё дар штат одами дуюм аст.

⁵ Афлотун: сентябри 420е. Берк: Мулоҳизаҳо дар бораи Инқилоби Фаронса.

⁶ Миллер ва Кэмпбелл: Демократияи молиявӣ, тадқиқоти охири ду иқтисоддони Донишгоҳи Ливерпул Ширкатҳои саноати Британия.

⁷ А.Тойнби: Омӯзиши таърих. Ҷилди. I, с. 149 фл.

Ҷанг дар Испания аз ҷониби генерал-майор JFC Фуллер

ХАВИНГ ҳамчун сарбоз ё журналист дар чор ҷанг, аз ҷумла Ҷанги Африқои Ҷанубӣ, Ҷанги Ҷаҳонӣ, Ҷанги Италия ва Ҷабашистон ва дар ниҳоят ҷанги ҳозираи Испания, ман фаҳмидам, ки ҳар яки онҳо ба таври фавқуллода фарқ мекунанд.

Сабаби ин маълум аст, сабабҳои онҳо гуногунанд; аммо, дар ақидаи маъмул, ин тавр нест равшан аст, ки дар навбати худ ин сабабҳо асосан ба шакли ҷанг таъсир мерасонанд.

Масалан, дар мавриди охиринаи ин ҷангҳо, ба таври умум пазируфта мешавад, ки сабабҳои он сиёсӣ аст; яъне ин бархӯрди байни ду системаи ҳукумат аст, ки ақидаҳои дақиқ муайяншуда, вале ба ҳам мувофиқ нестанд. Оё ин дуруст аст? Ман ин тавр фикр намекунам; зеро, гарчанде ки сиёсат ба ҳеҷ ваҷҳ нақши ночиз надорад, албатта гардиши ситорахоро фарҳанг мебозад, ки агар ман дуруст гӯям, ин маънои онро дорад, ки сабабҳои ин ҷанг аз кафки сиёсӣ, ки рӯи онро фаро мегирад, амиқтар аст.

Аз ин рӯ, ман фикр мекунам, ки мо наметавонем дарк кунем, ки чӣ рӯй дода истодааст, агар мо онро ҳамчун бархӯрди байни фарҳангҳо ва инчунин бархӯрди назарияҳои сиёсӣ ва қувваҳои мусаллаҳ набинем.

Аз ин фарҳангҳо се ҳастанд:

Аввалан, Испанияи реакционии таърихӣ — калисои рукуд, аристократияи файна ва буржуазияи мурда. Сониян, Испанияи революционӣ — реакция ба муқобили ин инерция, ки аз тарафи социалистҳо, анархистҳо ва коммунистоне, ки идеалҳои худро асосан аз манбаъҳои хориҷӣ гирифтаанд — Маркс, Бакунин, Троцкий ва дигарон. Сеюм, Испанияи фарзияи оянда; инро Примо де Ривера, ки каме бештар аз як диктатори ҳарбӣ буд, орзу намекард, балки писараш Хосе Антонио, ки чанде пеш аз ҷониби ҳукумати сурх кушта шуд.

Дар соли 1933 ин ҷавон, гарчанде ки вай аслан Харақати фашистии Испанияро ба вучуд наовард, Фаланж Эспанола де лас ЖОНС (Juntas Offensivas Nacionales Sindicalistas — Комитетҳои синдикалистони фаъоли миллий)-ро муттаҳид намуда, ба он ҳаёт ва шакл бахшид. Оинномаи онро ӯ дар бисту ҳафт банд муқаммал кардааст, ки онҳоро метавон зерини ҷаҳонро сарлавҳаи асосӣ ба таври зайл ҷамъбаст кард:

Асосҳои миллий. Испания воқеияти олиии тамоми испаниҳост. Ҷама сепаратизм ҷиноят аст. Бинобар ин ягонагии Испания мақсад аст ва ин ягонагӣ на танҳо ба якҷоягии байналхалқӣ ва на миёнаравии хориҷӣ роҳ наметаҳад, балки вай парваридани ҳислатҳои ҳарбӣ, ба вучуд овардани армия ва флоти тавоно талаб мекунад.

Асосҳои сиёсӣ. Давлат бояд тоталитарӣ бошад, ки дар он ҷама ҳизбҳои сиёсӣ барҳам дода мешаванд. Системаи корпоративӣ иваз кардани системаи парлумонӣ аст. Интизоми сиёсӣ талаб карда мешавад, вале ташаббуси хусусӣ то даме ки ба манфиатҳои коллективии давлати миллий-синдикалистӣ мувофиқ бошад, зарур аст.

Асосҳои иқтисодӣ. Сохти капиталистӣ «ки эҳтиёҷоти халқро ба эътибор нагирифта, моликияти хусусиро беинсонӣ мекунад ва меҳнаткашонро ба оммаи бе-шакл табдил медиҳад, ки ба бадбахтӣ ва ноумедӣ дучор шудаанд» рад карда мешавад. Марксизм низ ҳамин тавр аст. Эӯроварон дигар набояд бар заиф ҳукмронӣ кунанд. Моликияти хусусӣ ва инчунин ҳуқуқ ба меҳнат эътироф карда мешавад. Дарачаи некуахлоқии деҳқононро бо роҳи барпо намудани хочагиҳои оилавӣ баланд бардошта, зироаткорӣ ва ҷорводориро оқилона ба роҳ мондан лозим аст.

Асосҳои ахлоқӣ. Асосҳои давлат ягонагӣ, интизом ва тарбияи ҳарбӣ мебошанд. Таълимиро бояд «то ки ягон истеъдод аз сабаби набудани воситаҳои иқтисодӣ аз даст наояд». Рӯҳи католикӣ, ки аз сиёсат озод аст, бояд ворид карда шавад ва ҳаёт ҳамчун вазифа ҳисобида шавад, ки "дар рӯҳияи хидмат ва қурбонии олий заминагӣ қардан".

ЧАНГ ДАР ИСПАНИЯ

Бар хилофи он ки дар матбуоти Британия навишта шудааст, ин Ҳаракат бо сар задани исьён дар моҳи июли соли гузашта чандон алоқе надошт. Дар он вақт он ҳанӯз дар давраи нағзод буд, аммо дар давоми ҳашт моҳи охир афзоиши он ба таври мӯъҷизавӣ буд. Имрӯзҳо аъзоён ва ҳамфикрони он миллионҳо нафаранд, ки 180,000 нафарашон ба Милисия ташкил шудаанд. Дарачаи ин афзоишро чунин факт ба хубӣ шаҳодат медиҳад, ки Ҳаракат ҳоло нӯздаҳ газетаи ҳафта ва 30 ҳафтанома мебарорад.

Вақте ки шӯриш сар зад, ҳадафи генерал Франко то андозае норавшан буд. Ин исьён ба муқобили шароити тоқатнопазир — дар ҳақиқат тартиботи зидди анархия буд; зеро ки қон ва молу мулк дигар эҳтиром намешуд ва калосоҳо ҳар рӯз ғорат ё сӯзонда мешуданд. Чунин ба назар мерасад, ки ҳадафи ӯ қариб пурра ҳарбӣ буд, яъне барқарор кардани тартибот, аммо барои кадом шакли ҳукумат маълум нест. Агар ғалабаи ӯ зуд мебуд, ба эҳтимоли зиёд ин боиси таъсиси диктатураи низомии навъи Примо де Ривера мешуд.

Ҳангоми фуруд омадан ба Испания ӯ на танҳо бо як ошӯфтагии комил, балки бо набудани ягонагӣ ва ҳадаф дар байни гурӯҳҳое, ки аз ӯ пуштибонӣ мекарданд, дучор омад. Масалан, Аксион Популар, ё Ҳизби Гил Роблес, бо қидду қаҳд католик буданд ва дар сотсиализми насронӣ садо доданд; вай сиёсати муайяне надошт, аз ҷиҳати сиёсӣ аморф ва асбоби калосо буд. Сипас, Requetes ё Carlists буданд, ки шиори онҳо "Худо, кишвар ва Подшоҳ" аст. Онҳо ба соҳибхотирӣ мутлақ, Давлати Корпоратсия бовар мекарданд ва ба таври зӯрварона зиддипарламентҳо буданд. Ғайр аз ин монархистҳо буданд - ва дигар гурӯҳҳо, ки муҳимтаринашон Фаланҷ буданд. Ҳамаи ин ҳизбу ҳаракатҳои гуногунро ӯ бояд аз худ кунад.

Дар айни замон ин душвор набуд, зеро сурхҳо маҷбур шуданд, ки муттаҳид шаванд. Аз ин рӯ, омехтаи демократҳо, ҷумҳурихоҳон, коммунистон, анархистҳо ва дигарҳо, душмани ягонаи онҳо Испания ба сӯи Олмон ва иттифоқии вай Италия қалб қарда мешавад, ҳама тавре ки Фаронса ба Русия ва нимпаймони худ Англия қашида мешавад. Дарвоқеъ, бори дигар ҷанги сеҳру қоду ба муқобили Олмон барои таъмини Фаронса идома дорад, зеро он як сол пеш дар ҷанги Италия ва Ҳабашистон ҷангида буд.

Дар бораи ин муборизаи ботинӣ дар матбуот кам шунида мешавад; вале номи он «интервенция» мебошад, ки дар ҳақиқат бо Бургос ҳамкорӣ накардан ва ҳамкориҳои Франция бо Валенсия барои зарба задан ба Германия мебошад. Агар «мухосираи» байналхалқии Испания бегаразона мебуд, шубҳае нест, ки вай ба манфиати қори миллатчиғӣ мебуд; вале аз он дур аст, зеро поквичдонӣ ҳислати ҳоси Францияи ҳозира нест.

Ҳарчанд дар ҳар замон, махсусан дар замони ҷанг, дақиқ қардани ҳақиқат душвор аст, аммо шубҳае нест, ки кӯмаки Фаронса ба сурхҳо аз ҳад зиёд ва ғайриҷамъӣ буд, зеро ҳар як кӯмак бо тилло пардохта мешавад. Дар ҳар қарор, ки дар Испанияи Сафед равад, ҳама як ҳикояро шунидан лозим аст, яъне кӯмаки Фаронса ба сурхҳо назар ба Русия хеле муҳимтар буд. ки аз моҳи июли соли гузашта инчониб Франция аз болои Пиреней 30—40 ҳазор нафар ҷанговарони сурхи байналхалқӣ гузаштааст ва ин ҳаракат ҳанӯз давом дорад. Он ки фаронсавӣ танҳо дар Бордо шиносномаҳои испаниро ҷоп қардаанд ва онҳо барои қарғарони "тахассус" шартномаҳои қаблан пешбинишуда медиҳанд, то ба онҳо имкон диҳанд, ки ба Испанияи Сурх ворид шаванд. Ғайр аз он, шумораи зиёди байналхалқӣ аз ***** табиғидиҳандаи китобҳои DEMO Watermarks мегузаранд *****

сарҳадӣ ҳамчун гурезаҳои ба ватан баргашта, ё ба бандарҳои Каталония ҳамчун аъзои қайқҳои боркаш, ки онҳо дар он сафар мекунанд, фиристода мешаванд. Асбобҳо тавассути Андорра фиристода мешаванд; мошинҳои боркаш, ки ҳар руз бензин мекашонанд, аз сарҳад мегузаранд; дар Франция мактаби авиационии Сурх мавҷуд аст ва яроку аслиха ба Бильбао бурда мешавад.

Сарфи назар аз ҳамаи ин, эҳтимолияти пирӯзии миллии Испания вучуд дорад; зеро сиёсати Франко эҷодкорона аст, сиёсати сурх бошад.

Нутки генерал Франко

1 октябри соли 1936 дар бораи ба зимма гирифтани ваколатҳои сардори давлат

ГАЛОМ ба ҳамаи шумо, дар хонаҳои худ хабарҳои чангро мешунавед, ё дар фронт фикр карда, дар бораи хонаҳои худ ё дар районҳои Сурх фикр мекунад, бо орзуи омадани кушунҳои мо ва ё берун аз сарҳадҳои мо нигоҳ карда, бахти мо бо изтироб пайравӣ мекунад — салом аз микрофони Радиои Кастилия!

Ман дар бораи чанг суҳан ронданӣ нестам, зеро ухдадорихои давлате, ки ман ба зимма гирифтаам, зарур аст, ки ба шумо дар бораи кори дар пешистода чизе накл кунам.

Ба мо лозим нест, ки ягон Утопияро муҳокима кунем ва иҷрои умедҳои худро ба марҳилаҳои қатъӣ тақсим кунем. Вале дар бораи нияти худ суҳан рондан лозим аст, ки пеш аз ҳама гузаштaro мухтасар таҳлил кунем, ҳам аз таҷрибаамон ғоида барем ва ҳам қарорҳои қабулкардаамонро судбахш ба ҳаёт татбиқ кунем.

Испания, ки номи ӯро бо тамоми садоқати ҷонам ба забон меорам, солҳои тӯлонӣ гирифтори бадихои зиёде шудааст, ки таъсири зиёиёни нотавонӣ нест, ки барои паст кардани обрӯи мутафаккирони наҷоди мо кӯшиш карданд ва берун аз марзҳои моро диданд, то ба Испания ҳар гуна ғояҳои экзотикӣ ва дигар кишварҳо реша давонда буданд. Адабиёти харобкунанда, таълимоти демагогӣ, наҷодпарастии талх, дохили ақидаҳои мағлубият, таҳрифи таърих — ҳамаи ин ва бисёр бештар ба ларза кардани пояҳои ватандустии мо хизмат карданд, то ки мо ҳислатҳои асосии халқамонро аз даст дода, аз имрузи худ шарм дошта, аз гузаштаи худро фаромуш карда, аз ояндаи худ метарсем.

Пас аз ноил шудан ба пастравии маънавии мусобиқа, барои ин одамон мушқил набуд, ки кишварро ба музоҷада гузоранд ва онро ба баландтарин довталаби хориҷӣ фурушанд. Тиҷорати мо ба ҷои баланси кредитӣ дебет нишон дод ва ба меваҳои хоки мо мисли колонияи забтшуда муносибат мекарданд, дар ҳоле ки псевдо-пацифизм ташвиқ карда мешуд, то бозуи шамшери ҳар як наҷотдиҳандаи имконпазирро суст кунад. Пайгамбарони бардуруг пайдо шуданд, ки дар баробари коштани кинаю адоват ва ҷанги синфӣ ба деҳқонон замин, ба қорғарон диктатура ва ба вилоятҳои мо мухторият ваъда карда буданд.

Ин одамон тамоман беҳаёёна буданд, агар ҳокимиятро ба даст меоварданд, заминро аз деҳқонон, озодиро аз қорғарон ва тамоми умеди ҷандирии автономиро аз музофотҳо мегирифтанд.

Ва акнун Испанияи нави мо бузургии вазифаи худро ба назар гирифта, ба суи озодии худ пеш меравад ва аз музиродаи қавӣ дорад, ки дар руҳи ҳамкории ҷамъиятӣ нишон диҳад, ки аз нав барқарор намудани қонуну тартибот шартӣ аввалиндараҷа ва роҳи бозғирмои озодӣ мебошад, ки нафъи он дар дохили мамлакат ва берун аз он ба тамоми халқи вай мерасад.

Испания худро асосан дар зерини концепсияи тоталитарӣ ташкил мекунад, ки дар он муассисаҳои модарии вай миллат, ягонагӣ ва мутасилии ӯро таъмин мекунад. Татбиқи ин усулҳои нави ҳокимият маънои онро надорад, ки режими мо характери ғайбӣ хоҳад дошт; баръакс системаи мо режими иерархӣ барпо мекунад, ки дар он тамоми иқтисодро ва қувваҳои мамлакат ифодаи худро пайдо мекунад.

Шахсияти музофотҳои Испанияро мувофиқи анъанаҳои қуҳнаи миллий дар замони шуҳрати қалонтарини мо эҳтиром қардан лозим аст; ҳамеша ба шарте, ки ин ба ваҳдати миллий мусоидат кунад.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Муниципалитети Испания аҳамияти таърихии худро дубора ба даст хоҳад овард, то ки онро иҷро кунад вазифаҳои кадимаи он ҳамчун воҳиди ҳаёти ҷамъиятии мо.

Ҳукуки интихоботи умумиро бо таъсири фалокатовари маҳаллӣ ва миллий ва зулми он ба воситаи иттифокҳо ва манфиатҳои сиёсӣ барҳам дода, мо бояд кушиш кунем, ки иродаи миллат ба воситаи он органҳои техникӣ ва корпоративие, ки дар онҳо эҳтиёҷот ва идеалҳои мамлакат бештар инкишоф ёфтаанд, ифода ёбад.

Баробари афзудани кувваи давлати нави Испания, ғайрицентрализация ба даст оварда мешавад, то ки районҳо, муниципалитетҳо, иттиҳодияҳо ва шахсони алоҳида дар доираи манфиатҳои олии давлат аз озодии бештари имконпазир истифода баранд.

Мехнат аз ҷиҳати иҷтимоии худ ғарантияи мутлақ мегирад, ки вай гуломи капитализм нахоҳад шуд, ба шарте, ки вай он усулҳои талху ҷанговареро, ки ҳамкории ҳамдигарро имконнопазир мегардонанд, ҷорӣ накунад. Мехнаткашон сазовори музд аст: на танҳо таъминоти музди меҳнат муқаррар карда мешавад, балки тамоми авансҳои музди меҳнате, ки то ҳол таъмин карда шуда буданд, нигоҳ дошта мешаванд. Бо ҳамин ҳуқуқҳои меҳнаткаш эътироф карда шуда, уҳдадорӣҳои худро барои ҳамкории содикона бо унсурҳои, ки сарвати миллиро ба вучуд меоранд.

Ҳама испаниҳо вазифадоранд, ки мувофиқи имкониятҳои худ кор кунанд. Давлати нав наметавонад ҳама гуна паразитҳоро қабул кунед.

Давлат ба калисои католиқ ҳуқуқ ва имтиёзҳои зарурии худро медиҳад ва ҳамин тавр анъанаи мо ва эътиқоди аксарияти мардуми Испанияро эҳтиром мекунад; аммо давлат даҳолати ягон қудрати беруна ба вазифаҳои мушаххаси Ҳукуматро роҳ наmedиҳад.

Дар бобати даромад давлат тақсимои одилонаи андозхоро ташкил карда, инро дида мебарояд бори онҳо бар дӯши китфҳо меафтад, ки тоқат карда тавонанд.

Дар бобати хоҷагии кишлоқ хоҷагидорӣ оилавӣ бо роҳи дар замин барпо намудани зироаткорӣ, на бо ягон системаи фарзӣи молиқият, балки бо ёрии бевосита ва доимӣ, ки мақсад аз он ба деҳқон додани мустақилияти худ мебошад, ба амал бароварда мешавад. Ҳусусияти мудимми қори мо ба ин мақсад равона карда мешавад. Мехнаткашони хоҷагии кишлоқ бояд як қисми он чиро, ки шаҳр имруз ба ҳисоби музди хизмати тичоратӣ ва конҷелярия худ мегирад, мегирад.

Дар бобати масъалаҳои байналхалқӣ мо умедворем, ки бо ҳамаи халқҳо тинч зиндагӣ карда, бо тамоми ҷаҳон уфуқи васеи дустӣ мекушояд. Ба ин як истисноӣ катъӣ мавҷуд аст: мо бо Иттифоқи Республикаҳои Советии Социалистӣ, ки сиёсати он барои инсоният ва тамаддун ҷунун натиҷаҳои халокатовар дорад, алоқа надорем.

Боварӣ дорам, ки ин сарзамини қахрамон ва шаҳидон дар баробари душворӣҳои худ боз як саҳифаи пуршарафи таърихро навиш-та, ҳале пайдо мекунад, ки на аз шарқ ва на аз ғарб, балки аслан испанӣ бошад.

Испанҳо, зинда бод Испания!

Ба сӯи орфологияи иқтисодӣ аз ҷониби Эзра Паунт

Д ОУВТ дар бораи табиати ба истилоҳ иқтисоди ортодоксӣ, яъне дар бораи он, ки оё он бояд ҳамчун як таҳқиқоти самимӣ ё ҳамчун қалбакии ҷиноӣ ва гумроҳкунанда ҳисобида шавад, имрӯз метавон гуфт, ки ҳадди аққал 50 сол кӯҳна шудааст. Имрӯз ба пайравони православӣ танҳо одамони оддӣ, нобиноён ва мансабпарасте дохил шуда метавонанд, ки бо нияти бад амал мекунад.

Ҳар касе, ки мавзӯро ба таври ҷиддӣ таҳқиқ мекунад, наметавонад 15 солро сарф кунад, то аз падидаҳои намоён ва маъмулӣ огоҳ шавад.

Агар бигӯем, ки иқтисод илм нест, ин танҳо шикастхӯрӣ аст ва танҳо боиси нофаҳмиҳо мегардад. Дар миёнаи асри гузашта аэронавтика ва радиоро хануз илм номидан мумкин набуд (харчанд як Лумис дар охири соли 1864 сигналҳои электрикиро аз як киштӣ ба киштии дигар бе истифодабарии симҳо гузаронад).

Он чизе, ки имрӯз мардони ҷиддӣ карда метавонанд, ин аст, ки байни он қисми иқтисод, ки илм аст (соҳаи дониш - эпистема) ва он қисми техникӣ ё соҳаи маҳорат (бисёр вақт аз хунравӣ).

Метавон гуфт, ки санъати рондани киштӣ илми ҳақиқӣ нест: аммо илми навигация вучуд дорад ва такмил меёбад: аз компаси оддии киштӣ то гироскоп.

Чунин ба назар мерасад, ки дар маҷаллаҳои иқтисодӣ нофаҳмиҳо зиёданд, вақте ки касе ба назар мерасад, ки омӯзиши иқтисодро воқеан аз ҷониби эмпирикҳо, одамоне, ки омодагии ҷиддии истилоҳоти надоранд, анҷом додаанд. Масалан, адибони ҷиддӣ ва поквичдони чаҳони Англо-саксонро, ки илми зиндаи иқтисодиро сохтаанд, гирем. Содди, Ҷоизаи Нобел дар соҳаи физика; Дуглас, инженер, сардори ширкати Вестингхауз дар Хиндустон; Ларранга, инженери роҳ; Ораж, рӯзноманигор, ки Дуглас табдил ёфтааст; Кисон, ихтироъкори лампаи Кисон; Гесел, соҳибкор; ва ғайра Хамаи мардони амалӣ!

Гуфтан, ки онҳо моҳро кашф кардаанд, ҳеҷ маъно надорад, аммо онҳо моҳи ҳақиқиро дубора кашф карданд, дар ҳоле ки профессорон бозии кӯдаконаи худро бо моҳтоби саҳнавӣ идома медиҳанд; иллюзионистҳо, қодиранд мардумро танҳо дар дохили кабинаҳои худ гулӯла кунанд.

Барои тасаввур кардан дар бораи тафаккури асосгузори ба истилоҳ иқтисоди ортодоксӣ, масалан, як ибораи Рикардоро гирем (бидуни чашмак задани он, ки у, албатта, арзиши пули коғазро эътироф кардааст): «Моле нест, ки барои истехсоли он каму беш меҳнат талаб карда нашавад». Чунин ба назар мерасад, ки Дэвид Рикардо ҳеҷ гоҳ дар мурғона набуд ва тухм аз системаи иқтисодии худ хориҷ карда шудааст. Танҳо ҳамчун ченаки арзиши ғизоӣ (арзиши ҳаёт) тухм аз индекси нархҳо пештар буд. Бо мушоҳидаи мустақими падидаҳои табиӣ, одами миёна нисбат ба пур кардани сари худ бо логарифмҳо ва мифологияи бонкӣ камтар хато мекунад. Ва ман шӯҳӣ намекунам! Қимати тухм нисбат ба гуруснагӣ ва серӣ меафзояд ва кам мешавад.

Аристотел ба мо як калимаи дорои аҳамияти норавшан ва мураккабро васият кард: Хреиа, Ҷоиданокӣ, дилхоҳӣ, ки Ракхэм, табиатан аз Кембриҷ, талаботро тарҷума мекунад. Школист моро равшан намекунад. Аристотел дуруст буд, аммо ният дошт бигӯяд, ки арзиши воҳиди пулӣ "арзишест, ки шумо барои он ба даст оварда метавонед". Комилан дуруст аст, аммо шумо онро истилоҳи илмӣ гуфта наметавонед.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Донишҷӯ метавонад ба китобхона равад ва бидуни дарёфти 500 рисолаи гӯё оид ба иқтисод машварат кунад, ки бо ҷадвали евклидии таърифи истилоҳоти маъмултарин, асосӣ ва зарурӣ барои муҳокимаи масъалаҳои иқтисодӣ оғоз мешавад.

Масалан, биёед бо истилоҳи "пул" оғоз кунем. Аристотел онро бад таъриф мекунад, дурусттараш онро тамоман таъриф намекунад, балки бе таърифи хақиқии он сухан меронад. Ва инсон 20 аср боз дар ин ҳолати нимруҳ мондааст.

Саъй мекунам, ки чанд таъриф гузорам, гарчанде ки медонам, ки то кадоме аз академия ё конгресс, ё бехтараш, як гуруҳ мутахассисони ҷиддӣ ва бонуфуз, дурустии ин асари лексикографиро эътироф накунад, ғойадаи зиёд надоранд.

Тиллои танганашуда пул нест; мубодилаи тиллои пулӣ ба молҳои дигар дар поён як навъ бартер аст: мубодилаи миқдори муайяни мол ё вазни муайяни мол, ба метALLE, ки пешакӣ баркашида ва чен карда шудааст.

Сифати асосии пул дар он аст, ки он чен карда мешавад ва метавонад ҳамчун ченак хизмат кунад. Ҳатто ҳангоми мубодилаи як диски филизоти қиматбаҳо ба мол, пул будани онро нишонаи давлат муайян мекунад. Ҳукумате, ки мегуфт: "Мо роҳ наметавонем, зеро пул надорем" мисли ҳукумате хандаовар хоҳад буд, ки мегуфт: "Мо роҳ наметавонем, зеро километр надорем".

Биёед кӯшиш кунем муайян кунем, ки пул чист. "Пул даъвои ченак аст." Пул унвон ё даъвои ченшуда аст. "Пул як даъвои умумӣ аст." Пул унвонест, ки мушаххас нест (ба мисли чиптаи роҳи оҳан, чеки меҳмонхона, чиптаи пароход, ки ҳуқуқи нақлиёт, хӯрокворӣ, кабина ва ғайраро дорад). умумӣ аст. Гузашта аз ин, пул ивазшаванда аст, яъне бе расмӣ аз як шахс ба шахси дигар гузаронида мешавад. Он мисли вомбаргҳои давлатӣ, вомбаргҳои роҳи оҳан ё вомбаргҳои ягон "аноними ҷомеа" ғойиз надорад.

Биёед истилоҳи "қарз"-ро баррасӣ кунем. Мегӯянд, ки шахс қарз дорад, вақте бовар дорад, ки ӯ қодир ба пардохти пули нақд аст ва вақте гумон аст, ки ӯ аз пардохти пул саркашӣ намекунад ё ба таъхир намеандозад. "Қарз" комилан муқобили "қарз" нест. Дар асл, қарз аксар вақт имконияти гирифтани қарз аст ва на ҳамеша маънои баръакси қарзи аллакай додашударо дорад. Аз ин рӯ, мо бо истилоҳи норавшан дучор мешавем.

Ниҳоят, биёед «таваррум»-ро баррасӣ кунем. Дар байни нимҳақиқатҳои православӣ баъзеҳо ба падидаҳои табиӣ ва такрорӣ асос ёфтаанд. Ба ном таваррум, пеш аз ҳама, бояд аз таварруми ҳақиқӣ, ки ҳангоми баровардани пул ба молҳо ё хидматҳое, ки ҳеҷ кас намехоҳад ё аз миқдори дилхоҳ «мувофиқ» ба вучуд меояд, фарқ мекунад. Вақте ки пул ба молҳо ё хидматҳои расонидашаванда ё харидашаванда "бар зидди" (яъне бо псевдо-мувофиқ аст) дода мешавад, арзиш надорад. Масалан, ба муомилоти пул «муқобили» снаряде, ки соли 1917 таркида буд, инфляция мебуд ва ҳудди пул ҳам арзише надорад, зеро ҳеҷ кас снарядро намехоҳад ва касе онро расонда наметавонад.

Рӯйхати мухтасари таърифҳои дуруст ба одами оддӣ имкон медиҳад, ки аз фиребу найранг ва хиёнати мутлақӣ лаънатӣ ва пӯсидаи судхурон ва монополистҳои бузург раҳо ёбад.

Воқеан, бо таъриф, дурусттараш бо мафҳуми ҷиддӣ ва одилонаи пул, Соддӣ пас аз наشري як миқдор китобҳои норавшан (норавшан, яъне барои хонанда, гарчанде ки барои профессор Соддӣ бениҳоят амиқ ва азиз аст) дар "Пули фардо" менависад: "Ҳамчунон ки тасаввур кардан ғайриимкон аст, ки барои мардуми хусусӣ бояд салоҳияти бонкҳо дошта бошад. дандонҳои тамоми кафолатҳои конститусионӣ бар зидди он, бояд танҳо бо як найранг ин вазифаро ғасб кунанд

Парлумонро таслим намуда, бе ягон ваколат аз сарвати ҷамоат ситонидани маҷбурӣ меандозад».

Биёед вазъияти имрузаи Италияро аз вазъияти мамлакатҳои англо-саксонӣ фарқ кунем. Мамлакатҳоеро фарқ кунем, ки дар онҳо фаровонии сарват кризисҳо ба вучуд оварда мешавад ва мамлакатҳои, ки дар онҳо материалҳои алоҳида хеле нарасидани ҷиддианд; биёед каме ба ақиб баргардем, то таърихи «иқтисоди нав»-ро шарҳ диҳем, ки ҳанӯз дониш ё шуури кӯҳнаро дар бар мегирад.

Дар афкори иқтисодии имрӯза чор ҷараёни зинда мавҷуд аст: (1) Дугласизм; (2) Гезелизм; (3) иқтисоди қанонӣ, ки аз С.Амброз сарчашма гирифта, бо С.Антонино инкишоф ёфтааст; (4) Иқтисодиёти корпоративӣ бо сиёсати ободонии худ (дренажии ботлоқ ва ғ.), la battaglia del grano, пасандозҳо, чекҳои оилавӣ, чекҳои ҳуруқдорӣ, чекҳои қорӣ, назорати давлатӣ, ҷамъоварӣ ва ғайра.

Иқтисоди орфологӣ, ки мо бояд онро оғоз кунем, бояд баъзе далелҳои бо ба истилоҳ православӣ пинҳоншударо баррасӣ кунад. Молҳо устувории нобаробар, курсиҳо, панир доранд: қорҳои Pheidias, Praxiteles ё Botticelli устувории гуногун доранд. Одами ибтидоӣ як асбобро истифода мебард, ки одами мутамаддин даҳҳо асбобро истифода мебарад.

Ба назари ман, мо бояд рӯйхати мардони ҷиддиеро, ки имрӯз дар илми иқтисод ҳамкорӣ мекунанд, ҳатто агар онҳо эмпирик бошанд ҳам, дар фаъолияти худ як бозёфти ягона қарда бошанд ҳам ва дар раванди ҷамоаҳангсозии он бо таърих ва ақидаҳои одилона ва дурусти дигар мактабҳо ва ё замонҳои дигар ва дигар сектаҳои иқтисодӣ нестанд, рӯйхат кунем.

Биёед, якбора эътироф кунем, ки фалон қувваи буг барои баланд бардоштани сарпуши чойник мушоҳида қарда шуд. Ин арзиш дорад, ҳатто агар ихтироъкор энциклопедия ё рисолаи ҳаҷмеро оид ба физика нашр нақарда бошад.

Биёед эътироф кунем, ки СН Дуглас ҳудаш ноқофии қобилияти харидории аз ҷониби (ва дар дохили) системаи саноатӣ тақсимшударо кашф қард. Заводи вай қобилияти харидориро султар тақсим мекард, назар ба он ки «нархҳо», яъне молҳои ба бозор баровардашударо ба вучуд меовард. Аз ин рӯ, дар як моҳиқдори нархҳо бештар аз қобилияти харидории тақсимшуда ба вучуд омад.

Ҷиноятқор, беақл ва монополист, ки бо гуруснагии дигарон зиндагӣ мекунанд, одамро мувофиқи қуртааш буридан меҳоханд. Дуглас, ба ҷои ин, имконияти додани қобилияти харидории мувофиқ ба миқдори молҳои расонидашаванда ва хоҳиши мардумро дид. Дар ин ҷо қизи нав қам буд ва бисёр қизҳои ростқавл буданд. Дэвид Ҳум аллақай қида буд, ки шуқуфӣ на ба миқдори пуле, ки ягон миллат дорад, балки аз он вобаста аст, ки ин миқдор бояд афзоиш ёбад. Биёед муайян кунем, ки афзоиш бояд сул ва доимӣ бошад.

Дар байни нависандагони муқид биёед МакНейр Вилсонро номбар кунем, ки ҷомеаи худро таълим додааст, то эътироф кунад, ки бонқҳо пул қарз нақидиҳанд, балки танҳо ваъда қидиҳанд, ки пардохт мекунанд. (Ваъда барои пардохт). Бо пардохти рақъи худ (шампҳое, ки бояд ҳар моҳ ба нота барои нигоҳ доштани арзиши эълоншуда қамима қарда шаванд) ӯ ниқт дошт, ки суръати муомилотро ҳавасманд қунад ва шахрдори Унтергуггенбергер дар Вёргл самаранокии ин системаро нишон дод.

Гезел бо ибораи лоиқонаи худ қисми мурдаи Марксро несту нобуд қард: «Маркс ҳеҷ гоҳ шубҳа нақекард пул». Яъне Маркс харғиз моҳияти пулро зери шубҳа нагузоштааст ва онро таҳлил нақекард.

Бартариҳои системаи Gesell ҳадди аққал инҳоянд: (1) дар кишварҳои псевдodemokratӣ он метавонад миллатро озод қунад; яъне ҳуқумат ва мардум (аз қумла ҳамаи истехсолқунандагон, хоҳ қорфармо ва хоҳ қорфармо) аз қудрати бонқҳо ва судхурон.

***** Тақидлдиҳандаи қитобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Бо вучуди ин, ҳеҷ як Gesellite-и зотӣ ҳеҷ гоҳ аз нуқтаи назари давлат ва корпоративӣ пулҳои демурратсияро баррасӣ накардааст.

Бо тамғаи мутаносиб ба як фоизи арзиши пул ҳар моҳ иловашуда, гардиши 8½ миллиард ба давлат дар як сол як миллиард даромад медиҳад ва амалан бидуни хароҷот барои инкассатсия, ки автоматӣ ва тақрибан комилан аз маймуни бюрократӣ ё даҳлатнопазирӣ озод хоҳад буд.

Ба ҷои ҷамъ кардани қарзҳо (қарзҳои астрономӣ) бо вомбаргҳои миллий, ки Рузвелт карда буд, ҳар як қарзи давлатӣ, ҳар як ҳуқуқ ба сарвати давлат, ба ҷои ду баробар зиёд дар давоми 100 моҳ бекор карда мешавад. (Англисҳо то ҳол барои ҷанги Ватерлоо андоз месупоранд.)

Вомбаргҳои ҳазинавӣ метавон ҳамаҷун як усули пасандоз барои онҳое, ки меҳоҳанд пиронсолӣ ва оилаҳои худро таъмин кунанд, дар дасти шахсӣ нигоҳ дошта шаванд, аммо онҳо дивидендҳои давлатӣ ба табақаи арзандаи шаҳрвандон ҳисобида мешаванд, на ҳамаҷун як зарурати ногузир барои ҳукумате, ки меҳоҳад аз кредити он истифода кунад.

Ман исрор мекунам: давлат набояд барои қарзи худ “киро” диҳад; яъне аз судхурони бузурги касбӣ лозим нест, чунон ки қариб дар ҳар як мамлакат ба воситаи нодонӣ ва таассуби пешазинтиҳоботӣ қарз гирифта мешавад; масалан, дар мамлакати бадбахти ман, дар Франция дар кризиси имрузаи вазнини маънавии худ, дар Англия бо қувваи анъанавӣ, ки бе дарки воқеаҳои нави ҷаҳон қабул карда шудаанд.

Насли дуҷуми кредиторони иҷтимоӣ, пас аз эмпирикҳо ва ихтироъкорон, Бутчартро ба вучуд овард, ки аз ҷониби А.Р. Орач ҳавасманд карда шуда, китоби якуми орфологияи иқтисодӣ, пулро нашр кард. Бо чилди дуҷумаш «Пули фардо», Бутчарт камтар муваффақ шуд; дар ҳақиқат ҳафт нависандаи аз ҷиҳати ақидаи гуногун, ки ҳама шоёни таҳсин аст, гирд овардааст, вале муяссар нашудааст, ки муаллифони алоҳида очерки ҳамдигарро мутолиа кунанд ва онҳоро ба ҳам пайванд диҳанд. Китоб асосан барои бознашри баъзе навиштаҳои Дуглас ва барои як саҳифаи Содди, ки аллакай дар ин мақола оварда шудааст, арзишманд аст.

Дар байни нависандагони машҳур Ирвинг Фишер ва Кристофер Холлисро номбар кардан лозим аст. Вале бояд фарқ кард; Фишер рӯзноманигор аст (расман профессор, аммо дар қалб рӯзноманигор аст), ки хуб менависад. Чил саҳифаи «Сценарияи муҳр»-и у сазовори диққати ҳар як одами ҷиддӣ ва инчунин профессорон мебошад. Фишер дар набард ҷандон амик машғул намешавад. Шояд вай хушбин аст ва мекӯшад судхурони бузурги амрикоиро водор созад, ки ба ҷои Шилоккинг ва грамми охириин бо ним фунт гӯшт қаноат кунанд.

Кристофер Холлис китоби арзишманди «Ду миллат» навиштааст ва муборизаро барои омма дар китобҳои гуногун идома додааст, ки дар он метавон гуфт, ки ӯ як ламси хушбахтона дорад; ӯ дар воқеъ, аз ҷумлаи иқтисоддонҳое аст, ки дар муолиҷаи илми пул ва мушкилоти мухталифи рибо муваффақ мешаванд, ки китобҳои онҳо фурӯхта мешаванд ва ба нашри севум мерасад. Ин марҳилаҳо ба маорифи мардумӣ тааллуқ доранд, ки дар кишварҳое, ки ҳукуматҳои ба истилоҳ “аксарият” боқӣ мемонанд, ба қадри кофӣ зарур аст.

Виндхэм Льюис ҳукумати Англияро қалбаки антиқа меномад. Ҳарчанд аслан марди адаб, сатирик, ӯ ба наздикӣ китоби дорои арзиши баланди сотсиологӣ, ки барои оммаи интиҳобшуда пешбинӣ шудааст, саҳм гузоштааст: Мурдаҳои худро ҳисоб кунед, онҳо зиндаанд (омодагӣ ба Ҷанги Бузурги дигар дар бораи ҳеҷ чиз). Ман онро ҳамаҷун иқтисод не, балки барои пешниҳод кардани ритми он, ки ин мушкилот ба эҷодиёти адабони зиндаи дараҷаи аввал ворид мешаванд. Чор шоири беҳтарини Амрико имрӯз дар бораи мушкилоти пулӣ нигаронанд (дигар на бо “гулобии” Веббит, Фабиан, Манчестериан ё Виллардиан), зеро воқеан, нависандагони бузурге ба мисли Данте, Шекспир, Аристотел, Юм, Беркли, Монтескье ва ғайра буданд.

Чараёни дигари тафаккур, ки ба ин ақидаҳо нигаронида шудааст, дар навиштаҳои онҳо, ки пояҳои ҷумҳурии Амрикои Шимолиро қувват бахшидаанд, яъне навиштаҳои Їефферсон, Їексон, Ван Бюрен ба назар мерасад. Їефферсон ва Ї Муссолинии ман, китобҳои В.Л. Вудворд, Таърихи нави Амрико, мақолаҳои Падар Кофлин ва Бак Ї мушаххастар қисми беҳтарини китоби Кофлин, ки пул номида мешавад (саҳ. 211-213).

Гуфтан душвор аст, ки як шахрванди хориҷӣ кадом тафсирҳои англисӣ амрикоиро мутолиа кунад, зеро зиндагии зеҳнӣ дар ин кишварҳо дар нашрияҳои муваққатӣ зоҳир мешавад, ки ҳамагӣ ду-се сол (ҳатто камтар) давом мекунад ва баъдан ногаҳон аз байн меравад ва Ї ба як навъ бюрократияи адабӣ Ї идеологӣ табдил меёбад, ранги муҳофизатӣ мегирад ва дар таҳияи ғояҳои худ осонтар мешавад. Вале мо бояд кайд кунем, ки фашистони англис як сол пеш ба нашри журнали социалию иктисодии дорой кувваи баланди ҳаётбахш шуруъ карда буданд: «Фашист Квартерли». Ин ягона баррасии англисӣ, ки дар он ман тавонистаам навиштаҳои дигар саҳмгузoronро, ки дар байни онҳо генерал Фуллер, Їойс, Виндҳам Льюис, АК Честертон, Ї. Їенкс ҳастанд, мутолиа кунам.

Ҳюго Фак, ки хизмати бузургӣ дар Техас нашр кардани Тартиби иктисодии табиӣ аз ҷониби Геселӣ дорад, вақте ки ноширони бузург чунин нашрияро тиҷорати хуб намешумориданд, сарфи назар аз интишори китоби Лоебленти Порсесис (Ристави Псорсис) коғази хурди худро бо номи "Роҳи хуруҷ" бо ақидаҳои боқимондаи иктисодҳои камёфт ранг мекунад. дель Лаворо, мартӣ соли 1936).

Дар байни ин сектаҳои зоти либералӣ озодии баён вучуд надорад. На нашрияҳои гезелитҳо ва на нашрияҳои расмӣи Дугласизм ба муҳокимаи ошкорои идеяҳои иктисодӣ иҷозат намениҳанд. Чунин ба назар мерасад, ки онҳо мисли мидияҳои декадент гипноз шудаанд ва саҳтгир шудаанд. байни худ чанҷол мекунад. Дуглас фикр мекунад, ки тамғаҳои пули демурратсия як андоза ситамкунанда мебошанд - бефоида ва абадӣ, ҳарчанд аз "бекор кардани" кредити Дуглас Ї таҳфиф ва дигар воситаҳои бекор кардани кредити додашуда фаҳмотар аст.

Геселитҳо аз он фикр мекунад, ки тамоми наҷод метавонад аз кори онҳое, ки аллакай мурдаанд ва аз кашфиётҳои илмӣ фоида ба даст оранд, қариб ба таври садистӣ ҳашмгин мешаванд. (Арзиш аз кор ба даст меояд, аммо миқдори зиёди кор аз ҷониби пешгузаштагонӣ мо анҷом дода шудааст, ки дар ин ҷо нахӯрданд, то меваи онро истеъмол кунанд.)

Дарахти анҷир (Дугласит) ба пешрафти ғайридугласитҳо - ба геселитҳо Ї системаи корпоративӣ ишора намекунад. Ҳафтаномаи New English Weekly дар таъби наздишаҳрии англисӣ ғарқ шудааст ва аз ин рӯ, на аз идеологияи мушаххас ва муайян, балки аз он зиндагии заиф ранг мекунад. Демократияи нав (Нью-Йорк) муфид буд, аммо дигар вучуд надорад. Кофлин як кори маорифи оммавино тавассути ҳафтанома барои оммаи васеъ иҷро мекунад, на барои ташаббускорон (Адолати иҷтимоӣ) Аммо дар моҳи июни соли XV, ман дар коғази худ хабарҳое пайдо мекунам, ки Ї дар ҷои дигар ҷоп нашудаанд Ї танҳо чанд сатр дода шудаанд, ки дар байни сутунҳои ҷанҷол ва камуфляж пинҳон карда шудаанд. Аз муъаррирони маъаллаи «Пресс»-и дорои хусусияти умумӣ зуд-зуд даъватнома мегирам: Магар шумо дар бораи иктисод чизе навишта наметавонед?

Ман ба хонандаи ҷиддӣ таваҷҷӯҳи хоса дорам: Ман дар бораи чизҳои хеле гуногун сухан гуфтам.

Ин мақола аз ду қисм иборат аст: дар аввал аз иктисодчиён қариб илтимос кардам, ки зарурати таъҷилии истилохоти дақиқро ба назар гиранд; дар дуюм асарҳои алоҳидаеро, ки аз байни як қатор нависандагонӣ пароканда интиҳоб шудаанд, муҳтасар, вале самимона нишон додам, ки онҳо на, балки координатсия карда шуда метавонанд, агар ядроӣ иборат аз техникҳое пайдо шавад, ки масъулияти лексикографиро ба души худ гиранд.

Ман ба таври қатъӣ меғӯям, ки бе ахлоқи солим ҳеҷ гуна солим буда наметавонад, ҳеҷ гуна табдилдиҳандаи илмӣи ***** китобҳои электронӣ DEMO Watermarks*****

иктисодиёт. Факат динамизмро бе назардошти мақсад ва объекти сиёсати пулию кредитӣ ба назар гирифтани боиси бешарӯсомонӣ мегардад. Самти ирода яке аз қисмҳои таркибии омӯзиши илми иктисодист. Бадолиро мегӯяд: «Тиллоӣ мо ирода ва бозувони сарбозони мост», назар ба тамоми профессорони Лондон иктисодӣ бештар аст.

Сабабҳои таназзул аз ҷониби А. Равен Томсон

И ОН борҳо дар Fascist Quarterly ва British Union Quarterly дар бораи депрессияи дарпешистода навиштаанд, ки он ҳатман пас аз авҷи барқарорсозии кӯтоҳмуддати иқтисоддонҳои кӯҳнаи гурӯҳи афзоиш ёфт. Ман нишон додам, ки чӣ тавр давраи савдои бум ва таназзул дар тӯли сад соли охир, аз замони таъсиси капитализм амал мекард ва давраи мунтазами нӯҳ солро ба ҳисоби миёна нишон дода будам, ки баъзан ба ҳафт ё ба ёздаҳ боло меравад. Ба ҳисоби миёна соли ояндаи бӯҳронӣ бояд соли 1938 бошад ва эҳтимоли ба 1939 мавқуф гузоштан аз сабаби чуқурии ғайриоддии депрессия. Дарвоқеъ, бӯҳрон назар ба муқаррарӣ як сол пештар сар зада буд ва таназзули навбатӣ аллакай дар соли 1937 оғоз шудааст.

Ин ҳатто барои мо, ки мутмаин будем, ки «шукуфой» давом карда наметавонад, ҳайратовар буд. Танҳо дар шумораи охирини журнали «Картерлӣ» ман таъсири мусаллаҳшавии бошитоб ва пули арзонро ба кризиси дар пешистода муҳокима намудам ва гарчанде ки ман эътироф мекардам, ки спекулятсияи аз ҳад зиёд авҷи бармаҳал ба вучуд овардааст, ман фикр мекардам, ки такони мусаллаҳшавӣ моро ба ҳар сурат то тирамоҳи соли 1938 мебарад, вақте ки ман даъво мекардам, ки ҷанг барои истеъмоли силоҳи ҷамъшуда танҳо пешгирӣ мекунад. Дар ҳақиқат, ман аз хатари маблағгузoron огоҳ карда будам, ки қасдан ҷангро ҳамчун алтернатива ба таназзул меҷӯянд.

Воқеан, ман вазнеро, ки иқтисоди Амрико дар ҷаҳони коҳишёбандаи демократияи молиявӣ ва мавҷуд набудани ягон барномаи бузурги бозсозӣ дар Амрико нодида гирифта буд, нодида гирифта будам. Маҳз аз Амрико, ба монанди таназзули охири, депрессияи нав паҳн мешавад ва тамоми ҳавасмандгардонии ғойдаи бозсозӣ барои пешгирӣ кардани воқуниши Трогмортон Стрит ба коҳиши шадиди арзишҳои саҳмияҳо дар Уолл Стрит кофӣ нест.

Гарчанде ин таназзули бармаҳал, мисли соли 1907, метавонад шиддати камтар дошта бошад ва аз ин рӯ, ба эътидоли капиталистӣ назар ба шикасти дертар ва шадидтар зарбаи камтаре бошад, вай як бартарӣ дорад, ки он пеш аз он ки оташигирандагон бо тамоми кӯшишҳои худ тавонистанд моро ба ҷанг оваранд. Дар баробари пурзур шудани депрессияи манфиати ҷамъият аз корҳои хориҷӣ ба проблемаҳои тезтунди дохилӣ бармегардад ва хавфи ҷанги байналхалқӣ кам мешавад. Аллакай хавфи ҷанг ҳамчун пешгирӣ аз таназзул гузашта истодааст.

ПАНИК ДАР ВОЛЛ СТРИТ

Сарфи назар аз саъю кушиши матбуоти мо барои рупуш кардани он, воҳима дар Уолл-Стрит дар тирамоҳи соли равон ба мисли тирамоҳи соли 1929 хеле бад буд. Кам шудани талабот ба пулод барои корҳои асосӣ омили халкунанда буд ва ба паст шудани арзишҳо сабаб шуд. Аввали соли равон US Steel барои саҳмияи 100 доллар ба 129¼ наҳзгузорӣ шуда буд. Ҳатто пас аз бӯҳрони тилло дар моҳи апрел арзиши хеле беш аз 100 буд. Пастшавии устувор дар моҳи сентябр ИМА овард

Пӯлоди ба 80. Сипас таназзули октябр омад, бо сукути арзишҳои рӯз аз рӯз. ИМА поин рафт Пӯлод тавассути солҳои 70-ум ба 68. Митинги кӯтоҳ, ва сипас дар "сешанбеи сиёҳ" фурӯши воҳима наҳро ба 54 фиристод. Аз он вақт инҷониб барқароршавии минбаъда ба вучуд омад, ки US Steel-ро тақрибан ба 65 баргардонд, аммо аллакай дар моҳи ноябр наҳз боз ба солҳои 50-ум дар гузоришҳои тоза дар бораи коҳиши истеҳсоли пӯлод, ки ҳоло камтар аз иқтисодии пӯлоди 50 аст.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Ҳамаи инҳоро ҳамчун "читҳои" биржаи фонди рад кардан мумкин нест. Дар паси таназзули Уолл Стрит сабабҳои асосӣ мавҷуданд. Талабот ба молҳои истеъмоли то ҳол хуб нигоҳ дошта шуда метавонад, аммо талабот ба молҳои асосӣ босуръат кам мешавад. Истеҳсоли зиёдатӣ, агар он ҳанӯз воқеӣ набошад, ба ҳар сурат потенциал аст ва саноатчиён тамдиди корхонаро бас мекунанд. Дар натиҷа, истеҳсолкунандагони молҳои истеҳсоли, ки ҳоло ба онҳо пулод торафт бештар ворид мешавад, аллакай саҳт осеб дидаанд ва паст шудани арзиши саҳмияҳои пулод, ки бозорро номуташаккил кардааст, як манёври бозор набуда, балки интизории оқилонаи кам шудани фоиди аз коҳиши маҳсулот мебошад.

МЕТАВОНЕД РУЗВЕЛТ ЁРДАМ?

Дар шаҳрҳои пулод, ба монанди Питтсбург, бекорӣ аллакай афзоиш ёфта истодааст, ки ин, албатта, ба талабот ба молҳои истеъмоли таъсир мерасонад ва ба сармоягузориҳои таъсири дучанд хоҳад кард. Амрико пеш аз он ки аз охири ба таври дуруст барқарор шавад, бори дигар ба депрессияи классикӣ дар пеш аст. Агар Рузвелт мудохила кунад, чунон ки вай то ҳол худдорӣ мекунад, вай ба муқобили ҷараён шино хоҳад кард, чунон ки Гувер дар солҳои 1929-1932 кӯшиш мекард. Ин дафъа Президенти тавоно бояд тамоми қувваи худро ба кор барад.

Манипуляцияи пулӣ, корҳои ҷамъиятӣ ва ғайра барои рафъи бӯҳрон нокифоя хоҳанд буд, дар ҳақиқат, дар доираи салоҳияти худ Рузвелт метавонад танҳо бо харидаи азими давлатӣ кӯмак кунад, ки шояд он қадар пуршиддат бошад, то қисми асосии саноати Амрико ба молияи ҳукумат гузарад. Азбаски Рузвелт қудрати татбиқи алтернативаи фашистии назорати давлатии саноатро надорад, Созиши нави ӯ бо қарорҳои Суди Олӣ бадном карда шуд ва асосан нобуд карда шуд, вай метавонад ба усули коммунистии ҷорӣ кардани капитализми давлатӣ маҷбур шавад. То қучо мушовирони яҳудии ӯ дар ин самт кор мекунанд, мо ҳоло надидаем. Иёлотӣ Муттаҳида ва СССР метавонанд ҳамчун ду ҷумҳурии бузурги материалистӣ, ки дар онҳо назорати яҳудиён бартарият дорад, боз ҳам зичтар муттаҳид шаванд.

РЕАКЦИЯ БРИТАНИЯ

Сиёсатмадорони консервативии мо, сарфи назар аз тамоми далелҳои шикасти биржаи фонди, моро бовар мекунонанд, ки ҳеҷ аломати «таназзули» дар пешистода вучуд надорад (калимаи махсус бо мақсади ором кардани ҷомеа ба вучуд омадааст), ки ба Бритониё ҳамон мушкilotи иқтисодӣ, мисли Амрико таъсир намерасонад ва мусаллаҳшавии дубора моро аз сар мебарад. Ин ҳама сафсата аст, зеро тамоми демократияҳои молиявӣ бо молияи байналмилалӣ бо ҳам зич алоқаманданд ва Уолл Стрит маркази молии ҷаҳон аст ва боқӣ мемонад. Ҳар он чизе, ки дар он ҷо рӯй медиҳад, ҳатман дар ҷои дигар, мисли соли 1937, мисли соли 1929, оқибатҳои худро хоҳад дошт. Оё мо, охир, бо созишномаи сечониба "иттифоқи демократияҳои бузург"-ро таъкид накардаем? Оё ҳукумати мо дар зери чапакзании пурмавҷи партияҳои «гуруҳи кӯҳна» дар бораи боз ҳам зичтар муносибатҳои тичоратӣ бо Америка гуфтушунӣ намекунад? Чунин ба назар мерасад, ки ин манёври охири ба мисли шиноваре, ки дидаву доништа одами ғарқшударо ба оғӯш мегирад, муфид аст, агар ҳадафи мо наҷот додани молияи яҳудӣ-амрикоӣ бошад, бад аст, агар мо хоҳем, ки Бритониёро аз ғарқ шудан дар мавҷҳои депрессияи нав наҷот диҳем.

Дар масъалаи мусаллаҳшавӣ, на танҳо моро аз депрессия наҷот додан, вай бешубҳа, на танҳо дар ин ҷо, балки дар Америка душворихоро ба амал овард. Спекуляторҳо, ки бешубҳа, аз озодии комили демократия баҳра мебаранд, дар мусаллаҳшавӣ ва имкони ҷанг имкониятҳои бешумори фоидаро диданд ва аз пулҳои бениҳоят арзон истифода бурда, ба харидани захираҳои ҳама гуна захираҳое, ки аз ҷониби давлатҳои аз нав мусаллаҳшаванда талаб мекарданд, ё дар замони ҷанг камёб шуда метавонистанд, пеш гирифтанд.

Дар натиҷа, нархи ҳама молҳо, бахусус металлҳо, дар давоми ҳаждаҳ моҳ дар баъзе мавридҳо ба маблағи то 100 фоиз боло рафт: авҷи спекулятивӣ дар таърих дар давоми табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Watermarks *****

аз давраи сулх, дар хакикат, танҳо дар давраи бадтарини ҷанги гузашта пеш гузашт.

Ба бахти мо, спекуляторҳо аз ҳад зиёд даст ба даст оварданд. Ҷанг, ки онҳо интизор буданд, сарфи назар аз кӯшишҳои ҷангҷӯёни чап танҳо бо Испания ва Чин маҳдуд буд ва ба мисли ҳамаи онҳое, ки кӯшиш мекунанд, ки маҳсулотро ба кунҷ кашанд, онҳо ба зудӣ аз истеҳсоли таҷдидшуда, ки аз сатҳҳои ғоидаовартари нархҳо ҷалб карда шуданд, ҳиҷолат хӯрданд. Дар хакикат, онҳо иқтидори бузурги истеҳсолии саноати ҳозираза-монро тамоман камбаҳо на-муданд ва дар зерини обхези молҳое, ки нархҳои баландтар истеҳсол карда мешуданд, бурда шуданд. Ҳоло барои истеҳсоли истеҳсоли зиёдатӣ нисбат ба истеъмоли ҳозира ҳавасмандкунии хеле кам лозим аст. Ҳавасмандгардонии бузурги баландшавии бемислу монанди нархҳо на танҳо ҳуди спекуляторон, балки савдои конуниро, ки сарфи назар аз мусаллаҳшавии бошито ба пурборӣ тоб оварда наметавонад, комилан фаро гирифт. Воқеан ҳам, пеш аз он ки депрессия пурра оғоз нашавад, талаботҳои нав барои кам кардани квотаҳои истеҳсолот мавҷуданд. Чунин коҳишҳо ба бекорӣ ва дар натиҷа нарасидани қобилияти харидорӣ чӣ гуна вокуниш нишон медиҳанд, мо ҳонандагони худро ба тасаввур мегузорем. Аллақай назар ба моҳи август 80 ҳазор нафар зиёд бекорон ҳастанд.

САБАБИ АСОСИИ

Дар зерини ҳамаи ин аломатҳои зоҳир, бо вокуниши онҳо ба мусаллаҳшавии бошито ва тарсу ваҳми ҷанг як сабаби асосист, ки он нобаробарии доимии байни истеҳсолоти саноатии ҳозиразамон ва истеъмоли умумии халқ мебошад. То он даме, ки ин ихтилофи бемаънӣ вучуд дорад, системаи иқтисодии мо бешубҳа ба ноустувории ҳосе дучор мешавад, ки онро ба авҷ гирифтани таназзули мунтазами капитализми молиявӣ ҷалб мекунад. Ҳақиқатан ҳам, вақте ки илм иқтидори истеҳсолотро афзун мегардонад ва иттифокҳои касба барои боз ҳам зиёд кардани музди кори коргарон ба муқобили муқобилати рузифзунӣ комбинатҳои молиявӣ кодир нестанд, тафовут торафт бештар мешавад ва чунон ки Мосли кайд карда буд, дар баробари таназзули капитализм суръати бумҳо кутохтару кутохтар шуда, таназзулҳо дарозтар ва дарозтар мешаванд.

Сабаби аслии ин, чун ҳар як депрессия, нарасидани қудрати харидорӣ дар дасти оммаи мардум аст ва бӯҳрон дар ин маврид бо афзоиши бесобиқаи нархҳо ба таври ғайримӯқаррарӣ ба вучуд омада, на танҳо сершавии истеҳсолотро ташвиқ кард, балки қобилияти харидории мардумро, ки бо афзоиши қимати зиндагии онҳо натавонистааст нигоҳ дошта бошад, боз ҳам коҳиш дод. Таназзули ба амаломадаро фақат бо роҳи ихтисодиёт ва кам кардани музди кор, чунон ки «гурӯҳи кӯҳна» чунин мешуморанд, ба таври доимӣ ислоҳ кардан мумкин аст. Дуруст аст, ки давлат ҳозир бо роҳи мусаллаҳшавии бошито, истеҳсоли маҳсулотро бо суръати ғайримӯқаррарӣ истеъмол мекунад, аммо ҳатто ин ҳам ба ҳеҷ ваҷҳ набудани қобилияти харидории қисми зиёди халқро, ки дар натиҷаи баланд шудани нархи молҳои охир камбағал шудаанд, пурра карда наметавонад.

ВОСЕЪҲО

Воситаҳои ислоҳоти умумӣ ислоҳоти пул ва банақшагирии иқтисодӣ мебошанд. Аввалин далели пурқуввати худро гум кардааст, зеро пул дар соли 1937 мисли соли 1929 арзон буд ва аммо таназзул мисли пештара бад аст. Мушкилоти пулӣ, бешубҳа, дар баробари мушкилоти аввалиндараҷаи носозгории иқтисодии истеъмол ба истеҳсолот дуввумдараҷа аст ва ҳеҷ як шакли назарияи пулӣ чизе хубе нест, ки чӣ гуна ба истеъмокунанда расидани пулро шарҳ диҳад. Қарзи иҷтимоӣ ба ин самт таваҷҷӯҳ дорад ва сазовори баррасӣ аст, аммо ҷонибдорони қарзи иҷтимоӣ бояд зарурати қудрати шадидро барои сарнагун кардани диктатураи молиявӣ кунунӣ эътироф кунанд. Ба ин муносибат тадбирҳое, ки ҳукумати кредити социалӣ дар Алберта барои назорат ба банкҳо ва ҳатто матбуот андешида буд, аҳамияти калон дорад. ***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Банақшагирии иқтисодӣ бешубҳа зарур аст, аммо боз як ваколат лозим аст ва саволе ба миён меояд, ки ин ваколат чӣ гуна унвони худро ба даст меорад. Ба фикри молиядорон, ки ба монанди Исроил Мозес Сиефф аз ПЭП, комбинати саноатӣ ва дистси-сивӣ тарафдорӣ мекунад, ваколоти планкашӣ аз дисоби харидаи капиталистӣ ва муттадиқунӣ ба даст меояд. Банақшагирии харид дар асл. Ба ақидаи социалистҳо, ки милликунони воситаҳои истеҳсолот, тақсим ва мубодиларо тарафдорӣ мекунад, салоҳияти планкашӣ аз ҳисоби мусодираи давлатӣ дар назди хизмати давлатӣ гирифта мешавад. Банақшагирий бо мусодира дар ин маврид.

Иттифоқи Бритониё роҳи камтар материалистии ба даст овардани қудрати ба нақша гирифтаниро тарафдорӣ мекунад, на бо роҳи якҷоя кардани харидаи капиталистӣ ё мусодираи давлатии капиталистии моликияти хусусӣ, ки ба ҳам наздиканд, балки бо иҷозати мардум барои ҷорӣ кардани нақшаи иқтисодӣ ба корхонаи хусусӣ ва давлатӣ. Банақшагирий бо розигӣ. Воситаҳоеро, ки бо ёрии он ҳокимияти давлатӣ ва моликияти хусусӣ ба системаи иқтисодии асосан худидоракунада якҷоя карда мешаванд, дар як катор китобхое, ки аллакай дар бораи давлати корпоративӣ нашр шудаанд, омукта мешаванд. Аммо он чизеро, ки бояд дарк кард, он аст, ки Давлати корпоративӣ барои тақсим кардани маҳсулоти саноат ба мардум вучуд дорад ва молия комилан ба ин ҳадафи асосӣ итоат мекунад. Хусусан ҳама таҳминҳо ва баргардонидани сармояи аз ҳад зиёд барои пешгирии бесуботӣ ва имкон додани саҳми одилонаи маҳсулот ба истеҳсолкунанда манъ аст.

Изолятсия АЗ САМПУСҲОИ МИБДА

Давлати корхо-на на танҳо бояд мувози-нати истеҳсолоти асосӣ ва молҳои истеъмолиро ба роҳ монанд, ба ноустувории маб-лағгузориҳои спекулятивӣ хотима дода, ба халқ барои истеъмоли маҳсулоти илми хозиразамон имконият диҳад; он инчунин бояд миллатро аз рақобати беруна бо қувваи қорӣ арзони хориҷӣ, ба монанди айни замон аз Ҷопон муҳофизат кунад. Бо ин мақсад бояд сиёсати Империяи изолятсия ҷорӣ карда шавад, ки бозорҳои императориро барои саноати хонагӣ ва императорӣ нигоҳ дошта, ба ҳукмронҳо ва колонияҳо ҳиссаи пурраи ҳимояи талаботи бозори дохилӣ ба маҳсулоти хомро пешниҳод мекунад.

Факат бо ҳамин воситаҳо плани пурраи корҳои иқтисодии моро иҷро кардан мумкин аст ва танҳо бо ҳамин мо ба халки худ аз тақдор шудани таназзули дахшатангезе, ки ҳозир ба онҳо таҳдид карда мешавад, қафолат дода метавонем. Ҳеҷ гоҳ набояд дигар воҳима дар Уолл Стрит иҷозат дода шавад, ки саноати Бритониёро ба депрессия афсонад. Биёед ҳудамонро, чунон ки Германия карда буд, аз ларзишҳои девонавори дунёи капиталистӣ изолятсия кунем ва корҳои худро ба таври комил ба нақша гирем, ки ҳеҷ як омили номаълуме, ки аз зерӣ назорати мо берун аст, ҳамаи корҳои кардаамонро якбора вайрон карда наметавонад. Сиёсати Иттиҳоди Британияи Корпоратсияи Давлати Корпоративӣ дар як Империяи изолятсияшуда танҳо амниятро аз бум ва таназзул ва тақсимооти самарави ихтирооти илмӣ муосир ба мардуми Бритониё пешниҳод мекунад.

Инқилоб аз ҷониби Эзра

Паунд хиёнат карда шуд

Т Инқилобе, ки хиёнат шудааст, аслан инқилоби "мо"-и Амрикои соли 1776 аст, на дар марҳилаҳои маҳаллӣ ва мушаххаси он ва бешубҳа ҳамчун тақсимои комилан нолозими РАСЕ Англия.

Новобаста аз он ки аз ин буридан чӣ хубе омада бошад ё не, буридан комилан нодаркор ва дар қисми зиёди ихтиёри буд. Ин бешубҳа ба Бритониё ғоидае надошт. Эҳтимол, ин аввалин захми бузурге буд, ки ба кишвари шумо аз ҷониби ломбардҳое, ки аз ҷониби Кромвелл иҷозат дода буданд, дода буданд.

Асри нуздаҳум ҳама чизест, ки онро Ла Тур дю Пин меномид, ҳама чизест, ки Мауррас ва масхарабозони роялисти фаронсавӣ кӯшиш карданд, ки Ла Тур дю Пин онро фаромӯш кунанд. Асри рибо буд. Он асри пошхӯрӣ буд. Асрест, ки аз ҳар кадоми дигар фикр мекунам, ки асри ХИЁНАТИ истилоҳот, парешону ифлоскунандаи маъноӣ вожаҳост.

РЕВОЛЮЦИЯИ ХИЁНАТ КАРДАшуда революцияе нест, ки дар як-ду сол бо як-ду қадами бардурӯги Жо Сталин ё ягон ҳукумат хиёнат карда шавад.

Инқилобе, ки хиёнат кард, инқилобест, ки аз ислоҳоти Леополдин дар Тоскана ба вучуд омадааст ва дар раванди Љефферсонӣ, ки бо пирӯзиҳои Анди Љексон ва Мартин ван Бюрен ба анҷом расид, комилан зоҳир шуд.

Пеш аз онҳо ислоҳоти Леопольдин ба мафҳуми автархия ва ба эътиқод табдил ёфт, ки ГАЛЛА-и миллат пеш аз ҳама барои он вучуд дорад, ки миллат (дар шахси ҳар як ва тамоми шахрвандони он) бояд бихӯрад.

Ин инқилобро наслҳои Дэн Вебстерҳо, Биддлҳо, Морганҳо, Барухҳо, камуфляжерҳои ҳама сояҳо, Троцкийҳо, Уоллесҳо, Перкинсҳо, ду гурӯҳи мушовирони Рузвелт, организмҳои ба монанди Моргентау, ки аз ғаҳвора дар рибобозӣ ва рибопарастӣ буданд, таслим карданд.

Ин истилоҳ ман исрор мекунам. Заҳри семитӣ дар семитӣ бо ноустувории семитӣ, аз ҷониби ларзиши семит аз як изофа ба дигараш.

Ин ноустуворӣ ўро ба хатари наҷодҳои статикӣ ва фалаҷӣ табдил медиҳад. Аммо дар тамоми гирдиҷамоиҳои нафратовар, хатарнок ва таҳрибкорунаи Рузвелт ин яҳудӣ М. Ҳизқиел буд, ки бо 2,500 доллари худ дар як сол аввалин шуда ба иқтисодиёти БЕРАВЇ қадам гузоштааст.

Ин китоб ногувор аст, он мисли ҳар гуна навиштани семитӣ саркашӣ мекунад ва аз мушкилоти пули ҳақиқӣ канорагирӣ мекунад. Ин созиши яҳудӣ аст, он дорои тамоми хоҳиши J. Simonis барои созиши ҳамвор ва оромии умумӣ аст, АММО он беҳтар аз Уоллес ва Перкинс аст. Ва ҳар як антисемити оқилонаи объективӣ инчунин эътироф хоҳад кард, ки далелҳои, ки Мордахай Ҳизқиел кӯшиши созиш кардан аст, аз гузориши кумита бо сарвари яҳудии варзишӣ Лоб (хурӯс шармгини ҷаноби Ҳемингуэй) бармеояд.

Агар шумо бовар кунед, ки як наҷод бояд барои гуноҳи баъзе аз аъзои он ҷазо дода шавад, ман иқрор мешавам, ки ихроҷи ду миллион яҳудӣ дар Нью Йорк ҷазои аз ҳад зиёд барои зарари молии яҳудӣ ба наҷоди инглис дар Амрико нахоҳад буд.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Новобаста аз он ки рафиқ Виндҳам Льюис дар бораи яҳудиён Англияро хеле хуб идора мекунад, гуфта бошад, яҳудиён Амрико ба таври қаноатбахш идора намекунад, аммо маблағгузори яҳудӣ бадтарин бадии мо нест.

Бадтарин бадии мо он арио-кике аст, ки метавонад хатти ифлосро бигирад ва бидуни инҳироф ё сояи гардиш ба он часпида бимонад, бидуни ҳеҷ як лаҳзаи раҳмдилӣ, ҳаяҷон ва ниёз ба намоиши боҳашамати яҳудиён.

Мусобиқа метавонад барои шахсони бадтаринаш масъул бошад. Наҷоди яҳудӣ дар тӯли асрҳо масъулияти иҷроии қонуни худро ба ўҳда нагирифтааст. Дар достони Инчил, хоҳ шумо онро ҳамчун далел қабул кунед ё ҳамчун афсонаи тасвирӣ, қатли Исо тавассути гузаштани доллар ба даст омад. Ҳифзи қонун ба дасти румиён буд. Агар одам зиддисемитӣ карданӣ бошад, бигузори вай ба таври объективӣ антисемит бошад. Бигузори вай харчи бештар фактоҳо чамъ кунанд, на чашмпӯш назананд.

Яҳудӣ антисемитизмро ба сари худ овардааст, ки бо НАМУДДАНИ ТАШКИЛ, рад кардан масъулиятро ба ўҳда гиранд.

Агар яҳудӣ меҳроҳад, ки дар ҷаҳони ҳамсоя дар байни халқҳои РАВАНДА зиндагӣ кунанд, ў бояд интизоми вайронкунадагонӣ камтар писандидаи қонуни яҳудиёро ба ўҳда гирад. То ҷое ки ман меҳонам, ў 2000 сол боз ба ин кор омода набуд. Ҳеҷ як наҷоди дигар талаб намекунад, ки кишваре барои он давида шавад ё барои он забт карда шавад, ҳадди аққал дар Фарб. Агар брахминҳо ин корро кунанд, онҳо сазовори номи "неггерҳои чиркин" ҳастанд ва аз ин рӯ, шояд баъзе эпигонҳои чинӣ, ғайриконфутсийро иҷро кунанд.

Девони Рузвелт ду беморӣ дорад. Судхурии Нью-Йорк, ки бо тамоми рибо дар Лондон ва аз он ҷо ба Базел ва канализатсияи Париж алоқаманд аст.

Аммо он инчунин ба маънои арио-кике ва баҳилии Перкинс дорад. Ин пасти «сари мудаввар» аст ва дорои истодагариҳои он, ахлоқи бардурӯғӣ буҳл, ки эҳтимол аз ҳасад ба вучуд омадааст, вале ба ҳар ҳол лаънатист.

"Даҳҳо иқтисоддонҳо", ки дар моҳи ноябри соли 1937 рӯзномаи NY Tribune номбар карда буд, ҳамчун маслиҳат ба Рузвелт барои хотима бахшидан ба таназзул, сазовори раҳм кардани насиҳати инсонӣ нестанд, хоҳ он аз ҷаҳолати бераҳмона дода шуда бошад, хоҳ бадбинии ошкор.

"Бовариҳои ҷомеаро мустаҳкам кунед" ва ғайра. Ин одамон имкон доштанд, ки мушкилоти баробар кардани қобилияти харидории ҷамъиятро ба молҳои зарурӣ ҳал кунанд ва натавонистанд онро бигиранд ва онҳо мисли Неймейер, Барух ва ё домоди рибокорӣ камтар шафқатдоранд.

Ба ин ва ба он нигоҳ кунед!

Ба давлати муташаккил рӯ оварда, мо аз сармояи ИНКОРПОРАЦИЯшуда андоз мегирем.

Ин иқдоми азим дар матбуоти нигоҳдошташуда дар кишварҳои псевдodemократӣ базӯр таҳаввулотро ба вучуд наовард. Сурхҳои бўстонсаро онро тантанавӣ идеяҳо нагуфтанд. Ҳуҷҷатҳои қарзӣ-капиталӣ онро ҳамчун андоз аз моликияти хусусӣ гузаштанд.

Ҳеҷ яке аз рӯзномаҳои бузург байни амвол (замин, хонаҳо, мебел) ва даъво бар зидди "фоиз ба иловаи амвол" ё бар зидди фоизҳо "ва ба моликияти пурра, агар сари вақт пардохт нашавад," фарқ накардааст. Табиист, ки ин корро накардаанд, онҳо мерос, дасти мурда ва пӯсида аз гӯр, аз ҷӯйбори умумии асри XIX.

Он аср хоини суҳан буд. Он ҳар як идеяи дурахшони асри пеш аз он буд. Вольтер, деист, ҳамчун атеист гузашт.

ОЗОДӢ,- ки маънои ҳуқуқи кореро, ки ба дигарон осеб намерасонад, дар бар карда буд ҳуқуқ ба хунрезии дигарон.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Баробарӣ дар даҳони Цефферсон маънои онро дошт, ки мардон дар қонун ҳуқуқҳои якхела доранд; ки ягон одам бо иллати бартарафнашаванда ба дунё наомадааст. Он дорои маззаи "мард барои он"-и Бернс буд, аммо дар замони Цефферсон маънои ҳатто ҳуқуқи овоздиҳии умумиро надошт. Ҳуқуқи интиҳобот метавонад мукофоти шоиста бошад. Он ба таври қатъӣ ҳамчун узвияти ҳизб муайян карда нашудааст, аммо он ба ҳуқуқ бехабар партофта нашудааст. Пеш аз он ки ин ақлҳо фосид шаванд ва палид шаванд, ба гурӯҳи судхӯрон лозим буд, ки ба ҳуди воситаҳои иртибот хиёнат кунанд. Забонро торпедо кардан лозим буд. Ҳар як калимае, ки олиҷаноб шуда буд, бояд ҳолӣ карда шавад, то гангстерҳои skulking-и эмиссияи "Лейхкапитал" -ро пӯшонанд.

ОЗОДӢ бе тартиб имконнопазир аст ва тартибот аз созмон меояд.

Як миллати кишоварзӣ, ба монанди Цефферсон, дарҳол ба созмони гильдия ниёз надошт, зеро шахрҳои асриимиёнагӣ ба он ниёз доштанд ва онро таҳаввул карданд. Ягон система далели беақл ва вақт надорад. Механизми мукаммали иҷтимоиро таҳаввул кунед ва онро ба кор андозед, ва писарони дӯзах ба чисел оғоз хоҳанд кард; захмҳо ба макидани хун шурӯъ мекунанд ва ҳашарот гӯшаҳои беназорат мондари сироят мекунад.

То чӣ андоза матбуоти нигоҳдошташуда хонандаи англосаксонро дар Англия ва ИМА ба ҳайрат овард, дар мактубе, ки дируз ва ҳоло дар болои мизи ман аз як одами беақл омадааст, маълум аст. Ман онро иқтибос меорам, то нишон диҳам, ки чӣ метавонад бошад:

Дар китоби охиринаи худ Кристофер Холлис меғӯяд, ки Муссолини бо гирифтани қудрати худсарона бо қалами худсарона пул ё қарз эҷод кардан аз бонқдорони хусусӣ ба Итолиё як системаи хуби пулӣ додааст. Вай дар назар дорад, ки ҳукумат дар он ҷо пулро назорат мекунад ва боиси он мешавад. Ман намехоҳам, ки сухани вайро барои чунин ислохоти революционии хоҷагии халқ, ки бояд банкирҳо бо дандону нохун мубориза баранд, қабул кунанд, ман аз шумо мепурсам, ки оё чунин аст? Агар ин тавр бошад, Италия бояд ҷои рафтан бошад.

Ин ноябри соли 1937 мебошад; яъне ду сол баъд аз ислохоти банки Италия. Фактҳо вучуд доранд, аммо ҷавонро матбуоти Лейхкапитал чунин шарт кардааст, ки бидуни суханони шахсии дӯсташ ба онҳо бовар карда наметавонад.

Гент, ки ҳоло дар қаҳвахонаи поён, аз Англия берун омада буд, ӯ намедонист, ки андоз аз сармояи ИНКОРПОРАЦИЯ гирифта шудааст, на ба сармояи хусусӣ. Ӯ фикр мекард, ки чӣ ҳодиса рӯй дод. Вай огоҳиномаи мухтасари бетаъсирро дар рӯзномаи худ дар Лондон хонда буд.

Революцияи рус ОХИРИ давра буд. Дар асри XIX хиёнати калимаро давом дод, дар «диктатураи пролетариат» диктатураи чанд нафар одамон ва гайраро ба кор бурд. Онҳо инқилобро намехоҳанд. Ҳадди ақал ҳеҷ касе, ки ман дар чоп дучор шудаам, ё дар рӯзҳое, ки онҳо ҷавоб пурсиданд, ин корро намекунанд. Онҳо барои истилоҳоти равшан, барои таърифи возеҳи маъноҳо мубориза намебаранд, то ҳарчанд касе баъзе чизҳоро, ки барои нобуд кардани онҳо наописанд буд, наметавонист идома диҳад ва бо онҳо лангар бошад.

Мо наметавонем ё ҳадди аққал ман наметавонам, ки дар айни замон аз Русия ягон маълумоти равшане гирем, ки Сталин чӣ маъно дорад. Ҳеҷ кас ҳатто даъво намекунад, ки ӯ, Сталин, медонад. Ҳадди ақал чунин даъворо надидам ва рақибӣ ӯ, ҷаноби Бронштейн, равшантар нест. Аз ин чост, ки интеллигенцияи гулобӣ.

Онҳо барои муайян кардани калимаҳо дохил намешаванд. Онҳо барои ҷамъоварии маълумот намеравад. Онҳо кӯшиш намекунанд, ки дар бораи рӯйдодҳои воқеии ин нимҷазира гузориш диҳанд, ба монанди амалҳои Россонӣ ва равшан изҳорот.

"Дар аммассои ғалла, боз як сабаби сиёсӣ вучуд дорад: нон бояд ба ҳар як итолиёвӣ, бидуни ҷаҳиши бемаънии нарх, бидуни тахминҳои бадахлоқона кафолат дода шавад." Россонӣ эътироф мекунад

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

ин иктисодиёти нав нест, дурусттараш суханони у «мо ба иктисодиёти нав ноил намешавем». Бо вучуди ин, мо бешубҳа аз сабзӣ-пеш аз бинӣ-изм («чустани» хушбахтӣ) ба даст овардаем.

Ба як маъно ин кам ё камтар бозгашт ба системаи нӯҳ соҳаест, ки аз ҷониби Менсиус ҳайрон буд. Аз чихати манфӣ вай пулро ба оммаи молҳои сермасриф баробар намекунад. Аммо, аз тарафи дигар, ин самарабахш аст, зеро ҳар як назорати софдилони нарх барои ҷамъият ва манфиати ҷамъиятӣ ба қобилияти харидории ҷунин пулҳо, ки мавҷуд аст, таъсир мерасонад. Ду сол пеш як итолиёвӣ, ки бо номи Россонӣ маъруф аст ё шояд бештар маъруф аст, аммо на дар кабинет, ба ман навишта буд:

«Ду бемории ҷомеаи муосир қонунигардонии рибо тавассути бонкҳо ва қонунигардонии дуздӣ дар қонунҳои ҷамъияти дорои масъулияти маҳдуд».

Ин як мактуби хусусӣ буд ва ман ҳеҷ гоҳ намедонистам, ки оё ман метавонам онро иқтибос кунам. Ҳоло ман худро қомилан озод ҳис мекунам, зеро ин фикр дигар беасос нест. Новобаста аз он ки нома аслан як андешаи хусусӣ буд ё нишонаи он чизе, ки дар вақти мувофиқ оммавӣ шуданаш буд, идеяи аслии дар ИТАЛИЯ ба амал омад.

Шумо метавонед курси фашистиро аз рӯи дараҷаҳо ҷен кунед:

1. Дар Консенья, анно XII: «қувваҳои иктисодиро интизомнок кунед ва онҳоро ба ниёзҳои миллат».
2. Суханронии Милан дар тирамоҳи оянда: «истеҳсолот ҳал шуд, иқтисоддонҳо ба пеш ҳаракат карданд. Аз ҷониби давлат бояд масъалаи тақсимоат ҳал шавад».
3. Автархия. Доктринаи СН Дуглас. Аналогия бо сиёсати Ҷефферсон. Асосҳои иқтисодии солим дар тӯли ҳазорсолаҳо яқсон буданд. "Албатта миллат наметавонад ба таври дуруст ва софдилона дивиденд пардохт кунад, то он даме, ки он чизеро, ки тақсим кунад, нагирад.

Усулҳои гуногуни имконпазири тақсимоати қобилияти харидорӣ як масъалаи пурраро талаб мекунад ин маҷалла барои тавсифи онҳо.

Барои ба андозаи ҳақиқӣ нигоҳ доштани ситоиш, анти-демократ бояд эътироф кунад, ки Конститутсияи ИМА ба ҳукумати ИМА ҳуқуқи пурраи марказии асҳори худро медиҳад. Ин чизе нест, ки дар бораи конститутсия пуфакҳоро пур кунанд. Конгресси ИМА, агар ростқавлона ва гумон мекард, ки дар байни садҳо маймунҳои худ чанд даҳҳо нафарро дар бар мегирад, МЕТАВОНАД фардо қобилияти харидории долларро дар як бушель ё ҳар навъ гандум, шаш фунт стейки беҳтарини ғӯшти гов, ду ярд серж ё чор фунт пашми навьӣ муайян ё ҳар чизе, ки пас аз тадқиқоти миллии пайдо шуд, муайян кунад.

Ҳеҷ кас ба ҷуз дурӯғгӯ ё одаме, ки барои манфиати сиёсии шахсии шӯҳӣ машғул аст, наметавонад инро пинҳон кунад. Дар ИМА ин камбудии асбоби лафзии Ҳукумат НЕ, балки решаи ирода ё надонистани ҳайвони ваҳшиёнаест, ки ба ин ислоҳот ҳалал мерасонад.

Агар ҷунин ислоҳот фашизм бошад, он бояд фашизми Ҷексонӣ бошад. Ҳар як кишвар ба ягон шакли тартибот ниёз дорад. Ҷанги Амрикои Испания, вақте ки мо кӯдакон (бачагони замони ман) парма карда мешудем, як жаргонро дар бораи тартиботи кушод ҷорӣ кард. Шояд ҷазираҳои ниҳой ва қитъаи Амрико тартиботи КУШОДАро талаб кунанд, ки ба Аврупо ҳамчун қитъа мутобиқ карда нашудаанд. Аммо ба ҳар ҳол биёед кӯшиш кунем, ки бубинем, ки чӣ ҳаст ва чӣ будааст ва биёед кӯшиш кунем, ки ин воқеиятҳоро аз он чизе, ки Милордс Бункум ва Вункум ба мо меғӯянд, ҷудо нигоҳ дорем ва дар ҳуҷҷатҳои онҳо нақл кунем.

Интизоми кӯшунҳо дар сохтори кушод аз аскарони таҳти роҳбарии Брэддок, ки пеш аз соли 1776 кӯшиш мекард, бо ҳиндуҳо ҷанг кунанд, фарқ мекунад.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

барои ман ин корро кунам. Аммо ман мехостам фикри худро бо кадом роҳе баён кунам. Ман мехостам, ки барои калимаҳои "озодӣ", "тартиб", "масъулият", "дигаргунӣ" сарҳади ҳақиқӣ муқаррар кунам.

Изҳороти охиринаи Муссолини дар бораи он ки «Капитал дар хизмати давлат аст» ҷавоби ҷумлаи Адам Смит мебошад: «Одамони як касб ҳеҷ гоҳ бе суикасди зидди оммаи васеъ бо ҳам вомехуранд».

Чизи лаънатӣ дар бораи матбуоти нигоҳдорӣ ва псевдоиқтисоддонҳои кироя дар он аст, ки онҳо ҳеҷ гоҳ бузургии воқеии нависандагонро равшан намеkunанд, ки ба онҳо иқрор мешаванд, ки онҳоро ба ҳайрат меоранд ва назарияҳои зарарноки худро ба онҳо нисбат медиҳанд. Ин ҳукми Смит воқеӣ буд.

Асри XIX ҳеҷ гоҳ бо он рӯ ба рӯ нашудааст. Сад сол лозим буд ва писари оҳангар аз Романия барои ёфтани ҷавоб ва мувозинаш. Аз ин рӯ, корпоратсияҳои гуногун ё созмонҳои олиии марказии гилдия, аз ҷумла корпоратсияи "Форсайт ва Кредит". Қарз ҳамчун хуни ҳаёт эълон карда шуд.

Қисми боқимондаи ин мақола барои ҷавоб додан ба изҳороти мухталифи нависандагони ростқавл истифода мешавад. Касе бояд фикру ақидаи ҷориро ҳамроҳанг созад, бояд кӯшиш кунад, ки нофаҳмиҳои муайянро бартараф кунад, ҳатто агар ҳамаи онҳо ба як қисми мавзӯ тааллуқ набошанд.

Ҳамчун эзоҳ дар ҷавоб ба мактубе, ки дар бораи Италия пули худро эҷод мекунад. Италия пули худро эҷод мекунад, аммо кредит маҳсули табиии инсон аст. То он даме, ки ягон одам ба каси дигар бовар мекунад, ягон давлат наметавонад ба пайдоиши қитъаҳои хурди қарзи инфиродӣ, ки табиатан, хайрхоҳ ва бародарӣ аст, ТОЦИКИСТОН монеъ шавад.

Италия ягон давлати олария надорад. Ибораи «парастии давлат» дар ҷаҳолат ва бо мақсади таблиғ сохта шудааст.

Шумо метавонед онро мустақиман аз сари ғаввора гиред. Давлат дар Италия на барои пахш кардани ташаббуси инфиродӣ, балки барои пешгирии сӯиистифода ва дарёфти ҷораи одилона, вақте ки манфиатҳои баҳсбарангез дар онҳо кофӣ нестанд, ҳисси ҳалли худро пайдо меkunанд.

Дар ҷавоб ба даддо муҳбирон ва ба охири ду дазор судбат, БАЛЕ, дар долати корпоративии Италия дар айнаи замон нуксондо мавҷуданд ВА ондо аз хурофот, боқимондадо, одатҳои ифлоси монополистони собик ба амал омадаанд. Дар Италия, чун дар ҳама кишварҳо, ҳуқуқи инсонӣ ва ақли дурушт ва танбал ҳастанд, ки то ҳол дар теппаи кӯҳна идома доранд, кӯшиш меkunанд, ки саботаж кунанд, ҳамсояҳои худро гиҷ кунанд, ба одамони оддӣ ва соддалавҳ имкон намедихад, ки барои худ ва ба қадре ки фаъолияти онҳо таъсир расонад, ҳадди аксар ба даст оранд.

Аммо боварии катъӣ дорам, ки ин камбудихо бо тартиби зарурӣ бартараф карда мешаванд. Ман то ҳол ягон майли рӯҳафтода кардани касеро наёфтаам, ки ба мубориза бо ин монеаҳои камшаванда ё "осиёбҳои бодӣ" мустақилона мубориза мебарад.

«Ҳадяи Рум ченак аст», ки бо он ман дар назар дорам, ки генияи Рум барои 2000 ва сол боз як гениял барои чен буд.

Дар қудрати давлат маҳдудият вуҷуд дорад (новобаста аз он ки он аз рӯи кадом назария иҷро карда шавад), баъзе корхоро давлат карда наметавонад. Таҷрибаи бемаънии Русия ҳоло бо нишон додани он банд аст, ки вақте давлат кӯшиш мекунад, ки аз Plimsoll-и худ аз ҳад зиёд бор кунад, чӣ мешавад.

Давлати асри XIX кушиш мекард, ки бе балласт. Итолиёи Муссолини шояд аввалин давлате бошад, ки ба таври ҷиддӣ аз худ мепурсад, ки чӣ қадар озодиро бе тухми ҳаробот дар дасти шахсӣ гузоштан мумкин аст. Дар назар дорам, ки ягон давлати дигар ин масъаларо ба таври ҷиддӣ баррасӣ накардааст.

Қисмати Чефферсон ба бади имтиёзҳо ва тар-пӯсидаи молиявии мутамарказ ҳамла мекард.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

зулм. Онҳо медонистанд, ки барои замони худ онҳо наметавонанд ба тарафи муқобил хеле дур шаванд.

Агар ман бовар намекардам, ки фашизм дар Италия маънои рушди ҳамаҷониба ва майдони максималии озодии фардро дорад, ки бо тартиботи солимфикри иҷтимоӣ мувофиқат мекунад, ман бояд мисли писарони гулобии ҷой ва псевдосаводи фаронсавӣ, ки ҳанӯз наметавонанд, ки дар Италия чизе сар шудааст. Ба кас иҷозат дода мешавад, ки ба озодӣ тавассути тартибот бовар кунад. Шумо эҳтимоли зиёд дорад, ки онро бо қоидаҳои дурусти ҳаракат дар роҳ ба даст оред, назар ба он ки қаҳрамон, ки ҳангоми зарба задан ба шутур тавонист шутури худро парронад.

Ман ҳоло ҳам аз интиқол нашудани хабарҳои иқтисодӣ ва сиёсӣ ва ё гуфтани хабарҳо дар бораи вазъи тафаккури иқтисодӣ, чуноне ки 25 сол пеш истифода бурдам, дар бораи набудани хабари воқеӣ дар бораи китоб нигаронам. Пас, ҳеҷ ҷое вучуд надошт, ки дар хориҷа чӣ навишта шудааст, ба осонӣ донист. Як антифашистии ҷиддӣ имрӯз меҳаҳад бидонад, ки ӯ ба чӣ муқобилат мекунад ва оё нафрати ҳайвоноти ӯ ба воқеияти мавҷуда ва объективӣ мувофиқат мекунад.

Карл Винтер дар шумораи октябрии газетаи «Сивилта Фашиста», — мегуяд Карл Винтер, — дар ҷаҳони демократӣ мавқеи одилона ва эътиқоди бад аст, инчунин антифашизми нодон ва софдилона вучуд дорад».

Ман он мақолаи Винтер ва он чизеро, ки ӯ дар бораи ҷаҳонун унсури созанда дар кишварҳои тоталитарӣ мегуяд, тавсия медиҳам. Бениамино де Ритис инчунин дар он шумораи "CF" бо мақола дар бораи аз байн рафтани хусумат байни (Шимол ва Ҷанубӣ дар ИМА, мақолае, ки метавонад касро дар бораи имкониятҳои Аврупои нав ва шифоёфта фикр кунад) сахм мегузорад.

Ман борҳо гуфтам, ки ҳар касе, ки меҳаҳад Италияи навро оқилона дӯст дорад ё бадбинӣ кунад, бояд ҳадди аққал чанд маҷаллаи ҳармоҳаи италиявиро мутолиа кунад, аз қабилҳои La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista ё Rassegna Monet ария, ки аз ҷониби профессор Спинеди ва Сенатор Левион таҳрир карда шудаанд.

Ниҳоят, дар мақолаи ҷолиби Монтег Фордҳам дар BUQ дар моҳи декабр як ибора мавҷуд аст, ки ман меҳаҳам, ки равшантар муайян карда шавад. Вақте ки ӯ "ба арзиши барориши махсуси пулӣ ба истеъмолкунандагон шубҳа мекунад", ман наметавонам, ки ӯ чӣ маъно дорад. Оё баъзе хонандагон фикр намеkunанд, ки чунин масъалаҳо як қисми рисолаи муҳими Дуглас буданд? Онҳо нестанд.

Ҷаҳонун як масъалаи баробар кардани қобилияти умумии харидорӣ ба молҳои дастрас, ихтилофро, вақте ки вучуд дорад, метавон аз ҷиҳати назариявӣ дар бозори бевосита ҳар касе, ки пули нав (ё қарз) эҷод кунад ва сарф кунад, ҷуброн кунад.

Бисёре аз анти-Дугласитҳо диданд, ки тақсирот ба ниёзмандонтарин маънои ҳарчи зудтаринро дорад. Доли бритониёӣ (лаънатӣ) бешубҳа ба одамоне дода мешавад, ки бо истеҳсолот машғул нестанд, яъне барои истеҳсолкунандагони ғайриистеҳсолкунанда. "Про тем" дар мавриди мардони ҳашт сол бе кор як назарияи хеле нозук аст.

Аммо дивидендҳои Дуглас, тавре ки ман ба хотир меорам, ки майор ба мо гуфта буд, ба шахмдорон, ба мисли ин, дар кишвар дода мешавад. Он нисбат ба коре (асосан ихтироҷкорӣ, балки инчунин кор-хона-сохтмон) дода мешавад, ки аҷдодони мо, яъне коргароне, ки дигар барои хурдани хурок ва истифодаи хона ҳозир нестанд.

Ман наметавонам, ки ҷаноби Фордҳам кӯмакпулиро барои кӯдакон дар Италия ҷаҳонун истеҳсолкунандагони оянда ё ба истеҳсолкунандагони ғайриистеҳсолкунанда ҳисоб мекунад; он бешубҳа барои истеъмолкунандагони ғайрӣ ва истеҳсолкунандагони ғайриистеҳсолкунанда сохта шудааст.

Ақаллан алтернативаҳои зерин мавҷуданд, ки шартҳои зеринро доранд.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Эмиссия қарз - агар ҳамчун як масъалаи мустақими "даъвоҳои ченшуда" -и бефоиз, яъне нотаҳои давлатӣ (чунон ки ҳадди аққал соли 1816 аз ҷониби Ўфферсон ва ҳамма иқтисоддонҳои огоҳ Ҷаҳиданд) бо роҳи қарз гирифтани ва пардохти фоизҳо дода нашавад ва ман мехоҳам бидонам, ки ҷаноби Ф. ба тарафдорони ақидаҳои кӯҳна пул диҳанд.

Масъалаҳои қарзи қарзӣ ҳамчун қарз ба қайд гирифта мешаванд.

Додани қарзи қарзӣ масъалаҳои пулӣ мебошанд.

Ҷаноби Фордҳам мегӯяд, ки "масъалаҳои махсуси пулӣ" ва ман намехоҳам, ки беадолатона дар бораи ин маъноӣ «барориши навҳои махсуси пул»-ро дорад.

Бо вучуди ин, ман мехоҳам возеҳ гӯям, ки масъалаи монета д'Авиглиано ё Геселлит скрипт бо пардохти демурратсия як масъалаи даъвоҳои ченшудаест, ки дар тӯли 100 моҳ пажмурда мешаванд ва ҳеҷ гуна қарз намеронанд.

Дуглас тамғаҳои моҳонаро андоз меномад, аммо ман бори дигар қайд мекунам, ки давлат ҳангоми пешниҳоди ҷораи мубодила, ки даъвои ивазшаванда аст, хидматро анҷом медиҳад ва мӯҳри моҳонаро метавон ҳамчун ҷуброни ҷунин хидмат ҳисоб кард. Он, ба ҳар ҳол, зарурати андозбандии дигарро то маблағи баробар ба 12 фоизи скрипт дар муомилот дар як сол аз байн мебарад.

Ин нисбат ба ҳамма нақшаҳои бекоркунии Дуглас осонтар аст. Аҳамияти педагогии он бағоят калон аст. Ман дар назар дорам, ки ҳатто одамони хеле оддӣ, ки ҷунин пулро истифода кардаанд, дар бораи чӣ будани пул тасаввуроти равшантар доранд, назар ба курси умумии донишҷӯёни Кембриҷ дар "иқтисод".

Нақшаҳои сершумори алтернативии пардохтҳои бекоркунии барои қобилияти харидории истифоданашуда мавҷуданд, аммо ҳеҷ кадоми онҳо ба таври умум таълимӣ нестанд. Масалан, нақшаи Милхауд танҳо чанде аз содиркунандагон ва воридкунандагон ва чанде аз кормандони онҳоро таълим медиҳад.

Табиист, ки агар шумо кредит ё пул ё ҳатто навҳои махсуси пулро, ки зиёда аз моли дастраси ХОЧУШ дошта бошед, бидонед, шумо таваррум доред, яъне беморие, ки ҳадафи ин масъаларо барбод медиҳад, АГАР ТО КИ шумо нархҳои давлатиро муқаррар накарда бошед, чуноне ки имрӯз Дуглас ва OPERATIVE дар Италия талаб мекунад.

Девальвация фиребгарӣ ва зиёда аз он, ба таври кулӣ кам кардани миқдори қобилияти харидорӣ мебошад. Шахсе, ки вақти беқурбшавиро интиҳоб мекунад, ҳамеша метавонад каси дигарро ба дом афсонад. Ҳатто агар нияти ӯ шоиста бошад ҳам, ӯ қаллобон ва мардони саҳтгиреро, ки барои зиндагӣ дар вартаи савдогарӣ ва дӯзах дар муҳити савдогар-субоҳур мубориза мебаранд, ба васваса меандозад ва тақрибан тахминҳоро маҷбур месозад.

Соҳибони тило, ки назар ба оммаи васеъ оқилонатар, маккоронатар ва хунхортаранд, табиист ва (агар мо ин гуна харҳо намебудем) ба таври ибратомез фондҳои эътидолро таъсис доданд, то монофеъи ХУДРО таъмин кунанд.

ҶУЛОМ касест, ки мунтазири он аст, ки касе ӯро озод кунад.

Марксизм, таълимоти фаноро Фрэнсис Макевой

МАРКСИЗМ таълимоти нобудшавии умумибашарӣ мебошад, ки аз ҷониби яҳудиёни олмонӣ Карл Маркс пешниҳод шудааст, ки дар Русия бо тамғаи "коммунизм" ифодаи сиёсии худро пайдо кардааст. Ин қаллобии охирин, ки аз жаргонҳои псевдо-илмиаш дар бораи материализми диалектикӣ ва дурӯғҳои худ барои фиребхӯрӣ - диктатураи пролетариат, бародарии инсонҳо ва дигарон - хориҷ карда шудааст, худро ҳамчун режими истибдодгари давлати капитализм, ки бо куштор ва террор нигоҳ дошта мешавад, нишон медиҳад. Дар системаи коллективонии он вампиризм коллективӣ омили асосӣ мебошад.

Бояд гуфт, ки баробархукукии утопии интеллигенцияи гайримиллӣ дар ҳеҷ кучо вучуд надошт, вале барои ин мамлакат хавфи бевоситаи ба ном коммунизми сиёсӣ нест. Ин хатми ниҳой ҳоҳад буд, аммо пеш аз он ки комиссарҳои шарқӣ ба худ оянд, бояд зеҳни қурбонӣ эҳтимолӣ ба ин ҳодиса омода карда шавад, яъне ба дараҷаи зарурии қабулунанда таҳриф ва заҳролуд карда шавад. Дар ин ҷо вазифаи марксизми маданӣ, большеви-кони пешакии тафаккур аст, ки бо таҳаммулпазирии беаҳам — психози либерализм, ки ба социал-демократия ҳос аст ва ба шикасти ниҳии ногузирӣ он оварда мерасонад.

Ба ҳамин тарик, дар Россия марксизм дар айни замон авло-ди сиёсӣ дорад ва ба ҳамин тарик ҳар як соҳаи фаъолиятро назорат мекунад, ҳол он ки дар ин ҷо ва дар дигар мамлакатҳо, таъсири фосидонаи он хануз асосан дар ҳаёти ҷамъиятӣ ва маданӣ зоҳир мегардад. Ин назар ба тамоми фаъолияти сиёсии доктрина-вӣ хеле маккоронар ва принципан харобиовартар аст, зеро ақидаи материализми вайронкор, ки ба даёти халқ ба таври нозук дохил карда шудааст, нобудкунандаи тамоми маънавият, арзишҳои ахлоқӣ ва маданияти миллӣ мебошад. Ин, агар суҳанони Моммсенро иқтибос карда гуем, «ферменти фаъоли космополитизм ва таназзули миллӣ». Бисёр одамон, чи муҳолифон ва чи дупе-тони коммунизми сиёсӣ, инчунин унсурони зиёди оммаи сатҳӣ, дар болои ҷараёнҳои зиёди носолим, ки ба ҳаёти имруза таъсир мерасонанд, беихтиёр ба баҳри большевизми маданияи Сарагоса медароянд.

Гулҳои бадӣ зиёданд, ки ҷӯяндагони ҳассос ва гедонистҳоро ба худ ҷалб мекунад. шахрҳои хозиразамон, бо шукухи пусидаи худ!

Он чизеро, ки имрӯз бо номи санъат меравад, бо дастовардҳои ҷолиби давраи Элизабет ва ё бо дигар давраҳои хурд ва ҳатто то ибтидои асри мо муқоиса кунед. Бо пайдоиши инқилоби саноатӣ ва нобудшавии ҳамзамон деҳқонон ғамгин шудани тафаккури мардумӣ ба таври ҷиддӣ ба вучуд омад. Ҳоло аморфӣ шуда, ба муқобили сирояти рӯҳонӣ воқуниш нишон дода наметавонад. Бо вучуди ҳама чиз, асри 19 метавонад дар таназзули худ баъзе нависандагон ва шоирони бузург, рассомони хуб ва оҳангсозони лаёқатмандро нишон диҳад.

Ғизои интеллектуалии мардум имрӯз, амброзияи демократияи мубораки мо чист? Расмҳои сюрреалистӣ ва ҳайкалтаврошӣ, оргияи тасаввуроти бемор ва таҳрифшуда, ки ҳамтои какофонии худро дар ҷӯр ва ритми гарм пайдо мекунад - мусиқии ҷангали олуда бо неврозҳои клуби шабона. Филмҳое, ки ба титилиятсия, космополитизм ва таблиғ масъуланд. Китобҳо ва маҷаллаҳо ё ҳассос ё ҷинсӣ ё ҳарду. Қоғазҳо пур аз тақаллубӣ, ночизӣ ва аксҳое мебошанд, ки бештар ба бадани духтарон таваҷҷӯҳ зоҳир мекунад, на ба чеҳраи онҳо. Ба худ ҳос аст, ки ин қадар “фалонзанҳои зебову зебо” бояд домани худро то

сурат гирифта шавад.

Дар соҳаи иқтисодиёт либерализм, ки лейт-мотиви фалсафии ҳамаи партияҳои демократӣ мебошад, ба инстинкҳои горагӣ бозеозии беамониат, ҳукмронӣ ё аз байн рафтани одамони заиф ва маккоронаи кувваҳои бозӣ мекунад. Гуманитарҳои апокрифӣ, ки ҳар гуна истифода аз қувваи ҷисмониро ҳашмигона танқид мекунад, даъват мекунад, ки дар истифодаи қудрати пулӣ ё зулми иқтисодии бевиҷдононаи "қобилияти тиҷоратӣ" ҳудудӣ кунанд. Ва ҳол он ки метавонад шаклҳои дигар ва нафратовартар аз зӯровариҳои ҷисмонӣ вучуд дошта бошад.

Ғуломӣ ва итоаткорӣ на ҳамеша танҳо ҷисмонӣ мебошанд. Шахсоне, ки на як файзи наҷотбахш ва на истеъдоди ғайр аз макри тиҷорӣ надоранд, метавонанд ва анҷом диҳанд, ки одамони беохир бештар арзандатар ва лаёқатмандро ба ҳолати вобастагии шадиди иқтисодӣ маҷбур созанд. Онҳо муборизаро ба замин бурданд, ки дар он ҷо мебуданд, ки онҳо ба пирӯзӣ боварӣ доранд, дар он ҷо рамзи Маммон бартарӣ дорад. Дар шароити диктатураи пулӣ ғайри ҳадафи аввалин ва ниҳой аст ва стандартизатсияи оммавӣ дар ҳар марҳилаи ҳаёт усули аз ҳама оқилона ва аз ин рӯ сардариномаи ҳоли қардани гови ҷамъиятро пешниҳод мекунад. Миллат ҳудуд аз ғафсӣ то ғур занҷираи моли ва тиҷоратӣ торафт бештар бартарӣ медиҳад. Идеалҳои ахлоқӣ, маънавӣ ва фарҳангӣ "пешниҳодҳо" нестанд. Онҳоро дар биржаҳои «бардошт» қардан мумкин нест. Инчунин одамоне, ки онҳоро доранд, итоаткорӣ ва бебарории заруриро надоранд, то ба истисмори стандартӣ ва фиребгарӣ табдил ёбанд.

Ҳамин тариқ, таҳриби рӯҳонии марксистӣ бо материализми тиҷоратӣ даст ба даст оварда, ба беақлӣ ва таназзули «нақд» ҳаракат мекунад. Як прецедент ба дигараш паҳн мешавад (ибора, ки шикастани тафаккури муносири демократиро кристалл мекунад) иҷозатномаи боз ҳам бештар ба вучуд меорад ва бо сӯиистифодаи беназорат ба авҷи худ мерасад. раҳна васеъ шуд, то он даме, ки миллати "воқеӣ" ба сукути худ така кунанд.

Ҳаввориёни фано ин «пешрафт» номида мешаванд. Ин аст, аммо пешрафт дар роҳи таъинқардаи онҳо ба ҷаҳаннам. Пешрафти раке дар болшевиизми рӯҳонӣ, пӯсидаи марксизм узвҳои ҳаётан муҳими миллатро вайрон мекунад - як афродизиаки аз ҷониби ҷодугарони декаденс таҳти тамғаҳои гуногуни озодии демократӣ, худнамоӣ ва тафаккури пешрафта идора қарда мешавад. «Он бояд бо мурури замон ҳаракат қард» ин калимаи беғоида аст, гӯё анархияи ҳозираи иҷтимоӣ натиҷаи «форс-мажор» бошад ва он ба сарнавишти ислохотнашавандаи мардуми Бритониё табдил ёфта буд, ки дар боди таназзули космополитӣ таслим шавад.

Бо ҳамроҳии пӯсидаи ахлоқӣ ва фарҳангӣ, таълимоти атрофиён ва мангрелизатсияи наҷодӣ ба майдони муносири ворид мешавад ва ҳамон дистиллерҳои заҳр дар маъракаи маҳдуд қардани наҷод ва барҳам додани сатри ранг пеш аз ҳама мебошанд. Мардуми дехот, ки манбаи ниғаҳдории тандурустӣ ва маданияти миллии мебошад, аз ҷиҳати иқтисодӣ бугӣ қарда шуда, сатри муқобилияти инстинктивӣ онҳо бартараф қарда мешавад. Боқимондаҳои охири дар шаҳрҳои барои муҳити сунъӣ ва ғайритабӣӣ ҷамъ қарда мешаванд, то онҳоро як қисми массаи ҳалқашудаи мегаполитӣ, аз табиат ҷудошуда ва зиёд қардани шумораи қурбонӣҳои нобиноӣ ғайрифайол аз демократияи молиявӣ барои ғайридаи бештари мағозаҳо ва кинотеатрҳои байналмилалӣ табдил диҳанд.

На саёҳатҳои охири ҳафта ба кишвар ё ба баҳр, на истиқомати виллаҳои нимҳуҷрагӣ дар боғҳои наздишаҳрӣ, товони яклухти мардум, қариб пурра несту нобуд шудани деҳқонони Англияро ҷуброн қарда наметавонанд, зеро ба ғайр аз хатарҳои иқтисодӣ, таъсири маънавӣ, ҷисмонӣ ва фарҳангӣ бешуморанд. Дар шароити зарурияти ба кулӣ аз нав ориентация ва аз нав баплангирии ҳоҷагии ҳалқи мо, демократияи социалистӣ ба мо маърақаҳои «кабри сабз», маърақаҳои «фитнесси миллии» медиҳад. Паллиативҳои Puerile, қалъаҳои рег ва задан-боварӣ. Фирорҳои охири ҳафта

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

аз тамаддуни ме-ханиконидашуда шахрро бо худ дар шуури худ гирифта, онро дар амалиёти пинхонии худ инъикос мекунанд. Он онҳоро дар суханронӣ ва адабиёти онҳо, пластинкаҳои ҷазӣ барои граммофони сайёр ва маҷмӯаҳои бесими онҳо, дар шаффофияти шахр ва таъсироти онҳо ҳамроҳӣ мекунад.

Смарт Алик Аминтаси деринаи фаромӯшшударо иваз мекунад ва яҳудие, ки дар тан шорт дорад, Амариллиси ўст. ("Эй сарояндаи Персефон.") Дар ҷустуҷӯи Аркадия онҳо хонаи роҳ пайдо мекунанд. Онҳо на қубурҳои Панро дар кӯлҳои баргдор мешунаванд, балки суруди ҷазии негроидӣ ё Интернационалиро дар майдонҳои бекорхобида, ки мунтазири "ободӣ" ҳастанд, фарёд мезананд, ки афсонаҳо аз он гурехтаанд.

Дар чунин як фазои таназзул марксизм мисли меваи Баҳри Мурда мешукуфад, дар ҳоле ки инсонӣ, заъф, тамаъ, ботил ва бадкирдорӣ ба дашном ва истисмор карда мешавад. Табъу майлҳои носолиро пешниҳод ва таблиғоти "пешбарӣ" ба ҳаяҷон меоранд ва сипас ба таври кина "талаботи ҷамъиятӣ" номида мешаванд. Зеботарин духтарони мо ҷаззобияти худро дар филмҳо, дар дастаҳои рақсии байналмиллалӣ ё "стриптиз" дар кабареҳои хориҷӣ дар назди кафкҳои рангоранги башарият намоиш медиҳанд.

Апотеози таназзули миллӣ, агар назорат карда нашавад, большевизми сиёсӣ назорат мекунад. Нақшаи марксистӣ ин аст, ки онро пинҳонӣ зерӣ ниқоби социализми псевдо-идеалистӣ бор кунад, вақте ки шуури коллективӣ бо вируси таназзули коллективӣ ба қадри кофӣ заҳролуд шудааст. Намояндагони марксизмро бо шиддати вабои мушк-калабон вайрон мекунанд ва ҳар як кайфияти бемасъулият, ҳар як худпарастӣ бепарво, ҳар як бепарво, ки ҳар як чизи анъанавӣ, ватандӯстӣ ва солиро муд ва окилона мешуморад, ба баланд шудани суръати таракқӣ миллии мо ёрӣ мерасонад.

Навиштан дар девор аст. Оё мардум ба ҷуз ҳисоботҳои биржаҳо, натиҷаҳои спортӣ, программаи харрузаи кайфу сафо-атҳои ночиз, ваҳшигарӣ таъки-бот ва литанаи зидди фашистӣ кинаю адоват чизеро намебинанд? Муъим аст, ки ӯмаи ин ғурури гиенамонанд маъз ба зидди онъое, ки аломати он навиштанро дидаву дарк кардаанд, нигаронида шудааст.

Марксизм аз ҳар як беҳирадӣ ва заъфи худ фоида мебинад, дар тамоми зиреҳ шарик меҷӯяд ва тоқатфарсо ва боз ҳам бештар таҳаммулро талаб мекунад, то замони ҷорӣ қардани таҳаммулнопазирии беандозаи худ.

Ҳатто агар кори бади он нисфи анҷомшуда боқӣ монад, бешубҳа нобудшавии рӯҳи Бритония ё қурбонии аз ҳад зиёд дар қурбонгоҳи Антимасеҳ буд.

Душман либерализм аст аз ҷониби ҶК Ҳейдон

КИСМИ ЯКУМ

Т Миллат як иттиҳоди табиист, ки ҳамчун як организми зинда бо муҳаббати умумӣ амал мекунад, ки ашхоси эҷодкунандаи онро бо ҳам мепайвандад. Он табиатан вучуд дорад, зеро инсон табиатан иҷтимоӣ ва ҳам фардӣ аст; он барои манфиати умумӣ вучуд дорад, ки он тавре ки Арасту эътироф кардааст, аз неъматҳои инфиродӣ олитар аст; ва аз ин рӯ, он ҳаётеро ташкил медиҳад, ки аз баъзе ҷиҳатҳо аз ҳаёти афроде, ки онро дар ҳар лаҳзаи мушаххас эҷод мекунад, болотар аст.

Ман "ба баъзе ҷиҳатҳо" меӯям, зеро ҳақиқат ҳамеша дар байни хатоҳое, ки як паҳлӯи онро муҳолифта мекунад ва дигареро нодида мегиранд, мутавозин аст. Дар баробари Гегел гуфтан хатост, ки миллат аз ҳар ҷиҳат болотар аз фард аст, ҳамон тавре ки бо либералҳо гуфтан хатост, ки миллат беш аз ҷамъи арифметикии афроди он нест. Ҳақиқат дар байни ин хатоҳост. Миллат ваҳдате аст, ки аз қисматҳо иборат аст ва аз ин рӯ, вай аз бахшҳои он бузургтар ҳаст; зеро он чи таркиб ёфтааст, бузургтар аз он чи иборат аст. Он дорои принциби таркиб, дар айнаи замон муҳаббат, ки имкониятҳои ҷузъҳои онро амалӣ мекунад ва аз ин рӯ мавҷудияти бузургтарро ташкил медиҳад. Гузашта аз ин, бузургтар будани миллат аз бисёр ҷиҳатҳо аён аст.

Миллат як ҷовидони муайяни табиӣ дорад, ки афроди он надоранд; он як андозаи муайяни қудрати офариниширо дорад, ки ба воҳидҳои асосии он, оилаҳо тааллуқ дорад; вай ҳақ дорад, ки ҷони шахсро бо сабаби кофӣ, ки ҳеҷ як фард надорад, бигирад. Аз ин рӯ, маълум аст, ки миллат, ҷамъияти комил аз афроде, ки онро ташкил медиҳанд, болотар аст.

Аммо ин ҳама танҳо ба тартиби табиат дахл дорад, ки он нисомест, ки миллат дар он вучуд дорад. Инсон, фард, бар хилофи миллат, як мавҷуди ғайриоддӣ аст. Вай, ба таври қатъӣ ғуем, интиҳои табиӣ надорад; вай танҳо як мақсади фавқуллода дорад, ки тамоми ҳаёти табиӣ у, ҳоҳ шахсӣ ва ҳоҳ ҷамъиятӣ, ба он тобеъ аст. Аз ин ҷо бармеояд, ки миллате, ки танҳо дар тариқи фитӣ аст, аз ҷиҳати ниёҳои мутеъи фард аст. Он аз рӯи табиат, маҳз барои он вучуд дорад, ки фардҳои он ба вучуд оянд ва пас аз он имкон пайдо кунанд, ки ба ҳадафи фавқуллодае, ки барои онҳо ба вучуд омадаанд, ба даст оранд.

Ин масъала хеле муҳим аст ва фашистон хуб мебуданд, ки онро дар зехни худ комилан равшан нигоҳдоранд, вагарна онҳо метавонанд асли қувваи парвандаи худро зери хатар гузоранд. Истифодаи калимаи "тоталитарӣ" бояд беэътиной карда шавад, зеро он хеле норавшан аст, хусусан агар фарқиате, ки ман навакак кашидам, равшан дар назар дошта нашавад. Дар ҳоле ки коммунизм ба таври қатъӣ тоталитарӣ буда, инкор мекунад, ки фард як ҳадафи ғайриоддӣ ё ҳамагуна ҳуқуқҳоро бар зидди ҳокимияти шахрвандӣ дорад, фашистон баъзан бо як таассуф нисбат ба дин қаноатманданд, ғӯе онҳо метавонистанд тоталитаризми мутлақро одилонро даъво кунанд, аммо дар мавриди амалҳои динӣ аз он даст кашанд. Агар ин муносибати ҳақиқии онҳоро ифода мекард, он гоҳ тамоми қувваи қори онҳоро шикаста, айбномаеро, ки ғӯе фашизм мохияташ аз коммунизм фарқ намекунад, асоснок мекард. Биёед, чун нисфирӯзӣ равшан нигоҳдорем, ки мо организми миллиро аз фардҳо бузургтар мешуморем, танҳо аз рӯи тартиби табиат ва то охири манфиати умумӣ, ки манфиати умумиро дар партави сарнавишти ғайриоддӣ шахсиятҳо фаҳмидан лозим аст.

Ҳатто бо ин возеҳ нишон дода шудааст, истифодаи "тоталитарӣ" ҳоло ҳам бояд бекор карда шавад, зеро боиси ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронии DEMO Watermarks *****

нофаҳмӣ. Он аз он бармеояд, ки давлат ба маънои қудрати шаҳрвандии ҳоким метавонад ҳақ талаб кунад, ки қўдакони аз назорати волидонашон дур кунад, агар он мувофиқ бошад, ҳарчанд волидайн ҳеҷ коре накардаанд, ки аз ҳуқуқи табиии худ барои тарбияи фарзандонашон маҳрум шаванд. Ин гуна ҳуқуқро давлат талаб карда наметавонад, албатта, зеро вайрон кардани оила хилофи табиат аст ва бинобар ин вай ба манфиати умум буда наметавонад. Фашистон чунин даъвои гайритабииро ба миён гузоштанро надоранд; аммо онҳо баъзан барои таъкид худро тоталитарӣ меноманд, яъне даъвои қудрати умумӣ барои ҳукмронӣ ба манфиати умумӣ. Ин истифодабарии ин калима ҳимояшаванда аст; вале он ба маълумоти нодуруст ва ҳатто ба нофаҳмии бегуноҳ хеле қушода аст.

Гуашта аз ин, таъкиди пешбинишуда хеле нолозим аст. Таълимоти солими Ҳокимияти шаҳрвандӣ ба таъкид ниёз надорад, зеро он аз он иборат аст, ки ҳоким аз рӯи қонуни табиӣ қудрати комил барои манфиати шаҳрвандӣ дорад. Ҳеҷ қудрат наметавонад пур аз пур бошад ва дар он ҷо масъала беҳтар боқӣ мемонад, ба истиснои баррасии манфиати шаҳрвандӣ.

Дар ин бобат кайд кардан лозим аст, ки организми милли аз сохти дохилӣ ҳолӣ нест. Баръакс, он дар тамоми массаи худ органикӣ аст. Муҳаббат, аз меҳри зану шавҳар ва падару модарӣ дар оила то ватандӯстӣ, ки ба миллат шахсият мебахшад, умдаи зиндагии он аст; ва дар байни ин зухуроти маҳдудкунанда консентратсияи фосилавии ҳар навъ ва навъ, сиёсӣ, фарҳангӣ ва иқтисодӣ, ки ба ниёзҳои миллат ё ба ниёзҳои шахсони алоҳида дар қобилиятҳои гуногуни иҷтимоӣ, вале субмиллӣ мувофиқанд, ба вучуд меорад. Мард метавонад дар як вақт шавҳар, интиҳобкунанда дар сиёсати милли ва субмиллӣ, духтур, саҳмдори якчанд ширкат, голфбоз, табиатшинос, дӯстдори санъат ва бисёр чизҳои дигар бошад; ва дар ҳар сифат, баъзе аз онҳо дорои аҳамияти милли ва баъзе не, бо пайванди як ишқи муштарак худро бо афроди дигар мепайвандад.

Баъзе консентратсияи органикӣ дар дохили миллат он қадар муҳиманд, ки мо метавонем онҳоро танҳо ба узвҳои асосии инсон монанд кунем, дар ҳоле ки дигарон бештар ороишӣ доранд. Ҳамин тавр, Ҳоким сарвари миллат аст, Кишоварзӣ ва Санҷат дастони ўст ва Нақлиёт хуни сурхи он аст; Ошкорбаёнӣ гӯши милли ва Армия пӯсти муҳофизатист; Полис шояд фағситҳо бошад ва ғайра. Академияи шоҳона, аз тарафи дигар, як чуқури зебост, матлуб аст ва барои саломатӣ ва хушбахтӣ хидмат мекунад, аммо таъхирнопазир аст.

Чунин аст, ки ҳаёти организми милли, озодӣ барои ҳар як фард аз он иборат аст, ки вай имкони ба вучуд овардани мувозинати мутаносиб дар байни тамоми ҷанбаҳои ҳаёти ӯ, ки аз рӯи табиати умумӣ ва ҳоси ӯ ба ӯ хос аст, новобаста аз он, ки ин ҷанбаҳо фардӣ ё иҷтимоӣ, муҳим ё ғайримуҳим мебошанд. Ва бештар аз ин, имконият дар ин робита бояд ба маънои мусбӣ дарк шавад, зеро муҳаббат принципи ҳаёти иҷтимоӣ аст.

Имконият танҳо як тасҳеҳ нест, ки шояд ғайриимкони амалӣ бошад, балки ҷомеа бояд ҳар гуна шароит ва ташвиқро барои инсон фароҳам созад, то ба ҳамоҳангии тамоми паҳлӯҳои ҳаёташ таъсир расонад, то чизе ҷуз бе муҳаббати худӣ ӯ монанд шавад.

Имконият, ба маънои дигар, танҳо набудани пешгирии ғайрӣ, мумкин аст озодӣ номида шавад, аммо он аз озодӣ дур аст. Масалан, ахлоқ меъёрҳои гуногунро фароҳам меорад, ки ба воситаи онҳо мо ҳадди аққал тақрибан тахминан музди одилонаи коргарро дар шароити додашуда ҳисоб карда метавонем. Ин музд дар ҳеҷ ҳолат наметавонад камтар аз музди меҳнате бошад, ки мард ва оилаи ӯро дар роҳати сарфакорона таъмин намояд ва аз ин зиёдтар бошад, агар сарвате, ки қисман бо меҳнати одам истеҳсол мешавад, барои додани подош ба тамоми агентҳои инсонӣ, ки дар истеҳсоли сарват иштирок мекунанд, беш аз кофист. Аммо назарияи либералӣ музди одилонаи ахлоқро нодида гирифта, меънатро чун моле медонад, ки дар бозори меънат ғайри арзон харида шавад; он чунин мешуморад, ки музди натуравӣ аз таъсири мутақобилаи озоди талабот ва таклиф ба меҳнат ба вучуд меояд;

ва ин назарияи музди кор аст, ки дар тамоми ташкилоти либералии Англия имруз тачассум ёфтааст, гарчанде ки леисези мутлак бо конунгузории иҷтимоӣ хеле маҳдуд карда шудааст. Дар ин шароит гуфтан мумкин аст, ки гуё коргар озод аст аз музди бозор даст кашад ва музди одилонро талаб кунад, корфармо дар додани музди одилона ва сарфи назар аз музди бозор озод аст, бемаънӣ бошад. Иқтисоддонҳо дар бораи шартномаи музди меҳнат ҳамчун шартномаи ройгон сухан мегӯянд ва ин метавонад маънои онро дошта бошад, ҳамон тавре ки он маънои онро дорад, ки ман озодам, то ба моҳ баромадам. Коргар озод аст, ки музди ноодилона гирад ё ба бекорон ҳамроҳ шавад; дар мамлакати озода мо бекор мондан чинояти чазо нест. Ҳамин тариқ, корфармо озод аст, ки музди ноодилона пардохт кунад ё ба рақобати озода рақибони худ дода шавад ва иҷрои вазифаи иҷтимоии худро ҳамчун корфармо қатъ кунад. Аммо на коргар ва на корфармо наметавонанд адолатро талаб кунанд ё адолат кунанд ва то ҳол вазифаи иҷтимоии худро иҷро кунанд. Аз ин рӯ, ҳеҷ яке аз онҳо аз озода бархурдор нест.

Озодӣ ҳамчун ҳадди ақали худ талаб мекунад, ки адолат дар иҷрои вазифаҳои иҷтимоӣ имконпазир бошад, зеро адолат пеш аз муҳаббат аст. Агар ишк принципи ҳаётии организми ҷамъиятӣ бошад ва вай дар адолати бараҳнаи иҷтимоӣ худро нишон дода натавонад, пас, равшан аст, ки организми ҷамъиятӣ бояд бемор ва озода маҳдуд бошад. Озодӣ саломатии иҷтимоӣ, муҳити иҷтимоӣ аст, ки дар он шахс дорои ҳама гуна шароит ва ҳавасмандӣ барои ҳамоҳангсозии тамоми ҷанбаҳои ҳаёти худ мебошад.

Ин назарияи ҳақиқии озода аст ва биёед онро бо назарияи бардурӯғи либералӣ муқоиса кунем, дар ҳоле ки тамаддуни англосаксонӣ то ҳол ба таври мардона ва бадбахтона рушд кардан меоҳад. Дар беҳтарин назарияи либералӣ озода ро бо laissez faire муқоиса намекунад; ин шиносӣ як рушди табиӣ назарияе буд, ки дар ибтидо камтар бардурӯғ буд. Назарияи либералӣ дар беҳтарин ва возеҳтаринаш, озода тавозуни байни озодаи шахсии амал ва ӯҳдадорӣро, ки тибқи шартномаи ҷамъиятӣ ба миён меоянд, баррасӣ мекунад, ки шахрвандон ба хотири тартиботи хуб байни худ бастаанд ва шартҳои шартнома бояд бо истинод ба афкори ҷамъиятӣ муайян карда шаванд, зеро овози мардум садои Худост.

Манфиати инфиродӣ ягона қувваи амалкунанда эътирофшуда мебошад, яъне манфиати оддӣ, ки дар мавриди озодаи шахсӣ ва намуди равшани манфиати шахсӣ ӯангоми баррасии маъбудиятҳои зарурии озодаи шахс мебошад. Муҳаббат умуман ба парванда дохил намешавад, зеро тамоми қурбонии озодаи шахсӣ, ки метавонад барои тартибот зарур бошад, ҳамчун манфиати равшанфикр ба таври кофӣ ҳисоб карда мешавад.

Акнун, ин назария метавонад хеле хуб кор кунад, агар мардон комил мебуданд. Он дар таҳияи худ сунъӣ ва танҳо бардурӯғ мебуд, аммо ман ҳеҷ сабаbero намебинам, ки чаро он натоиҷи ҳамон назарияи ҳақиқиро надиҳад; зеро манфиати худ, дар камолоти худ, як мақсади ишқ дорад, яъне интиҳоби неъматӣ олі.

Аммо мо комил нестем. Мо аслан хуб ва ҳақиқатдӯст ҳастем, аммо комил нестем; мо бешубҳа ба манфиатҳои шахсе, ки худҳои номида мешавад, ки муҳолифи муҳаббат аст, печидаем. Варзиш барои он ки моро табиатан хуб ва зебо гардонад, кофӣ нест, аммо ин як олудагии хос ва раднашаванда аст. Ҳеҷ кас мавҷудияти онро инкор намекунад ё наметавонад инкор кунад, хоҳ вай ба таълимоти масеҳӣ дар бораи суқут пайравӣ кунад ё моро ҳамчун маймунҳо ба супермардҳо эволютсия медонад.

Ҳамин тавр, шумо метавонед интизор шавед, ки назарияи либералӣ аз кори комил ба қадри кофӣ, вале на бештар аз он, инсоният дар арзёбии манфиати худ аз маърифати комил дур мешавад; ва шумо метавонед бипурсед, ки мо дар ҷаҳони нокомил чӣ фарзияи беҳтареро интизор шуда метавонем ё ба он умедворем. Дар бораи ишқ ҳамчун принципи ҳаёти ҷомеа сухан гуфтан хеле зебост; аммо азбаски ба кори назарияи ишқ тамоюли мо ба худҳои ба мисли назарияи равшанфикр-манфиатдор таъсир хоҳад расонд, ман чӣ фоидае дорам, ки як назарияи худро ба ҷои дигаре иваз кунам?

Чунин мулоҳизаҳо шояд аҷиб бошад, аммо ин дурӯғ мебуд, зеро назарияи муҳаббат дуруст аст, дар ҳоле ки ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Watermarks*****

назарияи мунаввар-манфиатдор, ман чӣ меёбам, ки назарияи бардурӯғ беҳтар аз назарияи бардурӯғ беҳтар кор мекунад, зеро муҳаббат ба он кӯмак мекунад; ва ман иқрор мешавам, ки назарияи ҳақиқӣ ба қадри зарурӣ кор намекунад, зеро ишқ бо худхоӣ олуда аст. Аммо бо вучуди ин, ҳанӯз ҳам дуруст аст, ки назарияи либералӣ як назарияи бардурӯғ аст ва назарияи бардурӯғ дар қорҳои инсонӣ бояд ба он ниёз дорад, зеро мо нокомил ҳастем, дар дарозмуддат ба ҳаробӣ оварда мерасонад. Аз принципҳои абстрактӣ бояд ҳамин тавр бошад.

Аммо ба ман лозим нест, ки ба далелҳои абстрактӣ таъя кунам. Назарияи либералӣ ба қадри кофӣ бо мо буд, ки ба мо имкон медиҳад, ки раванди ҳаробиоварро воқеан дар қор мушоҳида кунем. Вақте ки бори аввал таҳия карда шуд, шояд нокомили кори он аз нокомили инсоният бузургтар набуд. Дар асл, он ягон амалиёти назаррас надошт; фақат дар сурате ки назария дар доктринаи иқтисодӣ ва дар амалиёти сиёсии ба он асосёфта ифода ёфт, амалиёти он ба ташкилоти либералии ҷамъият табдил ёфт, ки ҳоло моро дар ҷанголи худ қариб нотаъон нигоҳ медорад.

Ифодаи гипотезаи соф назариявии либерализм дар иқтисодиёт ва дар сиёсате, ки ба он асос ёфтааст, масъалаи мулоҳиза буд; ва ин мулоҳиза оғози раванди таназзул буд. То он даме, ки дил озод буд, ки назарияи ботилро аз байн барад, ҳеҷ натиҷае ба ҷуз пасти инсоният нест; аммо мулоҳиза бар як назарияи бардурӯғ метавонад бидуни маҳдудият ба поймолӣ равад. Дар аввал, шояд, мувозинати тахминии байни озодии амали шахсӣ ва қурбониҳо ба хотири тартибот танҳо каме ба тарафи озодии шахсӣ вайрон шуда буд; аммо вақте ки одамон ба он мувозинати бардурӯғ одат карданд ва дар ин бора андешаронӣ карданд, риштаи худхоӣ онҳо ба осонӣ баҳона пайдо карданд, ки мувозинатро каме бештар ба манфиати озодии шахсӣ партофтанд. Ва ҳамин тавр процесс давом кард, то даме, ки мо ба лэйсези бараҳна расидем, ки онро ботантана хиради олии иқтисодию сиёсӣ баён карда будем.

То он вақт мо ғуломони назарияи бардурӯғ будем, ҳадди ақалл ҳамчун шахсияти мо. Одами неқдил будан ғоидае надошт; рақобати бемахдуд тартиботи руз буд ва онро қонунҳои мамлакат ва тамоми ташкилоти ҷамъият хифз мекарданд; одами неқдил танҳо ох қашида, ба худ гуфта метавонист, ки тичорат қор аст, қонунҳои иқтисодиёт қонунҳои вайроннашавандаи ҷангал мебошанд — бихуранд ё хуранд.

Аммо табиати инсонӣ хуб ва зебо боқӣ монд ва натиҷаҳои laissez faire ошқоро ҳайратовар буданд. Инсон барои тағир додани он ҳеҷ қор қарда наметавонист, аммо ҷомеа дар маҷмӯъ метавонад қонуни ҷангалро боздорад; ва ҳамин тавр ба амал омад, ки одамон ба амалиёти сиёсӣ, ки пеш аз он талаб қарда буданд, ки саноатро яққаю танҳо гузоранд ва ба он даъват мекарданд, ки бо қонунгузории ҷамъиятӣ торафт бештар даҳолат кунад.

Томас Карлайл - Сотсиалисти Миллӣ аз ҷониби Виям Ҷойс

ТҲОМАС КАРЛАЙЛ дар байни мутафаккирони бритониёӣ, ки пеш аз ӯ буданд, дар навиштаҳои худ баъзе тамоюлҳои асосии фалсафаи фашистиро нишон дода буданд ва аз рӯи шумораи онҳо Шекспир ва Голдсмит саҳми зиёде гузоштаанд; аммо дар тамоми доираи васеи навиштаҳои Карлайл чизе ҷуз маҳсули тафаккури миллии сотсиалистӣ шуморидан мумкин нест. Худи вай хеле пеш аз мавҷудияти ин ном руҳи национал-социализм дошт. Суханони у ҳамеша сухани ватандустанд. Муҳаббати пурғавғои ӯ ба ватан шояд дар замони худ аз имтиҳонҳои ватандӯстӣ қонеъ карда натавонист, зеро ӯ абстрактӣ набуд, балки мардумро дӯст медошт; фарқи куллии ватандустии кӯҳна ва нав маҳз дар ҳамин аст. Кӯҳна ба ғояҳо ва хатҳои берунӣ дахл дорад; нав ба худӣ воқеияти мардум дахл дорад ва ватандӯстӣ аст, зеро он социализм аст, ки танҳо ба маънои бошарафона ба истилоҳ пайваست карда мешавад.

Мақсади ин мақолаи кӯтоҳ навиштан дар бораи Карлайл, танқиди ӯ ва илова кардан ба оммаи бе ин ҳам вазнини умумӣ, ки ҳатман бояд дар атрофи ҳар як нависандаи бузург бофта шавад, нест. Ҳанӯз ҳам нияти мо муҳокима кардани он нест, ки он чизеро, ки беэҳтиёт ҳамчун "сиёсати Карлайл" тавсиф мекунад, баррасӣ кунем. Бигзор онҳое, ки вақти зиёде доранд, ба таҳқиқоте шурӯъ кунанд, ки нишон медиҳанд, ки муаллифи бузург Виг ё Тори буд. Барои нишон додани он ки ӯ буд ё душвор буд; вале ба гайр аз душворӣ, ин бефоида мебуд, зеро ин истилохоти қадим ба ҳеҷ чиз дахл надоранд, ки имруз дар сиёсати Британия вучуд дорад. Аз ин рӯ, ба ҷои он, ки рисолаи худро исбот кунем, мо танҳо Томас Карлайлро бори дигар муаррифӣ мекунем.

Ба онҳое, ки шояд беақлона аз у рухсатии дуру дароз гирифта бошанд, бигзор вай барои ҳудаш сухан ронад ва суханони у барои национал-социалистӣ ҳам илҳом ва ҳам тасдиқи назарияи фашистӣ хоҳад шуд. Хар як тарафдори национал-социализми фашистӣ айбери, ки ба муқобили ҳаракати вай доимо гузошта мешавад, медонад: вай барои нест кардани озодӣ суиқасд мекунад. Эҳтимол, дар ҳақиқат, ҳеҷ гуна иттиҳом бар зидди эътиқоди сотсиалистии миллии бештар бор карда намешавад.

Саҳифаҳои «Гузашта ва имруза»-ро аз назар гузаронда, меҳонем:—

"Озодӣ? Озодии ҳақиқии инсон, ки шумо мегӯед, аз он иборат аст, ки ӯ роҳи дурустро пайдо кунад ё маҷбур кунад, роҳи дурустро пайдо кунад ва бо он роҳ равад. Омӯзиш ё омӯхтани он, ки ӯ воқеан барои чӣ коре тавонистааст ва сипас бо иҷоза, итминон ва ҳатто маҷбурӣ ба ин кор шурӯъ кунад. Ин аст баракати ҳақиқӣ, шараф ва ҳадди аксари озодии он." Ман барои як шахс каме дар бораи озодӣ ғамхорӣ мекунам. "

Эҳтимол ҳеҷ гоҳ як изҳороти возеҳе набуд, ки бидуни интизом озодӣ ғайриимкон аст.

Ба ҳамин тарик, мо дар ин ҷо талаби возеҳи ҳукуки амалро мебинем. Тавре сэр Освальд Мосли мегӯяд: "Оғози озодӣ поёни бесарусомонии иқтисодӣ аст. Аммо чӣ гуна метавон бетартибии иқтисодиро бидуни қудрати амал рафъ кард? Озодии конститусионӣ бояд ҳифз карда шавад, аммо ин озодӣ дар қудрати мардум барои интиҳоби парлумон ва ҳукумат ва ба ин васила интиҳоби шакли роҳбарии худ, ки меҳодад." Ё ин ки манифести расмӣ онро иқтибос кунем

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Иттиҳоди Британия: Фашизм роҳбарияти миллат аст. Ин ба маънои пешинаи калима диктатура нест, ки бар хилофи иродаи халк ҳукуматро дар назар дорад. Ин диктатура ба маънои муосири калима аст, ки ҳукуматро дар назар дорад, ки аз ҷониби мардум бо қудрати пурраи амал барои бартараф кардани мушкилоте, ки бояд ҳал карда шаванд, агар миллат зиндагӣ кунад.

Доктринаи Карлайл дар бораи роҳбарӣ ва ҳокимият ягон муносибатеро, ки партияҳои кӯҳна нисбат ба синф қабул кардаанд, дарбар намегирад. Баробари у нафратовар аст, ки ҷанги синфӣ. Иқтибосҳои тӯлонӣ, ба шарте ки арзиши истисноӣ набошанд, ба осонӣ асоснок карда мешаванд, аммо дар ин ҷо мо озодии иқтибос аз порчаи дарозро мегирем, зеро он яке аз бузургтарин иқтибосҳои мебошад, ки дар забони мо навишта шудааст:

"Ду касро иззату ҳурмат мекунам, ва саввум нест. Аввалан, Ҳунарманди заҳматкаш, ки бо асбоби заминӣ заминро заҳмат кашида, дасти одами худ месозад. Дасти саҳт барои ман азиз аст; қач, дағал; бо вучуди он ки дар он як фазилати маккорона, бебозгашт шоҳона аст, мисли ин чеҳраи сангин аст. даббоб, ифлос, бо зеҳни дағалонааш, зеро он чеҳраи одами зинда аст;

Оҳ, балки барои дағалӣ ва ҳатто барои он ки мо бояд туро дӯст дорем ва раҳм кунем! Саҳт илтимос бародар! Пушти ту барои мо ҷунон ҳам шуда буд, барои мо дасту пойҳои ростат ва ангуштони ту маъҷуб буд: Ту даъватшавандаи мо будӣ, ки қуръа ба ӯ афтод ва ҷанги мо он қадар хароб буд. Зеро ки дар ту низ сурате ҳаст, ки аз ҷониби Худо офарида шудааст, аммо он набояд кушода шавад; он бояд бо адгезияҳои гафс ва вайронкунии меҳнат истода бошад; ва ҷисми ту мисли ҷони ту озодиро намедонист. Бо вучуди ин, заҳмат каш, заҳмат кун: ту вазифаи худ ҳастӣ, ҳар кӣ метавонад, берун бош; ту барои чизи зарурӣ, барои нони ҳаррӯза заҳмат мекуни.

Шаҳси дуҷумро эҳтиром мекунам ва боз ҳам олитар аст: Он ки дида мешавад, ки барои чизи аз ҷиҳати рӯҳонӣ ҳатмӣ меҳнат мекунад; на нони ҳаррӯза, балки нони ҳаёт. Оё ӯ низ дар вазифаи худ нест? кӯшиш ба сӯи Ҳамоҳангӣ дарунӣ; Инро бо амал ё сухан, бо тамоми кӯшишҳои зоҳирии худ ошкор мекунад, хоҳ баланд бошад ё паст? Аз ҳама аз ҳама, вақте ки кушиши зо-хирию ботинии у як аст: вақте ки мо уро Артист номида метавонем; На танҳо Ҳунарманди заминӣ, балки Мутафаккири илҳомбахше, ки бо Дастгоҳи осмонӣ барои мо Биҳиштро забт мекунад! Агар заҳмати камбағалу хоксоре, ки мо ризқ дорем, набояд бар ивази он заҳмати баланду шариф, ки Нур дорад, ҳидоят, озодӣ ва ҷовидонӣ дошта бошад? Ин ду нафарро бо тамоми дараҷаҳои он эҳтиром мекунам: ҳамааш коҳ ва хок аст, ки бодро ба ҳар ҷое, ки хоҳад, вазад».

Шаъну шарафи меҳнат аз ин сатрҳо, ки танҳо Карлайро ҳамчун мутафаккири бузурги национал-социалистӣ эълон мекунад, ҳеҷ гоҳ ин қадар садоқатмандона ифода наёфта буд. Дар як мавзӯ аз тарафи нависандагони бешумори социалистӣ бисёр навишта шудаанд, вале ягонтои онҳо ба мавзӯ ин тавр муносибат намекунад. Дар беҳтарин меҳнат ҳамчун душворӣ ва бадтарин ҳолат, ҳамчун лаънат, муносибати умумии онҳо ин аст, ки қор як беадолатии мувофиқ ва ногузир ба сари инсон аст, ки бояд бо талаб кардани нархи баландтарин барои хидматҳои худро аз нангин раҳой диҳад. Аммо ҳар қадар баҳои баланде, ки вай ба даст оварад, вай дар фалсафаи социалистӣ танҳо «гуломи музددихӣ» хоҳад буд. Аз ин рӯ, хондан ҷолиб аст, ки Карлайл дар бораи ангеҷаҳои қаҳрамонӣ ва дастовардҳо чӣ мегӯяд. Вай менависад: «Тӯҳмат бар мардон аст, ки бигӯянд, ки

бо осонӣ, умеди хушнудӣ, подош — олуи қанди ҳар навъ дар дунёву охира ба амали қаҳрамонӣ водор шудаанд. Дар бадтарин одамизод чизи шарифтаре ҳаст. чизҳои ширин, балки қорҳои нек ва ҳақиқӣ қардан ва худро дар зерӣ осмони Худо ҳамчун одами ҳудодод исбот қардан, ки бечоратарин писари Одам орзу мекунад

Ўро роҳи ин кор, кундтарин рӯзгорро ба қаҳрамон мебахшад. Онҳо ба шахсе, ки меғӯяд, ба осонӣ фирефта мешавад, саҳт ситам мекунад. Мушкилот, инкорӣ, шаҳидият, марг, ҷаззобест, ки дар қалби инсон амал мекунад. Ҳаёти ботинии ўро афрӯхтед, шумо шўъле доред, ки ҳама мулоҳизаҳои поёниро фурузон мекунад."

Чунин эҳсосот ҳеҷ гоҳ аз демократияи молиявӣ ё ҳаводорони он сарчашма гирифта наметавонанд. Карлайл, кайд карда мешавад, дар ин ҷо мотивҳои қаҳрамонро муҳокима мекунад, на барои кори оддӣ. Вай ба решай догмаҳои кӯхнаи марксистӣ, ки бо номи назарияи арзиши меҳнат машхур аст, зарба мезанад ва онро нест мекунад. Вай равшантар фаҳмидани он чиро, ки Маркс харгиз намефаҳмад, нишон медиҳад: хиради эҷодӣ ва амалиёти қаҳрамонона бо процессҳои оддии меҳнат тамоман муқоиса карда намешавад; ва ба ҳеҷ вачх начинбарин ва аз ин ру, муваффақиятҳои муҳимтарини инсонро ба катори қувваи ғайбат механикӣ дохил кардан мумкин нест.

Карлайл, шояд эътироз кунад, инсонро танҳо ҳамчун махлуқи беақл ё беасос муаррифӣ мекунад. Агар ин тавр бошад, Карлайл дуруст аст.

Дар баъзе ҷо омеа ҳо ҳа ҳа рамон ӣ то ҳадди пасттарин поин меравад. Имрӯз дар кишварҳои молиявӣ демократӣ онро ӯнатто аз ӯониби молиядорони янӯдӣ паст мезананд ва нафрат доранд, зеро он хислати миллиро бо ифтихори талаби истиқлолияти миллии оғон месоҳт; балки дар Германия ва Италия нишон дода шудааст, ки максдади қаҳрамонӣ на истисно коида шуда метавонад, ки дар он ҷо гарчанде ки тамоми максдади соҳти фашистӣ ба таври шинохтанашаванда бехтар намудани аҳволи халқ бошад ҳам, аксарияти қуллии одамон тайёранд ҳама чизро на барои манфиати моддӣ, балки барои принципҳое, ки ҳудашон муқаддас мешуморанд, қурбон кунанд.

Муаллифи мо дар як порчаи ҳеле ҷолиби диққат муносибатҳои ҳақиқии байни меҳнат ва империяро нишон медиҳад. Вақте ки Томас Карлайл танҳо як сотсиалист буд, мо бояд дар бораи таблиғе, ки интернационализми сотсиализм дар тӯли солҳои зиёд алайҳи империализм бурдааст, фикр кунем ва яке аз порчаҳои аҷибтаринро дар Сартор Ресартус истинод кунем:

«Дуруст, ту Голд-Хофрат, — хитоб мекунад профессор дар ҷои дигар, — ҳеле серодам». Дар ҳамин ҳол, шумо кадом қисми ин бешумори Глобусро кишт кардаед ва то он даме, ки дар атрофи Карфагени қадимӣ ва дар соҳили даруни Африқо, дар платформаи марказии Осиё, дар Грента, Грилдай, ғайб нашавед? Дар як сол, чунон ки ман фаҳмидам, агар шумо ба ӯ замин қарз диҳед, дар он ҷо нӯҳ нафари дигар, ки ҳоло дар Аврупои мо ҳанӯз дурахшонанд, ки ҳонашон ҳеле танг аст, ба ҷанг дохил мешаванд ва ба мисли сутунҳои оташин, дар ҷангҳои зиёдатӣ муҷаҳҳаз мешаванд; Аробаи ҷангӣ, аммо бо мошини буғӣ ва плуг-плуг дар қуҷоянд?

Ҷолиб аст, ки дар ин ҷо як мисоли муносибат ба аристократия, ки Карлайл тақрибан дар ҳама маврид такрор мекунад. Вай ҳеле амиқ мутафаккир ва бениҳоят ростқавл буд, то вонамуд кунад, ки аристократия нолозим аст. Дар давоми навиштани ӯ гаштаву баргашта равшан нишон дода мешавад, ки ӯ наметавонад дар бораи ҳеҷ як одамон ҳамчун як ҷомеа амал кунад, ба ҷуз зери роҳбарии як синфи пешвоён. Аммо он чизе, ки вай аз ин синф интизор аст, низ ҳеле равшан баён карда шудааст ва бо он чизе, ки одамони замони ӯ гирифтанд ва он чизеро, ки одамони замони мо ҳанӯз дар муддати ҳеле кӯтоҳ бояд қабул кунанд, ба таври шадид муқоиса мекунад. Вай меҳост, ки империяи воқеии Бритониёро бунёд кунад ва ин хоҳиш бо суҳанони ҳудаш равшан навишта шудааст:

"Англия, дере нагузашта, ин ҷазираи мо танҳо як қисми хурди англисҳоро нигоҳ медорад.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Дар Амрико, дар Ҳолландияи Нав, шарқ ва ғарб то ҳуди Антиподҳо, як саксондом ҷойгир хоҳад шуд, ки фазои бузурги Глобусро фаро мегирад. Ва акнун, ҷи чиз аст, ки ҳамаи инҳоро дар як миллат муттаҳид созад, то онҳо наафтанд ва ҷанг накунад, балки дар сулҳ ва робитаи бародарӣ зиндагӣ кунанд? Инро ба таври одилона проблемаи бузургтарини амалӣ мешуморанд, ки тамоми шаклҳои соҳибхотирӣ ва ҳукуматҳо дар ин ҷо барои иҷрои он кор мекунанд.

Он ҷи аст, ки ин корро анҷом медиҳад? Санадҳои парлумон, сарвазирони маъмурӣ наметавонанд. Амрико аз мо ҷудо шудааст, то он даме, ки парлумон метавонад онро ҷудо кунад. Онро афсонавӣ нест, зеро дар он воқеияти зиёд вуҷуд дорад. Дар ин ҷо, ман меӯям, подшоҳи Англия аст, ки ҳеҷ вақт ва ё имкони Парлумон ё маҷмӯи парламентҳо наметавонад ўро аз тахт сарнагун кунад. Ин Подшоҳ, Шекспир, оё ў бо соҳибхотирӣ тоҷи бар ҳамаи мо ҳамчун олиҷаноб, ҳалимтарин, вале қавитарин аломатҳои гирдиҳамоӣ дурахшон нест; вайроннашаванда?»

Хулоса, албатта, дар он нест, ки мо Шекспирро ҳамчун императори фашистӣ дошта бошем, балки дар он аст, ки риштаҳои мустаҳкам дар ҳақиқат бояд дар фарҳанги маънавии мардуми мо дар ҳар қисмати кураи Замин қувваи худро дошта бошанд; ва дар нихояти кор, ин тақдир беш аз он маъно дорад, ки рафтор ва тақдир халкхоро фалсафасохое, ки онҳо доранд, муайян мекунанд. Аз фалсафаи олиҷаноб оғаҳӣ ёфтани амалҳои наҷиб кардан аст; ки бо фосиди харҷонаи маданияти негроид ва семитӣ ҳар карда шавад, барои сафедпӯст вайрон шудан аст.

Карлайл медонист, ки на шартномаҳо ва на конфронсҳо ягонагии ҷаҳонро, ки ў меҳост, ба вуҷуд оварда наметавонанд. Муваффақияти он танҳо тавассути ягонагии маънавӣ имконпазир гардид. Чунон ки мо дар мавриди дигар навишта будем: «Дар он ҷое, ки руҳи коллективона набошад, амнияти коллективӣ вуҷуд дошта наметавонад». Аммо ин манбаи нури маънавӣ, ин фарҳанг ва фалсафа танҳо аз як аристократияи ҳақиқӣ пайдо шуда метавонад, ки ба ҳеҷ гуна конвенсияҳои синфӣ, ки дар демократияи молиявӣ вуҷуд доранд, асос ёфтааст. Аз тарафи дигар, Карлайл ба таври дуруст робитаи байни моликияти замин ва қудрати таъсиррасонӣ ба фарҳанги миллатро таъкид кардааст. Дар гузашта ва ҳозира хуб гуфта шудааст, ки "Замин асоси дурусти аристократия аст; ҳар кӣ соҳиби замин аст, вай аз ҳар каси дигар бештар ҳоким аст, ноиби мардум дар замин аст. Дар ин рӯзҳо ҳама тавре ки дар Генри Плантагенет ва Аббот Самсон буд, чунон ки дар ҳама айём хоҳад буд. шод мегардонад, бо меҳру муҳаббат ҳамаи моро ганӣ мегардонад: аз бедории аввалини мо то ҳоби охири мо дар синаи модари муборакаш ҷи тавр вай ҳамаи моро фаро мегирад».

Аммо Карлайл оқибатҳои инқилоби саноатиро пурра пешбинӣ накардааст. Вай рӯзеро тасаввур карда наметавонист, ки ҳама чиз бояд хароб шавад ва кишоварз, деҳқон, заминдор ба ҳолати нотавонӣ афтода, бо занҷирҳои рибию яҳудӣ пур шудааст. У гумон намекард, ки амлоқдор дар ин вазъияти ногувор роли ашрофони хайрхоҳро иҷро карда метавонад; зеро барои у аристократия ҳокимият буд, ҳокимият бошад масъулият ва хизматро дошт. «Синфи олий, — менависад ў, — бе ўҳдадорӣҳои мисли дарахте аст, ки дар кӯҳҳо шинонда шудааст; ки аз решааш тамоми замин пора-пора шудааст. Табиат соҳиби ягон одаме нест, ки шахид набошад. Маънои наҷиб, агар ин наҷиб бошад? Дар ранҷҳои далерона барои дигарон, на дар танбалӣ, ки дигарон барои мо азоб мекашанд, неки ҳамеша дурӯғ буд."

То соате, ки кас метавонад дар Карлайл порчаҳои бихонад, ки ба шароити замони ў дахл доранд, ки ба шароити замони мо низ мувофиқанд. Касе наметавон дар ҳайрат монд, ки оё дар сад соли охир бо Парлумон чизе рух додааст, вақте ки кас меҳонад:

"Парламент, бо ҳар саъю кӯшиш, бояд худро аз он ғафлатҳои амиқе, ки ҳеҷ коре намекунад, берун кунад; ва аз ҳама ҷонибҳо гуфтани чизеро, ки аз Laissez-faire дида, беҳтар аст, биомӯзад. Агар парлумон онро омӯхта натавонад, Парлумон ҷи мешавад? Миллионҳо нафари заҳматкаши Англия аз *****конвертери электроники китобҳои DEMO Watermarks***** мепоурсанд.

Парлумони Англия, пеш аз ҳама, оё шумо метавонед моро идора кунед ё не? Парламент бо имтиёзҳои худ қавӣ аст; вале Зарурият ва конунҳои табиат аз он пурзуртаранд. Агар Парлумон ин корро карда натавонад, Парлумон, ки мо пешгӯӣ мекунем, чизи дигаре ва корхоеро анҷом медиҳад, ки ба таври аҷибтарин ва на хушбахттарин, иҷрои онро пеш мебарад - шояд ба нафъи Парлумон на он қадар зиёд бошад! Ин ё дигар кор бояд анҷом дода шавад. ”

Тавре ки Адольф Гитлер гуфтааст: "Этваси ғамгин буд." Ё тавре ки Освальд Мосли мушоҳида кардааст: "Натиҷаи ҳарду низоми ду ҳизби бузурги созмони давлат дар ниҳоят яксон аст, субот омехта бо реаксия ва муқовимат ба тағирот, дар якҷоягӣ бо пешрафт омехта бо баҳсҳои монеа ва бемасъулияти кумита, ба бесарусомонӣ хотима медиҳад. Ҳарду василаи ҷилавгирӣ аз анҷоми корҳо ҳастанд ва талаботи замони муосир бояд анҷом дода шавад." Ин порча аз Британияи Кабир тавофуқро бо Карлайл нишон медиҳад, ки берун аз эътиқод ба усули баён мегузарад.

Ҳар як порчаро ба таври тасодуфӣ аз муаллифи мо интиҳоб кардан мумкин аст, то нафрати ўро нисбат ба бадбахт нишон диҳад материализми Мактаби Манчестер:

«Дар ин айёми печида, — менависад у, — бо пардохти пули нақд, ки ягона робитаи байни инсон ва инсон аст, Синфҳои меҳнаткашӣ башарият бо роҳи ошӯфта, вале саҳтгирона ба Занборон эълон мекунанд, ки онҳо ҳукмрон карда хоханд шуд; онҳо бояд дар зерӣ ҷазои чартизм, гораггарӣ, рик-берингҳо ва сиёҳтар аз он чизҳое. ва он қадар чизҳое ҳастанд, ки пули нақд онҳоро харида наметавонад, мӯъҷизаи бузург аст, аммо он на ҳама қудратро дар Осмон ва ҳатто дар рӯи замин дорад."

Бо назардошти ҳамаи он чӣ ки Карлайл навиштааст ва дар бораи у навишта шудааст, дар як мақолаи кӯтоҳ кушиш кардан барои таҳлили мукаммали эҷодиёти у беҳуда ва худписандӣ мебуд. Ҳатто аз навиштаҳои ў порчахоеро интиҳоб кардан ва ба онҳо ҳамчун як касбу кори танҳо эътиқоди сиёсӣ муносибат кардан саросема мебуд. Аз ҳамин сабаб аст, ки мо усули дигар ва бевоситатари интиҳоб кардани порчаҳои азими асари ўро ба таври тасодуфӣ пеш гирифтем, ки онҳо бо шартҳои танҳо доктринаи сиёсӣ маҳдуд карда нашудаанд; балки аз ҷиҳати руҳ ва ақл ифодаи афкори национал-социалистӣ мебошад, ки ҳар як фашист аз он фахр карда метавонад.

Агар пешниҳод карда шавад, ки интиҳоб аз ҷониби рӯйбинӣ осеб дидааст, ҷавоби ягона ин аст, ки ҳеҷ як шахси масъул Карлайлро дар номутобиқатӣ айбдор накардааст. Фалсафаеро, ки мо дар як саҳифа мебинем, дар саҳифаи дигар пайдо мекунем ва ҳамин тавр то охири ҷилд. Ба ҷои он ки фарз кунем, ки пешниҳоди аввалини мо ба қаноатмандии хонанда собит шудааст, мо бояд ўро бештар бартарӣ диҳем, ки дар омӯзиши минбаъдаи Томас Карлайл барои худ далел бичӯяд, ки саҳтгирӣ ва покии андешаи ў бояд барои онҳое, ки эътиқоди пӯлодии асри оҳанро доранд, намуна бошад, ки ба ибораи Мосли: «ба истилоҳи воқеияти навро мебурад».

Уилям Моррис - Сотсиалистии Миллӣ аз ҷониби Артур Рид

Т Муносибати У Сотсиалистони Англия ба Уильям Моррис муддати тӯлонӣ боиси тааҷҷуб ва ноумедии ҳаводорони ӯ шудааст. Дар ин ҷо як шахсе буд, ки дар байни бузургтарин одамони асри 19, ки дар авҷи салоҳияташ бисёр манфиатҳои пешинаи худро сарфи назар карда, худро ба ҳаракати сотсиалистӣ партофта буд. Ҳеҷ як англиси баробарҳуқуқ ба сафи он дохил нашудааст.

Ва аммо ӯ ба як маъно ҳамеша дар ҷунбиши бегона боқӣ мондааст ва аз ҷониби ҳамтоёни сотсиалисти худ ҷунин мешуморанд. Бузургии уро гоҳо ба таври ногаҳонӣ эътироф мекарданд, ба кору кор ва комёбиҳои у лаббайн мекарданд, вале онҳо ҳеҷ гоҳ ба у дил надодаанд, уро яке аз онҳо, ҳамчун роҳбари илҳомбахши худ намедонанд. Ин мавқеъ барои немис-яхудӣ Карл Маркс маҳфуз аст.

Ин фактест, ки ба ҳиҷолате, ки аз ҳузури Моррис дар байни сотсиалистҳо ба вучуд омадааст, равшанӣ мебахшад. Вай дар ҳақиқат ҳам бо онҳо якдил буд, ки мехост ба кашшокии бад ва бадихои ба он хамрохшуда хотима диҳад ва боварӣ дошт, ки социализм дар ин ё он шакл роҳи халосиро таъмин мекунад. Аммо назари у ба ҳаёт ва назари у ба социализм аз бисёр ҷиҳатҳои ҳаётан аз назари «рафикон» фарқ мекард ва дар устухонаш ҳис мекард, ки чамъияте, ки худро ба онҳо таъриф мекунад, барои худ зиндон ҳоҳад буд. Вай бо Маркс бо камоли вазифа мубориза мебард ва софдилона кушиш мекард, ки уро аз худ кунад. Ӯ ҳатто лаҳзаҳои шавқу ҳаваси худро барои "Das Kapital" дошт. Аммо дар муддати тӯлонӣ чизе дар ӯ, ки аз ҳуди рӯи ӯ қавитар буд, исён бардошт. Вай революция мехост — бале, аммо ин чамъияти марксистӣ тарзи зиндагоние набуд, ки ба диди у мувофиқ бошад. Ин барои ӯ тамоман механикӣ, ҳеле абстрактӣ ва шахрӣ буд; аз ҳақ зиёд космополитӣ, ҳеле ғайрианглисӣ.

Дар байни ҷаҳонбинии Маркс ва Моррис дар ҳақиқат ҳалиҷи бузурге вучуд дошт. Маркс як яҳудии космополитӣ буд, Моррис як англиси ҷанубӣ буд. Маркс одами омузишгоҳ, Моррис одами ҳавои кушод ва устохона буд. Маркс шахрро ба оғӯш кашид, Моррис ҳамеша орзу мекард, ки деҳот аз "буғ ва зарбаи поршен" тоза карда шавад ва Лондон "хурд, сафед ва тоза". Маркс як дӯстдори мошин буд, Моррис мехост ҳунармандии инфиродӣ, ки Англияро зебо кардааст, эҳё кунад. Маркс як материалист буд, бо рӯйёҳои як ташкилоти чамъиятии механиконидашуда, Моррис шоир буд ва аз ин рӯ, каме анархист. Маркс адовати синфӣ ва ҷанги граҷданиро тарғиб мекард. Фарёди дили Моррис барои Муроҷиат буд. "Мусоидат бихишт аст, ва набудани мушоракат дӯзах аст: мушорикат ҳаёт аст ва бе мушорикат марг аст! ва корҳое, ки дар рӯи замин мекунад, ба хоҷири мушоракат мекунад."

Моррис, ҳарчанд кӯшиш мекард, ҳеҷ гоҳ марксист набуд. Космополитизм, хоҳ социализми байналмилалӣ ва хоҳ молияи байналмилалӣ, барои ӯ таҳқир буд. Вай на ғаҷат дамчун орзуи орзудона аз вадташ ба дунё омад, балки дамчун дамчун дамчун дамчун дамчун дамчун дамчун одами социалистӣ. Вай ҳамчун социалист пешеафи чизе буд, ки хануз дар батни замон буд. Муносибатҳои рӯҳонии ӯ бо ҳаракате буданд, ки танҳо пас аз марги ӯ ба вучуд омадаанд. Мавқеи ҳақиқии вай на дар байни марксистӣ, балки дар байни национал-социалистҳо мебошад.

Зеро Моррис як марди ҳавасҳои қавӣ буд ва ҳеҷ кас дар тӯли умри ӯ аз ҳаваси ӯ ба Англия қавитар ва доимӣ набуд. Вай дар бораи намуди зоҳирии вай чӣ гуна бо муҳаббат ва фаҳмиш менависад.

"Замин як замини хурд аст, ки дар баҳрҳои танг аз ҳақ зиёд баста аст, ҷунон ки ба назар мерасад, барои варам кардан ба бузургӣ фазои зиёд дорад; дар ғамгинии онҳо ифротгарой нест, нест

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

танҳои бузурги ҷангалҳо, ҳеҷ девори даҳшатноки кӯҳнашаванда: ҳама чиз чен карда мешавад, омехта, гуногун аст, ба осонӣ як чиз ба чизи дигар мегузарад; дарёҳои хурд, даштҳои хурде, ки кӯҳҳои зуд тағйирёбанда варам мекунад, ҳама бо дарахтони зебои ба тартиб овардашуда; тепаҳои хурд, кӯҳҳои хурд, ки бо деворҳои ғусфандхонаҳо баста шудаанд: на зиндон ва на қаср, балки хонаи обод».

Ҳамон қадрдони меҳрубона тавсифи зебои манзараҳои англисиро дар муқаддимаҳо, моҳ ба моҳ, аз достони "Биҳишти заминӣ" огоҳ мекунад ва ҳамроҳи ҳамешагии он орзуи Англияи таҷдид ва бедоршуда аст, ки мавзӯи "Хабар аз ҳеҷ кучо" аст ва ба "АБ"-и Ҷон чунин рангу равшанӣ мебахшад. Сотсиализми Моррис, воқеан, асосан аз хоҳиши наҷот ё барқарор кардани арзишҳои қадимии англисӣ, шӯҳрати меъмории ӯ, зебоии манзараи худ, хунари инфиродӣ, ки хунармандонро ҳатто мардуми хоксори худ, ҳислати мардуми худро "дар ҳақиқат рустикаӣ ва тангназор, вале ҷиддӣ, ростқавл ва оддитарин" кардааст, илҳом гирифта шудааст. Дар як ғӯшаи берун аз соҳили Темза Боло, ӯ боре ба тамошобинони Бирмингем гуфт, ки ӯ навакак ним даҳҳо калосоҳои хурди деҳаро дидааст, ки ҳамааш як асари зебои санъат аст. Инҳо асарҳои бампкинҳои соҳили Темза мебошанд, чунон ки шумо моро меномед - ҳеҷ чизи бузургтар аз ин нест. калосоҳое, ки дар атрофи маҳаллаҳои нав дида мешаванд, ба онҳо мувофиқат мекунад. Ва дар бораи Вестминстер навиштааст, ки "худӣ муаллифони ин эпос аз паси худ номе нагузоштаанд. Зеро ин кори дасти касест, ба ҷуз аз мардуми Англияи Ҷанубу Шарқӣ. Ин кори иродаи ҷудонашавандаи як гурӯҳи одамон буд, ки ҳамон тавре ки онҳо зиндагӣ мекарданд, кор мекарданд, зеро онҳо ҳеҷ коре карда наметавонистанд..." Барои дарёфти он, ки аз нуқтаи назари рӯҳияи муосир, ки як муваффақияти пештараи хушбахтонатар аст. Англия — ин кувваи ҳаракатдихандаи социализми Моррис буд.

Пас, мавқеи ҳақиқии вай дар социализме мебошад, ки космополит буданро бас карда, миллӣ шудааст. Ва чун дар асрҳои миёна фарқ шуда буд, ӯ ба ҳамаи ин ҷанбаҳои сотсиализми миллӣ, ки гильдҳои ҳунарҳои асрҳои миёнаро ба хотир меоранд, тавачҷӯҳи хоса зоҳир мекард. Он ки Давлати Корпоратсия бояд шахрвандиро на танҳо дар асоси қаламрави худ, балки ба узвияти фаъоли гильдияи бузурги коргарон асос диҳад, ба назари ӯ ақли олии солим мебуд.

Вай дар ҳақиқат аз он афсус меҳурд, ки устои индивидуалии асрҳои миёнаро ин қадар инженеру техник иваз кардааст. Аммо ӯ ҳис мекард, ки Ҳангоми эътироф кардани аҳамияти коргарони муташаккил, Давлати Корпоратсия аз идеяи дуруст илҳом гирифта шудааст.

Бисёр вақт сиёсат аз эҳтиёҷот ва хоҳишҳои одами оддӣ ҷудо шуда, ба дасти он ҳуқуқшиносони таҳассусӣ гузошта шуда буд, бемаънӣ пешгирӣ карда шуд ва тавбагароне, ки мардуми ҳашмгин дар "Орзуи Ҷон Болл" аз монополияҳояшон халос шудан меҷӯянд. Дар "Хабарҳо аз ҳеҷ ҷо" хонаҳои парлумон танҳо як ёдгории ҷолибанд. Англия аз ҷониби англисҳо идора карда мешавад ва аз ҷониби англисҳо идора карда мешавад ва гавғои манфиатҳои молиявиро, ки имрӯз сиёсати ғизии ӯро дар Вестминстер идора мекунад, бозмедорад.

Хусусияти дигари сотсиализми националӣ, ки Моррисро самимона маъқул меёфт, ин исрор дар бораи аҳамияти асосии кишоварзӣ мебошад. Моррис, мисли сотсиалистҳои имрӯза, ҷомеаи хушбахтро на аз рӯи шахрҳои калон, балки ҷомеаи асосан кишоварзӣ тасаввур мекард. Замин барои ӯ як ҳавас аст. «Замин ва нашоунамои он ва зиндагии он! Агар ман метавонистам бигӯям ё нишон диҳам, ки чӣ гуна онро дӯст медорам! "

Аммо на танҳо ҳамчун чизе барои навиштан дар бораи он. Инчунин ҳамчун чизе барои парвариш ва парвариши як мусобиқаи қавӣ. Яке аз ҷолибтарин манзараҳои ҷаҳон барои Моррис ин "ақрҳои сабзиш бо афзоиши афзоиш" буд ва дар яке аз номаҳои худ ӯ дар бораи моҳи август бо ҳосили тиллоии он суҳан меронад.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

майдонҳо, ҳамчун беҳтарин дар ҳама моҳҳо барои дидани деҳоти Англия. Дар «Хабарҳо аз ҳеч кучо» виньетаи ҷолибе дар бораи алафдаравҳо дар водии Темза мавҷуд аст, ки ҳама бо либосҳои зебо пӯшида буданд, ки марғзор ба як кати азими лола монанд менамуд. "Ҳама дастҳо дидаю дониста, вале хуб ва устуворона кор мекарданд, гарчанде ки онҳо мисли боғи ситорагони тирамоҳӣ бо гуфтугӯи шодмонӣ садо медоданд." Мамлакат кайҳо ба назари паст, безътиной, кунд будан бас карда буд. Дар ҷои дигар, ӯ менависад: "Ман меҳоҳам, ки шаҳр бо зебоии кишвар ва кишвар бо зеҳну зеҳнӣ ва ҳаёти равшани шаҳр ғамгин шавад."

Моррис, воқеан, ба тамоми доктрина, ки зери номи автархияи иқтисодӣ меравад, бо шавқ обуна мешуд. Вай романтика ва ғойданокии савдоро ғамид, ва тасвирҳо, дар зери пули кӯҳнаи Лондон, мавҷҳои сабз.

"Чанде чанд кил, ки асоҳои левантинӣ доранд, аз ҷӯби ҷӯй дар теппаи сӯхта, Ва кӯзаҳое, ки дастони юнонӣ барои пур кардан заҳмат мекашиданд, ва ганҷҳои хушбӯйҳои ночиз аз баҳри дур, матои тиллоӣ Флоренс ва гобеленҳои Ипр, ва матои Брюгге ва сарпӯшҳои Гуен.

Баъзе чизҳои зебо ва нодирро ҳатман тавассути савдо харидан лозим аст. Аммо барои таълимоти муосири иқтисодӣ, ки аз рӯи содироти худ зиндагӣ кардан, ҳама чизро ба «тавозуни мусоиди тиҷоратӣ» қурбон кардан, ӯ ҷуз таҳқир чизе надошт. Асос ва сирри ҳаёти хуш хуррам дар он буд, ки аз хоки худ чиз ҳосил кунад. Ифодаи классикии ин ҳиссиётро дар тасвири ҳаёти мардони Бургдейл дар он романи наҷибӣ «Решаҳои кӯҳҳо» дидан мумкин аст. Дар «Хабар аз ҳеч ҷо» Англия аз вобастагии худ ба савдои бузурги хориҷӣ раҳой ёфта, аз ҳисоби захираҳои худ хушбахтӣ ва фаровонии фаровон пайдо кард.

Боз як робитаи дигари байни сотсиализми миллӣ ва Моррис дар фалсафаи собиқӣ Крафт Дюрч Фрейд (Қувват тавассути шодӣ) пайдо мешавад. Ин бо таълимоти Моррис дар бораи хурсандӣ дар кор мувофиқат мекунад. Аксарияти табиғоти оддии сотсиалистӣ барои муаррифии кор ҳамчун лаънат нигаронида шудаанд. Ин аз Моррис мил дур аст. «Ман кӯшиш мекардам фикр кунам, ки бо ман чӣ мешавад, - менависад ӯ, - агар ман кори оддии ҳаррӯзаамро манъ кунанд; ва ман медонистам, ки аз ноумедӣ ва хастагӣ мемирам. Аммо ӯ чунин меҳисобад, ки "ҳеч коре, ки аз он бо хушнудӣ анҷом дода намешавад, арзанда нест" ва ӯ тавассути сотсиализми худ саъй мекард, то ҳама ҳамкорони ӯ низ дар ҳолати интиҳоб кардани кори писандидаи худ бошанд ва онро мисли ӯ дӯст доранд. Дар бораи бумпкинҳои соҳили Темза, ки аллакай ба онҳо ишора шуда буд, ӯ навишт: "Вақте буд, ки ҳар касе, ки чизе месохт, ба ҷуз як порчаи ғойданок асари санъат ҳам месохт ва ба онҳо аз сохтани он лаззат мебахшид. Ҳар чизе ки ман шубҳа дорам, ман ба ин шубҳа надорам." Ва бо ишора ба имрӯзҳои мегӯяд: «Дар ҳолати дурусти ӯамъиятӣ бояд ӯар як одами майл ба кор таъмин бошад: Якум, кори бошараф ва муносиб, дуюм, ҳонаи солиму зебо, саввум, фароғати пурра барои истироғати рӯнӣ ӯисм». Мо имруз аз он чӣ қадар дурем! Вай аз тиреза ба Ҳаммерсмит нигариста, "фарёду ғиғон ва ҳама таҳқирро, ки ба забони пурҷалоли Шекспир ва Милтон андохта шудааст" мешунавад ва мебинад, ки "симҳо ва чехраҳои бераҳмона, бепарвой гузаштаанд". "Ман аз рӯи эҳсосот ва хоҳишҳои худ медонам, ки ин одамоне чӣ меҳоҳанд, чӣ онҳоро аз ин умқи пасттарин ваҳшӣ наҷот медод: коре, ки эҳтироми онҳоро афзоиш диҳад ва таърифу ҳамдардии ҳамкоронро ба даст оварад ва манзилҳое, ки онҳо метавонанд бо хушнудӣ ба он биёянд, муҳитҳое, ки онҳоро ором ва боло мебардоштанд; меҳнати оқилона." Вай ба таҳассуси аз ҳад зиёд бовар намекунад — одам бояд дасти худро ба чизҳои гуногун табдил диҳад. Ва ҳаловат ҳам дар заҳмату заҳмат ва ҳам дар кори нозуктар ва нозуктар аст. «Хабарҳо аз ҳеч кучо» руҳбаландиро дарбар мегирад

тавсифи як гурӯи мардони бо нерӯи роҳсоз ва лаззати онҳо аз он ва як сухани таассуф аз он, ки дар ин замони утопия кори дағалона кам шуда истодааст.

Нуқтаи дигари иртибот байни Моррис ва Сотсиализми Миллӣ хоҳиши дилчасп аст, ки мардум бояд ба решаҳои худ бирасанд. Аз аввал то охир ӯ як аврупои бузурги шимолӣ буд. Вай шояд бо исрори Гитлер дар бораи Наход, ки аз ҳад зиёд буд, баҳс мекард, аммо вай аз космополитизме, ки ин исрорро ба вучуд овардааст ва дар дили амиқ скандинавӣ буд, нафрат дошт. Бо вучуди дӯст доштани тамоми унсурҳои, ки ба ташаккули характер ва ҳикояи англисӣ мерасанд, вай ба онҳое, ки шимоланд, меҳри махсусе дошт. Ҳамин тариқ, дар ҳоле, ки ӯ ҳамчун дostonнавис ба решаҳои классикӣ ва келтӣ адолати комил нишон дод, ки мо низ хун ва қувваи худро аз онҳо мегирем ва дostonҳои онҳоро бо ҳаваси меҳру муҳаббат дубора нақл мекардем, аммо дар гирду атрофи дostonи Шимолӣ шавқу рағбати пурқуввати ӯ ва ба хусус он дostonи исландӣ, ки дар бораи он бо шеваи шадид ва пуртаъсир навиштааст. Нависандагони номаълуми он "ҷодуро, ки тумани тарс об мешуд" пайдо карда буданд ва ба онҳо Моррис дар фишорҳои ҳаёти худ рӯ овард ва метавонист дар бозгашт бигӯяд: "Бале, шумо дар ниёзам ба ман кӯмак кардед". Набояд, ки мардон ин ҳикояҳоро дарди ҷисмониаш ба бор овард ва дар «Сигурди Волсунг» аз нав нақл кард, ӯ беист тамоми қувваи худро ба Исландия сафар кард ва онро як навъ сарзамини муқаддаси наҷоди мо медонист. Англияи заифи имрузаи мо аз он ҳавои илҳомбахши тоник нафас гирифта метавонад.

Ҳатто аз як нигоҳи кӯтоҳ, маълум мешавад, ки наздикии Моррис бо Сотсиализми Миллӣ хусусияти аҷибтарин дорад. Интиқодҳои эҳтимолии ӯро тасаввур кардан душвор нест. Ӯ шоири бузург буд ва дар шоир ҳамеша як чизи анархистӣ вучуд дорад. Чизи камтарин барои ӯ дар бораи Сотсиализми Миллӣ ин фишори бузургест, ки одатан ба давлат мегузорад. Дар ин кор шояд национал-социалистҳо дуруст бошанд; акаллан мутмаин аст, ки дар давраи кризиси бузург ва гузариш, вақте ки шаклҳои нав ба вучуд оварда ва озмуда мешаванд, фармондхонии мустаҳкамӣ ягона барои зинда мондан зарур аст. Аммо ҳамеша хатаре вучуд дорад, ки як созмони мутамаркази хеле мутамарказ, зеро он як воситаи зарурии саломатии иҷтимоӣ дар замони стресс аст, метавонад дар рӯзҳои, ки озодии бештар талаб карда мешавад, идома ёбад ва ҳадафи худ гардад. Сотсиализми Миллӣ метавонад бо ин хатар мубориза барад, агар ва вақте ки он ба вучуд ояд. Дар ҳамин ҳол, аз ҷониби як пешгузаштаи қавӣ ба мисли Уилям Моррис ёдовар шудан кори бад нест, ки дар баробари чизҳои дигар, сотсиализми миллӣ, вақте ки шаклҳои нави эҷодкардааш дуруст таъсис ва муттаҳид шуданд, бояд даҳолати камтари давлатро дошта бошанд, на бештар.

Афсонаи яҳудӣ аз ҷониби "Септик"

А Дар ҷаласаи солони Ассотиатсияи Бритониё дар Ноттингем, сентябри соли 1936, ҷаноби. Ҳ.Г.Уэллс дар мавриди нақши яҳудиён дар тафаккури динӣ ҳақиқати таърихиро гуфт, ки ба гуфтаи ӯ, хеле муҳолиға карда шудааст. Вақте ки ҷаноби Уэллс суҳанронӣ кард, яҳудиён аз ҳар як маҳал барои посух баромаданд ва бисёр ходимони ҷамъиятии ғайрияҳудиёро маҷбур карданд, ки ақидаҳои ҷаноби Уэллсро рад кунанд. Далели асосии яҳудиён дар посухҳои онҳо, чунон ки аз ибтидо буд, ин буд, ки пайғамбарони ибрий ба инсоният тавҳидро таълим додаанд.

Мушкилоти бузург дар он аст, ки оё ин баҳси ибрий метавонад бо нурҳои ҳуҷҷатҳои хаттии меҳ ва муаллифони классикӣ, ки ҳарду ба давраи пайдоиши ибронӣ ва Салтанати яҳудӣ дар Фаластин рост меояд, муқаррар карда шавад.

Аҷиб аст, ки ҳамаи сарчашмаҳои дар боло зикршуда баръакси ин баҳсҳоро исбот мекунанд.

Ҳуҷҷатҳои мисрии Империяи Миёна (1750-1350 пеш аз милод) дар зерӣ ду Аменхотеп, бешубҳа нишон медиҳанд, ки тақрибан дар соли 1400 пеш аз милод Эхнатон ва дарбори ӯ инқилоби мазҳабӣ дар ҷорӣ кардани монотеизм ҳамчун дини давлатӣ карданд. Далелҳо дар таърихи қадимаи Кембриҷ бодикҷат тасвир шудаанд.

Далели муаррихи латинӣ Юстинус, ки асли яҳудиён аз Димишқ буд, ҳоло бештар аз ҳарфҳои Тел-Амарна тасдиқ шудааст. Ин мукотиба нишон медиҳад, ки Канъон дар тӯли асрҳо танҳо як вилояти сарҳадии Миср буд, ки моликияти он аз ҷониби Ҳиттиён зуд-зуд баҳс карда мешуд. Забони мукотиба бобули буд.

Ин мактубҳои Тел-Амарнаро архивҳои хиттии Богаз-кеуи боз ҳам равшан мекунанд. Ҳарду аз синфи одамоне, ки Ҳабиру ном доранд, як синфи ғуломонро зикр мекунанд. Олимони истихроҷи яҳудӣ дар ҳама кишварҳо рад мекунанд, ки Ҳабиру бо ибрийён ягон иртибот дошта бошанд. Дар мактубҳои Тел-Амарна тафсилоти аҷоиб мавҷуданд. Шаш мактубе, ки ба Фиръавн Миср омадааст, аз як Абди-хиба, волии Урусалим (Иерусалим) аст. Ман боварӣ дорам, ки ин Абди-хиба транскрипсияи мисрии ҳуди Иброҳим аст, дар ҳар сурат зодаи Сурия аст, дар ҳоле ки Аҳди Қадим Иброҳимро аз Ури Калдониён меорад. Абди-хибаро Ҳабиру (тахминан 1400 пеш аз милод) саҳт паҳш мекунад. Вай дар мактуб пас аз мактуб аз Миср ёрии ҳарбӣ талаб мекунад. «Ба подшоҳ, эй оғоям, офтоби ман, Абдиҳиба, эй банди ту, ба пойи подшоҳ, эй оғо, ҳафт ва ҳафт бор афтодам, ин тӯҳматест, ки бар ман мегӯянд, инак, ман шоҳ нестам... Инак, на падарам ва на модарам маро дар ин макон пайдор накардаанд, бозуи шоҳи ман ба хонаи ман ворид шудааст».

Дар номаи дигар барои кумак ба Фиръавн менависад: «Ҳабиру қалъаҳои подшоҳро забт мекунанд... ҳама нобуд шуданд, подшоҳ, эй оғоям, ба кишвараш мадад фирист».

Аҳди Қадим ҳеҷ яке аз ин ё дигар далелҳоро намедонад, ҳеҷ чиз дар бораи ҷанги бузурги ҷаҳоние, ки байни Рамезеси II (1292-1225 пеш аз милод) ва Ҳиттҳои Кадеш меҷангиданд, ки дар он ҳама давлатҳои муташаққили он замон ба ин ё он ду ҷанговар ҳамроҳ шуда буданд.

Дар бораи шоҳ Довуд ва Сулаймон дар ҳеҷ сарчашмае, ба ҷуз ривояти шифоӣ чизе нест

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Аҳди Қадим пас аз чандин аср, эҳтимол дар асорати Бобул, яъне баъд аз соли 585 пеш аз милод навишта шудааст, ки дар ҳеҷ сарчашмае аз онҳо зикр нашудааст, ҳатман имкони мавҷудияти онҳо ва ҳақиқати тахминии дostonро рад намекунад; ҳамаи қадар, ки кишваре, ки ба Сурия ва Фаластин тавачҷӯи бештар дорад, Ашшур, он вақт дар гирифтани офтоб буд, яъне тақрибан 1000 то милод.

Далелҳои зерини меҳҳо саволҳоро дар бораи пайдоиши Яхур-Яхува ба миён мегузоранд. Анъанаи Аҳди Қадим дар бораи пайдоиши яҳудӣ ин ном ба ҳама маълум аст. Аммо катибаҳои арамии, ки аз Зинлирли (дараи миёнаи Фурот) ёфт шудаанд, равшан гувоҳи медиҳанд, ки дар замони нуълуми Тиглат-Пилесари III (740 то милод) ба сарзамини Самъол як салтанати хурди мустақилии Йедӣ мавҷуд буд, ки дар ҳақиқат Яудӣ аст. Ин сулолаи Й'диго аз афташ дар асри 8 пеш аз милод Крл барпо карда буд; ки баъд аз он Парра II., ки ба худон худ Хадад навиштаҷот гузоштааст. Аз ин рӯ, Азриёни подшоҳи Яудӣ, ки бо Азариёи Яхудо (2 Подшоҳон, xv.) шиносӣ дошт, то кашфи ин катибаи арамии ба як сулолаи миёнаҳои Евфротидан тааллуқ дорад. Ин вақт инчунин дар достони Аҳди Қадим як изтиробӣ бузурге ба вуҷуд овард.

Дар тӯли тамоми давраи қудрати низомии Ашшур, аз Ассурнасирипали II (884-860 то милод) то охири Ашшур (612 то милод) як подшоҳи Сомария ва як подшоҳи Яхудо ашшуриён ёдовар мешаванд. Ациб аст, ки Исроил ва Канъон зикр нашудааст. Онҳо князҳои хурд буданд, ки ҳамеша ба Ашшур ва инчунин ба подшоҳии наздиктари Димишқ тааллуқ доштанд. Шабуанасари III (859-824 пеш аз милод) дар давоми 35 соли ҳокимияташ чордах маротиба ба Сурия ва Фаластин ҳамла кард. Вай ҳадди аққал панҷ ҳамларо қайд мекунад, ки дар давоми он мардуми Фаластинро ба Ашшур бурдааст. Тиглат-Пилесари IV (745-728 то милод), Сарғони II (722-705 то милод), Санхериб (705-682 то милод), Азархадон ва ғайра дар навбати худ ба Сурия ва Фаластин, ки ҳар кадоми онҳоро чандин маротиба ишғол намуда, мардумро ба Ашшур ва Бобулистон бурданд. Зардушт мисли Аменхотепи IV Миср аз ибтидои садаи 8 пеш аз милод ба Офтоб ва Аҳурамаздо, ки поктарин шакли тавҳид аст, суруд мекунад.

Худои ягона Аҳурамаздо, ки сарчашмаи неки ва покӣ аст, ҳатто баъд аз шаҳодати худӣ Зардушт зинда монд. Далели он аст, ки Ҳахоманиш (аз соли 548 пеш аз милод) Аҳурамаздоро худои ягонаи худ қабул кардаанд. Акнун метавон исбот кард, ки Зардушт дар нимаи аввали асри VIII пеш аз милод умр ба сар бурдааст. Мардуми Сурия ва Фаластин, ки тавассути депортатсия дар тамоми империяи Ашшур пароканда буданд, аз таълимоти якхудопарастии Зардушт тамоман беҳабар наменданд.

Дар Аҳди Қадим меғӯд, ки Набу-кудур-утсури (Набукеднезер) аз Аҳди Қадим), Подшоҳи Бобил, мардуми яҳудиго ба асирий бурд (тақрибан соли 555 пеш аз милод). Дар матнҳои Бобули дар ин бора сабт нашудааст. Аммо агар фарз кунем, ки ин дуруст аст, чунон ки эҳтимоли зиёд аст, асирони яҳудӣ дар Бобил, махсусан пас аз хароб шудани маъбад дар Ерусалим, табиатан ба андешаи амиқтар майл хоҳанд кард. Дар он ҷо бояд дини зардуштӣ хеле паҳн шуда бошад.

Далели он аст, ки Осиёи Ғарбӣ аз фурупошии комили Ашшур (612-606 пеш аз милод) ва пайдоиши наҷодҳои ориёӣ, ки каму беш парастандагони Зардушт буданд, саҳт ба изтироб афтадааст. Идеи як худо бояд ҳатто дар байни чунин халқҳои консервативӣ, ба монанди бобилиён, роҳ ёфта бошад. Набунайд (553-538 то милод) охири подшоҳи Бобил, ки аз болоравии об огоҳ буд, кӯшиш кард, ки хатарро пешгирӣ кунад.

Бо ин ё он баҳона ӯ тамоми бутҳои шаҳрҳои гуногуни Бобул ва суратҳои худоёни маҳаллиро ба пойтахт ҷамъ овард. Ин амал боиси норозигии беандоза дар байни қоҳинони маҳаллӣ ва шумораи зиёди овезонҳои онҳо гардид. Эҳтимол, яке аз сабабҳои лашкари Бобул ҳангоми оромона воридаи шаҳр шудани Куруш (538 пеш аз милод) ва барҳам додани империяи Бобули муқовимат накард.

Анъанаи Аҳди Қадим мегӯяд, ки Куруш асирони яҳудиҳо озод кардааст. Фикр мекунам, ки форсизабони осоншӯ то замоне, ки хироль гирифта буд, дар бораи мардуми шаър ӯел ғам назадааст. Назари ман ин аст, ки тавҳиди яҳудиёро асирони Бобул ба Фаластин овардаанд. Тадқиқоти интиқодӣ дар бораи Эзро 1. ва бобҳои дигари Вақоеномаҳо ба чунин тафсир ҳассосанд. Дар байни яҳудиён шуури наҷодӣ афзоиш ёфт, агар пеш аз парокандагии бузург дар соли 71 милодӣ бошад, дар натиҷаи асири дар Бобил. Таҷриба исбот кард, ки ҳудоёни аз ҳад зиёд инсониятро наҷот надодаанд. Эҳтимолияти фидия аз ҷониби ибодати як ҳудои тавоно бештар буд.

Олимонро хеле ба ҳайрат овард, ки дар тӯли давраи эллинистӣ воситаи умумии муоширати байни яҳудиён ҷунонӣ буд. Албатта, дар он ҷо Шӯрои Олӣ ва қоҳинон буданд. Чунин ба назар мерасад, ки суҳанронии асосӣ дар байни соқинони семитӣ забони арамейӣ будааст. Муайян кардан мумкин нест, ки қоҳинони яҳудӣ дар байни худ бо забони ибрий ҳарф мезаданд ё не.

Бешубҳа, Цицерон арбоби соҳибқадртарин ва одилтарин давлати ҷумҳурии Рум аст. Дар ҷаҳони фасод ва литсензияи қомил, ӯ бо Като танҳо аст, ки алайҳи ӯ ҳеҷ гуна иттиҳомӣ ришвахорӣ ё рафтори нодуруст эълон нашудааст. Навиштаҳои ӯ доираи тавоноҳои ақлонӣ ва тафаккури ӯро исбот мекунад. Дар байни садҳо қонсулҳо ва преторҳо вай ягона қонсуле мебошад, ки аз Киликия бо нишони фахрӣ баргаштааст. Цицерон мутафаккири баланди сиёсӣ, одилона ва қонқидон аст. Ӯ нисбат ба миллатҳои хориҷӣ хеле объективӣ аст. Вай дар бораи сабуқфикрии ҷунонӣ, дар бораи қуломи лидиягӣ навишта буд, вале ҳеҷ гоҳ ягонтои онҳоро душмани Борне нагуфт. Танҳо яҳудиён аст, ки ӯ борҳо «душманони мо» номида мешавад. Sequitur auri ilia invidia Iudaici.

Чизи навбатӣ ин иттиҳом дар бораи тиллоӣ яҳудӣ аст. . . Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia va ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. — Дар бораи тилло, ки яҳудиён аз Италия ва аз тамоми вилоятҳои мо ба Ерусалим содир мекунад. . . Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. — Аммо муқовимат кардан ба ин ҳурофоти ваҳшиёна як амали шаъну шараф буд, аксар вақт яҳудиёро маҳкум мекарданд, беитоатӣ дар маҷлисиҳо, ки ба муҳофизати манфиатҳои республика .

Non enim credo dinem et Iudaeorum et hostium impedimenta. — Ақидаи динии яҳудиён, ки душманони мо буданд, монеа набуд. . . гайра ва гайра.

Ин суҳанронии Сисерон шояд яке аз порчаҳои зеботарин ва ватандӯстӣ дар латинӣ бошад; Аммо дар давоми панҷоҳ соли охир, бо сабабҳои маълум, барои мактабҳои давлатӣ ва донишгоҳҳои ин кишвар нашри мактабӣ вучуд надошт. Нашри «Таърихҳо» -и Тацитус низ бо ҳамин сабаб вучуд надорад. Тацитус (Annalium.ii.85) зикр мекунад, ки дар замони император Тибериус сенат фармоне содир кард, ки ибодати мисриён ва яҳудиёро манъ мекунад ва 4000 яҳудиёни озодшуда аз Рум ба Сардиния ронда ва боқимондаҳо ғавран Румро тарк мекунад.

Тацитус воқеан дар як порча мегӯяд, ки дар давраи муваффақтарин давраи Салтанати яҳудиён (асри пеш аз милод ва то хароб шудани Ерусалим аз ҷониби Титус дар соли 70 милодӣ) яҳудиён дар маъбади худ сари харро мепарастиданд. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Гораций ва Ювенал дар бораи онҳо бисёр чизҳои дигаре доранд. Константин, ки ба истилоҳ Бузург, даҳшати иҷозаи қанонизатсияи Аҳди Қадимро дар аввалин Шӯрои қалисои Никей дар соли 325 содир кард, зеро тақрибан як ё ду насл яҳудиён дар саросари ҷаҳони масеҳият ҳамчун фарзандони пайғамбарон машҳур шуданд. Аммо базӯр як аср сипарӣ шуд (яъне аз ибтидои асри панҷум) то ба оммаи онҳо фармон дода шуд, ки Константинопол ва Искандарияро тарк кунанд.

Шубҳае нест, ки бо мақсади интиқом аз олами масеҳият, яҳудиён.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

дар ташкили ҳаракати ислом роли калон бозид. Аммо аз ҳама аҷиб он аст, ки сарфи назар аз хидматҳои яҳудиён, халифаҳои аввал бар онҳо мутаассиби даҳшатнокро барбод доданд.

Арабҳо ҳамчун "аҳли китоб" ҳеҷ гоҳ масеҳиёро маҷбур накарданд, ки исломро қабул кунанд, ба истиснои даъвати расмӣ. Аммо то халифаҳои Аббосӣ (850 милодӣ) Ислом яҳудиёро ҳамчун яктопарастӣ эътироф намекард.

Тамоми ҷамоатҳои яҳудиён дар қисматҳои Левант маҷбур шуданд, ки дини исломро қабул кунанд ва мардон ба сафи пеши лашкари ислом кашонда шуданд.

Ҷаҳони мусулмон ва Фаластин аз

ҷониби А. Юсуф Алӣ

ПСиёсати OST-WAR Сиёсати Бритониё дар Фаластин дар равобити Британияи Кабир ва ҷаҳони мусулмонӣ як захм буд. Нофаҳмиҳое, ки он ба вучуд оварда буд, дар солҳои 1920-ум ба қадри кофӣ бад буд - дар солҳои 1930 гармие, ки онҳо ба вучуд оварда буданд, чунон бузург буд, ки хатари таркиш вучуд дорад. Ва дар ин соли файзи 1938 вазъияти ҷаҳон чунон тезу тунд шуд, ки ҳеҷ кас наметавонад Фаластинро ҳамчун омили муҳими сулҳи ояндаи ҷаҳон нодида гирад. Ҳукуматдорони Англия вазъияти номумкини худро ба таври норавшан фаҳмида, дар давоми ду сол ду комиссия фиристоданд, ки ба онҳо дар ҳалли проблема ёрӣ расонанд. Он чизе, ки онҳо дарк накардаанд, қудрати эҳсоси мусулмонӣ ва заминаҳои бебаҳоест, ки ин эҳсос бар он асос ёфтааст.

Дуруст нест, ки ба ин савол танҳо кишварҳои араб таваҷҷӯҳ доранд. Хар ҳафта газетаҳои Хиндустон дар бораи вохӯриҳо дар марказҳои гуногуни мамлакат хабарҳо меоваранд, ки дар онҳо ба арабҳо ҳамдардӣ баён карда, аз Англия хоҳиш мекунанд, ки сиёсати худро дар Фаластин тағйир диҳад.

Ба ин савол на танҳо мусулмонон, балки ҳиндуҳо низ таваҷҷӯҳ доранд. Зиеда аз як рузи Фаластин кайд карда шуд, ки дар он нутқҳои пурзур баён карда шуданд. Ҳичрат (бадарғаи ихтиёрӣ) ва ҳамкорӣ накардан бо Ҳукумат ҳамчун василаи фишор болои мақомот пешниҳод шудааст. Мусулмонони Ява, ки дар зери соҳибхотирӣ Голландия мебошанд, ҳамин гуна мароки калон зоҳир намуда, дар назди ҳукумати худ хичолати зиёде ба амал оварданд. Дар мустамликаҳои мусулмонони Франция хисси Фаластин ба проблемаҳои хеле мураккабе, ки сиёсати мустамликадорӣи Франция дучори он аст, ба таври моддӣ зам мекунад. Ва табиист, ки дар ҳуди кишварҳои араб низ эҳсоси ҳамдардӣ бо бародарони араби худ ва ҳашму ғзаб аз сарқуб ва беадолатӣ дар Фаластин бояд баёни қавӣ пайдо кунад.

Шоҳзода Сайфул Исмоили Яман бо ҳайати тоҷгузорӣ худ дар соли 1937 дар вохӯриҳо дар Лондон эҳсоси амиқӣ худ ва мардуми худро баён кард. У дар маҷлиси қабул, ки дар он аъзои гуногуни корпуси дипломатӣ иштирок доштанд, ба суҳан баромада, гуфт: «Тамоми мусулмонони ҷаҳон ба арабҳои Фаластин ҳамдардӣ доранд ва то даме, ки масъалаи Фаластин бе зарар ба ҳуқуқҳои граҷанин арабҳо ҳал нагардад, ором намегиранд». Ва Яман аз он вақт инҷониб ҳомӯш нест, балки талошҳои мухталиф барои пешниҳоди роҳи ҳалле кардааст.

Ироқ боз ҳам бештар исрор кардааст. Сарвазири кунунии Ироқ изҳороте кард, ки дар баъзе доираҳо ҳамчун "беадабии оташин" интиқод карда шуданд. Агар онҳо безътиной мебуданд, онҳо ҳадди аққал аз як нигаронии ҳақиқӣ илҳом гирифта шуданд, ки андешаи Бритониё набояд ба иштибоҳҳои минбаъда дар Фаластин бурда шавад. Гумон меравад, ки сафари ахири ӯ (тирамоҳи соли 1938) ба Лондон асосан бо ҳадафи пешниҳоди як ҳалли оқилонаи масъалаи Фаластин буд ва дар посух ба эҳсоси хеле қавӣ дар ин саволе буд, ки дар Бағдод дар миёни мардуми ҳудуд вучуд дорад. Трансиордания ҳамчун кишвари ҳамсоя ва аз баъзе ҷиҳатҳо як қисми ҷуғрофияи якхела, албатта, аз наздик манфиатдор аст. Подшоҳи Арабистони Саудӣ Абдулазиз ибни Сауд то кунун сукути дипломатиро нигоҳ доштааст, аммо тобеони ӯ, Иквон, ки оташин аст, шояд аз муҳимтарин гурӯҳҳои арабӣ бошад, ки ҳаводиси Фаластинро на бештар бо таваҷҷӯҳи платонӣ тамошо мекунанд.

Сурия дар арафаи таваллуди озодии нави худ ҳамчун давлати соҳибхитиёри араб қарор дорад ва назари арабҳо ба Фаластин дар ҳеҷ ҷое аз Димишқ дида мушкилтар нест. Фаластин аз лиҳози таърихӣ ва ҷуғрофӣ як ҷузъи Сурия аст ва шӯриши Фаластин дар ҷумҳурии навбунёди Сурия ҳамдардӣ ва пуштибонӣ дорад. Муфтии аъзами Байтулмуқаддас дар яке аз давлатҳои таркибии Сурия гуреза аст — Димишқ яке аз муҳимтарин марказҳои дастгирии қазияи арабҳои Фаластин буд ва мебошад. Дар Блудан (наздикии Димишқ) зиёда аз як конгресси байналхалқии мусулмонон барпо гардид. Охири конгрессҳо дар моҳи октябри соли 1938 дар Кохира барпо гардиданд. Дар он аъзоёни мусулмони парламентҳои конунгузори мамлакатҳои гуногун иштирок доштанд. Он ба дифоъ аз Фаластин, таъсиси ҳукумати миллии дар ин кишвар ва даст кашидан аз идеяи амалӣнашавандаи ҳонаи миллии яҳудиён дар Фаластин ваъда дод. Дар Кохира тахти раёсати М. Шаравӣ, фавран баъди съезди парламент. Мисриҳо ҳам халқ ва ҳам роҳбарони дину парламенти онҳо аз сидки дил дар ин коранд. Ва Миср меҳвари фикрии ҷаҳони арабзабон аст.

Ҳамин тариқ, мо амалан садои яқдилонаи ҷаҳони исломро дар муқобила бо ғаразҳои яҳудӣ дар Фаластин дорем. Насрониҳо дар кишварҳои арабӣ низ дар ин масъала бо бародарони мусалмони худ комилан ҳамфикранд. Бе муболиға гуфтан мумкин аст, ки тамоми Шарқи Наздик ба ин савол оташ зада, тамоми ҷаҳони мусулмон ҳамдардӣ ва ҳамкорӣ дорад.

Ин давлатҳо тадриҷан қудрат ва аҳамияти худро афзоиш медиҳанд. Мақсади онҳо ташкил кардани блоки паймон аст ва баҳри иҷрои ин мақсад як катор шартномаҳо гуфтушунид карда шуданд. Эрон ва Туркия ба баъзе аз ин шартномаҳо ҳамроҳ шудаанд. Оё барои ба амал баровардани декларацияи Бальфур, ки худ ба ваъдаҳои арабҳо додашуда мухолиф буд, аз аҳолии Осиёи Ғарбӣ ва Африкаи Шимолӣ дур кардани ин гуна унсурони муҳим меарзад? Дарвоқеъ, агар талабҳои яҳудиён қонеъ карда шаванд, онҳо як қисми муҳими ҳуди Декларатсияи Бальфурро вайрон мекунанд, зеро номаи ҷаноби Бальфур ба лорд Ротшильд, ки 2 ноябри соли 1917 нашр шудааст, калимаҳои курсивро дар бар мегиранд:—

"Мо ба таъсиси Ҳонаи миллии мардуми яҳудӣ дар Фаластин бо хушнудӣ назар мекунем ва тамоми талошҳои худро барои мусоидат ба ин ҳадаф истифода хоҳем кард, зеро ба таври возеҳ фаҳмида мешавад, ки ҳеҷ коре карда намешавад, ки "ҳуқуқҳои шаҳрвандӣ ва динии ҷамоаҳои мавҷудаи ғайрияҳудӣ дар Фаластинро ҳалалдор созад."

Декларация яқранг буд ва ба эътиқоди неки Англия нисбат ба арабҳо мувофиқ набуд. Он дар амал ғайриимкон дониста шуд ва ба эътибори Бритониё дар ҷаҳони мусулмонӣ зарари зиёд расонд. Ин дар айни замон дар сиёсати ҷаҳонӣ як дард аст ва эҳтимолан дар оянда сабаби пурсамари нооромӣҳо ва нооромӣҳои зиёд гардад. Душманони Англия дар он ҷо барои пропагандаи худ майдони перспективанок пайдо карда истодаанд ва аз эҳтимол дур нест, ки дар давраи кризис ва ҳавф имкониятҳои худро аз даст диҳанд. Бешубҳа, андешаи оқилона ва омӯзонидашуда ба ин гуна сиёсати фосиқӣ шадидан изҳор хоҳад кард.

Мо то ҳол фақат масъалаҳои сиёсатро дида баромадем. Биёед ин масъаларо ҳамчун масъалаи адолат баррасӣ кунем. Ерусалим ва Сарзамини муқаддас на танҳо барои яҳудиён муқаддасанд; барои насронӣён ва мусулмонон боз ҳам муқаддастаранд. Ҳодисаи марказӣ дар бунёди масеҳият дар он сарзамин ба амал омад. Урасҷиди Ақсо дар Қуръон ба таври возеҳ ҳамчун макони муқаддас зикр шудааст (хVII. 1, 5 ва 7). Дар тӯли 1868 сол, аз замони хароб шудани маъбад аз ҷониби Титус дар соли 70-уми милодӣ, яҳудиён аз кишвар ронда шуданд. Дар давоми 2500 сол (аз замони асорати Бобил)

Яҳудиён дар ин кишвар қудрати олий надоранд. Дар тӯли шаш аср тақрибан (аз замони Еҳушаъ, 1254 пеш аз милод, то Набукаднесарро забт кардани Ерусалим, 587 то милод) онҳо кӯшиш мекарданд, ки дар як давлати омехта ҳукмронӣ кунанд.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

аҳоли, вале байни худ таксим карда мешуданд. Қудрати воқеии онҳо базӯр ду насл давом кард, яъне: дар ҳукмронии Довуд ва Сулаймон (1055 то 977 то милод). Дар ҳеч ваҷҳ онҳо аксариятро дар байни аҳоли ташкил накардаанд, ки аз ғалиштиён (ғаластинро аз онҳо номида мешавад) ва қабилаҳои гуногуни араб, аз қабили Эдомитҳо, Амолеқиён, Мӯобиён ва ғайра иборат буданд. Яҳудиён танҳо дар ин сарзамин аз рӯи шакл ва ибтидо буданд ва танҳо ҳамчун ақаллият.

Оё дар ин шароит дар бораи Ғаластин ҳамчун сарзамини яҳудиён сухан гуфтан дуруст аст? Дурусттараш онро як қисми Ҷазира-ут Араб, ҷазираи Араб, ки тақрибан бо баҳри Миёназамин, баҳри Сурх, баҳри Араб, халиҷи Форс ва водии Фурот-Дила фаро гирифтааст, даъво мекунад.

Аз ҷиҳати иқтисодӣ, Арабистон, агар ба худаш ояд, метавонад ҳудро танҳо бо қитъаҳои заминҳои ҳосилхези соҳилӣ, ки биёбонҳои регзорашро фаро мегиранд, таъмин кунад. Аз ҷиҳати ҳуқуқӣ, мандате, ки Бритониё бар Ғаластин дорад, Ғаластинро қаламрави Бритониё намегардонад ё ба Бритониё ваколат намедихад, ки заминро мувофиқи хоҳишаш ихтиёрдорӣ кунад. Вай шахси бовариноки «миллати мустақил» аст ва вазифаи вай «маслиҳат ва ёрии маъмурӣ» аст, на як қисми территорияи ҳудро ба бегонагон додан ва на барои худ нигоҳ доштан. Аҳдномаи Лигаи Миллатҳо (моддаи 22) бо истинод ба Ғаластин ва Сурия мегӯяд: "Ҷамоатҳои алоҳидае, ки қаблан ба Империяи Туркия тааллуқ доштанд, ба марҳилаи рушд расидаанд, ки мавҷудияти онҳо ҳамчун миллатҳои мустақил ба таври муваққат эътироф карда мешавад, ба шарти пешниҳоди маслиҳати маъмурӣ ва кӯмаки ҳатмӣ то замоне, ки онҳо бояд дар танҳои баррасӣ кунанд. дар интиҳоби ҳатмӣ».

Орзуи яқдилонаи аксарияти аҳолии ас-лии Ғаластин, яъне кариб хама ба гайр аз унсури бегонае, ки ба наздикӣ чорӣ карда шуд, аз он иборат аст, ки онҳо давлати соҳибхитиёри соҳибхитиёр эълон карда шаванд. Онҳо дар мубориза баҳри ин мақсад қурбонихои азиме гузашта, хуни ҳудро озодона рехтанд. Аз ин рӯ, ягона роҳи пуршараф, ки барои Бритониё боқӣ мемонад: -

Даст кашидан аз ваколат;

Ба ихтиёри халқ ҳамчун давлати соҳибхитиёр бо конституция дода шавад
худи мардум;

Барои манъ кардани ҳама гуна муҳоҷирати ояндаи яҳудӣ;

Барои ҳифзи оқилонаи ақаллияти яҳудӣ, ки аъзои содиқи давлат боқӣ мемонанд ва ба қонунҳои он итоат мекунанд, бо давлати нав шартнома банданд, бо чунин кафолатҳо барои автономияи маҳаллӣ, ки мувофиқа карда мешавад, дар асоси принципи *factum vale quod fieri non debuit*;

Иқозат додан ба интиҳоби озоди хуруҷ ба онҳое, ки намехоҳанд ба давлат дохил шаванд.

Бархе аз ин гуна созишҳо барои сулҳу амонӣ ва тараккиёт оянда ва ният ба арабҳои таъкибшуда адолат мебахшад. Ин яке аз охири амалҳои дағалонаи беадолатии аз ҷониби Шартномаи Версал содиршуда хоҳад буд, ки бояд дар асоси принципҳои баробарӣ, вичдони пок ва гузашти оқилона ба далелҳои воқеии вазъият ислоҳ карда шавад.

Фашизм ва диалектика А.

Равен Томсон

Т ПЕШРАФТИ бемайлони фашизм дар Европа гуё аз мавҷудияти процесси нави таърихӣ далолат мекард, ки онро рад кардан мумкин нест, балки ба ҷамъбасти ногузири он меравад.

Марксистоне, ки аз Карл ба ҳудашон мерос мондаанд, шарҳи мукаммали пешрафти таърихӣ мепиндоштанд, акнун барои шарҳ додани ин шикасти ғайриҷашмдошт, ки дар ҳуди ҳамон лаҳзае, ки галаба дар дасти пролетариат ба назар мерасид, нақшаи стратегии онҳоро вайрон мекунад, тамоман гум карда истодаанд. Фашизмро «ифодаи муташаккилонаи азми капиталистӣ барои дар сари ҳокимият мондан ба ҳеч чиз часпидан» гуфтан ҳеле хуб аст, чунон ки ҷаноби Чон Страчей; вале ин тарзи муомилаи олихимумматонаи роҳбарони фашистӣ нисбат ба калонтарин капиталистҳо ва ба манфиати миллии комилан тобеъ гардондани озодии молиявии онҳоро шарҳ намерасонад.

Биёед системаи марксистии «Тафсири материалистии таърих»-ро дида бароем, то бубинем, ки он дар қучо хато кардааст. Пеш аз ҳама мо бояд ба Гегель баргардем, зеро чунон ки Ленин шарҳ дода буд, «Маркс бе Гегель нофаҳмост». Акнун Гегел бешубҳа материалист набуд; баръакс, вай идеалист буд. Вай бовар дошт, ки коинот ҳама рӯҳ, ё дурусттараш, ҳама «ғоя» аст. Ин ба яҳудӣ Карл Маркс писанд наомад; аммо Гегель дар фаҳмондадихии ҳодисаҳо системаеро ихтироъ кард, ки «Диалектика» ном дорад, ки барои акли нозуки Маркс ҷозибаи беандоза дошт.

Консепсияи Гегел дар бораи "Коинот саъю кушиши беандозаи зехни инсон, шояд бузургтарин дастоварди равонии инсоният буд. Вай як манзараи аҷоибӣ "идея"-и фарогириро дид, ки ба раванди беохири худшиносии худ машғул буд. Дар ин раванд тамоми падидаҳо, аз ҷумла мавҷудияти ҳуди инсоният пораҳои мураккаб ва мураккаб буданд. Далеле, ки ба воситаи он «идея» бо худ дар паи ҳақиқати нисбӣ, дурусттараш «худшиносӣ» баҳс мекард. Вай ин равандро ҳамчун постулятсияи тақрорӣ баъзе "тезис" ё ҷанбаи ҳақиқат тасаввур кард, чуноне ки олим назарияро барои шарҳ додани далелҳои кимиёвӣ ё физикӣ пешниҳод мекунад.

Пас аз он ки ин тезис дар асл ҳақиқати комилро дар бар намегирифт, он як "антитезис" ё мафҳуми муқобилро тамаъ мекард, ки баъдан бо фарзияи нопурраи "тезис" муборизаи "диалектикӣ" мебуд. Чӣ тавре ки муҳолифони назарияи илмӣ далелҳоро бар зидди он ҷамъоварӣ мекунанд.

Нисбат ба ин диалектика ба вучуд меояд а " синтез, аз он ҷумла ҷиҳатҳои ҳам тезис ва ҳам антитезис дар баҳои наздиктарин ҳақиқат. Чунки ин синтез баъдан тезиси нав, вале ҳануз нотамомиро ба вучуд меовард, он муборизаи минбаъдаи диалектикӣ, синтези минбаъда ва амсоли инҳоро дар ҷустуҷӯи прогрессивии дониши нисбӣ ба вучуд меовард. Боз бо пешравии илмӣ ва табиӣ инсон параллел аст. давлати муташаккил ва мутамаддин ба сифати олитарин асбоби мукаммали диалектикийи идея ин аст, ки Гегел парастии давлатро тарафдори мекард, шояд аз ҳама пуршиддаттарин монотеист буд.

МАРКС ВА ДИАЛЕКТИКА

Маркс иқтисодии зехнии Гегелро, ки системаи он танҳо дар шакли дағалона тасвир шудааст, кам буд.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

дар боло шакл гирифт, аммо вай ба раванди диалектикий ҳамчун шарҳ ва асоснокии Ҷанги синфӣ пайваст. Маркс ба инсон ва давлати муташаккили Гегель баҳои баланд дода, ба инкишофи ҷамъият дар шароити процесси диалектикий махсусан манфиатдор буд. Ҷамъиятро ҳамчун олооти истеҳсолот дида, на мисли Гегел ҳамчун олооти дониш, «коргарон»-ро ягона қишри ҷомеа ба эҳтиром гузошта, нокомил будани ҷомеаро, ки қудрат ва обрӯю эътиборро ба паразитҳо ва ғайриистеҳсолкунандагон додааст, маҳкум кард.

«Тафсири материалистии таърих»-и марксистӣ ба муборизаи диалектикий байни синфҳои ҷамъият бо мақсади ниҳоии такмил додани ҷамъияти бесинф, ки дар он хама «кор мекунад», яъне хама ба процесси истеҳсолот машғул мешаванд, асос ёфтааст. Ҳарчанд ин нақшаи марксистӣ аз мафҳуми олиии универсалии фалсафаи гегелӣ дуртар аст, аммо вай наметавонад даъвои ҳамдардии ҳамаи реалистонро, ки ҳам идеализм ва ҳам материализмро ҳамчун фалсафаи комили ҳастӣ рад мекунад, рад кунад. Мо метавонем таассуботи марксистӣ ба манфиати истеҳсолкунандагони моддӣ шарик нашавем ва то ҳол барои ҷӯяндагони Ҳақиқат, хоҳ тавассути санъат, хоҳ илм ва хоҳ дин ҷойгоҳи пуршарафро нигоҳ дорем, аммо мо бар зидди ҳукмронии ҷомеа аз ҷониби ягон синфи бахш исён мекунем, хусусан агар ин синф на дар шинохти Ҳақиқат саҳм гузорад ва на истеҳсоли сарват.

ИНКИШОФИ тамаддун

Новобаста аз он ки нуқтаи назари мо дар бораи ҳақиқати ниҳоии фалсафаи гегелӣ чӣ гуна бошад, инкор кардан мумкин нест, ки «сегонаи» гегелӣ аз тезис, антитезис ва синтез як ритми бунёдии мавҷудиятро ҳам дар табиат ва ҳам дар ҷомеа ташкил медиҳад. Аз омезиши протон ва электрон барои ташкил кардани атом то зану шавҳар барои ташкили оила ҳамон як пойгоҳи асосии сегона пайдо мешавад. Дар ҷамъият ҳуди ҳамон конун дар процесси давомдори динамикий амал мекунад, ки онро Маркс, бешубҳа, ба таври ҳаққонӣ дар ҷамъияти мукаммали бесинф ба охир мерасонд. Биёед ин равандро тавассути интишори тамаддуни Аврупо пайгирӣ кунем.

Аврупои муосир аз таъсири лашкари ваҳшӣ ба империяи Рум сарчашмаи дурдаст дорад. Кадом мисоли мукамалтари процесси диалектикий овардан мумкин аст? Тезиси тамаддуни румӣ, сунъӣ, материалистӣ ва декадентӣ, бо антитезиси он, ваҳшиёнаи немисӣ, табиӣ, идеалистӣ ва мардонагӣ зери шубҳа қарор гирифт. Дар натиҷа як синтези қариб комил буд, пас аз муборизаи шадиди диалектикий забткунӣ, забткунӣ, ғулومӣ ва харобкорӣ, вақте ки сохти феодалӣ дар харобаҳои Рум ба вучуд омад, ки бо роҳбарии пешвоёни ваҳшӣ, ки бо вучуди ин, унвонҳои анъанавии Рими императориро доштанд, дукс (герцог) меояд (count), emperor over soul (count), emperor over soccer (emperthor), вале ба наздикӣ озод карда шуд. виллаҳои румӣ.

Ин сохти феодалӣ комилан ба қудрати низомии муҳофизати шамшер дар ивази хидмати ҳарбӣ дар назди подшоҳ таъя мекард. Хеле табиист, ки дар процесси диалектикий (аз тарафи Маркс тамоман нодида гирифта шудааст) иқтидори ҳарбӣ қувваи пурраи зидди тезис-маънавии онро ба вучуд овард. Ҳокимияти барон феодалӣ бо қувваи хохи-ният мубориза бурда, асрҳои миёна бо муборизаи бузурги калисо ва давлат садо меод; ба рақобати Папа ва Император, ки дар Каносса бо ғалабаи Папа анҷом ёфт ва синтези аҷиби қудрати ҳарбӣ ва рӯҳонӣ дар салибҳо анҷом ёфт.

Аммо волеияти папа, ки дар Италия мутамарказ шуда буд, барои ашрофони музофотӣ, ки дар ниҳоят қудрати Румро дар ислоҳот шикастанд ва давлатҳои мустақили Аврупо ро таъсис доданд ва ягонагии қаблии ҷаҳони масеҳиятро вайрон карданд, тоқатнопазир гашт. Синтези дигар, вақте ки ашрофон ва рӯҳониён дар хидмат ба монархияи мутлақ муттаҳид шуданд. Каме муҳим аст, ки оё

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

ба ин усулҳои бераҳмонаи Ҳенри VIII ё маҳорати Людовик XIV, ки кардиналро вазири пешбари давлати худ кард, ба даст оварда шуд: ҳам дар халқҳои протестанти ва ҳам католики синтези монархия муборизаи диалектикаи қудрати муваққатӣ ва рӯҳиро хотима дод.

Бо вучуди ин, монархия, балки сипар ва асос барои имтиёзи таваллуд ва рӯҳониён буд, он имтиёзи аристократӣ, ки онро Карл Маркс "феодалӣ" номидааст. Акнун, нисоят, мо ба давраи кутохи таърихӣ мебароем, ки факат марксистонро ба он чалб мекунад, даврае, ки мотивҳои материалистӣ бар мотивҳои идеалистӣ ҳукмрон шуда, ҳукмронии синфӣ хис карда мешавад. Мардуми оддӣ ногузир ба муқобили даъвоҳои аристократӣ норозӣ ва исён бардоштанд ва Шӯриши бузург, Инқилоби Фаронса, «соли девонавор»-и 1848, танҳо ҳодисаҳои муборизаи васеи диалектикӣ буданд, ки бо сарнагун кардани аристократия анҷом ёфтанд. Аммо мантиқи бепарвои синтез танҳо як имтиёзро барои оғози дигаре хотима дод, ҳатто аз пештара бадтар. Бургерҳои мағрур ба ҷои аристократияи заминдор шуданд. Имтиёзи таваллуд ҷои худро ба имтиёзи сарват гузошт. Аристократия ҷои плутократияро дод.

КАПИТАЛИЗМ

Ҳамин тавр, капитализм ва диалектикаи нави ҷанги синфӣ дар байни соҳибони имтиёзноки моликият ва пролетариати бемоҳиғарии коргару деҳқон, ки досу болғаи рамзии худро ба даст меоранд. Монанди заминдори феодалӣ капиталисти саноатӣ барои нигоҳ доштани мавқеи худ ба Муқобилияти соф така мекард ва мисли помещики феодалӣ бо муроҷиати коргарони худ, ки ба муқовимати манфии онҳо ба ӯқимияти мусбати ӯ муқобилият нишон медод, ба рост баромад. Иттифокҳои касаба меҳнаткешонро муттаҳид намуда, ҳуқуқи онҳоро ба корпартоӣ ва нигоҳ доштани меҳнати худ ҳамчун аслиҳаи тавоноии мудофиавӣ инкишоф доданд. Ташкилот ҷузъи муҳими ин амалиёт буд ва дар тамоми давлатҳои ҷаҳони Ғарб ҳаракатҳои васеи иттифоқҳои касаба ба вучуд омаданд.

Капиталистони саноатӣ ҷавобан бо барпо намудани трестҳо ва комбинатҳои азими худ, ки ба зудӣ берун аз сарҳадҳои миллӣ ба федерацияҳои байналхалқие, ки бо лордҳои ниҳонии капиталистии молияи байналхалқӣ алоқаманд буданд, расиданд. Дар ҳамин ҳол, коргарон низ иттифоқҳои касабаи худро ба созмонҳои торафт калонтар табдил дода, дар ҷустуҷӯи мансубияти интернационалии худ буданд ва дар нисоят ба Маскав ва Сталин барои пешсафи инқилоби ҷаҳонӣ муроҷиат мекарданд. Ҳамин тариқ, созмонҳои рақибони молияи байналмилалӣ ва сотсиализми байналмилалӣ ба воя расиданд, ки барои он чизе ки марксистҳо бо қамоли майл муборизаи ниҳонӣ барои ҳазорсолаи иҷтимоӣ хоҳанд буд, ҷамъ оварда шуданд. Дар ҳақиқат, як параллели аҷиб ба созмони байналхалқӣ феодалии Аврупо тахти роҳбарии Император ва Папа, зеро он чизе ки миллионҳо одамон дар он рӯзҳо ҳазорсолаи динӣ тасаввур мекарданд.

Чаро ин ҳазорсола ба таври тоқатфарсо нигоҳ дошта шуд? Иқтидори истехсолот ба тӯфайли ихтирооти илмӣ ва пешрафти техникаи солҳои охир беандоза васеъ гардид, вале дараҷаи зиндагонии оммаи халқ паст ва шароити иҷтимоӣ тоқатфарсо менамуд.

Дар айни замон, самаранокӣ бештари истехсолот танҳо ташкили армияи бузурги бекоронро дар бар мегирад. Инро чӣ гуна шарҳ додан мумкин аст? Чаро революцияи социалӣ оташ ме-гирад?

АФТИЯТИ ҲОКИМИЯТ

Шарҳ ин аст, ки созмон барои қудрат ғасоди худро меорад. Тараққиёти ташкилотҳои азими иттифоқҳои касаба ба роҳбарони ин ташкилотҳо қувваи беандоза мегузоранд.

Пас аз он намоҳанд, ки созмонҳои худро дар авҷи ҷанги синфӣ ба вучуд оваранд, то давлати бесинфиро ба вучуд оваранд, ки дар он ҷунин созмонҳо асоснокӣ асосии худро аз даст медиҳанд. Савдо

Сардорони иттидодиядо, ки ба миллиондо одамон фармонфармой мекунад, чи тавре ки капиталистони монополистӣ ба миллиондо пул фармонфармой мекунад, ба нигод доштани системае, ки ба ондо кувваи бузургии шахсӣ медидад, манфиатдор мебошанд.

Пас, мо синтези нав ва фасодзада дорем. Молиячиён ва мансабдорони иттифоқҳои касаба созиш мекунад ва баъдтар ҳатто барои дифоъ аз системае, ки барои ҳарду хеле ғоиданок аст, ба иттифоқ медароянд. Аввалин хиёнат вақте руҳ дод, ки раҳбари иттифоқҳои касаба Бен Тернер бо маблағгузори байналмилалӣ яҳудӣ Алфред Монд (баъдтар лорд Мелчетт) мулоқот кард ва созишномаи машҳури Монд-Тернерро имзо кард, ки силоҳи зарбазаниро рад мекунад. Хиёнати дуюм ва ҷиддитаре, ки ба наздикӣ вақте рӯй дод, ки саркардагони тред-юнионизм ва молиячиёни капитализми чаҳонӣ барои «мухофизати демократия» ва «мухофизати озодӣ» яқоя шуданд. Интернационализме, ки дар навбати аввал ҳамчун воситаи ташкили васеъ барои ҷанги синфӣ ҷустуҷу карда мешавад, мақсади ҳуди он мегардад, ки барои он коргарон бояд барои қурбони қардани музди меҳнат, шароит ва ҳуди ҳаёт тайёр бошанд. Ҳамин тавр, дархостҳо барои Ҳабашистон ва Чехословакия, Чин ва Испания меоянд, дар ҳоле ки бекорӣ ва бадбахтӣ дар ҳона афзоиш ёфтааст.

Ин ҳама ба ҷуз муборизаи қадимаи ошноӣ барои нигоҳ доштани имтиёз - ин дафъа имтиёзи қудратист. Чунин аст ҳулосаи нафратангези ҷанги синфӣ марксистӣ дар чаҳони Гарб. Имтиёзи таваллуд ҷои имтиёзи сарватро гирифт: акнун ҳарду ба имтиёзи қудрати соҳибони одамон ва пул сар мезананд.

РЕВОЛЮЦИЯИ БЕСИНФИ

Вале процесси диалектикий бо ин тамои намешавад. Касе наметавонад ба таърих, ба ҷуз ба мавҷ «ист» гиря кунад. Тезиси имтиёзи монополистӣ ногузир зидди тезисҳои онро ба амал меорад ва ин антитезис ҳаракати оммавии халқии ҳамаи табақаҳое мебошад, ки дар зерӣ зулми молиявӣ ва иттифоқҳои касаба азоб мекашанд. Нихоят, умеди давлати ҳақиқӣ «бесинф» пайдо мешавад, зеро зиддитези «хукмронии сардор» революцияи «бесинф» мебошад. Ҳама имтиёзҳои синфӣ ҳоло барҳам дода шудаанд. Танҳо яқинанд мардон қудрати ба онҳо додашудаи миллионҳо коргарон ё миллионҳо саҳмияҳоро доранд ва имрӯз ин қудратро барои нигоҳ доштани системае, ки онро фароҳам меорад, истифода мебаранд. Ба муқобили ин одамон мавҷи инқилоби бесинф баланд мешавад.

Тааччубовар нест, ки ин кувваи нави революционӣ бояд шакли миллий гирад. Танҳо ватандӯстӣ ҳамеша эҳсосе буд, ки тамоми табақаҳои ҷомеаро дар амалиёти умумӣ муттаҳид кардааст. Ҳамин тавр, ҳама синфҳо ба ватандӯстӣ рӯ меоранд, то ҳудро аз зулм озод кунанд, ки аз ҷониби ҳуди бегонагон (аксаран яҳудиён) ё мардоне, ки ба ҷаҳонбинии байналмилалӣ издивоҷ кардаанд.

Ҳамин тавр, фашизм дар рушди диалектикий ҷомеа нақши ҳудро мебозад. Ҳаракати революционӣ асри XX мисли пештара дар ҳаракати демократии асри XVIII ё ҳаракати пролетарии асри XIX ҳақиқатан як қисми процесси таърихӣ мебошад. Дар ҳақиқат, синтези навбатӣ аллакай ҳузури ҳудро эҳсос мекунад. Бемаъсулиятона истифодаи бурдани ҳокимият боиси шуриши халқ гардид. Интизор шудан мумкин аст, ки ин шӯриш бо ҳашмигона рад қардани қудрати шахсӣ шакли анархӣ мегирад. Бо вучуди ин, дар посух ба қонуни ногузирӣ синтез, шӯриши мардумӣ қудратро ҳамчун воситаи ягонаи мағлуб қардани зулм дарк мекунад. Принсипи фашизм ин амали маъсулиятноки ҳокимият аз ҷониби пешвои миллий мебошад, ки аз ҷониби халқ вақолати аз номи онҳо амал қардан бовар қарда шудааст. Ҳокимияти бемаъсулияте, ки бо шӯриши миллий дучор мешавад, синтези воқеии ҳокимияти миллиро ба вучуд меорад, ки барои истифодаи қудрати он ба миллат маъсул аст.

ОХИРИ МУБОРИЗА?

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Факат мухокима кардани он мемонад, ки оё революцияи бесинфи фашизм процесси чамъиятиро ба охир расонда, давлати бесинфро такмил медихад. Ин бояд асосан масъалаи оянда боқӣ монад. Шояд умедвор шуд, ки диалектика акнун метавонад аз доираи миллат берун ба камолоти ӯяноӣ гузарад ва ё аз сиёсат то соҳаи фарҳангӣ боло равад. Дар ҳар сурат, интизор шудан мантиқӣ мебуд, ки инқилоби бесинф нисбат ба инқилоби синфӣ барқасдона ба мисли коммунизм, ки дар Русияи Шӯравӣ як давлатеро ба вучуд овардааст, ки барои эҷоди давлати Бесинф шонси беҳтаре дорад, ки то ҳол дар Русияи Шӯравӣ ба рақобати синфӣ саҳт нигарон аст ва зулми бюрократии худро аз ақаллияти коммунистии хеле покшуда зуд ба вучуд меорад.

Чунин факт ҳам аҳамияти калон дорад, ки ҳар як давлати фашистӣ дар бораи барпо намудани соҳти органикии чамъият, ба хизмати миллӣ тобеъ гардондани ҳамаи тафовутҳои сунъии синфӣ ғамхорӣ чиддӣ мекард. Ин бешубҳа гуё нишон медод, ки Революцияи Бесинфӣ ба барпо намудани давлати Бесинф оварда мерасонад ва бо ҳамин ба анҷоми мубориза барои имтиёзҳои синфӣ, ки онро Маркс маҳкум карда буд. Мумкин аст, ки Революцияи миллӣ ба он чизе ноил шавад, ки революцияи байналхалқии марксизм муҷаррар карда натавонист.

Ба ҳар ҳол ягон фашист «ҳазорсола»-и иудаиро талаб намекунад, ки дар он мубориза бас карда, руқуд ба амал меояд. Барои мо басанда аст, ки мо бояд бо бадихоӣ замони худ мубориза барем ва дар раванди таърихӣ ширкат кунем, ки бозеозиро ба замони ғарқшудаи материализми бад оварда мерасонад. Муборизаи синфӣ аломати худпарастии моддӣ мебошад. Аврупои асримиёнагӣ ҳадафҳои дигар ва идеалҳои олиро медонист. Биёед ба муборизаи синфӣ хотима диҳем, ки одами Гарб чашми худро ба чизҳои начинбтар гардонад. Мо ба он муборизаҳои оянда, он низоъҳои бузургтаре, ки ҳанӯз дар пеш меоянд, табрик мекунем.

Аз ҷониби Фрэнсис Макевой аз мерос маҳрумшудаи хок

Т ДАР ИН ИН чо он кадарӣ мо бисъеранд, ки мисли шумо, дехконони Британия дар замини кушод таваллуд ёфта, ба воя расидаем ва пеш аз он ки дар зерӣ зулми вахшиёнаи капитализми муосир ба ҷустуҷӯи рузгорӣ худ дар шаҳрҳои хушкӯ ҳолӣ, шодӣи ҳар субҳ дар ҳавои соф бедор шудан аз суруди паррандагон, ё садои дарахти хуршед, ба тобиши дарахтон, тоб доданро медонистанд. шабнам, ё борони нарм дар болои алаф. Мо табиатро дар ҳама кайфияташ ва дар ҳама фаслҳои ӯ дӯст медоштем, зеро мо як ҷузъи вай будем. Мо бо соддатарин ва аз ин рӯ мазмуни амиқтарин зиндагӣ мекардем. Беҳтарин тӯҳфаҳои Худо ба инсоният, саломатӣ ва оромии рӯҳӣ аз онӣ мо буданд, зеро мо ҳеҷ қонуни инсонӣ ё илоҳиро вайрон накардаем. Мо аз зиндагӣ ҳеле кам талаб мекардем - танҳо барои бозгашти хоксорона кор кардан ва ба ин васила барои зиндагӣ дар сарзамини падаронамон ба қадри кофӣ ба даст овардан.

Аммо ба сари заминҳои кишт рузҳои сиёҳ фаро расид. Моро системае, ки мардуми Бритониёро ба офисҳо ва корхонаҳо ҷамъ мекунад ва кишоварзиро ба ихтиёри хориҷӣи вогузор мекунад, нобуд карда шуд. Маҳсулоти истеҳсоли Бритониё барои озуқаворӣи воридотӣ.

Новобаста аз он ки чунин низом ба мардум чӣ қадар зарари ҷисмонӣ, ақлонӣ, маънавӣ ва ё онҳоро дар давраи ҷанг ба ҳафти гуруснагӣ дучор мегардонад, ин «пешниҳодн пулакӣ» аст — барои баъзеҳо.

Ҳамин тавр мо ба шаҳрҳои бузург, ба гуломии иктисодӣ омадем. Мо котибон, коргарони фабрикаҳо, ёрдамчиёни мағозаҳо шудем, танро аз рӯи худ гум кардем ва ҳаёти бечӯни ғуломи музднокро пеш гирифтем. Ба мо гуфтанд, ки мо бояд шукрона кунем ва агар лозим бошад, барои неъматҳои, ки демократия ба мо додааст, мубориза барем. Демократияе, ки тамаъкорӣ, молпарастӣ, ночизӣ ва истисмори тиҷоратӣ ҳар як ниёз ва инстинктҳои инсониро дар худ таҷассум мекунад. Беҳудкунии инсоният, ки то ҳол дар таърих номаълум буд, берун аз Россияи Советӣ. Зинда бод «одамони хурдак», ки мисли мошини сермасриф стандарт карда шудааст, селай «баббитҳо» аз кватираҳои хизматрасонӣ ва маҳаллаҳои наздишаҳрӣ, ки дар «ин Англияи мо» пропаганда, истисмор ва вахшиёна карда мешаванд!

Дуруст аст, ки ҳама хануз заминро тарк накардаанд, вале боқимондаи саҳти озмудашуда то ба кай муборизаро ба муқобили тартиботи иктисодӣ, ки аслан душманона, ҷанги гражданин заводу фабрикаро ба сар ме-барад, давом дода метавонад? Йеменҳо, дехконони Англия, сарзамини мо гуломи капитализми Экспортӣ мебошад, ки тамоми дик-кати худро ба шаҳрҳо, ба индустри-кунонӣ ва шаҳрсозӣ мегузорад.

Он ба шумо ҷуз паллиативҳои муваққатӣ барои боз ҳам гиря кардани шумораи ками шумо ва ба даст овардани ҳиссаи овозҳои фиребхӯрдаатон чӣ пешниҳод карда метавонад? Ба шумо гуфтаанд, ки барои шумо коре карда мешавад; кафолати эҳтимолан арзиши он ба мисли шиори "хонаҳои барои қаҳрамонон мувофиқ" хотираи нафратовар. Вақте ки шумо бефоида будани онро исбот кардед, пас, ба номи мардонагӣ ва урфу одатҳои бритониёӣи худ, бигзор ин бори охир бошад. Иттиҳоди Бритониё сиёсате дорад, ки шумо ва Бритониёро наҷот медиҳад ва ба ҳамаи онҳое, ки меҳонад, легион хоҳанд буд, ба сарзамини падарони худ баргарданд. Шумо бешубҳа бисёр шундаед ва хондаед, ки моро бадном мекунад, аммо оё ҳеҷ фикр накардаед, ки ин як сабабе дошта бошад, ки мо ба манфиатҳои на шумо, на азони мо ва на оммаи мардум муқобилат кунем? Оё ҳамаи ин маъракаи таҳқир ин қадар беғарозона аст, оё шумо фикр мекунед? Оё ба шумо дигар чизе гуфта мешавад, ки шумо метавонед фикру ақидаҳои сиёсии худро ихтиёран бо ҳуши "Бандаҳои кӯҳна" маҳдуд кунед ё не? Сиёсати моро худатон баҳо диҳед, зеро он ба шумо таъсир мерасонад, бидуни ҳеҷ гуна ташвиқоти дурӯғин аз матбуоти пенни.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Шумо хоҳед дид, ки мо миллатчиёни оташин ҳастем, ки комилан ба беҳбудии сарзамини Бритонийё содиқем. Саноат ҳам тараккӣ мекунад, зеро ба вай пуле, ки ҳозир хориҷиро бо пул таъмин менамояд, ёрӣ мерасонад, вале на аз ҳисоби хоҷагии кишлок. Ба ҷои иқтисоди ҷиддисоциалистии имрӯза мувозинати одилона ва солим вучуд хоҳад дошт.

Мо, муҳоҷирони деҳот, мисли ҳар кадоми шумо хокро дӯст медорем. Гуфтан дуруг аст, ки мо ба зулму истибдод нигаронида шавад. Мо наметавонистем, ҳатто агар меҳостем, бар мардуми Британия зулм карда натавонистем.

Марги деҳот аз марги миллат шаҳодат медиҳад, зеро аз ҳок тамоми ҳаёт, ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ сарчашма мегирад. Шумо, ки ин ҳақиқатҳоро беихтиёр дарк мекунед, бояд бидонед, ки мо гумроҳ нестем, ки онҳоро дар парчамҳои мо нишон медиҳем.

Иқтисоди корпоративӣ аз ҷониби А. Равен Томсон

А Бар асари пошхӯрии низоми иқтисодии имрӯза барои ҷаҳони муосир проблемаи БУЗУРГ ба миён омад. Мо дигар ба чунин системае тоқат карда наметавонем, ки аксарияти моро дар байни фаровонии аз ҳама бузурги инсоният ба кашшоқӣ маҳкум карда, миллионҳо одамонро аз ҳукуки таъмин кардани рузгори худ маҳрум мекунад ва ҳавфи ҷангро дар муборизаи байналхалқӣ барои бастанӣ бозорҳои ҷаҳонӣ торафт наздиктар мекунад. Сабаби ин вайроншавии универсалӣ чист? Дар қучо мо ҳато кардем?

Пеш аз он ки мо сабаби ин мушкилотро пурра дарк кунем, мо бояд табиати сегонаи ҷомеаи муташаккилно чунин баррасӣ кунем: —

- Ҳукумати марказӣ салоҳияти банақшагирӣ ва роҳнамоии ҳаёти миллиро дорад.
- Як қатор гурӯҳҳои иҷтимоӣ бо мақсадҳо ва манфиатҳои гуногун.
- Як оммаи шахсоне, ки дорои вақолатҳои ташаббус ва соҳибкорӣ мебошанд.

Назариҳои иқтисодии классикӣ асри 19 қариб пурра ба ҷанбаи сеюм ва камтар муташаккили ҷомеа дахл карда, аз даҳолати давлат ё гурӯҳ ба қорҳои иқтисодӣ ҳашмгин буд. Дар даврони пештараи камобии муқоисавӣ барои ин ақида шояд ягон асосе вучуд дошта бошад, зеро ташаббус ва ташаббуси шахеӣ он вақто дар инкишофи қувваҳои нисбӣ истехсолот ва пешрафти ихтирооти техникаи аҳамияти ҳаётан қалон дошт. Аён аст, ки шахс қудрати ташаббус ва соҳибкорӣ худро то ҳадди имкон инкишоф медиҳад, агар андозаи имконпазири озодии иқтисодӣ дода шавад ва маҳз ҳамон чизест, ки иқтисоддонҳои Мактаби Манчестер, вақте ки онҳо «laissez faire» ва тибқорати озодро ҷонибдорӣ мекарданд.

Новобаста аз он ки озодии иқтисодӣ дар ҳалли мушкилоти камобӣ чӣ гуна бартарият дорад, аммо он дар замони фарорасии фаровонӣ ба неқӯҳволии иҷтимоӣ як хатари мусбат таъдил ёфт. Назариҳои иқтисодии классикӣ маҳкум кардан лозим нест, вале мо бояд дарк кунем, ки ягон «қонуни» мутлақ иқтисодӣ нест, ки аз ташкили ҷамъият новобаста бошад, вучуд дошта наметавонад. Шубҳае нест, ки системаи индивидуалистӣ дар замони камобӣ ҳеле зарур буд ва мо бояд ба мактаби Манчестер барои ҳалли проблемаи истехсолот ташаккур гуем, вале ҳоло вақти он расидааст, ки системаи нави иқтисодӣ, ки ба талаботи замони нав мувофиқ бошад. Қорҳои индивидуалӣ, ки бо озодии қомили истисмор ташвиқ карда шудааст, ба камобӣ хотима гузошт, вале барои ба тамоми халқ тақсим кардани фаровонии ба вучуд овардааш тамоман қодир нест. Истехсолот аз руи табиати худ як процесси индивидуалӣ ё ақсаран ғуруҳӣ мебошад: тақсимот, аз тарафи дигар, ба эҳтиёҷоти тамоми ҷамъият асос меёбад ва бешубҳа, бе тадбири қалони баплангирии бошууронаи ҷамъиятӣ муваффақият пайдо карда наметавонад.

СОЦИАЛИЗМ ВА ҶАНГИ СИНФӢ

Азбаски индивидуализм ҳоло давраи ғоидабахши худро паси сар карда, барои пешрафти иқтисодӣ ҳавфи ҳақиқӣ ғардидааст, вақти он расидааст, ки диққати манфиатҳои иқтисодӣ ба ғуруҳи иҷтимоӣ, агар ба тамоми миллат нахоҳад, рағона кунем. То ин дам онҳое, ки ба сохти ҳозира саҳт ҳучум карда, чунин истилохоти коллективиро ба мисли «социалистӣ» ё «коммунистӣ» қабул кардаанд, дар ҳақиқат ҳеч ғох надида буданд.

***** Таъдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

аз мулоҳизаҳои гурӯҳӣ боло рафт. Сарфи назар аз даъвои пуршарафи онҳо дар бораи «миллӣ кунондани» воситаҳои истехсолот, асо-си даъвати социалистӣ ва коммунистон дар муболиға кардани тафовути синфӣ ва исроркорона ба «чанги синфӣ» иборат аст. Равшан аст, ки чунин таълимоти бошууронаи синфӣ ба доираи гурӯҳи иҷтимоӣ тааллуқ дорад ва ба ҳеҷ гуна баҳодиҳии тамоми ҷомеа ҳамчун як ҷузъи зиндаи органикӣ баромада наметавонад. Дар ҳақиқат таъкиди ба интернационализм гузоштаи социалиста ва инкор кардани ватандустиӣ вай барои дарк карда натавонистани оқибатҳои ташкилоти ҷамъияти, ки бояд аз мулоҳизаҳои синфӣ барои ба амал баровардани мақсади миллӣ хеле болотар бошад, тасдиқ мекунад. Ба «reductio ad absurdum» ба охир мерасад, вақте ки режими шӯравӣ дар Русия даъво мекунад, ки ин "диктатураи пролетариат" аст, зеро ин маъноӣ бартариӣ доимӣ ва бошууронаи як гурӯҳро бар ҳаёти миллӣ дорад.

Воқеан ҷанги синфӣ дар замони фаровонӣ як бемаънӣ мешавад, барои ҷӣ дар муборизаи байни синфҳо, вақте ки барои ҳама фаровонӣ вучуд дорад, ҷӣ мақсад буда метавонад? Ҷанги синфӣ ҷуз як осори даҳшатноки замони камобӣ чизе нест, ки танҳо аз сабаби бесамар будани системаи иқтисодии ҳозираи мо қодир аст то замони ҳозира идома ёбад. Масъалаи тақсимодро ҳал кунед ва ҷанги синфӣ ба охир мерасад. Ба ҳар ҳол ҷудо кардани ҷамъият ба синфҳои ҷангунанда асосан ихтироӣ сунъии Карл Маркс аст, зеро фарқ кардани синфҳои соҳибхотасос ва истисморшаванда торафт душвортар мешавад, зеро ҳаёти муосир торафт мураккабтар мешавад.

Карл Маркс дар бораи ширкатҳои бузурги саҳҳомӣ тасаввуроте надошт, ки моликиятро ба шумораи зиёди одамоне паҳн мекунанд, ки одатан дар саноат зиндагии худро таъмин мекунанд; инчунин шумораи зиёди ташкилотчиён ва инженерон, мутахассисон ва техникхоро, ки бо тараккиёти саноати ҳозиразамон дар байни коргарон ва коргарон мепайванданд, пешбинӣ намекард.

Ҳатто агар мо тақсимои ҷомеаро ба корфармоён ва коргарон қабул кунем, ҳатман ин маъноӣ онро надорад, ки манфиатҳои онҳо муҳолифанд. Дуруст аст, ки ҳам корфармоён ва ҳам коргарон худро лашкари муҳолифи манфиатҳои ба ҳам зид медонанд, аммо ин аз натавонӣ дарк карда натавонистани манфиати созмони коллективӣ барои ҳарду ҷониб ба миён меояд. Дар мавриди ӯ як корхонаи тильоратӣ маълум аст, ки манфиатҳои корфармо ва коргарон муҳолифанд ва агар коргарон маоши аз ӯ зиёд талаб кунанд, ғойае ба корфармо наметавонад, дар ҳоле ки агар корфармо метавонад маошро маълум кунад, вай ғойаи бештаре ба даст меорад. Бо вучуди ин, аз ин бармеояд, ки корфармоён ва коргарон дар маҷмӯъ метавонанд ба синфи худ аз ҳисоби дигарон ғойаи расонанд. Дар ҳақиқат дар замони фаровонӣ, мисли ҳозир, манфиати коргарон ва корфармоён ба ҳам наздик мешавад. Аён аст, ки талаботи саноати муосир барои бозорҳои калон ва васеъшаванда аст. Кӯшиши пайдо кардани инҳо дар савдои бардурӯи байналмилалӣ солҳои охир ноком шуд ва дар натиҷа ҳоло саноатчиён бештар ба бозори дохилӣ рӯ меоранд.

Равшан аст, ки қобилияти харидории бозори дохилӣ бошад, хеле бештар аз руи ставкаҳои музди кор муайян карда мешавад, то ки дар ҳақиқат ба манфиати корфармо гардад, ки коргарон бояд музди зиёдтар гиранд, то ки онҳо маҳсулоти саноати ҳозиразамонро харида тавонанд.

Бешубҳа, коргарони социалистӣ эътиқоди худро ба ҷанги синфӣ то ба дараҷаи рад кардани зиёд кардани музди меҳнат намерасонанд, зеро онҳо ба корфармоён нафъ мебинанд!

КОНЦЕПЦИЯИ КОРПОРАТИВ

Мо дар он вақт мебинем, ки системаи ҳозираи иқтисодӣ аз он сабаб барбод рафт, ки вай ба манфиатҳои шахе аз ҳад зиёд диққат медод, вале таълимоти социалистӣ ва коммунистӣ баробар гунаҳгор аст, зеро вай гуруҳи социалиро аз ҳисоби тамоми ҷамъият баланд мебардорад. Фашизм ба алтернативаи сеюм рӯй медиҳад ва исрор мекунад, ки ҷомеа ҳамчун як давлати ягонаи корпоративии муташаккил муносибат кунад, ки аз ҷониби ҳукумати марказӣ назорат ва ба нақша гирифта шудааст, ки бо кофии ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Watermarks ваколатдор аст*****

ҳокимият бар инфиродӣ ва гурӯҳӣ барои ҳифзи неқӯҳволии умумӣ ва пешбурди ҳадафҳои миллӣ. Ин мафҳуми корпоративии миллат ҳамчун организми дараҷаи олий аст, вале аслан ба бадани инсон монанд буда, узвҳо ва вазифаҳои он ба ҳадафҳои дастаҷамъӣ хизмат мекунад.

Ин асоси асосии ташкили режими фашистӣ дар Италия мебошад, ки муносибатҳои корфармоён ва коргарони италяниро аз руи қоидаҳои хартияи машхури меҳнат дар асоси манфиатҳои умумӣ ба тартиб мебарорад.

Чунин система, ки ба концепсияи тамоман нави мақсади иқтисодӣ асос ёфтааст, илми ба андозаи баробар нави ба талаботи иҷтимоӣ мувофиқ кардани иқтисодиётро талаб мекунад. Боварӣ дорам, ки ин илми нави иқтисодӣ дар ин мамлакат, ки дер боз маркази тичоратии ҷаҳон буд, қор карда баромада мешавад. Ба эътибор нагирифтани беҳуда мебуд, ки ҳам Италия ва ҳам Германия, ки аввалин мамлакатҳои, ки конституцияи сиёсии фашистиро қабул кардаанд, дар инкишоф додани ҷиҳати иқтисодии режими худ аз ҳама душворӣ мекашанд, гарчанде ки ҳардуи онҳо нисбат ба мамлакатҳои демократӣ ба шиддати депрессияи ҷаҳонӣ хеле беҳтар ҷавоб дода буданд. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки гарчанде демократия ва принципҳои либералӣ дар Фаронса ва қитъаи аввалин шуда буданд, аммо дар Бритониё оқибатҳои иқтисодии либерализмро мактаби шахспарастони Манчестер қор карда баромад. Азбаски маҳз Англия ин назарияи хавфнок ва қариб фалокатовари иқтисодиро ба ҷаҳон дод, бешубҳа вазифаи Англия мебошад, ки принципҳои нави фашизмро дар соҳаи иқтисодиёт татбиқ намояд ва сохти тичоратии ояндаро ба вучуд оварад, ки он боқимондаҳои бадномшудаи савдои озоди либералиро иваз кунад.

Принсипҳои корпоративӣ

Гузоштани асоси чунин илм ягон қисми муҳокимаи ҳозира буда наметавонад, аммо принципҳои муайяни иқтисоди корпоративӣ дарҳол ҳудро бар ҳилофи индивидуализми ҳозира пешниҳод мекунад. Ба ҷои «одаи иқтисодӣ», ки худпарастии шахсии вай асоси асосии мактаби қуҳна буд, мо «ҷамъияти иқтисодӣ»-ро пайдо мекунем, ки фард барои он ба хизмати ватандӯстӣ машғул мешавад. Ба ҷои синфҳои мардон, ки барои ҳифзи «манфиатҳои» умумии худ муттаҳид мешаванд, мо гурӯҳҳои касбӣ дорем, ки дар хизмати функционалӣ ба ҷомеа дар маҷмӯъ муттаҳид мешаванд. Ба ҷои рақобати шахсоне, ки барои зиндагӣ мубориза мебаранд, ҳар яке бар зидди ҳама ва шайтон дар паси худ қарор мегиранд, мо ҳамкориҳои шахсони алоҳида ба манфиати умумии онҳо ҳоҳем дошт.

Ин принципҳо ҷӣ гуна бояд амалӣ шаванд? Пеш аз ҳама, бешубҳа, бо роҳи амалӣ гардондани ҳокимият. Интизом ва назоратро ба бесарусомонии қорҳои ҳозираи ҳоҷагӣ ҷорӣ қардан лозим аст. Дахлатҳои сохти ҳозира, ки оташи ҷанги синфиро ғизо медиҳанд ва ба агитатори сотсиалистӣ барои ҳамлаи ӯ ба «капитализм» асос медиҳанд, асосан аз истифодаи ғайриқонунии қудрати иқтисодӣ аз ҷониби шахси пуриқтидоре ба вучуд меояд, ки барои таъсир ба қорҳои тичоратӣ ба қадри қофӣ молу мулк ё сармоя ҷамъ қардааст ва бо ин роҳ манфиатҳои ҳудро бо усулҳои ноодилона пеш мебарад. Дар фашизм ба ҳеҷ кас иҷозат дода намешавад, ки моликияти ҳудро ба ин маъно ҳамчун воситаи ба даст овардани қудрат ба манфиати худ истифода барад. "Ҳокимият" монополияи Ҳукумат аст.

Дар ин ҷо мо ба социалисте, ки барҳам додани капитали хусусӣ ва миллӣ қунондани воситаҳои истехсолотро талаб мекунад, ҷавоби пурра дорем. Дуруст аст, ки капиталисти хусусӣ дар гузашта барои пеш бурдани манфиати худ на-зораташро аз болои капитал суиистеъмом мекард, вале ин барҳам додани моликияти хусусиро асоснок намекунад, балки назорати истифодаи онро барои пешгирӣ қардани амалиёти зиддиҷамъиятӣ асоснок мекунад. Гап дар сари он аст, ки социалист аз буржуазии норозӣ, ки ба сарват ва қувваи худ ба капиталист ҳасад мебарад, дигар нест. Вай бо ҳамин принципи буржуазиро қабул мекунад, ки соҳиби он ҷӣ қор қарда метавонад

вай бо хуш маъкул аст ва аз ин ру барои истисмори капиталист ба чуз мусодираи яклухт, ки капиталисти хубро бо бадхохӣ мағлуб мекунад, алтернатива ёфта наметавонад. Фашизм эътироф мекунад, ки капитал ва пул ба шахсони алоҳида ҳокимиятеро додааст, ки онҳо дар гузашта суиистеъмол карда буданд ва аз интиҳобкунандагон барои мубориза бурдан бо манфиатҳои пурзуртарин ба замин ваколат ва воситаҳои амалиёти кофиро талаб мекунанд. Чунон ки Освальд Мосли комилан равшан гуфта буд: «Дар замони капитализм Капитал миллатро ба мақсадҳои худ истифода мебарад: дар замони фашизм миллат капиталро ба мақсадҳои худ истифода мебарад».

Равшан аст, ки ҳукумат, ҳарчанд тавоно ва муассир бошад ҳам, барои ба нақша гирифтани муфассали корҳои иқтисодии тамоми миллат кӯшиш кардан ғайриимкон аст. Ин рад кардани тамоми созмонҳои гурӯҳӣ, ки ҷузъи муҳими сиёсати бадани солим аст ва майл дорад, ки хатари имрӯзаи бюрократизмро, ки ин кишварро босуръат иҷтимоӣ мекунад, абадӣ ва шадидтар кунад. Сотсиалистҳо ва консерваторҳо ҳам барои зиёд кардани қудрат ва нуфузи Уайтхолл рақобат мекунанд, ки он босуръат ба "деспотизми нав" табдил меёбад, ки лорд Сардори адлия Хьюарт пешгӯӣ карда буд. Дар фашизм қисми зиёди ин назорати бюрократӣ бори дигар аз руи хатти нави ташкили функционалӣ ба Корпоратсияҳо, ки соҳаҳои асосӣ ва ғуруҳҳои саноати мамлакатро назорат мекунанд, дода мешавад. Корпоратсияҳои кишоварзӣ, моҳидорӣ, нақлиёт, истихроҷи маъдан ва тиб ҷои вазоратҳоро дар Уайтхолл мегиранд ва аз он мардоне иборат хоҳанд буд, ки дар соҳаи саноат ва касби худ кор кардаанд ва нисбат ба ҳар як мансабдори доимии ҳукумат барои назорат кардани он хеле беҳтар мучаххаз хоҳанд буд. Ин муассисаҳои нави худидоракунии саноатӣ ҷои худидоракунии маҳаллиро мегиранд, ки дар шароити босуръати алокаи ҳозиразамон ва васеътар ба план гирифтани хоҷагии коммуналӣ зуд кӯҳна шуда истодааст. Бо ин восита созмони гурӯҳӣ аз заминаи саҳттари сохтори гузашта ба заминаи функционалии фасеътари оянда табдил меёбад.

Андозаи хеле калони худидоракунӣ ба корпоратсияҳо дода мешавад, то ҳама масъалаҳои дохилии соҳаҳоеро, ки онҳо назорат мекунанд, ҳал кунанд ва корфармоён, коргарон ва истеъмолкунандагон дар шӯрои Корпоратсия намояндагӣ хоҳанд кард. Корфармоён тавассути федератсияи корфармоён ва коргарон тавассути иттифоқи касабаи худ намояндагӣ хоҳанд кард, дар ҳоле ки Ҳукумат намояндагони истеъмолкунандагонро барои назорат кардани манфиатҳои ҷамъият ва дигар корпоратсияҳо, ки ба маҳсулот махсусан манфиатдоранд, таъин мекунад. Корпоратсия вазифадор мешавад, ки меъёрҳои музди меҳнат ва шароити меҳнатро барои соҳа дар байни корфармоён ва коргарон, инчунин нархҳо ва шартҳои рақобатро дар байни корфармоён ва истеъмолкунандагон муқаррар намояд. Ҳама созишномаҳои басташуда барои тамоми соҳа қонунан ҳатмӣ хоҳанд буд ва ҳар корфармо ё коргаре, ки қонуни корпоратсияро вайрон мекунад, дар қиноят гунаҳгор хоҳад буд, ки барои он ӯ метавонад ба суд пешниҳод карда шавад. Воқеан аз федератсияи корфармоён ва иттифоқҳои касаба интизор меравад, ки дар байни аъзоёни худ интизомро нигоҳ доранд, ки 100% соҳаи мазкурро ташкил медиҳанд. Бо чунин воситаҳои муносиби ҳақамӣ, корпартой ва локаут ҳам, албатта, манъ хоҳад шуд, аммо корфармоён, коргарон ё истеъмолкунандагон метавонанд ба Вазири корпоратсияҳо, ки дар шӯро бо намояндагони ҳама корпоратсияҳои саноатӣ нишастаанд, барои қабули қарори одилона мувофиқи амалияи умумии саноатӣ ва манфиатҳои милли муроҷиат кунанд. Маълум мешавад, ки бо ин додани салоҳият ва худидоракунӣ ба корпоратсияҳо мақомоти марказии қонунгузор аз миқдори зиёди қонунгузори муфассал, ки дар айни замон ба кори парлумон ҳалал мерасонанд, озод карда мешавад.

ИСТИФОДАИ ТАШКИЛОТИ КОРПОРАТИВӢ

То ба ҳол иқтисодӣ наметавонад як концепсияи нави ҷолиб ба назар расад, аммо аз ***** табдилдиҳандаи амалии шубҳанок DEMO Watermarks *****

арзиш барои чуброни мураккабии назарраси онҳо. Бо вучуди ин, чунин система на танҳо ҳамчун як машқи зеҳнӣ таҳия карда шудааст, балки дар он ҷое, ки системаи ҳозира махсусан заиф аст, бартариҳои зиёд дорад. Масалан, биед мушкили аз ҳама бадтаринро гирем, яъне камбизоатӣ дар миёни фаровонӣ, ки аз он чизе, ки консерваторон "истеҳсоли зиёдатӣ" меномиданд, бармеояд, аммо онро метавон ҳамчун "камистеъмол" тавсиф кард. Равшан аст, ки ин нуксони сохти ҳозираро танҳо бо роҳи хеле баланд бардоштани дараҷаи зиндагонӣ ислоҳ кардан мумкин аст, вақте ки халқ маҳсулоти азими илм ва техникаи ҳозираза-монро истеъмол карда метавонад. Мутаассифона, системаи индивидуалистӣ қудрати харидориро ё дар шакли маош ё ғоида дар давраи фаровонӣ маҷбур мекунад, зеро рақобати шадид барои фурӯши мол дар бозори бе ин ҳам зиёд, ки истеҳсолкунандагонро маҷбур мекунад, ки нархҳоро бо як қўшиши қўтоҳ барои забт кардани бозор паст кунанд. Бо вучуди ин, дар фашизм, нархҳо ва шартҳои рақобат назорат карда мешаванд ва ба ҳеҷ як истеҳсолкунанда иҷозат дода намешавад, ки коргарони худро бар зидди муқаррароти Корпоратсияи худ бо мақсади дуздидани роҳпаймой ба рақибони худ арақ диҳад. Бо ин восита на танҳо паст шудани қобилияти харидорӣ санҷида мешавад, балки тамоми системаи музди корро бо амалиёти яқоя дар тамоми соҳаи саноат ба таври доимӣ баланд бардоштан мумкин аст. Аён аст, ки ин гуна амал қомилан дуруст аст ва онро чанд нафар аз аҳли ҷомеаи солҳои охир қонибдорӣ кардаанд, аммо мутаассифона, дар шароити низоми индивидуалистии имрӯза ин амал амалӣ карда намешавад, зеро агар ягон корфармо ба қадри кофӣ беақлӣ кунад, ки маоши коргарони худро дар роҳи барқарорсозии миллий баланд кунад, вай ба зудӣ рақибони зиёди беватандустона пайдо хоҳад кард, ки рақибони онҳоро бурида, ўро аз бозор ронданд. Чунин сиёсатро танҳо дар зери интизом ва назорати режими муташаккили фашистӣ бомуваффақият гузарондан мумкин аст.

Ба ҳамин тарик, офати бузурги бекориро низ таъбад кардан мумкин аст, зеро маълум аст, ки ин соф натиҷаи пурра набудани муташаккилӣ дар хоҷагии халқи ҳозираи мо мебошад. Дар ин мамлакат бояд дар як вақт миқдори муайяни қор, ки бо соатҳои одам ҳисоб карда мешавад, бояд иҷро карда шавад ва шумораи муайяни коргароне, ки ба иҷрои ин қор майлу рағбат доранд, мавҷуд бошанд. Қорро бешубҳа бо роҳи ислоҳи соатҳои қорӣ ба шумораи умумии коргарон паҳн кардан мумкин аст, чунон ки ҳоло дар Италия, ки ҳоло ҳафтаи 40 соата қорӣ карда мешавад, анҷом дода мешавад. Дар ҳақиқат ҳукумати фашистӣ дар ин мамлакат ба ҷои қўтоҳ кардани соатҳои қор, дар роҳи баланд бардоштани дараҷаи зиндагонии халқ халли ғоиданоктареро меҷуяд, вале дар ҳар сурат проблемаи бекорӣ дар ташкили давлати корпоративӣ қомилан ва доимӣ ҳал мешавад.

ФУНКЦИЯИ МОЛИЯ

Яке аз нуқсонҳои асосии низоми ҳозира он буд, ки ба қасбу қори мухталифи ҷомеа эҳсоси ҳадафҳои функционалии хидматрасонӣ ба умум фаро гирифта нашудааст. Ин дар соҳаи молия ба натиҷаҳои бадтарин оварда расонд, ки дар он ҷо қувваи пулро банкиро ва молиядорон ба манфиати худашон нағинона истифода мебарданд. Дарвоқеъ гуфтан мумкин аст, ки муқолиға нест, ки дар ин кишвар дар баробари бисёр кишварҳои дигар, диктатураи молияи баланд ҳукмфармоӣ, ки ба даромади даромади бозори вомбаргҳои хориҷӣ назар ба беҳбудии мардуми Бритониё бештар манфиатдор аст. Вазифаи аввалин ва таъхирнопазири ҳукумати фашистӣ аз он иборат хоҳад буд, ки ин диктатураи қунунии молияи байналмиллалӣ барҳам дода, ба ҷои он режими бонуфузе, ки аз қониби миллат барои амалӣ кардани ҳадафҳои функционалӣ ва иҷтимоӣ ба манфиатҳои пуркуваттарин дар кишвар вақолатдор шудааст, иваз карда шавад.

Вазифаи пул, ки дар замони ҳозира аксар вақт фаромӯш шудааст, мусоидат намудан ба таъодули моли хизматхост. Далели он, ки мо мубодилаи молиҳои худро хеле душвор меҳисобем ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Watermarks *****

ва хизматрасонӣ имрӯз далели равшани он аст, ки молия вазифаи аввалиндараҷаи худро дар назди ҷомеа иҷро намекунад. Техникҳо ва ихтироъкорони мо ҳар қадар мохир ва мохир бошанд ҳам, то ба муомилот баровардани валюта ва дигар воситаҳои муомилот дараҷаи зиндагонии халқро ба дараҷаи баланд бардоштан мумкин нест. Дар акси ҳол натиҷаи ягонаи ихтироъкорӣ ва рационализатории саноат торафт бештар одамонро аз қор хориҷ кардан аст. Дар айни замон мо аз маҳдудияти ҳеле ҷиддии пул азоб мекашем, ки онро банкҳо бо роҳи сиёсати дефляцияи худ мегузaronанд. Сабаби ин сиёсат дучанд аст. Аввалан, як консерватизми модарзод вучуд дорад, ки то ҳол ба стандарти тиллоии асёр ҳамчун охирин осори замони бартер часпидааст.

Дуюм, молиядорон дарк мекунанд, ки маҳдудият дар ҳаҷми мақолае, ки дар он онҳо тиҷорат мекунанд, онро арзишмандтар ва ҳушагон тавонотар мекунанд. Аз ин ду сабаб микдори пули дар муомилот буда, ҷи тавре ки бояд бошад, ба ҳаҷми истехсоли потенциалӣ мамлакат мувофиқ нашуда, балки бо таносуби дар анборҳои банки марказӣ таъмин кардани метали муайяни киматбаҳо — тилло маҳдуд карда мешавад. Равшан аст, ки захираҳои мавҷудаи ин металл ба масъалаи таксимкунӣ, ки онро молия бояд ҳал кунад, тамоман аҳамият надорад ва дар ҳақиқат микдори тилло дар тамоми ҷаҳон барои бо пул таъмин намудани қувваҳои бузурги истехсоли саноати хозиразамон ба таври кофӣ нокифоя аст. Аммо устодони молиявии мо ба ҷои васеъ кардани асёр ва кредит барои қонеъ кардани ниёзҳои рушди саноат, кӯшиш мекунанд, ки ба стандарти тилло баргарданд, истехсолро бо маҳдудиятҳои муқаррарнамудаи захираҳои тиллоии ҷаҳонӣ маҳдуд кунанд. Бешубҳа, бо ин воситаҳо маблағгузaronи байналмилалӣ назорати худро бар қорҳои ҷаҳонӣ нигоҳ медоранд ва тавсеа медиҳанд, аммо танҳо аз ҳисоби маҳкум кардани қисми зиёди ҷаҳон ба камбизоатӣ дар миёни фаровонӣ.

Ҳукумати фашистӣ талаб мекунад, ки ин ҳукумати гайритабии молия бар саноат барҳам дода шавад. Бояд қомилан равшан ғаймонд, ки молия вазифаи хизматрасонӣ ба саноат дорад ва ба ҳеҷ ваҷҳ барои он ҳукумати саноат, ки онро ғасб кардааст, мувофиқ нест. На танҳо бояд ба ҳавасмандкунии истехсолоти хориҷӣ дар рақобат бо истехсолоти мо тавассути флотатсияҳои хориҷии шаҳри Лондон хотима дода шавад, балки молиядорон ва банкдорони мо бояд бо мушкилоти тақсимот, ки онҳо дар гузашта пайваста беэътиной мекарданд, рӯ ба рӯ шаванд. Мо аллакай таъкид карда будем, ки ояндаи савдои мо дар эҳёи бозори дохилӣ аст ва молия бояд акнун тавассути худро ба василаҳои ба вучуд овардани ин эҳё тавассути баланд бардоштани қобилияти харидории мардум равона кунад.

Ин танаффуси азим ва инқилобиро бо тамоми анъанаҳои муқаддастарини тиҷорати бонкӣ дар бар мегирад, зеро хусусияти асосии мушкилот дар он аст, ки он маблағгузaronи истеъмолно дар бар мегирад. То ба ҳол банкдорон амалиёти худро қомилан бо маблағгузaronи истехсолот дар соҳаи тиҷорат маҳдуд карда буданд, зеро бизнеси тақсимоӣ аслан истеъмолно маблағгузорӣ намекунад, зеро он танҳо қобилияти харидории ояндаро ба хоҷаи фирӯши фарвӣ ба ғарав мегузорад.

Мо бояд ягон усули бо пул таъмин намудани шкалаи баландтари музди қор ва маошро пайдо кунем, то ки қувваҳои истехсолот озод карда шавад. Дар айни замон, албатта, дар низоми индивидуалистӣ, ки рақобати шадид дорад, ин гуна раванд ғайриимкон аст ва ҳар қорфармое, ки ба бонки худ рафта, барои пардохти музди зиёдтар аз овердрафт талаб мекунад, дуруст ҳамчун девона маҳкум хоҳад шуд, зеро ӯ қаролат дода наметавонад, ки рақибонаш низ ҳамин қорро мекунанд ва ё маоши онҳоро барои тасарруфи бозор аз ӯ қам намекунанд. Лорд Бивербрук, ки аксар вақт баланд бардоштани сатҳи музди меҳнатро қонибдорӣ мекард, ҳеҷ гоҳ ин душвории муҳимро бартараф карда наметавонист.

Бо вучуди ин, иқтисодиёти корпоративӣ ҳалли фарвӣ барои ҳадафи он пешниҳод мекунад Корпоратсияҳо бояд меъёрҳои музди меҳнат ва шароити меҳнатро назорат ва танзим кунанд, то ки агар фашистӣ Ҳукумат сиёсати баланд бардоштани музди меҳнатро пеш гирифт, ҳеҷ ғап дар бораи ширкатҳои беватандӯстӣ ё аз қониби бегонагон идорашаванда барои истифода аз рақибони худ овезон нахоҳад буд; ҳама мешуд

маҷбуранд, ки ба ҳамон стандартҳо мувофиқат кунанд. Агар корфармо пас аз он ба бонки худ рафта, барои иҷрои қисми барномааш овердрафт талаб кунад, бонкир дар иҷрои ўҳдадории ў душворӣ намебинад, зеро ў медонист, ки афзоиши қобилияти харидории тамоми ҷамоат боиси афзоиши фармоишҳо ва шукуфоии бештари ширкати мушаххасе, ки бо ў тиҷорат мекард, оварда мерасонад. Маҳз бо хамин фашизм дарачаи зиндагонии халкро баланд бардошта, дар муомилот ҳамон ҳаҷми бештари пул ва кредитеро, ки барои бо пул таъмин намудани қувваи афзудаи истеҳсолии саноат зарур аст, меғузорад.

Равшан аст, ки ин сиёсати густариши пулию қарзӣ бояд танаффуси пурра аз стандарти тиллоро дар бар гирад ва мунаққидони консервативӣ аз устувории асёр дар натиҷа метарсанд. Аммо фашизм кайд мекунад, ки пул дар ҳақиқат даъвои молу хизматҳо мебошад ва ҳеҷ кас дар ақли муътадили худ аслан ба бонк намеравад ва барои купюраҳои валютаи худ куймаи тилло талаб намекунад: вай комилан каноатманд аст, агар вай пули худро ба ҳамон молу хизматҳое, ки ба онҳо эҳтиёҷманд аст, иваз карда тавонад. Дар айни замон дар ин кишвар бешубҳа молу хидматрасонӣ фаровон аст: анборҳо бо молҳо, дарвоқеъ ва зиёда аз ду миллион нафар ҳамватанону занони мо бефоида хидмати худро пешкаш мекунанд. То он даме, ки мо нотаҳоеро, ки бо молҳо ва хидматҳои мавҷуда фаро гирифта нашудаанд, набарорем, хатари таваррум вучуд надорад; пас фашизм валютаро дар асоси васеи тамоми ресурсҳои истеҳсолии миллат, ба ҷои тахкурсии танги ноамнонаи тилло дар Банки Англия асос мекунад.

АВТАРХИЯИ ИМПЕРИЯ

Ягона танциди асоснок аз ин сиёсати ташкили кор-паративии саноат, баланд бардоштани дарачаи зиндагонии тамоми халқ дар он аст, ки ин мамлакат ба савдои берунии худ ба андозаи хеле зиёд вобаста аст ва бинобар ин, нисбат ба рақибонаш дар бозорҳои ҷаҳон дарачаи зиндагонӣ баландтар буда наметавонад. Аммо, ин далелро, дарвоқеъ, метавон бо истинод ба мисоли Ҷенри Форд, ки арзонтарин мошини автомобилии ҷаҳонро бо пардохти музди баландтарин истеҳсол кард, рад кард. Ба ў бозори бузурги ҳонагӣ дар Амрико имкон дод, ки ин корро кунад, ки ба ў имкон дод, ки усулҳои истеҳсоли оммавиноро ҷорӣ кунад ва дар бозорҳои кишварҳои дорой сатҳи зиндагии хеле паस्तтар рақобат кунад. Воқеан мо бозорҳои худро дар хориҷ аз даст медиҳем, на аз он сабаб, ки молҳои мо нисбат ба рақибони мо азизтаранд, балки аз он сабаб, ки ин бозорҳо бо монеаҳои бартарафнашавандаи тарифӣ ба рӯи мо баста мешаванд, ки дар паси онҳо саноати ватанӣ босуръат рушд мекунад. Молҳои мо ҳар қадар арзон шаванд ҳам, мо интизор шуда наметавонем, ки дигар мамлакатҳо барои харидани онҳо саноати худро хароб карда, одамони худро бекор меғузоранд. Дар ҳар сурат, халқҳои шарқ, мисли японҳо, ҳангоми ба назар гирифтани масъалаи меъёри музди меҳнат метавонанд аз мо бефоида пеш гузаранд.

Тиҷорати содиротӣ дар ҳар сурат барои неқӯҳволии кишвар муҳим нест, зеро ин маънои онро дорад, ки молҳо ба хориҷи кишвар барои истеъмоли хориҷӣ фиристода шаванд, ба ҷои он ки дар хона нигоҳ дошта шаванд, то сатҳи зиндагии аҳолии ҳонагӣ афзоиш ёбад. Фақат магнатҳои молиявии шаҳри Лондон дар оянда аз зиёдатии содирот фоида мебинанд, зеро маҳз дар асоси хамин изофа қарзҳои калони хориҷиро мекашанд ва аз он чунин комиссияҳои калон мегиранд. Содирот танҳо барои пардохти маблағи воридоти асосӣ асоснок аст ва воридоти ин кишварро метавон бо истисноии ҳама молҳои воридотӣ, ки мо дар хона истеҳсол карда метавонем, хеле кам кард. Чунин факти нанговар аст, ки ба ин мамлакат миқдори зиёди маснуоти саноатӣ оварда мешавад, ки дар ин ҷо ба таври комил истеҳсол кардан мумкин аст ва барои безътиноӣ ба хоҷагии кишлоки ҳонагӣ танҳо аз он сабаб бахонае нест, ки захираҳои мо барои хуроки тамоми аҳолии мо кифоя нестанд; мо бояд ҳадди аққал ҳадди аксар маҳсулоти дар хона парваришшударо пеш аз рафтан истеҳсол кунем

***** табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Watermarks *****

барои боқимонда дар хориҷа.

Ҳатто пас аз он ки мо дар ин кишвар миқдори зиёди молҳоро истеҳсол кардем, инкор кардан ғайриимкон аст, ки мо худро комилан худкифо карда наметавонем, аммо аз тарафи дигар, хеле кам маҳсулоте ҳаст, ки мо талаб мекунем, ки онро дар ягон ҷо дар империяи Британия пайдо кардан мумкин нест.

Фашизм сиёсати танги Англия нест, балки як нақшаи бузурги императории рушди автархикӣ дорад, ки ба империя дар маҷмӯъ пешниҳод кунад. Ҳиссаи бештари бозори афзояндаи дохилӣ ба доминонҳо назар ба он ки дар Оттава пешниҳод шуда буд, пешниҳод карда мешавад, зеро рақобати хориҷӣ комилан истисно карда мешавад. Шубҳае нест, ки империя умуман ба ҳамкорӣ дар чунин системаи иқтисодие, ки империяи комилан худтаъминкунандаро ташкил медиҳад, ки аз таъсири кризисҳои ҷаҳонӣ ва таназзулҳои ҷаҳонӣ ҷудо шуда бошад ва барои барпо намудани сатҳи баландтари зиндагонӣ аз он чи ки хануз маълум набуд, комилан тайёр аст.

Ниҳоят, мо бояд принципҳои корпоративии фашизмро, ки ба тиҷорати байналмилалӣ татбиқ мешаванд, тасаввур кунем. Дигар ба воридкунанда иҷоза дода намешавад, ки дар ҳама гуна бозоре, ки ба ӯ мувофиқ аст, харидорӣ кунад, аммо ӯ вазифадор мешавад, ки тавассути Шӯрои тиҷорати хориҷӣ кор кунад, ки қобилияти харидории миллатро ҳамчун воситаи ба даст овардани бозорҳои содиротӣ истифода мебарад. Фашизм аз худӣ аввал сиёсатеро, ки Англия аз онҳое, ки аз Англия меҳарад, қабул мекунад ва агар ягон давлати хориҷӣ хоҳиши ба мо молҳоро, ки мо намерасад, бифурушад, аз вай талаб карда мешавад, ки ба ивази он молҳои моро қабул кунад. Азбаски дигар кишварҳо низ ҳамин гуна усулҳоро ба кор мебаранд, мо дар ниҳоят ба як системаи умумии мубодилаи муташаққил аз кишвар ба кишвар мерасем, ки он ягона воситаи амалии савдои байналхалқӣ ба нақша гирифташуда аз фитнагарии молияи байналмилалӣ ва вомбаргҳои рибодории байналмилалӣ озод аст.

Тартиби ҷаҳонии корпоративӣ

Набояд гумон кард, ки фашизм ба маънои миллӣ комилан худпараст аст. Бешубҳа, як хусусияти муҳими фалсафаи фашистӣ дар ҷои аввал гузоштани кишварӣ худ аст, аммо аз ин сабаб тахмин кардан саросема мебуд, ки фашизм рақобати миллӣро дар назар дорад ва метавонад ба ҷанг дар заминаи иқтисодӣ оварда расонад. Баръакс, хавфи хеле ҷиддии системаи ҳозира аз он иборат аст, ки муборизаи рузафзун барои бозорҳои ҷаҳонӣ боиси ҷанг шуда метавонад. Дар ҳақиқат дар Шарки Дур ҷангҳо барои бозорҳо аллакай ба амал омадаанд ва факат бо душворӣ давлатҳои Европа аз ҷалб шудан ба муборизаи худдорӣ қарданд. Дар ҳақиқат системаи корпоративии баплангирии иқтисодиёт хавфи ҷангро кам мекунад, зеро вай сабабҳои иқтисодии ҷангро таҳти назорати бошууронаи инсонӣ мегирад. Гап акнун на дар бораи ба давлатҳои ҳамсоии худ додани мақси-ми содирот, балки дар бораи он меравад, ки ҳукуматҳои бонуфузе, ки аз болои қорҳои иқтисодии миллии худ комилан назорат мекунанд, барои мубодила ва мубодилаи ашёи хоми асосие, ки барои тараққиёти саноатии худ заруранд, яқоя чамъ мешаванд. Азбаски қамчинии ин маҳсулоти хом вучуд надорад ва дар асл истеҳсоли онҳо барои пешгирии обхезии бозор ба таври ҷиддӣ маҳдуд карда шудааст, барои расидан ба ҳалли мусолимотомезии ин мушкили нисбатан содда, вақте ки миллатҳо аз ақидаи хандаоваре даст кашиданд, ки бо вайрон қардани ҳамдигар метавонанд ба худ нафъ расонанд, ҳеҷ мушкиле вучуд надорад.

Рақобат бешубҳа дар ҷаҳони оянда хоҳад буд, аммо рақобат дар қомеъӣ, на дар рақобат. Мо танҳо дар асоси созмони корпоративии ҷомеа ва ҳаёти иқтисодӣ метавонем сулҳу шукуфоиро дар ҷаҳони мураттаб ба даст орем. Биёед бо роҳи ба низом даровардани қорҳои миллии ҳудамон ва дигар миллатҳоро ба ин қор ташвиқ кунем.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Ҳаракати фашистӣ дар дурнамо аз ҷониби Ҷеймс Дреннан

Т Фашистони итолиёвӣ ҳеҷ гоҳ кӯшиш накардаанд, ки ба миллатчиғии итолиёвӣ заминаҳои наҷодӣ, ки ҷаноби Гитлер ҳамчун илҳомӣ зехнии «Дрит Рейх» ба вучуд овардааст, дода шавад. Агар ягон мардум васвасаи сиёсати муосирро ба иддаои таърихи гузашта асоснок кардани мешуд, он гоҳ инҳо шояд оғоёни Рум бошанд, аммо Синьор Муссолини ба назар мерасад, ки як иттиҳодияи ниҳони умумиаврупоӣ бар мафҳумҳои фашизмро ҳадаф дорад, на эҳёи аслии шӯҳратҳои ҳудудии Рум. Ҳитлер, аз тарафи дигар, як идеали истисноии наҷодии олмонӣ (ё ориёӣ), ки дар таърихи Олмон решаҳои амиқ дорад, таҳия кардааст. Аммо, ин концепсияи олмонӣ, агар дуруст дарк карда шавад, ба ҳеҷ ваҷҳ набояд бо фаҳмиши итолиёвӣ дар бораи фашизм ҳамчун ақидае муҳолифат кунад, ки заминаи маънавии барқарорсозии Ғарбро ташкил медиҳад. Он набояд бо концепсияи баланди империяи Бритониё, ки фашизмро дар Бритониё илҳом мебахшад, муҳолифат кунад, зеро ҳеҷ гоҳ бархӯрди манфиатҳо ба вучуд намеояд. Баръакс, тамоми саҳмҳои гуногун ба назарияи фашизми ҷаҳонӣ метавонанд на вайронкунанда, балки пурратар бошанд.

Барои фаҳмидани он, ки аз ҷониби нацистҳо қабул шудани тафсири наҷодии таърих, ки бори аввал дар асри гузашта аз ҷониби нависандагони ғайриолмонӣ, аз қабилӣ фаронсавӣ Гобино ва англис Хьюстон Стюарт Чемберлен таҳия шуда, аз ҷониби сарварони фашистӣ ҳамчун асоси идеали инқилобӣ мутобиқ карда шудаанд, ки оммаи немис қабул карда буд ва ҳамчун ангеаи муайяни сиёсати давлати Олмон, онро ҳамчун ангеаи муайяни революсионӣ ба ҳисоб меравад. шароит ва равиҳои таърихи Германия дар тамоми давраи ҳазор соли охир. Факат бо чунин тадқиқот мо метавонем ба асосҳои эътиқоди халқи муосир немис расида, фаҳмидем, ки хоҷагони Олмон эҳтимолан ба қадом самт роҳбарӣ кунанд, халқро, ки ба дурустии эътиқоди худ содиқона боварии комил доранд.

Маҳз қабिलाҳои германӣ буданд, ки дар асри VIII воқеан ба концепсияҳои императории Рими қадим муваффақ шуданд. Империяи Карл, ки императори Ғарб буд, аз ҷиҳати этникӣ нисбат ба фаронсавӣ бештар олмонӣ буд ва танҳо пас аз марги ӯ унсури франко-голлитӣ аз олмонҳо фарқ карданд, вақте ки ворисони қисматҳои гуногуни ҳукмронии ӯ мутаносибан бо лаҳҷаҳои фаронсавӣ ва олмонӣ савганд ёд карданд. Дар охири асри XIII императорҳои Ҳогенштауфен тамоми Италия ва як қисми зиёди қаламрави Фаронсаро ҳамчун музофотҳои империяи Олмон баррасӣ мекарданд. Қайд кардан бамаврид аст, ки дар ҳоле ки Олмон дар айни замон ба шарқи Элба, Нидерландия, Бургундия ва қисматҳои Савой ва Франше-Комт ба дараҷаҳои гуногун ва дар замонҳои гуногун ба ҳайати ҳукмронии императорӣ дохил мешуданд.

Яке аз айбҳои таълими таърих дар ин кишвар он аст, ки ба мо аҳёнан имкон намедиҳад, ки таърихи ҳудро дар дурнамо ва дар робита бо таърихи боқимондаи Аврупо бубинем. Дар давоми чор аср, ки аз замони ба Луи Олмон омадан дар соли 825 ва марги Фредерик II дар соли 1250 — тақрибан давраи таърихи ҳуди мо дар байни ҳукмронии Алфредӣ Бузург ва Генрихӣ III — таърихи Европа хеле бештар таърихи Германия буд. Дар даврае, ки таърихи ҳуди мо басо музофотӣ буд — вақте ки воқеаҳои он аз чараёни асосии таърихи Европа дур буданд, масалан, таърихи индивидуалии Норвегияи ҳозира аз таърихи Европайи имруза — Германия сахнаи муборизаҳои бузург буд, ки ба вучуд омадани Х.

фарҳанги аврупоии асримиёнагӣ ва императорони ӯ, ба монанди Ҳенри Фаулер, Отто Бузург ва Фредерик Барбаросса ҳаками Аврупои Ғарбӣ ва устодони воқеаҳо аз Ютландия то Сицилия, аз Бургундия то Маҷористон шуданд. Аҳамияти ин давраро дар шуури немисҳои муосир баҳо додан лозим аст, то ки ифтихори ғавқуллодаи онҳо аз таърихи худ, ҳисси ноумедӣ ва маҳдуд будани онҳоро дар шароити территориявии Европай баъд аз ҷанг ғаммад.

Отто Бузург, ки дар соли 973, тақрибан ҳазор сол пеш даргузашт, дар ҷанд соли охир ба шахсияти волои Пантеони фашистӣ табдил ёфт ва расмҳои ӯ дар дӯкони китобфурӯшии Олмон тақрибан ба мисли аксҳои Гитлер ва Гординг пайдо шуданд. Тамоми процесси таърихи Германия дар ҳақиқат мисли падидаи «инкишофи боздоштшуда» мебошад ва зухуроти ҳосе, ки мо бо психологияи миллии немисӣ муосир алоқаманд менамоем, аз «комплекси ноумедшавӣ» бармеояд, ки ҳосили ногузири он аст. Худи миқёс ва ҳаракати қудрати Ҳогенштауфен боиси барҳам додани халқӣ немис буд. Императорони бонифузи ин хат ба орзуи империяи умумиевропоии Карл мафтун шуда, дар тӯли зиёда аз як аср қувваи немисҳоро барои амалӣ кардани орзуҳои италиявии худ сарф карданд. Сиёсати пештараи Оттои Кабир аз мустаҳкам намудани давлати бузурги Германия иборат буд. Ҳогенштауфенҳоро консепсияҳои умумиевропой ҷалб карданд, ки Ҳапсбургҳо ворисони онҳо шуданд. Ва ҳароби Ҳогенштауфен Олмонро заиф ва бе қувваи марказӣ тарк кард, дар ҳоле ки Англия ва Фаронса дар остонаи рушд ба сӯи он давлатдории миллии буданд, ки дар ниҳоят дар зери Тюдорҳо ва Валуа ба даст оварда шуданд. Хатогиҳои сиёсати Ҳогенштауфен аз нуқтаи назари Олмон боз ҳам фоҷиабортар ба назар мерасанд, вақте ба ёд меорад, ки «Дранг нач Остен»-и немисҳо дар он тарафи Элба ва атрофи соҳили Балтика аз ҷониби рыцарҳои тевтоникӣ дар замони ҳукмронии Фредерик Дуюм анҷом дода шуда буданд ва ин ҳаракат дар ниҳоят бар асари зарбаи густурдаи он буд. аз маркази Олмон.

Байни марги Фредерик II дар соли 1250 ва марги Мартин Лютер дар соли 1546 тақрибан се аср вучуд дорад ва гарчанде ки ин тақсими худсарона аст, аммо барои мақсадҳои умумӣ иҷозат дода мешавад. Дар ин давраи се аср чи дар перспектива ва чи дар характери халқи немис дигаргуниҳои кулӣ ба амал омаданд. Се ҷараёнҳои асосии таърихӣ вучуд доранд, ки ба рушди минбаъдаи ҳаёти таърихии Олмон таъсири асосӣ доштанд.

Аввалан, ҳам шахрҳои Олмон ва ҳам Италияи Шимолӣ он бартариҳои иқтисодиро аз даст доданд, ки дар асрҳои миёна, вақте ки онҳо дар қад-қадӣ роҳи асосии Шарқ ба Ғарби тижорати байни Аврупо ва Шарқи Византия-Сарасенӣ ба воя расида буданд. Аз ҷониби туркҳо ишғоли Константинопол ободии тамоми минтақаҳои қад-қадӣ ин роҳро асосан хароб кард ва кашфи Амрико ва қушода шудани роҳи Кейп маркази қудрати иқтисодиро ба кишварҳои соҳили Атлантика — Испания ва Португалия, Англия, Фаронса ва Ҳолланд интиқол дод. Дарвоқеъ гуфтан муболиға нест, ки ҳам Ислоҳот дар Олмон ва ҳам ҷанги сӣ-солаи асри XVII решаҳои худро дар раванди дахшатноки парокандашавии иқтисодӣ доштанд, ки бояд пас аз ин ивазшавии марказҳои асосии тижоратӣ ба вуқӯъ пайваست.

Ҷараёни дуввуми бузурги таърихии ин давра болоравии Ҳапсбургҳо, дар қашҳои Ҳогенштауфенс буд. Ҳапсбургҳо шоҳзодаҳои олмонӣ буданд, ки дар сарзаминҳои Олмон ҳукмронии васеи шахсӣ доштанд, аммо мавқеи онҳо дар Австрия - Østermark Марк - дар маршҳои шарқии Олмон онҳоро аслан ба манфиатҳои худ немис набуд. Сиёсати аънанавии Ҳапсбургҳо нафрати ғавқуллодаеро, ки пангерманҳо ва

махсусан фашистон, барои тамоми «назарияи австрия» доранд. Ҳапсбургҳо, ба монанди Ҳоенштауфенҳои қаблӣ, худро ворисони империяи Рум медонистанд ва онҳо ба ҳукмронии ҷаҳонӣ ё ҳадди аққал дар сиёсати амалӣ, бартарии умумиевропой даъво мекарданд. Ин хонаи аҷиб дар давраҳои гуногуни таърихи худ як қудрати итолиёвӣ, як қудрати Испания ва Амрикои Ҷанубӣ, як қудрати славянӣ, қудрати доройи орзуҳо дар Осиё ва ҳатто дар Африқо буд, аммо он ҳеҷ гоҳ қудрате набуд, ки огоҳона ба манфиатҳои сирф Олмон бартарӣ меод.

¹ Гапсбургҳо дар давоми чор аср пас аз забт кардани Константинопол аз тарафи туркҳо роли бузург бозиданд. Онҳо пешрафти низомии туркҳоро ба самти ғарб санҷида, пас аз императорони Византия ҳамчун агентҳои асосии тамаддун дар тамоми Аврупои Ҷанубу Шарқӣ ҷой гирифтанд. Аммо нақши онҳо барои Аврупо ҳамон қадар арзишманд буд, зеро он барои тасаввуроти миллати Олмон фалокатовар буд. Машғулияти онҳо бо баҳри Миёназамин ҳама гуна раванди муттаҳидшавиро дар Олмон ба мӯддати номуайян ба таъхир андохт ва сиёсати сулолаи онҳо дар амал ба тақсимои заминҳои немисзабон оварда расонд.

Таъсири сеюми муҳим ба рушди таърихи Олмон тақсимои заминҳои немисзабон ва тағирёбии тамоми ҳислати наҷодии аҳолии худро немисҳо меномид, ки дар давоми солҳои 1250-1550 ҷараён дошт. Ин падида аҳамияти оӣ дошт, бахусус вақте ба ёд оварда мешавад, ки маҳз дар ҳамон давра миллатҳои ба мисли англисҳо, фаронсавӣ ва испанӣ ва ҳатто венгерҳо, чехҳо ва полякҳо ба вучуд омада, муттаҳид шуданд ва Аврупо шаклҳоеро ба худ гирифт, ки ҳоло мо бо онҳо шинос ҳастем.

Дар замони Карл фарқиятҳои байни Тевтонҳо ва Франкҳо чандон дақиқ муайян карда нашуда буданд. Англия, ки дар зери гегемонии саксонӣ буд, ба таври васеъ як Подшоҳии Олмон буд ва дар бораи Италияи Шимолӣ дар зери тасарруфи Ломбардҳо низ ҳаминро гуфтан мумкин аст. Дар ин ҷо пеш аз ҳама азхудкунии унсурҳои немис дар Англия, Фаронсаи Шарқӣ ва Италияи Шимолӣ ба амал омад. Ин раванд воқеан хеле пеш аз марги Фредерик II дар соли 1250 ба анҷом расида буд. Дар давоми сесад соли минбаъда сарҳадҳои ғарбии Олмон ба тарафи Рейн тела дода шуданд. Минтақаҳо ба монанди Бургундия ва Франше-Комте бештар фаронсавӣ ва камтар олмонӣ шуданд. Нидерландия бешубҳа ғайриолмонӣ шуд. Швейцария ташаккул ёфт ва шумораи зиёди аҳолии Олмон ба идеяи Швейцария пайваست шуданд. Маршҳои муҳими Олмон дар Австрия як қисми ҷудонашавандаи империяи Гапсбурги ғайриолмонӣ гардиданд. Натиҷаҳои ин отрядҳо дар таърихи ҳозираи Европа ҳоло ҳам аҳамияти калон доранд. Онҳо масъалаи Австрияро шарҳ медиханд.

Онҳо саволи Эльзас-Лотарингияро шарҳ медиханд - ихтилоф дар минтақае, ки ҳеҷ гоҳ Олмон буданашро қатъ накардааст ва ҳеҷ гоҳ қомилан фаронсавӣ нашудааст. Онҳо инчунин кушиши аз тарафи нацистҳо аз нав баркарор намудани шуури пан-германиро на танҳо дар Австрия ва Чехословакия, балки ба андозаи камтар дар Голландия ва Дания, дар Швейцария ва Бельгия низ шарҳ медиханд.

Аммо дар айнаи замон, ки сарҳадҳои забоншиносии олмонӣ ба сӯи Рейн тела дода мешуданд ва дар ҳоле, ки аҳолии аслитарин хуни олмонӣ ба швейтсарӣ, фаронсавӣ ва голландӣ табдил меёфт, забони олмонӣ ва фарҳанги олмонӣ ба сӯи Шарқ босуръат паҳн мешуд ва аҳолии ибтидоии ғайриолмонӣ дар Аврупои Шимолу Шарқӣ худро олмонӣ мешуморанд. Мустамликадорӣ Олмон ба самти шарқ қори рыцарҳои тевтонӣ буд, ки қабिलाҳои славянӣ ва финҳоро дар шарқи Элба ва баъдтар берун аз Одер забт карда, ба табъ расонданд ва шахрҳои ҳанзаи Олмон, ки дар тамоми соҳили Балтика марказҳои тичоратӣ бунёд мекарданд. Дар ниҳояти қор, пешрафии Германияро дар ин роҳ иқтисодӣ харбии Польша ва рақобати давлатҳои Скандинавия ва албатта, баъдтар, дар ибтидои Хокимияти Советӣ ҳамчун давлати бузург ба вучуд омадани Россия санҷида шуд.

асри XVIII. Аммо ин як дастоварди бузург буд, хусусан вақте ки бояд дар назар дошт, ки ин ҳаракат дар тӯли асрҳои XIII ва XV, вақте ки илҳоми марказии Олмон заиф буд ва аксар вақт вучуд надошт, ба анҷом расид. Нақши шаҳрҳои Ханза ва рыцарҳои тевтонӣ дар Балтика ба нақши ҷумҳуриҳои Италия ва орденҳои рыцарии лотинии баҳри Миёназамин, ки тавонистанд дар Шарқ сиёсати таҷовузкаро на Италияро нигоҳ доранд, дар замоне, ки қудрати марказии Италия вучуд надошт, хеле мувофиқ буд.

Дар нимфазолияти асримиёнагӣ "Drang nach Osten" бояд унсури дуввуми "комплексии ноумедӣ" кашф карда шавад, ки дар заминаи тафсири муносири Олмон дар бораи таърихи кишвараш қарор дорад. Фашистҳо, алалхусус «мактаби Пруссия», ки ба он генерал Горинг ва Герр Розенберг тааллуқ доранд, пайваста ба эҳёи вуруди немисҳо ва мустамликадорӣ заминҳои Балтика, ҳамчун ҷуброни ҳабс кардани кӯшишҳои Олмон дар Ғарб нигоҳ мекунад.

Муъимтарин натиҷаи «Дранг нач Остен»-и асримиёнагӣ бунёди давлати Пруссия буд. Аҳолии автохтоники Пруссия асосан аз асли славянӣ ва финландӣ буд - ибтидоӣтарин захираҳои Аврупои Шимолӣ - бо унсурҳои ҷангҷӯ ва ниёзманд, ки аз курсиҳои қадимии фарҳанги Олмон ба самти шарқ муҳоҷират карда буданд. Пруссия дар натиҷаи ҷанги хун-хортарини асрҳои миёна ду аср чун халқ зада нобуд карда шуданд.

Ислоҳот дар Олмон, ки таърихи қисми зиёди асрҳои 16 ва 17-ро ишғол мекунад, дар баъзе ҷанбаҳо метавонад ҳамчун як ҷунбиши бешууроии миллатгароии ноумедшудаи олмонӣ бар зидди консепсияҳои пангерманий-румӣ дар бораи Ҳапсбургҳо баррасӣ карда шавад. Ислоҳот дар Ҷанги Сӣ-сола, ки баъд аз тақрибан садсола Олмонро хароб кард ва қудрати Ҳапсбургро ба таври ҷиддӣ хароб кард, ба авҷи худ расид. Барқарор шудани қудрати турк, ки дар муносираи Вена дар соли 1683 намоиш дода шуд, яке аз натиҷаҳои заифшавии Ҳабсбургҳо буд ва ӯлангӣ 30-сола шояд натиҷаи тамдиди ӯлкмоники Туркия дар Аврупои Ҷанубу Шарқӣ бошад.

Афзоиши монархияи Франция барои мустаҳкам намудани ҳар гуна ягонагии Германия хавфи ҷиддӣ ва пойдор буд. Френсиски I бо туркҳо бар зидди Ҳапсбургҳо кор мекард ва маҳз Валуа буд, ки бори аввал барои баррикадаи Лахистон бар зидди Олмон дар Шарқ бозӣ мекард. Дар асри баъдӣ, маҳз Ришелие буд, ки дар давоми ҷанги сӣ-сола пиёдаҳои олмониро воқеан ба ҳаракат даровардааст. Натиҷаи сиёсати у ин буд, ки Германияро дар муддати як аср дар ихтиёри монархияи Бурбон тарк кунад, то пайдоиши Пруссия дар тахти Фредерика Бузург ба сиёсати Германия кувваи тамоман нав ворид кард.

Бо зуҳури Фредерик Бузург мо ба марҳилаи муносири таърихи Олмон наздик мешавем - ва он муборизаи байни Ҳогензоллерн ва Ҳапсбург, байни протестантҳо, Пруссияи нимгерманий, ки меҳоханд Олмон бошанд ва Австрияи Олмон, ки ғайриолмонӣ буданро меҳоханд ва дар ҳудуди династӣ - Пан-аврупой, ки яке аз сабабҳои ғайримустақими ҷанг буд. Ислоҳот дар ҳудуди муайяни Олмон, як ҳаракати пан-германий буд ва метавон ҳамчун як аксуламал ба муқобили ҳолати ақибмоники иқтисодӣ, ки дар натиҷаи тағйири роҳҳои тиҷорат дар асри XV афтода буд, нишон дод. Валленштейн, бешубҳа бузургтарин олмони асри худ, идеяҳои васеъ, агар норавшан дар бораи ягонагии пангерманий дошт ва ӯ дар натиҷаи интрига бо шохзодаҳои Олмони Шимолӣ бар зидди манфиатҳои хонаи Ҳапсбург ба марг дучор шуд. Фредерика Бузург ба муқобили гегемонизми Гапсбург дар Европайи Марказӣ ба таври ҷиддӣ мубориза бурда, аз сустики Франция дар давраи пеш аз революция истифода бурда, баррикадаи Польша ба муқобили Пруссия дар Шарк бархам дод. Ҷангҳои Наполеон танҳо як фосилаи номусоид дар рақобати ***** табдилдиҳандаи китобҳои электронии DEMO Watermarks***** набуданд.

байни ду давлати немис. Натиҷаҳои онҳо мавқеи Пруссияро хеле мустаҳкам карданд, зеро онҳо хонаҳои мустакили князии Германияро суст карда, ба Пруссия дар нимаи аввали асри XIX имконият доданд, ки давлатҳои хурдро ба иттиҳоди гумрукӣ маҷбур кунанд. Фредерик Бузург Силезияро забт карда буд. Иштироки маҷбурии ворисони ӯ дар муҳосираи континенталӣ дар давоми Ҷангҳои Наполеон заминаи саноати истеҳсолии Олмонро гузошт, ки барои таъмин намудани холиғоҳе, ки дар натиҷаи истисноӣ молҳои Бритониё боқӣ монда буданд, таъсис дода шуданд. Иттифоқҳои гумрукӣ бо Пруссия шахрҳои қадимии Ҳанзаро муттаҳид карданд ва Олмони Шимолӣ бо империяи Австрия, ки воқеан зинда мондани Эҳё буд, дучор омад.

Дар соли 1866 Австрия аз Конфедератсияи Олмон хориҷ карда шуд ва қудрати немис буданро қатъ кард. Тақрибан дар ҳамон вақт вай аз Итолиё ронда шуда буд, ки вай воқеан то нимаи аввали асри нуздаҳум бартарӣ дошт ва ҳоло қудрати итолиёвӣ буданашро қатъ кард. Аммо дар ин ҷо чандирии аҷиби сиёсии сулолаи Ҳабсбургро мушоҳида кардан мумкин аст.

Австрия, дар нимаи охири асри нуздаҳум, зуд ба як қудрати славянӣ табдил ёфт ва бар ақаллиятҳои немисҳо, ки дар Австрия ва Чехия зиндагӣ мекарданд, ҳукмронӣ мекард. Эҳтимол дорад, ки Австрия метавонист ҳамчун Конфедератсияи Мадяр-Славян наҷот ёбад, агар Франсис Ҷозеф зудтар мурд ва Франсис Фердинанд дарозтар зиндагӣ мекард. Аммо императори кӯҳна, тавре ки ӯ ба шоҳ Эдвард гуфтааст, "ҳеҷ гоҳ фаромӯш карда наметавонист, ки ӯ шоҳзодаи Олмон буд."

Дар давоми бист соли пеш аз ҷанг дар Австрия як ҷунбиши пурқуввати пангерманий ба вуҷуд омад, ки ба он Карл Лейгер - бургомистри машҳури Вена роҳбарӣ мекард, ки воқеан меҳост, ки хотимаи империяи Гапсбург ва монархия ва иттифоқи қисмҳои немисии империяро дар дохили Олмони Бузург бубинад. Агар ё ҳалли пангерманий ё ҳалли «федералӣ» (славянӣ)-и эрцгерцог Франсис Фердинанд ба даст оварда мешуд, таърихи Аврупо метавонист як тақони дигар мегирифт. Аммо Гогенцоллернҳо дар ҳақиқат роли Хоенштауфен ва Гапсбургро иҷро карда буданд. Охири амалан ба мавқеи князҳои тобей табдил дода шуда буд ва бо рушди сиёсати иттифоқи сегона Гогенцоллернҳо ба сиёсати умумиевропоии императорони Рими муқаддас танҳо қувваи нав ва дастури нав доданд.

Адольф Гитлер дар фазои таблиғоти пангермании Вена пеш аз ҷанг ба воя расидааст ва дар навиштаҳои худ пас аз ҷанг он чиро, ки сиёсати зиддигерманий ва сирф сулолаи ва капиталистӣ-монополистӣ медонад, ки ба Гогенцоллернҳо нисбат дода буд, саҳт маҳкум мекунад. Вай инчунин ба сиёсати экспансияи мустамликавие, ки Гогенцоллерн оғоз карда буд ва сиёсатмадорони калонсоли миллатгаро ба мисли Хугенбург ва Шахт то ҳол ба он пайравӣ мекунанд, муҳолиф буд. Бинобар ин, ин ду тамоюли му-химро, ки сиёсати миллим социалистиро дар амал муайян мекунанд, ба назар гирифтани лозим аст. Якум, сиёсати нацистӣ аслан милли аст, ки вай реаксияи сиёсати фалокатовари умумиевропоии Гапсбургҳо ва Гогенцоллернҳо мебошад. Дар рӯи Бисмарк, ки «тамоми масъалаи Шарк ба устухони як граната-ти Померанӣ намеарзад», гуфта буд, вай ҳар як нияти ба зери ҳукмронии Германия даровардани территорияҳои немисиро рад мекунад. Аз тарафи дигар, он ба системаи давлатии таъсисёфтаи Аврупо мушкilot пешниҳод мекунад, вақте ки вай зарурати ба сохтори "Дрит Рейх" ворид кардани тамоми қаламравҳоро, ки аҳолии немисзабон зиндагӣ мекунанд, таъкид мекунад.

Агар сатҳ ба назар гирем, ректорҳои пан-германии идеалистони нацистӣ ба сулҳи давомдори Европа мувофиқ нест. Аммо он чизе, ки ба назар ҷунин менамояд, Герр Гитлер, аслан эътирофи он аст, ки Германия бояд дар байни давлатҳои бузург на танҳо ҳамчун давлати баробарҳуқуқ ҳисоб карда шавад, балки ин давлатҳо низ бояд ба васеъшавии қонунии Германия имконият диҳанд ва агар зарур бошад, роҳро, ки вай ба он васеъ карда метавонад, пайдо кунад. Он ҷо

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

нисбат ба сиёсати территориявии Германияи Гарбӣ ягон чизи махсусан бадахлоқӣ нест. Дар давоми понздаҳ соли охир мо ба сиёсати истисноӣ ва оштинопазири континенталии демократияи Фаронса таҳаммул карда истодаем ва Лигаи Миллатҳо асосан барои рушди як гурӯҳи нави славянӣ дар Аврупои Шарқӣ истифода мешуд. Дар хотир доштан лозим аст, ки сарҳадҳои Европа ҳамеша нисбат ба тезу тунд буданд ва барои дар лаҳзаи ҳозираи таърихи Европа характери махсусан доимӣ донишмандон онҳо ягон далели таърихӣ нест.

Дар Аврупои Шарқӣ гурӯҳи славянҳо - Полша, Чехҳо ва славянҳои Балкан, ки аз русҳо фарқ мекунанд, бояд як унсур доимии таърихи Аврупо ҳисобида шаванд. Ҳам Полша ва ҳам Чехия дар ҳақиқат аз Пруссия давлатҳои кӯҳна буданд. Аз тарафи дигар, Русия як падидаи нисбатан нав аст, ки танҳо ҳамчун як қудрати аврупоӣ дар ибтидои асри XVIII ба вуҷуд омадааст. Ин кори ду ҳокими бузург — Пётри Кабир ва Екатерина буд. Чанги гузашта кори Кэтринро барҳам дод ва сарҳади Русия аз паси ботлоқҳои Припет қафо монд. Болшевикон барои барҳам задани ҳам заминаи фарҳангӣ ва ҳам миллии империяи собиқӣ Русия қорҳои зиёдеро анҷом доданд. Муассисаҳо ва идеяҳои устувор вайрон карда шудаанд, бисёр халқҳои Иттифоқи Советиро ташкил медиҳанд, тамоюлҳои парокандашавиро бо суръате инкишоф медиҳанд, ки умуман ба амал намеояд. Русия ба сарзамини сиёсии ғайриманқул табдил ёфта истодааст - ин воқеиятро ба назар мерасад, ки японҳо дар шарқи шадид хеле қадр мекунанд.

Ба ин муносибат Шартномаи ба наздикӣ басташудаи Германия ва Польша аҳамияти калон пайдо карда, имкони-яи дар сиёсати Балтика ба кулӣ навиғарии ориентатсияро нишон медиҳад. Ҳам Олмон ва ҳам Полша ба он чизе ниёз доранд, ки онро ҳамчун қой барои "васеъ кардани деҳқонон" муайян кардан мумкин аст. Герр Гитлер ва дигар намо-яндагони идеологияи нацистӣ, монанди Дарре ва Розенберг, таъкид карданд, ки мақсади Германияи фашистӣ территорияҳои холист, ки дар он ҷо деҳқонони немис заминашро қор карда метавонанд ва дар он ҷо ҷамъиятҳои немисҳо ҳаёти худро ҳамчун қисми таркибии Германия барпо карда метавонанд. Ин концепсияи «империализми мустамликавӣ»-и Гогенцоллерн ва консерватор-миллатчиёни ҳозира, монанди Шахт ва Хугенбург тамоман дигар аст. Акнун чанги бомуваффақияти зидди Польша проблемаи «экспансияи деҳқонони» Германияро ҳал карда наметавонист, зеро ҳудуди Польша сарҳадҳои буда, шумораи аҳолии торафт меафзоида. Аммо ҳарду кишвар дар Шарқ амбисҳо доранд, ки дар асрҳои XVII-XVIII тавассути интервенсияи Шветсия ва афзоиши империяи Романовҳо санҷида шуданд. Онҳо ба қарибӣ дар бораи имкони-ятҳои ин мақсадҳо, вақте ки немисҳо дар солҳои ҷанг музофотҳои назди Балтикаро ишғол карда буданд ва дар соли 1920 полякҳо Украинаро ишғол карда буданд, х Миллатгароёни украин, ки аз Русия ҷудо шудан мехоҳанд, бо Берлин ва Варшава робитаҳои хеле муҳим доранд ва эҳтимол дорад, ки ин унсурҳо дар таҳияи заминаи сиёсати умумии Олмон ва Полша дар Аврупои "шарқи дур" муҳим бошанд. Хар як пешомади ҷанг табиатан ташвишвар аст, вале аз афташ маълум аст, ки усули бевоситае, ки ҷанги ояндаро дар Европайи Гарбӣ ногузир гардонад, на танҳо ба сарбозони Германия, балки ба эҳтиёҷоти Германия ҳам эътибор надодан аст. Ва баровардани нерӯҳои Олмон ба сӯи Шарқ аз "мураббӣ" дар қад-қад Рейн ва Австрия ба таври беохир афзалтар ба назар мерасад, ки ягона алтернативаи ӯ аст.

Дар Германияи фашистӣ нисбат ба Англия ҳисси душ-манона хеле кам дида мешавад ва сарфи назар аз муносибати нисбат ба игвогаронае, ки сексияҳои матбуоти ин мамлакат ва инчунин аз тарафи гуруҳҳои муайяни сиёсӣ ба сари ҳокимият омадани нацистҳо қабул карда шуда буданд, ба муқобили Англия ягон майли ба муқобили Англия равона кардани пропагандаи расмӣ дида намешавад. Албатта, ҳаракати ташвиқот барои ба Германия баргаштани мустамликаҳои африқоӣ вуҷуд дорад, вале илҳомии ин агитатсия асосан аз доираҳои ҳозираи консервативии миллатчиғӣ ба миён меояд. Дар бораи арзиши ин мустамликаҳо ҷи барои ҳудуди мо ва ҷи барои немисҳо ақидаҳо метавонанд гуногун бошанд, аммо ҳудуди ҷаноби Гитлер ба «империализми мустамликадорӣ», ки гуруҳҳои миллатчиғиро илҳом мебахшад, нафрат дорад.

Албатта, сиёсате, ки ба «капитализми содиротӣ» асос ёфтааст, — ин сиёсате, ки мустамликаҳоро талаб мекунад, ба назарияи иктисодии «давлати авторитарӣ» муҳолиф аст ва бо қамолӣ боварӣ гуфтан мумкин аст, ки нацистҳо — ба ҳар ҳол дар марҳилаи ҳозира — аз нав ба майдони Африка дохил шудан наметавонанд. Тамоми диққати пропагандаи онҳо ба барқарор намудани ҳаёти деҳқонон ҳамчун асоси давлати авторитарӣ ва зарурати ба заминҳои минбаъда аз ҷиҳати географии наздики Германия воқеъгардида мебошад, ки дар он ҷо ҷамъиятҳои деҳқонони немис метавонанд паҳн шаванд ва он ҳаёти корпоративии немисҳоро инкишоф диҳанд, ки дар он фашистон ибтидо ва охири ҳама ҷизро мебинанд. Агар ин гуна сиёсат онҳоро бо қудратҳо ва манфиатҳои, ки манфиатҳои Бритониё нестанд, ба низоъ оварад, барои нигоҳ доштани дахлнопазирии зулми фасодзаттарин, ки таърихи насли инсониятро ифлос кардааст, ба ҷанги салибӣ рафтан қори Бритониё нест.

¹ Ба истиснои эҳтимол дар давраи ҳукмронии кӯтоҳи император Иосиф II.

Демократияи иҷтимоӣ дар таназзул аз ҷониби Ҷон Бекетт

А Тахлили на-тичаҳои интихоботи такрорӣ аз давраи интихоботи охирини умумӣ нишон медиҳад, ки партияи лейбористӣ назар ба соли 1929 овоздихии миёнаи худро қариб 15 фоиз зиёд кардааст. Дар соли 1929 он 289 курсиро таъмин кард ва бо панҷ узви мустақил аз он пуштибонӣ кард, қувваи лоббиаш 294 нафар буд. 13 ғалабаи дигар ба он қудрат мебахшид. Аз рӯи рақамҳои соли 1929, суръати афзоиши назарсанҷӣ ба ҳисоби интихоботи миёндаврай барои таъмини аксарияти возеҳи парлумон кифоя аст. Дар сурати мавҷуд набудани ягон зарбаи бузург ба сӯи фашизм дар аввалин рақобати интихоботии он, метавон ба таври қатъӣ хулоса кард, ки ягон омили дигаре вуҷуд надорад, ки чунин тартиби рӯйдодҳоро пешгирӣ кунад. Тағйирёбии мунтазами маятник ба амал меояд ва ду тарафи Хона мисли дастаҳои футбол дар вақти танаффус иваз мешаванд.

Ҳеҷ чиз ҷолибтар намебуд, агар фоҷиабор набошад, аз омӯхтани фикру ақидаҳои мухталифи "пешвоёни милли" ва матбуоти мо дар бораи рафти эҳтимолий, вақте ки парламент аз ҷониби лейбористҳо назорат мешавад. Онҳо аз рӯёҳои Бритониё дар масири сурх, ки сэр Стаффорд ба ҳайси ронанда, ба бароҳати нарми ҷаноби Гринвуд ва доктор Далтон, ки ба мо расми Бритониёро бетағйир меоранд, ба истиснои шукуфой, бо як курсии пешина аз мардони бениҳоят "ҷанобон" иҷораи Мейфэйрро аз рӯи ҳамвор аз кишвари мо зиёд мекунанд.

Фоҷиаи баланд, ҳаробии сурх ва самаранокии ғоидаовар ҳама дар навбати худ пешгӯӣ карда мешаванд. Аҷиб аст, ки ҳеҷ яке аз паёмбарон барои бодикқат тафтиш кардани принципҳои демократии сотсиал, ки Ҳизби коргар ба он асос ёфтааст ва тақдири ин принципҳо (ё набудани принципҳо) дар ҳар кишваре, ки дар онҳо озмоиш карда шудаанд, душворӣ нагирифтааст. Ин тадқиқот, ки бо тадқиқоти таърихи гузаштаи лейбористом ва тафтиши бегаразонаи характер ва сабти роҳбарони он ёрӣ мерасонад, ногузир хулосахоеро нишон медиҳад, ки назар ба ҳамаи он хулосахое, ки мо аллакай дида баромадем, камтар драмавӣ, вале хеле дахшатноктаранд.

Мақсади ман гуфтан аст, ки ҳукумати лейборист на инқилоб ва на таҳаввулотро дорад. Ин маънои ҳукумати сутунмӯхраам аз ҷониби шахсони ғайридавлатӣ бе ягон принципҳои роҳнамо; ин маънои онро дорад, ки бе самт ҳаракат кардан дар банди бесаводии глип; ин маънои хушдори нофаҳмо дар шароити ноамнии иқтисодӣ ва ваҳми молиявӣ, ки аз ҷониби вазирони асабонӣ ва бетаҷриба афзоиш ёфтааст.

Бе нафъ ба камбағалон, меҳнат метавонад ба аккос ва хушдор додани саги боло така кунад. Натиҷаи он на фалокати ногаъонӣ, ки ба зудӣ бартараф карда шавад, балки пошидани нерӯи зиндагӣ ва суръатбахшии фаношавӣ ба он суръате хоҳад буд, ки боздоштани онро номумкин аст. Дар ҳақиқат назарияи социал-демократия дар узри расмии ҳуди партияи лейбористӣ барои соли 1933 ифода ёфтааст; Мо шояд бесамар будем; аммо мо ҳама вақт дар роҳи дуруст будем."

Дар шароити тағйирёфтаи иқтисодие, ки дар натиҷаи пешравии бузурги қувваи истехсолкунанда ба туфайли техника ва илми ҳозира ба амал омадааст, се идеяи асосии фашизм, коммунизм ва социал-демократия аз соли 1918 инҷониб дар шуури ҷаҳони мутамаддин барои бартарият мубориза мебарданд.

Дар назари аввал социал-демократия аз ҳама ҷолиби диққат аст. Коммунизм талаби имконнопазир аст

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

нооромӣ ва қурбонӣ барои ба даст овардани натиҷаҳои хеле баҳснок. Фашизм ба тарафҳои оӣ, худтаъминкунандаи инсон даъвати бузург мекунад. Марди миёна танбал ва худписанд аст. Вай қор қардан намеҳадад ва интизомро қабул мекунад; пеш аз ҳама фикр қардан ва ба манфиати мусобиқа қурбониро қардан намеҳадад. Демократияи социалистӣ бе дард лаззат, идеализмро бе кушиш, ободӣ ва адолатро бе план ваъда мекунад. Ягон шакли самарабахши допинг барои омро ихтироъ қардан мумкин нест ва аз он тааҷҷубовар нест, ки дар Русия, Италия ва Олмон, ки дар он ҷо қувваи тӯфони бар асари ҷанг ба вучуд омада буд, ин миллатҳо барои наҷот ба сотсиал-демократҳо муроҷиат қарданд.

Ҷазо имкон намедихад, ки дар ин кишварҳо бо иқтибосҳои баррасиҳои тӯлони шикасти демократияи сотсиали. Вай, чунон ки ваъда дода буд, на танҳо ба роҳи осоишта аз капитализми гонатгар ба социализм табдил дода натавонист, балки ба гонатгаре, ки дар Германия ба ҳар ҳол бо вай иттифоқи тезу мустаҳкам баста буд, хурдтарин тафтиш ҳам қарда натавонист. Дар ҳар се мамлакат аҳолии қоргарон назар ба он ки пеш аз ҳокимият пайдо қардани социал-демократия буд, хеле бадтар шуд ва дар ҳар се мамлакат ин сабақ кофист, ки онҳо аз чунин шаклҳои демократия ру қардонанд ва дар тахти роҳбарии миллӣ обрӯи эътибор ва самарои худро барқарор намоянд. Русия, кишвари қамтар пешрафта, як шакли зуд аз байн рафтаистодаи коммунизмро қабул қард, дар ҳоле ки Италия ва Олмон бо сатҳи баланди тамаддун барои наҷот ба фашизм рӯ оварданд.

Барои нишон додани он ки чиро ки дар ин се мамлакат рӯй дод, ногузир буд ва бояд дар ҳар ҷое, ки сиёсати он озмуда шавад, ба амал ояд.

Сотсиал-демократ як рационализатори демагогия аст, дар ҳоле ки ҳизби ӯ ҳамеша дар гуруснагӣ қарор дорад ва дар ҷойҳои баландаш аз мардоне пур шудааст, ки шояд ба ҷуз қудрати сухани содда чизе барои тавсияи онҳо надошта бошанд. Идораҳои олии он ба руи демагог ва танҳо ба руи вай кушодаанд. Чи тавре ки принципҳои он норавшан ва принципҳои муҳолифонаш му-айян аст, ба роҳбаронаш фанатизми коммунистон ва саҳтгиронаи фашистон намерасанд. Ҳокимиятро тавассути овоздиҳӣ ба даст оред - на қудрати иҷроӣ қор, балки қудрати ба даст овардани вазифа. Ба сарватманд ва қамбағалон ваъда деҳ, ки дӯсти онҳо мешавӣ. Пойтахтҳои фақирнишинро барҳам диҳед ва бо соҳиби қамбағалон хӯрок хӯред. Музди қорро зиёд қунед, аммо ба қорфармои бад унвон диҳед. Бонқоро миллӣ қунед, аммо ба бонқдор итоат қунед. Қапители байнал-ҳалқиро бо ийтиҳобқуианда мағлуб қунед. яроқу аслиҳаро қам қарда, ба қори ҳар як мамлақати диғар даҳолат қарда. Инҳо як қанд шиорҳои мувофиқтар барои номзадҳои лейборист. Тааҷҷубовар нест, ки дар ҷаҳони воқеияти даҳшатнок ин омехтаи оппортунизм, идеализм ва сустии характер ҳар вақте ки масъулият ба дӯши он гузошта мешавад, барҳам меҳӯрад.

Тафтиши таърихи партияи лейбористӣ нишон медиҳад, ки ин тамоилҳо дар амал то чи андоза дуруст ба амал бароварда мешаванд; ва имкон медиҳад, ки марҳилаи пешрафтаи таназзул дар кишварҳои қитъаи иқтибосшуда, чизе ҷолибтар аз муқоисаи таърихи наватрини онҳо бо таҷрибаи ҳуди мо нест. Мушкилоти иҷтимоӣ иқтисодӣ боиси эътирофи ҳамаҷониба зарурати тағйир додани соҳти миллат қардид. Роҳи аз афташ осони демократияи социалӣ озмуда шуд; бесарусомонӣ ва қоррусия аз паи; ва роҳбариро, ки иштибоҳ диктатура меноманд, лозим омад.

Тадқиқоти партияи лейбористии мо маҳз ҳамон тамоилҳоеро нишон медиҳад, ки партияҳои социал-демократии дар боло зикршуда. Оё дар ҳақиқат тарафдори оптимистии он гуфта метавонад, ки дар тамоми эътиқод ва сиёсати партия ду қайди пай дар пай мавҷуд аст? Ҳатто агар мо дар бораи даврҳои пештараи қори онҳо барои исботи ин маълумот надошта бошем ҳам, дар нутқҳои роҳбарон ва рубрикаҳои газетаи «Дейли геральд» ҳар як номувофиқатии эҳтимолӣ мавҷуданд. Лигаи Социалистӣ ва роҳбарияти иттифокҳои қасаба дар яқдилӣ барои қалабаи интиҳоботӣ яқдил мебошанд, аммо як ***** қонвертери электрони DEMO Watermarks пайдо қардан номумкин аст*****

як нуктаи ягона дар накшаҳои ҳукумати онҳо баъди галаба ба даст овардан. Дар ҳама гуна воҳурии лейбористӣ, ки дар он зиёда аз як маърузачӣ вучуд дорад, иштирок кунед ва агар суҳанварон аз саъю кӯшишҳои баланд ба сиёсати амалӣ берун оянд, фарқиятҳои ҷолибтарин якбора пайдо мешаванд.

Аввалин ҳизби воқеан бузурги парлумонӣ дар соли 1922 баргардониди шуд. Ҳеҷ гоҳ ҳатто дар «парламенти» соли 1906 чунин маҷмӯаи аҷиби эксцентрикиҳо ба Вестминстер ворид нашудааст. Дар бораи онҳо тавсифи беҳтаре дода намешавад, аз он чизе ки Сканлон дар таназзул ва суқути Ҳизби меҳнати худ овардааст: -

"Сиёсат, ба мисли душвориҳо, ҳамкории аҷиб мекунад, аммо бо итминон метавон гуфт, ки ҳеҷ гоҳ бадтарин шаклҳои мусибатҳо муваффақ нашудаанд, ки чунин навъҳои аҷиб ва гуногунро, ки дар бистари лейбористии мо дар парлумони соли 1922 паҳлӯ ба паҳлӯ печида буданд, ҳама бо шикоят ба ҳизби лейбористӣ ҳамроҳ шуданд, ки ҳар гуна шахси сарватманд дар ҳар гуна шахси ҳақиқӣ ва шахси ҳақиқӣ вучуд дошт; ба партия дохил шуд, вай дарҳол хис кард, ки онҳо бояд ба парламент қабул карда шаванд, то ки шикоят ба таври бояду шояд ҳал карда шавад.

Ҳамагӣ баъзе намунаҳои ғайриоддӣ ба Ҳизби меҳнат роҳ ёфтанд. . . ҳар як фикри собит дошт: баъзеҳо ба аспҳои фарсуда, баъзеҳо ба акаллияҳои мазлум, ба шарте ки акаллияҳо чандон наздик набоянд, тамаркуз мекарданд. Генералҳое буданд, ки дар ҷанг нодида гирифта шуда буданд ва мехостанд, ки тамоми системаи пешбарӣ тағир дода шавад. Дигарон (на генералҳо) омода буданд, ки вақт ва қувваи худро барои дидани он ки рӯзи шанбе муқаддас нигоҳ дошта мешавад, сарф кунанд; дигарон метавонистанд ба шароити сахте, ки барои бекорон муҳайё карда мешаванд, бо камоли майл назар кунанд, вале агар партия таклиф мекард, ки ба рӯйхат як клуби коргарӣ дохил карда шавад, бо майли том хароб мешуд. Баъзеи дигар бовар доштанд, ки воҳурии гурӯҳӣ барои шафоъати ҳаррӯза бо Худо мушкили фақро ҳал мекунад ва дигарон низ дар бораи чизе ақидаи қатъӣ надоранд.

Дар соли 1906, вақте ки баъзе аз вакилони лейбористӣ ба ҷаҳониён саволҳои бузургеро, ки онҳо умед доштанд, ки ҳаёти парлумонии худро ба онҳо мебахшанд, фаҳмонданд, ҷаноби Бернард Шоу аз олам бахшиш пурсид, ки ҳамеша бо онҳо робита дошт. Дар бораи он чизе, ки вай дар соли 1922 гуфта буд, сабт нашудааст».

Пас аз як сол ин анҷумани рангоранг ба ҳукумати расмӣ кишвар табдил ёфт. Пас аз чанд моҳи кор, он аз ҷониби кишвар ба таври мухтасар барканор карда шуд. Панҷ соли ҷаноби Болдуин тафаккури миллиро барои ҳама гуна алтернатива омода кард ва дар соли 1929 ҳукумати лейборист, ки танҳо чанде аз аксарият кам буд ва тақрибан ҳамеша бо аксарияти воқеии ҷисмонӣ дар қитъаҳои Палата, дар тӯли дувуним сол бо нороҳатӣ ва нангин ҳукмронӣ кард, то бӯҳрони соли 1931 ба нобудшавии муваққати интихоботи онҳо оварда расонд.

Дар Русия Керенский то лаҳзае, ки аз пеши миллати хашмгин ва ноумедшуда гурехт, ки барои роҳбарӣ ба болшевикон муроҷиат карда буд, ба эҳтиёт маслиҳат дод. Дар Италия социал-демократҳо заводхоро ишғол намуда, дар бобати ба кор андохтани онҳо нақшаи худро дарег надошта, бо хоксорона иҷозат доданд, ки фашистон ба италяниён ба ҷои фитнагарӣ, ба ҷои суҳанронӣ ва амалнёт нақшаҳо доданд. Дар Германия дар соли 1919 социалистҳо тамоми ҳокимиятро дар дасти худ доштанд, вале аз тарсу ваҳм ба суи Юнкерҳо давиданд, то ёрӣ расонанд; дувоздаҳ сол паси Конститутсияи Веймар буд; ва дар соли 1933 бо камо-кии эътироз ба Гитлер ва роҳбарияти боинтизоми кушунҳои штурмӣ роҳ дод.

Тааҷҷубовар нест, ки мо як вакили собиқе сотсиалистии Англияро меёбем, ки менависад, ки демократияи сотсиалӣ аз мавҷудияти он ба ҳеҷ гоҳ ба қудрат расидан вобастагӣ дорад. Ин мақола бо огоҳӣ оғоз шуд, ки

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Ҳизби лейборист, агар рақамҳои интихоботи миёндаврай чизе дошта бошад, бояд дар интихоботи оянда дубора курсиро соҳиб шавад. Хонанда метавонад хуб бипурсад, ки бо назардошти фактҳои дар боло зикршуда чӣ тавр миллионҳо интихобкунандагон боз ба лейбористҳо овоз диҳанд. Ҷавоб дар баҳонае, ки аз ҳар як платформаи меҳнатӣ дода мешавад, иборат аст: — "Мо ҳеҷ гоҳ аксарият надорем.

Харчанд тааҷҷубовар ба назар мерасад, қисми зиёди интихобкунандагон, аз афти қор, қомилан боварӣ доранд, ки агар дар соли 1929 боз бист нафар родбарони иттифокдои касаба ё интеллигенцияи миёна баргардонда мешуданд, Ҳукумати лейбористӣ ваъдаҳои бисёр ва гуногуни утопикиро, ки дар рафти маъракаи интихоботӣ дода буд, бомувафаккият иҷро мекард. Чӣ гуна набудани аксарият ба қоргарон ворид кардан ва маҷбуран тавассути Палатаи Общинаҳо - аксар вақт бар зидди баъзе овозҳои либералӣ ва консервативӣ - қонунгузори бешубҳа зидди синфи қоргар, ба монанди Санади аномалияҳо ва Санади қонҳои ангишт, ман вонамуд намекунам, ки фаҳмам. Чӣ тавр мавъизаи нафрати синфӣ ва гирдиҳамоии омма барои шикастани капитализм бояд ба ифротгароӣ ва тобеъияти хазандагон ба шаҳри Лондон табдил ёбад, зеро ба ҷои 307 вакил 294 вакил аст, сирре аст, ки ҳеҷ гоҳ шарҳ дода намешавад.

Хар он чи ки бо партияи лейбористӣ хато бошад, вай барои ҳалли проблемаи ба саволҳои нугувор дучор шудан хеле дур рафтааст. Маълум шуд, ки беҳтарин роҳ аз онҳо рӯй гардондан аст. Шарҳ ҷои худро ба танбеҳ медиҳад; экспозиция бо роҳи фулминатсия сурат мегирад; ва иҷро нашудани ваъдаҳои дар гузашта додашуда аз назари интихобкунандагон аз саховатмандии изофӣ дар додани ваъдаҳо барои оянда бештар ба назар мерасад.

Далели асосии он, ки лейбористҳо идора карда наметавонанд, на дар ноқомии он, мисли пештара нафратангез, балки дар психологияи роҳбарият ва боваринок будани сафҳои он ёфтан мумкин аст. Муносибати фавқулодае, ки дар Бритониё ҳамеша нисбат ба онҳое, ки ғуёӣ дар ҷойҳои баланд қор карда буданд, зоҳир карда мешавад, эҳтимол аз он тарзи аҷибӣ иборат аст, ки онҳое, ки дар мавқеи донистани ҳақиқат ҳастанд, имкон медиҳанд, ки даъвоҳои беақлонаи пешвои лейборист ба меъёрҳои ғайриоддӣ адолат безътиной кунанд.

Ҷаноби Макдоналд ҳамчун роҳбари ҳукумати милли имрӯз маҳз ҳамон сиёсатеро пеш мебарад, ки вақте ӯ роҳбари хеле эҳтиром ва дӯстдоштаи ҳукумати лейборист буд. Ягона тафовут дар он аст, ки ин сиёсат муваффақтар аст, зеро ӯро ба ҷои одамони бесамар ихота кардаанд. Бо вучуди ин, мо мебинем, ки пешвои лейборист, ки пеш аз соли 1931 фахр мекарданд, ки ба ӯ пайравӣ мекарданд, ҳоло ӯро ба ҳамон усулҳое дашном медиҳанд ва маҳкум мекунанд, ки қаблан ҳангоми ба қор бурдани онҳо одамони дигарро барои эътироз маҳкум мекарданд. Меъёри ростқавлӣ ба ҳадде паст аст, ки вакилони лейбористҳои қаблӣ ва ҳозира, ки ба умеди гирифтани имкони боз кардани он дари ӯро овезон мекарданд ва “субҳ ба хайр” мегуфтанд, ҳоло ҳама қиноятҳои гузаштаре ба Макдоналд, Томас ва Сноуден айбдор мекунанд. Дар як нафас даъво мекунанд, ки партияи демократӣ бошанд; дар навбати худ меғунанд, ки дар як гурӯҳи парлумонӣ тақрибан 300 нафар се марди қавӣ барои он чизе, ки ҳоло онҳо ҳамчун рафтори бадҳоҷона маҳкум мекунанд, масъул буданд.

Мисоли умумии ин табиғоти бевичдононаро метавон дар изҳороти ҳамеша аз платформаҳои лейбористӣ дар бораи он, ки онҳо ягона ҳизбе ҳастанд, ки ҳисоботи тавозунӣ нашр мекунанд ва маҳкум кардани ҳизбҳои кӯҳна барои фасод дар фуруши шаъну шараф ва пинҳон кардани манбаъҳои махфии даромад пайдо кардан мумкин аст. Бисёре аз аъзоён, бешубҳа, вақте ки онҳо ба ин изҳорот бовар мекунанд. Аз тарафи дигар, бисёриҳо бояд донанд, ки дар тӯли чанд сол аз ҷониби роҳбарон обунаҳои шахсии қалон гирифта шуда, бо ихтиёри худ истифода мешуданд - обунаҳое, ки ҳеҷ гоҳ дар ягон изҳороти нашршуда ҳисоб карда нашудаанд. Ҳизби Лейборист ҳамеша дабдабаҳои холии унвонҳоро маҳкум мекард, аммо санҷиши Рӯйхати фахрӣ ҳангоми дар мақом буданаш ҳеҷ гуна тағиротро дар тарзи анъанавии тартиб додани ин рӯйхатҳо пешниҳод намекунад. Табдилдиҳандаи китобҳои ***** DEMO Watermarks*****

кисми зиёди роҳбарияти лейбористӣ дар ин масъалаҳо бошуурона риёкорона рафтор мекунад, ҳаёти сафҳо ба таври боварибахш ба таври боваринок аст, ки бахс кардан душвор аст, ки онҳо ба роҳбарии худ сазоворанд.

Охири демократия чӣ мешавад? Аз омузиши таърихи демократияи социалистӣ дар дигар ҷойҳо сар карда, тафтиши мо дар бораи партияи лейбористӣ дар Британия моро бояд бовар кунад, ки чи тавре ки вай ҳар як ҳислатҳои ҳаракати континентиро нишон медиҳад, пешравию он низ ногузир бо ҳамин роҳ инкишоф меёбад. Мумкин аст, ки ин чизе ҷуз як фикри шодбошӣ бошад. Агар миллат дар як муддати хеле кӯтоҳ ба худ наояд ва алтернативаи мардона ва амалӣ дода нашавад, фазилатҳои манфии як ҳизби консервативӣ, ки аз молия ғубор аст, ҳатман ба мо аксарияти лейбористҳо дар Вестминстерро пешниҳод мекунад. Ториҳо бояд ҳукумати лейбористӣ-ро камаш дувоздаҳ моҳ дар сари вазифа нигоҳ доранд. Интиҳобкунандагон то чӣ андоза бад будани лейбористҳо-ро намефаҳманд ва дар он вақт чӣ қадар бад будани консерватизмро фаромӯш мекунад.

Аз ин рӯ, муҳим аст, ки фашизм ин алтернативаро бидуни таъхири минбаъда пешниҳод кунад. Таърихи ғоҷибори кишварҳои дигар набояд дар ин ҷо қор карда шавад. Вақте ки реаксияи ғайриконструктивӣ ва сотсиализми тарсонҷак ба остонаи фалокат овард, онҳо ба нақшагирии конструктивӣ ва роҳбарии бонуфуз ҳамчун захираи охири муроҷиат қарданд.

Ҳукумати лейбористӣ ваъда додааст, ки вазъи оммаро беҳтар созад, пас аз расидан ба мансаб, дарк хоҳад кард, ки ҷевон ҳолӣ аст. Рӯзҳои гузаштанд, ки аз ҳисоби зиёдатӣ чанд миллионҳо барои харидани коргарон пайдо мешуданд. Коргарон аз тамоман ёрӣ расондан ба онҳо ҳукумати лейбористӣ ба ҳашму ғазаб афтада ва аз характери бепарвоёнаи пропагандаи онҳо ба ғазаб афтада, коргарон ҳамчун роҳи ҳалосӣ ба бетартибҳо ва коммунизм муроҷиат мекунад. Синфи сармоягузори аз суҳанрониҳои ваҳшиёнае, ки барои расидан ба мансабҳо садо медиҳанд, ба ташвиш афтада, бо натиҷаҳои фалокатбор ба мавқеи иқтисодии мо ҷалб хоҳанд кард. Социал-демократия бо проблемам таърихии худ дучор мешавад: — Чи тавр тарафдорони ҳудро бе ҳучум қардан ба муқобилони худ қонеъ қардонад. Дар ақидаи социалистӣ ягон ҳал нест. Дар давоми қамтар аз се сол мо бо бӯҳрони воқеӣ рӯ ба рӯ мешаваме, ки соли 1931-ро воқеан як қори хеле ҳурдтар мекунад.

Оё бовар қардан мумкин аст, ки Демократия, ҷунон ки мо онро дар айнаи замон меҳонем, аз ин ба фалокат дучор шуданаш наҷот хоҳад ёфт? Фашизм бояд ҳоло қушиш кунад, ки миллатро ба нақшаҳои худ бовар қунонад, на дар вақти фалокат ба сари мо.

Меҳнат идора қарда наметавонад ва агар давлати корпоративӣ то даме ки Демократияи сотсиалӣ ҳосили бесарумониро даравад, ба таъхир андохта шавад, наҷоти миллат ҳанӯз дар он хоҳад буд, ки тафаккури мардон омода шудааст ва ҳаракати сиёҳпӯст муттаҳид шудааст.

Фашизм ва ҷанг аз ҷониби генерал-майор JFC Фуллер

Тӯ назари фашизм ба ҷанг як ақли солим аст, зеро фашист реалист аст. Ба назари у бо сухан ва ангемаҳо хал кардани проблемаи ҷанг бефоида аст, зеро аксар вақт аз тарафи онҳое, ки аз охири бомуваффакият канорагирӣ карда шудаанд, чунин мекунад, зеро эмоционализм зидди реализм аст. Вай барои муоинаи масъала кушода аст, чунон ки духтур беморро муоина мекунад, аммо аз як тараф «шаъну шараф» ва аз тарафи дигар «дахшат» ро ба худ ҷалб намекунад.

Агар масъала ҳалшаванда бошад, он ба таври илмӣ ҳал мешавад, яъне бо ҷустуҷӯи ҳақиқат, нигоҳдорӣ шуури бегаразона ва мураттаб кор кардан. Истерия албатта онро ҳал намекунад.

Фашист ҷангро аз ҷиҳати таърихӣ ва психологӣ омӯхта, ба чунин хулоса меояд, ки дар баъзе шароит ҷанг зарур аст, дар ҳақиқат мавридҳо не. Аз ин рӯ, ӯ қарор мекунад, ки вазъият омили асосӣ аст, ки маҳз ҳаминҳо ҷангҳо ба вуҷуд меоранд ва аз ин рӯ, ҳудуди ҷанг беморӣ нест, балки ба ҷои авҷи ҳолати бемории сулҳомез аст. Ин микроб нест, он табларзаест, ки аз микроб ба вуҷуд омадааст. Бе ин табларза бемор метавонад ба осонӣ аз заҳролудшавии дарунӣ бимирад, аммо агар ҳарорати ӯ аз як нуқтаи муайян боло равад, ӯ албатта меафтад; дар ҳар сурат, эҳтимол дорад, ки ӯ ҳангоми ба охир расидани беморӣ аз ҷиҳати ҷисмонӣ заиф шавад. Онро на табларза, балки сабаби он айбдор кардан лозим аст. Фашист, бинобар ин, мегӯяд: «Ман ин проблемаро ба таври асосӣ дал мекунам ва то он даме, ки сабаб ё сабабҳои он бартараф карда нашавад, дар даст захираи асбобҳои ҷарроҳӣ ва дорудро, флот, армия ва флоти ҳавоии худро нигоҳ медорам, зеро ман ягон асос намебинам, ки ба давои эътиқод ва дигар игвогарӣ бовар кунам. паймонҳо». Аз ин сабаб аст, ки ӯ аз бӯи ҳақиқатҷӯии худ бо ҳамаи силоҳ ва монанди гулҳои сурх худдорӣ мекунад, зеро аслиҳа дар худ наметавонад ҷангҳо ба вуҷуд оварад, ҷуз он ки пичка ва скальпелҳо дар худ метавонанд бемориҳоро эҷод кунанд.

«Бинобар ин, — мегӯяд фашист, — биед сулҳро тафтиш кунем, зеро дар норозигии сулҳ сабабҳои ҷанг ошкор хоханд шуд ва то рафъи онҳо ман ният надорам, ки асбобҳои ҷарроҳиамро партофта партоям.. Дар ҳақиқат, тарафдорони сулҳ ҳар қадар ҳашмгинтар шаванд, ман ҳамон қадар боварӣ дорам, ки ҷанги ман баргардад, аз ин ру, ман ҳамон қадар бештар боварӣ дорам, ки ҷанги ман бехтарин аст ва нашъамандро мебинам».

Баъд фашистӣ ба дав-ре, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, ру мегардонад, зеро маҳз аз ҳамин синну сол ҷанги навбатӣ сар мешавад ва онро бегаразона омӯхта, ба хулосае меояд, ки имруз ду сабаби асосии ҷанг мавҷуд аст, аз ҳад зиёд аҳоли ва анархияи молиявӣ иктисодӣ. Маҳз ҳаминҳо сабабҳои ҳарбӣ — зарурати забт кардан, террор кардан ва барпо намудани сарҳадҳои вайроннашавандаро ба вуҷуд меоваранд.

Аввалин аз ин ду далели асосиро ӯ дар ин маврид мебинад: Ҳарчанд бадбахт ва озордиҳанда бошад ҳам, ин ҳақиқат аст, ки марди гурусна бо дуздӣ ғизо ба вайрон кардани қонун бартарӣ медиҳад, то аз гуруснагӣ бимирад. Дар ҳар як кишвари мутамаддин ва бемаданият ризоият дорад, ки инсон ҳукуки дифоъ аз ҷони худро дорад; пас чаро ин одам худро аз гуруснагӣ бидушад, дар ҳоле ки бо дуздӣ ҷони худро нигоҳ дошта метавонад? Дар натиҷа, вақте ки кишвар аз ҳад зиёд аҳоли мешавад, бо ду роҳ рӯ ба рӯ мешавад: он метавонад дар ҷанги шаҳрвандӣ худкушӣ кунад ё қаламрави ҳамсояро ишғол кунад, яъне ҷанг, агар дар он ҷо зиндагӣ накунад.

аз тарафи пацифист-хои мастӣ. Инҳо фактхоеанд, ки ба онҳо муҳолифат кардан мумкин нест. Бо сабаби сараҳолии Ҷопон, барои Лига ба густариши Ҷопон эътироз кардан нодуруст аст. Роҳи хеле оқилонатар ҳоҳад буд, ки ҳар сол ба он кишвар чанд ҳазор тонна маводи зидди ҳомиладорӣ интиқол диҳед.

Ҳамин мушкилот дар Ҳиндустон бо мо рӯ ба рӯ мешавад: Қоғази Сафед ё на Қоғази Сафед, агар ҳиндуҳо бо суръати ҳозира парвариширо идома диҳанд, агар васеъшавӣ имконпазир нашавад, пеш аз он ки ин аср тамои шавад, Ҳиндустон бояд таркад. Дар соли 1921 аҳолии вай 320 миллион нафар ва дар соли 1931 350 миллион нафар буд. Бо ин суръати афзоиш он дар соли 2001 тақрибан 700 миллионро ташкил хоҳад дод ва агар Мари Стопс банд нашавад ё ҳар як пояи ҷуворимакка ду хӯша наорад, фалокат пешгӯӣ мешавад. Ин нақша аст, ки наъл қалам ва сиёни ва нафарҳои солене нест карда наметавонад; бинобар ин фашист дар асоси фактҳо кор мекунад — вай реалист аст.

Ба дуҷониби ду сабаби асосӣ рӯ оварда, фашистон якбора бо он чизе, ки "миллатчиғии иқтисодӣ" эълон карда мешавад, рӯ ба рӯ мешавад, ки аз ҷониби бисёриҳо дар он шайтони корпартоӣ зиндагӣ мекунад. Ҳеҷ гоҳ бо калимаҳо ё номҳо баста нашуда, ҳангоми омӯхтани он мефаҳмад, ки он чизе, ки воқеан дар назар аст, аммо он чизе, ки дар демократияи либералӣ пичиррос кардан бидеят аст, савдои анархист: Ҳар чӣ мебохед, биравед, ба қадри имкон бикунед, фиреб диҳед, ришва диҳед, қанҷол кунед ва шайтон аз ҳама монеаҳоро мегирад. Бозорҳо ва қарзҳои хориҷӣ дар ин қангӣ бидуни хунрезӣ зиёданд. Ба таври мухтасар ман онҳоро бо навбат тафтиш мекунам.

Азбаски имрӯз ҳама давлатҳо нисбат ба низоми молиявӣ мавҷудаашон харидорӣ карда метавонанд, бештар истеҳсол мекунамд, истеҳсоли ҷаҳонӣ аз талаботи ҷаҳонӣ зиёдтар аст. Аз ин рӯ, бозорҳо боиси низоъҳо ва минтақаҳои партовҳои норозигӣ ва инчунин мол мегарданд. Чун маълум аст, ки барои ҳар як кишвар бештар аз он ки харидааш мумкин аст фурӯшад, ғайриимкон аст, манфиатҳои хусусӣ ҳукуматҳои дахлдори худро қалб мекунамд ва ҳукуматҳои барои тарсондан ба якдигар шамшер мезананд - ғавғои онҳо таҳқири матбуоти ҳаррӯза аст. Бахилӣ ҳасад, ҳасад ва нафратро ба вучуд меорад, баъд як ҳодиса ба амал меояд, ки эҳсосоти дармондашударо ба вучуд меорад ва қанг ба амал меояд. Дар мубориза барои ашъеи хом низ ҳамин хел ҳодисаҳо рӯй медиҳанд.

Сабаби боз ҳам тавонотар муборизаи байни бонкҳои бузурги марказӣ барои назорати молиявӣ мебошад. Агар арзиши молро бо мол пардохт карда натавонад, қарздор маҷбур мешавад, ки қарз гирад ва фавран ба сервитути молиявӣ ворид шавад. Тавре ки як нависанда дар бораи маблағгузорони байналмилалӣ мегӯяд: "Бештар аз ҳама қувваҳои дигар дар бесарумомониҳои ҷаҳонӣ муосир, онҳо боиси қанг шуданд." Вақте ки онҳо ба дасти онҳо афтодаанд, танҳо ду роҳи раҳӣ аз он вучуд дорад: рад кардан ё қанг. Чун аввал маънои муфлисшавӣ ва беномусиро дорад, дуҷонӣ одатан ба он муроҷиат мекунамд.

Ҳамин тавр, чунин мешавад, ки аз сабаби тамаъкорӣ ва эҳсосотпарастие, ки ба демократияи оммавӣ хос аст, ба силоҳ на ҳамчун асбоби ҷарроҳӣ, балки ҳамчун куртаҳои тангии норозигии миллӣ ва байналмилалӣ нигоҳ карда мешавад. Бо онҳо инқилобҳои дохилиро маҳдуд мекунамд ва ҳамсояҳои душманро на барои пойдории адолат, балки барои нигоҳ доштани тамаъкорӣ террор мекунамд. Боз ҳам, ин танҳо як қадам аз девори тарифӣ ба сарҳади мустаҳкам аст ва агар сарҳади мавҷуда заиф бошад, ҳама гуна ҳавасмандӣ барои ҷустуҷӯи дигаре, ки қавитар аст, вучуд дорад. Дар рузҳои пеш барои таъмини мавҷудияти миллӣ сарҳадҳои мустаҳками мудофиявӣ ҷустуҷу карда мешуданд, ҳоло онҳо барои таъмини рибокории байналхалқӣ кушиш мекунамд.

11 июли соли 1933 ҷаноби Чемберлен дар палатаи обшонаҳо гуфт: «Мо ҳудамон хануз ҳам дар он фикре мебошем, ки аз ин пеш дар он будем ва ин аз он иборат аст, ки душвории асосие, ки имруз ҷаҳон аз он азоб мекашад, аз ҷиҳати пайдоиши худ байналхалқӣ мебошанд ва онҳоро танҳо бо амал ва созиши байналхалқӣ ҳал кардан мумкин аст». Дар мавриди пайдоиши онҳо ӯ дуруст аст, аммо азбаски Шайтон ба берун кардани Шайтон як нафрати ҳосе дорад, фашист дар табобати ӯ бешубҳа шубҳа дорад. Ин аст, ки вай ба шартномаҳои халқӣ силоҳ, созишномаҳои сулҳ ва қувваҳои полиси байналмилалӣ, ки аз ҷониби аъзоёни Лигаи Миллатҳо ё ҷонибдорони он дарун ва сипас берун аз он сӯҳбат мекунамд, бовар надорад.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Лига тарафдори сулх нест, вай тарафдори вазъияти кво мебошад: вай афсона, инерцияро ифода мекунад, на барои тағир додани воқеият. Ҷаҳон ҳаракат мекунад ва мо бояд бо он ҳаракат кунем; бе пӯсида таваққуф кардан мумкин нест ва пӯсидай ҷангро ба вучуд меорад, зеро он тамаддунро пусон мекунад. Масалан, проблемаи Австрияро, ки ҳозир маркази пусидаи Европа мебошад, дида бароед: Дар солҳои 1918—19 империяи бузург ба давлати хурди дорои сармояи азим табдил ёфт; ки аз мавқеи миллионер ба камбағалоне, ки то ҳол бояд пули хонаи худ — Вена — ичораи миллионерро диҳад. Дар соли 1931 Олмон Иттиҳодияи гумрукиро пешниҳод кард ва Фаронса эҳсос кард, ки вай дарҳол торпедо карда мешавад, то ин Иттифокро бо ёрии он силоҳи бебозгашти нобудкунанда, Шӯрои Лига торпедо кунад. Аслан як масъалаи иқтисодӣ, он барои қабули қарор ба Додгоҳи Доимии Адлияи Байналмилалӣ пешниҳод карда шуд ва бар пояи сиёсӣ дароз карда шуд, лебедкаҳоро дар байни дигарон Салвадор, Куба, Колумбия ва Чин - он вақт дар ҳолати анархияи ошкоро идора мекарданд. Агар Куба ё Сальвадор ба таври дигар овоз медоданд, Иттифок ба факти муайяншуда табдил меёфт; чунон ки ҳеҷ яке ин тавр накарданд, он манъ карда шуд.

Оё ин ақл аст ё девона? Оё ин роҳи муттаҳид гардондани ҷаҳон ва пойдор гардондани сулҳи абадӣ аст? Агар Лига эълон мекард, солимтар ва ростқавлтар мебуд: "Австрия як кишвари ғайриимкон аст, вай фақри Аврупо аст ва агар ба вай ин Иттиҳод иҷозат дода нашавад, мо бояд ўро нигоҳ дорем ва ҳар сол ба вай миллионҳо фунт стерлинг диҳем." Хатто дар он сурат чӣ ҳақ мебуд, ки Лига гумон кунад, ки австрихо — халки мағрур — дар садака зиндагӣ кардан меҳоханд; зеро он чизе, ки меҳостанд, худмуайянкунӣ буд ва ҳоло ҳам онро меҳоханд, вале наметавонанд ба он ноил шаванд, зеро онҳо маҷбуранд, ки на зери ҳукумати интихобкардаи худ, балки дар зери истибдоди фосид зиндагӣ кунанд. Дар ҳақиқат Австрия аз қор карда баромадани сарнавишти ҳақиқии худ бо роҳи бор кардани қувваҳои махфии полицияи байналхалқӣ — интернационали пул, ки ба харидани зархаридони хоричӣ эҳтиёҷ надорад, монеъ мешавад; зеро вай ҳамеша хонагиро ба қор қабул карда метавонад. Махз ҳамин гуна қувва, гулуи гайридавлатигардонидашуда, ки ягона ангеаи он пул аст, ки онро Лигаи Миллатҳо, Ҳаракати Иттиҳоди Нав ва Капитализми пусида ба сари ҷаҳон бор кардани мешаванд. Оё онҳо ин қорро карда метавонистанд, дер ё зуд натиҷааш революцияи фалокатоваре хоҳад буд, ки бо большевизми умумичаҳонӣ анҷом меёбад. Оё ин ҳадафи ниҳони онҳост?

Бо вучуди ин қаллобии ошкорои сиёсӣ, фашистон аз ҷама бештар ба он ҳамлаи маккоронаи ахлоқие мебошад, ки дар зери пардаи дудӣ ифротгароӣ ва риёкории ҳассосӣ, бар зидди ҷама чизҳои зишт ва рӯҳонӣ дар башарият оғоз мешавад. Шаъну шараф, фазилат ва эътиқод ба ҷама чизи олиҷанобтар аз зиндагӣ бояд таҳти назорати ҳуқуқи байналмилалӣ қарор гирад. Аммо оё сулҳ ё пойдории сулҳ ба ҳар қимате охири умр аст? Магар дар дунё азизтар аз ҳаёт нест? Оё мардон танҳо ҳайвонанд? Бо Ўймс Мартино фашист боварӣ дорад, ки:

«Эҳтиром ба ҳаёти инсон ба бутпарастии бадахлоқона бурда мешавад, вақте ки он аз адолат ва ростӣ муқаддастар аст ва вақте ки тамошоӣ хун аз дидани зулмҳои ҳаробиовар ва риёкории зафаровар даҳшатноктар мешавад... ҳеҷ чиз заифтар ё ҳудкушитар аз мардоне, ки шаҳрвандони як қисми зиндагии муштарак доранд, нест. Ва агар рӯзе фаро расад, ки миллатҳо ба ҳар як баҳс, новобаста аз асли он, ба қарори суд итоат кунанд, шояд ин на он аст, ки ҷаҳон беҳтар шудааст, балки одамон бадтар ва пасттар шудаанд, зеро дигар чизе аз ҳаёт азизтар нест.

Зиндагӣ, хоҳиши табиат аст; балки одилон зиндагӣ кардан — яъне мувофиқи эътиқоди ҷуқури мо — бешубҳа асоси тамоми ахлоқ ва дин аст. Оё шахсе, ки бовар дорад, ки иродаи Худоро инъикос мекунад, имони худро барои доварӣ ба суди полис пешниҳод кунад? Аз ин рӯ, ба назар чунин мерасад, ки "хатарнок зиндагӣ кардан" як шиори зиндагӣ олиҷанобтар ва одилонатар аст.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

«Аввал бехатарӣ», ки ҳангоми ба қалби инсон татбиқ кардан, ба чуз аз парвариши наҷодҳои ахтаҳои рӯҳафтода ҳеч як ҳадафи дигареро амалӣ карда наметавонад.

Ҳамин тариқ, чунин ба миён меояд, ки дар фалсафаи фашизм ҳаёт ҳамчун воситаи анҷоми ҳадаф баррасӣ мешавад, на ҳамчун ҳадаф. Шахс миранда аст, аммо давлат на танҳо оммаи афрод, балки он чи дар таърихи онҳо наҷиб, илҳомбахш ва илҳомбахш аст, ба ду калима – маънавиёти миллий ҷовидона ва беохир бузургтар аст. Маҳз барои ҳамин ҳар як фард бояд зиндагӣ кунад, на танҳо барои нигоҳ доштани он, балки онро бо ҳаёт, фикру рафтори худ нигоҳ дорад. Ин мубориза барои он чизест, ки бояд анҷом дода шавад, на танҳо як вақт барои анҷомдодашуда. Агар дар ин рӯҳия то ҳол чизе аз фаъолияти ҳуки ваҳшӣ вучуд дошта бошад, ба осмони ситоиш то ҳол аз инерсияи ҳуки ҳавлӣ чизе нест.

Фашизм ба туфайли ин динамизм, ин кувваи асосӣ, тарафдори сулҳ аст, бо вучуди ин вай аз чанг наметарсад, зеро ҳамаи он чизе, ки вай метарсад, зиндагонии бефаъолият аст. Бинобар ин дар бораи сулҳу амонӣ ва чанг ақидаи фашистон чунин гуфта мешавад:

Объекти қонунии чанг сулҳи бештар муқаммалтар аст; зеро чанг асбоби ҷароҳист.

Объекти қонунии сулҳ одами муқаммалтар аст; зеро сулҳ воситаи бунёдкорӣ мебошад.

Ба объекти қонунии инсон дунёи муқаммалтар аст; зеро инсон асбоби илоҳӣ аст.

Чӣ тавр ӯ ин ақидаро ба амал табдил медиҳад, зеро бидуни фаъолият дубора таваллуд шуда наметавонад? Ин мушкилоте, ки ман ҳоло онро тафтиш мекунам.

Таърихи низоъҳоро метавон ба ду сарлавҳаи бузург тақсим кард: инқилобҳои дохилӣ ва ҷангҳои берунии хориҷӣ; якум — дуюм ва дуюм — якум. Ҳоло ман онҳоро бо навбат тафтиш мекунам.

Фашистӣ чунин мегуяд: Норозигии байналхалқӣ фақат маҷмуи норозигии бешумори миллий мебошад. Агар дунёро ба хона монанд кунем, пас, азбаски хишт ва махлули он пӯсида аст, пояш ҳамеша фуру меравад ва деворҳои мерезад. Аз ин рӯ мушқили аввалин дар истиқрори сулҳи ҷаҳони созида ин аст, ки ҳар миллат хонаи худро ба тартиб дарорад; то замоне, ки миллатҳо дар ҳолати пӯсидаи дохилӣ қарор доранд, мустақиман бӯҳрони ногузир мешавад, сиёсатмадорони онҳо кӯшиш мекунанд, ки нуфузи худро бо роҳи норозӣ ба берун, яъне дур аз ватан ва ба қорҳои хориҷӣ нигоҳ доранд. Ин қадимтарин ва бозғаймидтарин роҳи чанг аст.

Мисоли хуби ин Франция баъд аз чанг мебошад. Системаи ҳукумати вай қомилан фасод аст, пас сиёсатмадорони вай чӣ қор мекунанд? Барои он ки диққати омро парешон кунад, онҳо бо овози баланд эълон мекунанд, ки Франция дар ҳавф аст ва мардумро бо калимаи «Амният» гипноз мекунанд. Оё имкон дошт, ки Фаронсаро аз ҳама гуна ҳамлаҳо муҳофизат кунанд, оё сиёсатмадорони фаронсавӣ миннатдор хоҳанд буд? Не, онҳо ба ҳарос меафтанд, зеро онҳо мефаҳмиданд, ки азбаски мардум он вақт аз ҷанги хориҷӣ чизе наметарсанд, онҳо диққати худро ба ишлоҳоти дохилӣ ва инқилоб равона мекунанд. "Амният" дар асл на сипаре аст, ки ба сӯи Олмон нигоҳ дошта мешавад, балки дар ҷои он қарапасаест, ки аз тире, ки Ставискийҳо дар зерин он меҳазанд.

Ҳарчанд қариб дар ҳама кишварҳо сабаби норозигӣ аз ҷиҳати иқтисодӣ аст, ифодаи он, чунон ки бояд бошад, ахлоқӣ аст. Қамбизоатӣ на танҳо нотаъсонӣ, балки эҳсоси беадолатиро ба вучуд меорад. Ин ки дар замони фаровонии потенциалӣ бояд ҳануз ҳам воқеӣ бошад ва фақри аз ҳад зиёд ҷиноӣ ба назар мерасад ва вақте ки ҳукуматро ҳамчун як қамъномаи бандиён баррасӣ мекунанд, марди азобдида ва мутафаккир ба ҳуқуқи худ барои сарнагун кардани он бовар мекунанд. Ин сабаби асосии ҳамаи революцияҳои соҷиалӣ мебошад. Аз ҳиссаи одилонаи истехсолот маҳрум шудан аз сабаби қунашудаи системаи тақсимқунӣ аз дуздӣ чизе дигаре нест. Агар дузд ба хонаи шумо даромада, ба ҳаёти шумо таҳдид кунад, шумо ҳақ доред, ки онро муҳофизат кунед.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

хатто аз хисоби маблагӣ худаш. Марди ноумед ба куштори сиёсӣ аз як паҳлӯи мушобеҳ менигарад ва вақте дарк мекунад, ки маҳз молиягар сиёсатмадорро ҳамчун аспӣ таъқиб миёни ӯ ва он чизе, ки ба назари ӯ ҳиссаи ҳақиқии сарвати худ медонад, истифода мебарад, мо метавонем аввалин таназзулро интизор шавем, ки дар таърихи бонкдорон рух додааст.

Фашист мегӯяд: Чаро ин проблемаи анархияи молиявиро бо анархияи иҷтимоӣ ҳал кунем? Чаро онро ба ҷои азнавсозии иқтисодӣ ҳал накунем? Камбизоатӣ ва аз ин ру, революция дар натиҷаи нодуруст тақсими қардани сарват, системаи пусидаи молия, қардани музди қор, баланд шудани нарх ва умуман паст шудани дараҷаи зиндагонӣ ба вучуд меояд; пас чаро саноати миллиро ташкил накунам, то ки худро идора кунанд, худро баён кунанд ва ислоҳ кунанд? Ин сотсиализм нест, ки дар он давлат меҳнатро назорат мекунад, зеро дар ин ҷо назорати саноат аз ҷониби онҳое мебошад, ки меҳнатро эҷод мекунам ва нигоҳ медоранд. Ин дар асл шакли поктабини демократияи кооперативист, ки демократияи сиёсӣ ҳеҷ гоҳ кӯшиш накардааст, ки онро амалӣ созад. Ин назоратро фашистон ният доранд, ки ба воситаи давлати корпоративӣ барпо кунанд. Соҳаҳо ба гурӯҳҳои худидоракуни тақсими қарда мешаванд, ки ҳар як корпоратсияи саноатиро аз қорфармоён, қоргарон ва истеъмолкунандагон интихоб мекунад. Дар ҷунин ташкилот ҷанги синфӣ, қорпартой ва лок-аут ҷои худро ёфта наметавонад. Ба ҷои мубориза барои зиёд қардани музди қор, мақсад аз он иборат аст, ки дараҷаи зиндагонӣ баланд бар-дошта шавад, зеро илм ва саноат қувваҳои истеҳсолотро зиёд мекунам. Ин чӣ маъно дорад? Он истисморро ташкилот иваз мекунад ва органи нави ҷамъиятӣ ба вучуд меояд.

ободӣ барпо қарда шуд, қадами навбатӣ ба ҷанги иқтисодӣ рух додани ҳаёти нав аст. Ҷун инсон қисман ҷисмонӣ, қисман ахлоқӣ ва қисман ақлӣ аст, ҷомеаи мардон низ қисман иқтисодӣ, қисман фарҳангӣ ва қисман сиёсӣ аст. Аз ин ру, ҷунин бармеояд, ки ҷун дар ҳуди инсон омилҳои иқтисодиро ба узвҳо ва узвҳо гуруҳбандӣ қардан лозим аст; инчунин бояд фарҳанг тақрибан ба пуррагӣ ба шахсони алоҳида вогузор қарда шавад ва сиёсӣ бояд бар тамоми қудрат қудрат дошта бошад. Бо ин дар назар дорам, ки фаъолияти асосии сиёсат аз танзими муносибатҳои байни шахсон ва байни гурӯҳҳо ва роҳбарӣ қардани он узвҳо ва узвҳо, ҳадамоти миллий иборат хоҳад буд, ки танҳо онҳо метавонанд назорат кунанд.

Аз ин мо метавонем ҷунин хулоса барорем: ҳаёти шахсии шахсон то ҳадди имкон озод хоҳад буд; ки гулгулшукуфии гурӯҳҳои меҳнаткашон аз руи вазифаҳо ба муташаккилӣ вобаста бошад ва ҳокимияти умумиро одамони ақлу хирад, дониш ва таҷрибаи баланд ба ҷо оваранд. Ба ибораи дигар: ҳаёти фарҳангӣ инфиродӣ, иқтисодӣ дастаҷамъӣ ва сиёсӣ дастурӣ ва авторитарист. Вақте ки ин се гуруҳи фаъолият—худнамоӣ, гуруҳ-гузорӣ ва ифодаи миллий якҷоя амал мекунам, иқтисодиёти олии ҳаёти иқтисодӣ ва сиёсӣ ба вучуд меояд. Ин иқтисодиёт озодии ҳақиқӣ ва озодӣ аз норозигӣ асоси сулҳи миллий мебошад.

Ман акнун ба нимаи дуюми проблемаи ҷанг, яъне аз революцияҳои миллий ҷангҳои хориҷӣ ва дар ин ҷо боз дарк мекунам, ки сулҳи ҳақиқӣ бояд дар асоси иқтисодӣ муқаррар қарда шавад.

Он имрӯз чӣ асос дорад? Анархияи тилло, санги калидӣ дар системаҳои мавҷудаи пулию байналмилалӣ ва миллий. Барои ба даст овардани тилло ё муқаррар намудани асбоби тилло, давлатҳо бояд тавозуни фаъоли «мусоиди» тиллорат дошта бошанд. Онҳое, ки ба ин муваффақ мешаванд, метавонанд ё аз миллатҳои дорои тавозуни «мусоиди» тилло истихроҷ кунанд ё онҳоро маҷбур кунанд, ки фарқияти шакли қарзро қарз гиранд. ҳолати бадбахтона дар гарав мондани рақибони муваффақи худ." Ин роҳи мустақим ба ҷанг аст, зеро, тавре ки ман аллакай қайд қардам, ба истиснои рақибони танҳо ҷанг метавонад ин хидматро бекор кунад ***** табдилдиҳандаи китобҳои DEMO Watermarks*****.

Равшан аст, ки ҳалли ин мушкилот дар тарки тилло ба унвони ченаки сарват ва бар асоси сарвати воқеии пул, на ба як моли кунҷӣ, балки дар ҳама моли дорои арзиши бозорӣ мебошад. Он гоҳ содирот бояд аз ҳисоби воридот пардохт шавад ё онҳо ба миллате, ки онро қабул мекунад, тўҳфа хоҳанд шуд. Тавре ки нависандаи боло мегӯяд: Содироти субсидияи давлат он гоҳ бемаънӣ мешавад. Тарифҳо ба он дараҷае, ки воридотро истисно мекунад, ба ҳамагон андоза содиротро истисно мекунад. Мубодилаҳо бетағйир муқаррар карда мешаванд, ки спекулятсияро аз байн мебаранд ва тарси пулдиҳанда бартараф карда мешавад.

Ман дар ин ҷо наметавонам ба ҷузъиёти он ворид шавам, ки чӣ гуна анархияи мавҷудаи молиявӣ бояд барҳам дода шавад; аммо маълум аст, ки дар ҳукуматҳои демократӣ вобаста ба қудраташон ба манфиатҳо ва таассуфҳои молияи стандартӣ тиллоӣ, роҳи ҳалли онҳо ба ҷуз фалокат нест. Ба техникае, ки дар ин мамлакат мавҷуданд, бинед, ки барои гузарондани ин қадар ислохоти мураккаб даъват карда мешавад. Сарвазир бояд мушкилотро ба Девони ва Девони Девони Ҳизби Парлумон супорад ва агар ҳукумати лейбористӣ дар сари қудрат бошад, пас ҳизби парлумонӣ бояд онро ба Конгресси иттифоқҳои касаба ва конфронси ҳизби коргарӣ фириштад, дар ҳоле ки дар паси ин ҳама маҷлисҳо манфиатҳои ғаразнок риштаҳои мекашанд.

Дар замони ҳукумати фашистӣ, вақте ки коршиносон ин саволро баррасӣ карданд, сарвазир "ҳа" ё "не" мегӯяд. Агар «ҳа» бошад, ин тадбир қонун мегардад. Ва агар дигар давлатҳо манфиатдор бошанд, ки дар зери роҳбарии фашистӣ қарор гирифтани мумкин нест, механизми қабули қарор ҳамагон як созишномаи зуд имконпазир мегардад.

Ба хотири далел розӣ шудем, ки ин сабаби асосии ҷанг бартараф карда мешавад, мо бо он чизе боқӣ мемонем, ки онро сабаби биологӣ номидан мумкин аст, яъне шумораи аз ҳад зиёди аҳоли, ки ҳеҷ гуна ислохоти иқтисодӣ бевосита таъсир карда наметавонад; зеро он берун аз назорати ҳукумат меистад.

Дар кишварҳои, ки сатҳи баланди зиндагӣ вучуд дорад, ин мушкилот ба таври худкор бо коҳиши сатҳи таваллуд ҳал мешавад. Аммо дар кишварҳои, ки меъёри паст ҳукмфармост, яъне дар кишварҳои, ки тамаддуни саноатӣ пурра инкишоф наёфтааст, солҳои зиёд афзоиши таваллудро интизор шудан мумкин аст. Агар ба статистикаи ҷаҳонӣ муроҷиат карда, мо мебинем, ки дар Европайи Ғарбӣ афзоиши шумораи аҳоли кам шуда истодааст, дар Шарқ бошад, ин тавр нест, дар Россия ва минтақаҳои васеи Осиё барои садҳо миллион нафар одамони зиёд ҷой мавҷуд аст. Агар Осиё аз рӯи хатҳои ҳозира дар Русия ба индустриалӣ табдил ёбад, шубҳае вучуд надорад, ки ин садҳо миллионҳо одамон ба дунё меоянд ва замоне фаро мерасад, ки шумораи аз ҳад зиёди аҳоли ба самти ғарб густариш хоҳад ёфт. Ин чӣ маъно дорад? Чизе камтар аз ҷанги байникитъавии байни Осиё ва Европа нест. Барои омодагӣ ба ин ҷанг, кишварҳои аврупоӣ бояд ҷанҷолҳои рӯдаи худро қатъ кунанд ва муттаҳид шаванд ва муттаҳид шаванд, то даме ки норозигии иқтисодӣ ва молиявӣ онҳоро аз ҳам ҷудо накунад, ҳеҷ гоҳ муттаҳид намешаванд. Агар давлатҳои Аврупои Шарқӣ дар ҳудуди худ барои афзоиши шумораи аҳолии худ ҷой пайдо карда натавонанд, пас интиҳоби байни ду бадӣ камтар аст, ки густариши онҳо бояд ба самти шарқ бошад, на ба ғарб. Чунин экспансия на танҳо дар хати муқовимати камтарин ба аҳоли мегузарад, балки ба сӯи бузургтарин таҳдиди ҷанг, ки эҳтимолан ба тамаддуни ғарбӣ таҳдид мекунад, хоҳад буд.

Аз ин экскурсияи мухтасар ба имкониятҳои оянда мо мебинем ва ба таври комил фикр мекунам, ки проблемаи ҷангро бо шартномаҳои сулҳ ва конвенсияҳои калом ҳал кардан мумкин нест. Ин проблемаи реалӣ ва ғайбӣ аст, ки як қисми онро ташкилотчиёӣ ҳал карда, як қисми онро танҳо Европайи муттаҳид ва аз ҷиҳати ғарбӣ тавоно муҳофизат карда метавонад.

Чунон ки фашизм дар ин мамлакат ҳокимиятро ба даст оварда бошад ҳам, ба таври ошкоро имконнопазир аст, ки вай тақдирӣ Европаро якка идора кунад, муҳимтарин проблемаи ҳарбие, ки дар назди мо истодааст, амният ва мудофияи империяи мост. Дар ин ҷо мо дар замини худ ҳастем ва дар доираи муайяни хуб-

худудҳои муайяншуда метавонанд тавре сохта шаванд, ки мо меҳокҳем. Ин маънои роҳбарӣ ва амалро дорад.

Зеро дар мамлакати мутамаддин асоси моддии тамоми иқтисодӣ харбӣ сарвати иқтисодӣ мебошад, проблемаи аввалини амнияти империалистӣ инкишофи империя мебошад. Аммо гуфтан мумкин аст, ки азбаски Доминионҳо имруз давлатҳои худидоракунии мухтор мебошанд, барои ягон ҳукумати ватанӣ, фашистӣ ва ё дигар ҳукумат ин вазифаро иҷро кардан имконнопазир аст. Агар мачбуркунӣ пешбинӣ карда шуда бошад, пас фашистон комилан розӣ мешаванд. Аммо мачбур кардан ба у тамоман нолозим аст, зеро реалист буданаш чунин мешуморад, ки чун тараккиёт ба ҳамкорӣ вобаста аст, дар навбати худ ҳамкорӣ бояд ба манфиати шахсӣ асос ёбад.

Дар бораи бародарии ҳунарий ва риштаҳои суннатӣ харф задан ғоида надорад, зеро ин далелҳои қабулшудаанд ва касе ба қувваи бастанӣ онҳо шубҳа намекунад; ғайр аз ин онҳо берун аз доираи моддӣ меистанд ва бинобар ин ба масъалаи иқтисодӣ дохил намешаванд. Истифодаи воқеӣ он аст, ки як империяи мустақил на танҳо маънои империяи шукуфон, балки як империяи бехатарро дорад, зеро он дар ҳамбастагии миллатҳо як воситаи тавоноии сулҳро ташкил хоҳад дод, ки он ҷангро амалан манъ мекунад. Барои империяи мустақил, ҷангҳо, ғайр аз ҷангҳое, ки аз шумораи зиёди аҳоли сарчашма мегиранд, ки берун аз назорати сиёсӣ мебошанд, зарароваранд. Бинобар ин, ба манфиати империя аст, ки сулҳи тамоми ҷаҳон нигоҳ дошта шавад. Бинобар ин ба манфиати он аст, ки ҳамаи қисмҳои он аз ҷиҳати иқтисодӣ ҳамкорӣ мекунад. Ин метавонад маънои аз даст додани сармоягузориҳои хориҷӣ дошта бошад; вале дар як муддати кӯтоҳ ин талафот аз ҳисоби гул-гулшукуфии рузафзун пурра карда мешавад.

Барои хифзи ин нашъунамо моро бевосита ба проблемам мудоғиба ме-оварад. Қувваи дифоъ дар қучост? Аввалан дар Нерӯи баҳрии Бритониё, зеро дар тӯли солҳои зиёд Доминионҳо имкони сохтан ва нигоҳ доштани флотҳои пурқуввати ҷангино надоранд. Сониян, дар қувваҳои харбии ҳавоӣ ва армия.

Дар мавриди сеюми ин асбобҳои мудоғибаӣ, чун замонӣ, яъне механиконидашуда, артишҳо ҳамон навъе мебошанд, ки мо талаб мекунем, ҳамон як мушқили арзиш дар назди Доминиён, ки дар сохтмони флотҳои муосир рӯ ба рӯ мешавад, пайдо мешавад. Аммо дар мавриди дуюм, Қувваҳои Ҳавоӣ, як ҳикояи тамоман дигар рӯй медиҳад, зеро Доминионҳо, ки фазои васеъи заминро дар бар мегиранд, майдонҳои табиӣ парвариши ҳавопаймоҳои шаҳрвандӣ мебошанд ва ҳавопаймоҳои шаҳрвандӣ пояҳои нерӯи ҳавоии ҳарбӣ мебошанд.

Аз ин рӯ, масъала ҳудуд чунин ҳал мешавад: Британияи Кабир бояд пеш аз ҳама барои мудоғибаи ҳавоии дохилии худ масъул бошад ва баъд барои тамоми алоқаҳои баҳрӣ ва нигоҳдории армияи хурд, вале пуриқтисодӣ механиконидашуда, ки дар ҷанг дар ҳатти як бригадаи оташнишонии императорӣ амал мекунад, аз ҷониби империалистӣ масъул бошад. Дар навбати худ, Доминиён бояд барои мудоғибаи ҳавоии худ масъул бошанд ва аз ин рӯ, қувваҳои ҳавоии қавӣ ва муассир таъсис диҳанд.

Агар чунин қувваҳо дода шаванд, пас проблема худ ба яке аз ҳамкорӣ ҳал мешавад ва дар ҳалли он ду омили асосӣ мавҷуд аст, аз ҷумла: барпо намудани сети десантҳои мудоғибаии аз ҷиҳати мақсад ба сети мавҷудаи станцияҳои ангиштсан-гиши муҳофизатшавандаи мо монанд ва барпо намудани Совети императории ҳавоӣ, ки метавонад ба халкҳои император оид ба мудоғибаи ҳавоӣ ва қувваҳои ҳавоӣ маслиҳат диҳад.

Ҳарчанд, агар империяи мо тоб оварад, ин муҳимтарин мушқилои мост, аз ҳама таъхиринопазири мо аз нав ташкил кардан ва муҷаҳҳаз кардани Ҳадамоти ҷангии мост. Аз замони ба охир расидани Ҷанг пай дар пай ҳукуматҳои ноқис онҳоро ба ҳолати нотаъин табдил доданд. Стандарти баҳрии ду-кумати мо партофта шуд ва имруз мо ба таври ҳавфнок крейсерҳо, эсминецҳо ва киштиҳои зерӣобӣ намерасем. Дар мавриди ин аслиҳои охири зикршуда мо ҳоло дар ихтиёри Фаронса қарор дорем. Артиши мо аз ҷиҳати ҳаҷм ва самаранокӣ коҳиш ёфтааст ва гарчанде ки набудани ғушти асп моро қисман маҷбур кардааст, ки мотосикл кунем, дар он миқдори зиёди мағзи бостонӣ чунин массаи беғоидаро нигоҳ дошт.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

аскарони пиёдагард, ки он ба чуз як қувваи пулиси бебаҳо гарон нест. Дар ҳамин ҳол, Нерӯҳои ҳавоии шоҳона дар байни нерӯҳои ҳавоии ҷаҳон аз ҷои аввал то шашум ғарқ шуданд.

Фашист аз ин ҳеҷ чиз нахоҳанд дошт. Ё бо меъёрҳои қудрат ва маҳдудиятҳои эмотсионалӣ алоқаманд нест. Вай реалист аст ва мегӯяд: «Агар ман дар лагери зарбдор зиндагӣ кунам ва лозим бошад, ният дорам, ки таппончаро дар таги худ гирам».

Андешаҳои ӯ чунинанд:

Мо ҳазорҳо мил роҳҳои баҳриро барои муҳофизат дорем ва барои муҳофизат кардани онҳо аз на ҳама, балки аз ҳама ҳамлаҳои эҳтимолиро мо ба Флоти баҳрӣ аз ҳар ҷиҳат барои ин мақсад мувофиқ ниёз дорем.

Мо Армияи асри нуздаҳум дорем; ба ҷои ин мо бояд асри бистум дошта бошем. На як Армия бо тонна ғушти инсон вазн карда мешавад, балки аз рӯи қувваи зарбаи механикӣ чен карда мешавад: шумораи ками одамон ва мошинҳо, зеро ин асри мошинист, на синну соли мушакҳо.

Мо меҳохем ва дорем, ки Нерӯҳои Ҳавоӣ дошта бошем, ки тавонанд моро бо тавоноӣ муҳофизат кунанд, ки ҳеҷ кас Душман дар доираи самаранок пеш аз ҳамла ба мо борҳо фикр мекунад.

Ниҳоят, мо меҳохем як Вазорати стратегияи Мудофиа бошад, ки метавонад се хидматро тавре тарҳрезӣ кунад ва ба нақша гирад, ки ғуё онҳо як хидмати муштарак бошанд. Яъне мо меҳохем як автократияи дифоӣ дар сулҳ, зеро мо медонем, ки дар ҷанг ба чуз худкома ҳеҷ чиз стратегияи ягонро роҳнамоӣ намекунад ё наметавонад.

Агар дигар давлатҳо эълон кунанд, ки ин сугуртаи мо аз ҷанг ва дар ҷанг кафолати галабаи мо милитаристӣ, пас бигзор онҳо чунин кунанд. Гарчанде ки мо ба мусаллаҳшавии бошитоб майл надошта бошем ҳам, мо ният надорем, ки дафъаи оянда ба мо ҳучум карда шаванд, ки худро дар чунин мавқеъ пайдо кунем, ки мо мачбур бошем, ки аз яроку аслиҳаи душманамон дур шавем. Мо ба ҷои кур-курона чашмак задан ба фактҳо ошкоро ва руироси дучор шуданро афзалтар ме-донем.

Ба фикрам, ман ҳозир проблемаҳои муҳимтареро, ки дар бобати ҷанг ва тайёрии он дар назди мо истодаанд, инъикос намудам ва равшан нишон додам, ки фарқи байни ҷаҳонбинии фашистон аз аксарияти одамони дигар дар он аст: дар сурате ки онҳо ҷангро дар ҳама гуна шароит ногузир ё пешгирӣ кардан мумкин аст, мувофиқи шароити сулҳ вай ҷангро зарур ё нолозим мешуморад. Дар асл, ин фарқият ба он чизест, ки алхимияро аз одами илм ҷудо мекунад.

Ҷанг як воқеият аст ва бояд ҳамчунон муносибат кард. Фахмост, ки баъд аз ҷанги гузашта халк ба суи идеализм, агар факат барои тағйир додани фазо ру овард. Ҳамин чиз низ фахмост, ки ҳамаи ҳукуматҳое, ки дар асоси афкори омма шино мекунанд, аз руи табиати худ мачбуранд, ки ба обҳои пурташвиш нефть партоянд. Инҳо фактҳоеанд, ки ба онҳо муҳолифат кардан мумкин нест; аммо ин маъноӣ онро надорад, ки онҳо далелҳои ҳастанд, ки тағйир дода намешаванд. Ҳарчанд фашист ҷангро намехоҳад, зеро ҷанг ченаки норизоияти сулҳ аст ва аз ин рӯ, ченаки ноқомии ҳукумат аст, вай ба ифроти дигар шитоб намекунад ва ба ҳокус-покус ва леггердемайн сиёсӣ эътиمود мекунад.

Илова бар ин, вай бовар надорад, ки ин давраи ҷангӣ аст ва ба ин бовар аст, ки ин эътиқодро он далел исбот мекунад, ки ҳукуматҳо ҳаргиз дар бораи ҷанг ҳарф мезананд. Ин чӣ гуна аст? Зеро дар ҳаёти миллии ҳамагӣ ду категорияи бузурги проблемаҳо мавҷуданд: яке проблемаҳои дохилӣ ва дигаре берунӣ — корҳои дохилӣ ва хориҷӣ. Агар шумо нахоҳед, ки мардум аввалро тафтиш кунанд, диққати онҳоро ба дуум равона кунед. Ин найранг, ки ба ҳар як игвогар маъмул аст, сарчашмаи асосии сиёсати демократӣ мебошад.

Вай чунин мешуморад, ки проблемаи ҷанг проблемаи илмист, на эмотсионалӣ: сабабҳои онро кашф кунед, вирусро ҷудо кунед ва ба ҷои ҷаббер ва даҳон антиотоксин парвариш кунед. Чунон ки ҳозир ва он

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Чунин ба назар мерасад, ки то чанд муддат берун аз сатҳи баланди зиндагӣ ҳеҷ чиз ҷангҳои аз ҳад зиёди аҳоли ба вуҷуд омадаро бартараф намекунад, фашистҳо чунин мешуморанд, ки қувваҳои мусаллаҳ лозим хоҳанд шуд ва аз ин рӯ, қувваҳои самарабахш назар ба қувваҳои кӯҳна қобили хизмат ва сарфакорона мебошанд. Гарчанде ки ба инсон таъсири урфу одатҳо афтода бошад ва анъанаҳои мардона дар ҷанг арзиши олии доранд, аслиҳа бешубҳа наметавонад бошад. Бинобар ин, фашистон хиссиётро бо тупи туп омехта намекунанд.

Гарчанде ки Аврупои муттаҳид як идеали бузург аст ва фашистон истиқбол мекунанд ва боварӣ доранд, ки зери назорати фашистӣ имконпазир аст, зеро пас аз он ҳама ҳукуматҳо бо як системаи муташаккил бо ҳамдигар муносибат хоҳанд кард, имрӯз воқеияти олии ин аст, ки ягона лигаи воқеии миллатҳо дар ҷаҳон Империяи Бритониё аст. Пас, дар ин ҷо нуктаи ибтидоии ҳақиқии мо дар роҳи сулҳи эҷодӣ мебошад. Нуктаи ибтидоӣ, ки тақрибан чоряки кураи заминро фаро мегирад ва чоряки сокинони онро фаро мегирад. Сулҳ дар дасти мост, агар мо онро ба таври воқеӣ дарк кунем. Магар мо як миллат пас аз заҳматҳои садсолаҳо акнун аз хати марш берун меафтем ва ба гавғои оворагон мегардем? Фашист «Не» ҷавоб медихад; аз ин рӯ, калимаи асосии ӯ "Ба пеш" аст.

Освальд Мосли ба пеш дар фашизм

Ф Пропагандаи ASCIST ҳамчун қисми чудонашавандаи ҳаёти миллии мо таъсис дода шудааст. Кори дусола ва фидоко-рӣ ба сифати мукофоти худ эътирофи ин Харакатро аз тарафи халк ҳамчун кувваи ватандӯст, революционӣ ва табиатан британиявӣ овард.

Ба коргари бритониёӣ нихоят муяссар шуд, ки муҳаббати табиӣ худро нисбат ба ватан бо худ муайян кунад хоҳиши одилона ва зарурӣ ба кулӣ бехтар намудани шароити ӯ.

Империалисте, ки пештар дар бораи бадбахтӣ ва бечора-тӣ, ки миллионҳо нафар халки худро зулм карда буд, фикр намекард, имкон дод, ки фаҳмад, ки барои бекорӣ ва кашшоқӣ дар ин асри муосири илмӣ на баҳона ва на сабуқӣ шуда наметавонад.

Соли сейуми даёти Харакати мо дар пропагандаи галабадои мислаш диданашуда; вале бузургтарин музаффарияти он ташкил ёфтани ташкилоти илмӣ ва даматарафа бозътимод мебошад, ки бе он ягон пропаганда натиҷадои арзишнок ба даст оварда наметавонад.

Сохтори органикии Харакат дар маҷмӯъ ҳоло тақрибан 500 сохтори ноҳиявиро дар бар мегирад, ки аз рӯи минтақаи парлумон ташкил карда мешаванд ва ҳама аз ҷониби созмоне, ки ба фаъолияти Blackshirt таъя мекунад, мутақобила ва муттаҳид шудаанд. Сохтмони ин мошини комилан боварибахш дар ҳақиқат ҷолибтар аст, зеро он он қадар нерӯи Харакатро ба худ нагирифтааст, то ба таблиғот ҳалал расонад. Баръакс, он ба муваффақияти ду амалиёти калонтарини пропагандистӣ дар таърихи муосири Британия ҳиссаи беандоза гузошт. Маъракаи ҳоло машҳури "Маъракаи тиҷорати Бритониё" муҳолифати мардумро ба ҷанги бемаънӣ барангехт, ки рӯз то рӯз бештар қадр карда мешавад, зеро сиёсатмадорон аз муносибати афсонавӣ ва бомбаборон, ки ҳангоми беҳабар аз қудрати таблиғоти мо гирифта буданд, дар навбати аввал дар бораи истифодаи қувваҳои низомӣ ва баҳрӣ фикр мекарданд.

ба мо дахл дорад.

Амалиёти дуйуми бузург бо шиори «Фашизм дафъаи оянда» дар хотир мемонад. Дар давоми маъракаи интиҳоботи ба наздикӣ Харакати мо ба андозае, ки ҳар як партияи кӯҳна ташкил карда метавонист, маҷлисҳо гузаронд. Маҷлисиҳои мо умуман ба қадри имкон пур буданд, вохӯриҳои онҳо аксар вақт ҳолӣ буданд. Маҷлисиҳои мо қариб бе истисно, осоишта ва муташаккилона гузашт; дар онҳо аксар вақт бо саҳнаҳои авбошӣ ва зӯрварӣ тавсиф карда мешуд, ки дар ҳеҷ як вохӯрии фашистӣ иҷозат дода намешавад. Дар ин ҳолат, мо озодии баёнро нигоҳ доштем; инкор кардани шуда, ҳудашон онро аз даст доданд.

Дар маҷлисиҳои мо шумораи зиёди даъватшавандагон ба му-боризаи интиҳобкунандагон дохил шуданд. Ба он ки мо бояд бо шавқ бишнавад, имон овардем; ки моро зердастони шаркие, ки медонистем, хомуш накунем; балки оммаи одамон маҳз дар ҳамоно замон, ки мо аз пешбарӣ кардани номзадҳо саркашӣ мекардем, ба сафи мо дохил шаванд, ба ҳиради худдорӣ қардан аз мусобиқаи интиҳоботӣ то даме ки мо тавонистем ба душман бо техникаи баланди техникае, ки зарур аст, дар тамоми тули fronti зарбазада ва аз ҳам чудошуда хучум кунем.

Ҳамин тавр, соли 1935 ба охир мерасад, мо метавонем дар бораи муваффақиятҳои баробар дар пропаганда ва ташкилӣ фикр кунем. Агар мо то он даме, ки вазифаи мо иҷро нашавад, ҳеҷ гоҳ хушбахт набошем, ҳама мо метавонем аз ҳар як соате, ки анҷом додаем, фахр кунем, ҳар як қурбонии хурде, ки мо барои сабабе додем, ки ***** табдилдиҳандаи китобҳои DEMO Watermarks*****

хамаи он чи ки дар миллатчигӣ начиб аст, бо хамаи он чи ки дар социализм хизмат кардан мумкин аст, халки моро начот диҳад.

Дар паси назар, илова бар ин, бояд эътироф кард, ки муқовимати мо ба ҳамлаи яҳудиён ҳамчунон зафарбахш буд, зеро он зарур буд. Азбаски яҳудиён ба Ҷунбиши Бритониё барои кор кардан, фикр кардан ва эҳсос кардан дар танҳой дар бораи Бритониё азоб намекашанд, зеро онҳо моро бо як халқи бузурге, ки Пешвои он Аврупо аз коммунизм наҷот додааст, ба ҷанги фалокатбор меоварданд, онҳо худро ба муқовимати доимии коҳишбанда дучор карданд, зеро онҳо дар Бритониё як ҳисси зидди семитиро ба вучуд оварданд. Мо бо камоли ифтихор фикр карда метавонем, ки агар Ҳаракати мо часурина ба муқобили хавфи молияи байналхалқии яҳудиҳо ва большевизми яҳудӣ мубориза барад, вай на танҳо боварии халқро сафед карда наметавонист, балки аз имтиҳони халқунандае, ки аз оташи он ҳамчун ашӯи пулоди муътадил баромадааст, ғурехта мешуд.

Мо аз ин гуна озмоишҳо шодем, зеро танҳо онҳо метавонанд кафолат диҳанд, ки узвияти мо устувор, ҳақиқӣ ва омода аст қурбонӣ кунад, дар зухуроти олии он сифати баланди инсонӣ, ки аз муборизаи фашистӣ "қудрати тоқат кардан" ба вучуд омадааст.

Дар соли оянда бояд тамоми қувваро дучанд карда, ҳар як рекорди муваффақиятро шикастан лозим аст. Ҳоло мо худамонро ба мубориза барои интиҳоботи оянда машғул кардем; ва ин вазифа бо кори бузурги ташкил намудани ташкилотҳои интиҳоботии дар якҷангсад округи интиҳоботӣ назар ба ташкилотҳои пештара бартарӣ иҷро карда мешавад. Вазифа душвор аст; вале аъзои фаъоли мо аз ҳар як партияи кӯҳна хеле зиёд аст.

Сафари сеҳафтаина, ки пеш аз Мавлуди Исо анҷом ёфт, ҳам кадрҳо ва ҳам рӯҳро ошкор кард, ки ҳеҷ як қувваи дигар дар Бритониё тақлид карда наметавонад. Кормандони ҳар як ноҳия барои конфронсҳои минтақавӣ ҳар бегоҳ ва нисфирӯзӣ ҷамъ меомаданд. Онҳо намоёндагони сазовори мардонагии хоси Бритониё буданд, ки дар маҳалҳои худ роҳбарӣ мекунанд. Занони афсар низ тавоноии рӯзафзунӣ Ҳаракати мо дар бораи зани ҳақиқии Бритониёро намоёндагӣ мекарданд. Проблемаҳои маҳаллии ташкилот ва сиёсат бо диққати ҷиддӣ ба ҷузъиёти имконнопазир дар конференсияҳои кӯтоҳ, норавшан ва ҷеюнии солони партияҳои кӯҳна дида баромада шуданд. Планҳои давлатии соли оянда пурра ва ошкоро муҳокима карда шуда, дар тамоми тули замин бо руҳбаландии умумихалқӣ қабул карда шуданд. Пеш аз ҳама, ин алоқа ва муносибатҳои зичи шахсӣ ҳатто дар давраи нашъунамои бузургии Ҳаракат, ки рузҳои аввали бародарии фашистиро хеле равшан тавсиф мекард, нигоҳ дошта мешуд.

Соли нави қувваҳои фашистӣ дар назди мо истодааст. Ҳаракате, ки ба қадри кофӣ ҷуръат карда, хандидан ба қувваи муттаҳидаи молияи байналмилалӣ яҳудӣ ва захираҳои табиғоти он фармонфармой кардааст; Ҳаракате, ки ба "қудрати дорой, fronti сурх ва сафҳои оммавии реаксия" бомуваффақият муқобилат кардааст, дигар бо мудофия қаноат карда наметавонад. Монеаҳои азими дар сари роҳамон гузошташударо бартараф карда, акнун мо бояд барои галабаи худамон кор кунем. Дарача ва суръати ин фатҳ бояд ба саъю кушиши пай дар пай ва ба мақсад мувофиқ будани ҳар як аъзо вобаста бошад.

Қувват тавассути шодӣ аз ҷониби доктор Роберт Лей

Т Кувваи социалистии миллӣ ба воситаи шодӣ ташкилоти бо фармони Пешвои мо Адольф Гитлер ба вучуд омад. Рузе ба наздам фиристода гуфт: «Мехоҳам, ки коргари немис ба кадри кофӣ истирохат ва истирохат дошта бошад, то асабҳои миллат солим бошад, зеро агар асаби миллат вайрон шавад, ҳатто бо кори давлатдории бузургтарин нобига ба чизе ноил шудан мумкин нест». Ичрои ин амри Пешворо вазифаи ман қарор дод ва дар моҳи ноябри соли 1933 «Кувваи шодмонӣ» ба вучуд омад. Бисёриҳо, ҳатто дар байни ҳамкорони наздики ман, намефаҳмиданд, ки ман чӣ ҳадаф доштам ва ҳанӯз нияти Пешворо намефаҳмиданд. Бисёридо чунин мепиндоштанд, ки ин барои ба чашми коргар ҷанг андохта, хоҳиши қонунии вай ба адолати иҷтимоӣ дур қарда шавад. Дигарон боз дар он майдони нави фаъолиятро барои таъсиси идораҳои нав диданд. Фақат кам қасон дар он вақт ин кори бузургро эътироф қарданд, ки имрӯз дар тамоми Германия пахн шуда, аллақай дар ҷаҳон берун аз ҳудуди мамлақати мо пахн шудааст. Ин як мӯъҷизае ба назар мерасад, вақте ки қас андеша мекунад, ки чӣ гуна андешае, ки аз ҷониби бисёриҳо ҳандиданд, аз ҷониби дигарон нафрат қарда, аз ҷониби мухолифон таҳқир ва таҳқир пӯшонида шуда, ҳатто аз ҷониби наздиктарин дӯстони мо танҳо бо изтироб ва гумроҳӣ дида мешуд, дар муддати каме бештар аз ду сол ба дили мардум роҳ ёфт ва аз ҷониби ҳуди мардум амалӣ гардид.

Ҳамчун тавсифи объекте, ки мо дар назар дорем, ном қомилан дуруст аст: Кувваи ҷомеаи миллии сотсиалистӣ тавассути шодӣ. Моҳияти ҳар як қалимаи алоҳидаро бодиккат ба назар гирифтани лозим аст: Ҷамъияти миллии социалистӣ. Ҷомеа пояи он аст ва инчо бори дигар баёнғари равшани он аст, ки танҳо ҷомеа қодир ва салоҳиятдор аст, ки муҳаррики шодӣ бошад. Дар ин, мо, сотсиалистҳои миллии бори дигар равшан мебинем, ки фарҳанг ва санъат бо ҷомеаи миллат ва наҷод алоқаманданд ва наметавонанд дар ҳолигоҳ мавҷудияти ҷудогона дошта бошанд. Қувват тавассути шодӣ ба ман маслиҳат доданд, ки онро "Баъд аз қор" номидам. Аммо ман ҳеҷ гоҳ тарафдори тақлид набудам ва ҳамеша бубинам, ки оё ҳудаш чизе эҷод қардан имқон надорад.

«Дополаворо»-и Италияи ҷавон бешубҳа натиҷаҳои қалон нишон дода метавонад; бешубҳа, муваффақияти қалон аст. Аммо он бо объекте, ки мо дар назар дорем, қомилан мувофиқат намекунад. Ин як ифодаи бетараф аст, ки на хоҳиши моро баён мекунад ва на он қизеро, ки Пешво фармудааст. Пешво гуфт: «Мехоҳам миллати тавоно дошта бошам: бубинед, ки суръати қоре, ки рационализатсия ва тамоми тамоюли ҳодисаҳо ба ҳар ҳол беаъний қардааст, бо фароғату идҳое, ки ин мардон мегиранд, мувозинат мекунад ва бубинед, ки асабҳои мардум вайрон нашавад». Фармони Пешво ин буд, ки ба миллат нерӯ бидиҳад ва ҳамзамон нишон дод, ки ин нерӯро чӣ гуна ба даст овардан лозим аст: бо фароғат, бо ид, аз шодӣ.

«Кувваи шодмонӣ» шояд ифодаи қутохтарин ва муҳтасари тамоми объекти социализми миллӣ бошад. Ин таҷассуми ҷаҳонбинии ҳаётиест, ки социализм ба Германия додааст; он муносибати мусбатро нисбат ба ҳаёт, ки дар мо қунбиш мекунад ва қои инқори ҳаётро, ки дар асри гузашта дар миллати мо ҳукмрон буд, ифода мекунад. Зеро он чизе, ки мо дар гузашта дар ҳар қадами зиндагӣ медидем, он чизе, ки ба тамоми ҳизбҳои аз байн рафтаи мо хос буд, инқори зиндагӣ буд!

Мо, сотсиалистҳои миллӣ намехоҳем, ки ҳаётро ҳамчун саёҳат тавассути водии заминии ашк, ҳамчун омодагии доимӣ барои беҳтар кардани Берун фикр кунем. Мо мехоҳем, ки ҳаёт ва махсусан зиндагии камбағалтарин ҳамватанони Олмонро то ҳадди имкон зебо ва дурахшон гардонем. Мо бовар дорем, ки ин зиндагии мо сазовори зиндагӣ аст; ва мо боварӣ дорем, ки Худованд Худои мо бисёрии зиндагии моро наофаридааст, то ҳамаашро дубора ба нобудӣ ва нобудии абадӣ гузорад. Хамаи онҳое, ки бо ҳаёт ва фаъолияти худ боварӣ доранд, ки вазифаи мукаддаси дар ин дунё иҷро кардани онҳо доранд, хамаи онҳое, ки бо ин эътиқод пур шудаанд, дар дили худ национал-социалистҳо мебошанд.

Бинобар ин мо барои мубориза кувва мехоҳем. Зиндагии мо пур аз сарвати бихишт нест; барои мо чизи асосӣ мубориза аст. Ҳаёт мубориза аст ва мубориза зиндагӣ аст. Мо ҳеҷ истиноҳоро намедонем, ки баъзеҳо дар бекории абадӣ интизори лаззати худ бошанд ва дигарон ҳамеша лаънат шаванд. Дар тӯли абадиёт мо танҳо муборизаро ҳамчун ифодаи эътиқоди худ ва ҳаёти худ медонем. Ва барои ин мубориза мо кушиш менамоем, ки ба халки худ доимо кувваи нав диҳем.

Кор дар ҳақиқат танҳо ифодаи дигари мубориза аст. Хар як ҳамватани мо, хох коргару деҳкон, хох рассом, хох олим, хох солдат, дар ҳар лаҳза дар байни ин мубориза барои мавҷудияти халки худ ва ҳадаш мебошад. Ва азбаски ин мубориза асабҳо, ҷавҳарҳои меҳӯрад, инсон ба василаи ин мубориза ниёз дорад ва аз ин рӯ, ба пур кардани ин воситаҳо ва навосии нерӯи худ низ ниёз дорад. Аз ин рӯ, фароғат ва идҳо барои мо зарурати ботинӣ мебошанд.

Чанде пеш аз ман як донишҷӯи бузурги хориҷӣ дар соҳаи иқтисодиёти иҷтимоӣ пурсид: «Муносибати шумо ба масъалаи идҳо чӣ гуна аст? Оё шумо дар Олмон маблағи таътилно бо қонун муқаррар мекунад ва дар айни замон меъёри пардохтро бо қонун танзим мекунад?». Ман ҷавоб додам: Мо на танҳо ҷорӣ кардани идҳоро таҳаммул мекунем, балки онҳоро қонунан ҳатмӣ хоҳем кард, зеро ин яке аз талабҳои мост." "Аммо бубахшед," гуфт ӯ, "дар ҳама кишварҳо корфармоён бар зидди коргарони худ мубориза мекоранд, аммо шумо дар Олмон бар ин назаред, ки ҳатто корфармоён тадриҷан ин идҳоро талаб мекунад?" "Бале, замоне дур буда наметавонад, ки қаҳрамони асосии идҳо ва фароғат на коргарон, балки корфармоён хоҳанд буд."

Сотсиализми миллӣ ғалабаи ақл бар беақл аст ва танҳо оқилона аст, ки одами хасташуда ва харобшуда худро дубора эҷод кунад, то ки вай тавонист кори ояндаи худро беҳтар иҷро кунад. Ин маънои онро дорад, ки идҳо талаби солим ва оқилонаи солим мегардад. Мо идҳоро на аз руи раҳм, балки бо эътирофи он талаб менамоем, ки онҳо кувваи истехсолии халки моро боз ҳам афзун мегардонанд. Корфармои меҳнат бартарие надорад, ки дар назди у одами хастаю бемадор кор кунад; ин гуна одам факат кувваро сарф мекунад, дар сурате ки машинаҳо ба кор мебароянд, кувваро сарф мекунад, пул сарф мекунад ва фарсуда мешаванд. Одам ҳам маҳсулнокии меҳнатро бас мекунад, то ки корфармо дучандон зиён бинад: вай на танҳо барои паст шудани ҳосилнокии меҳнат муз медиҳад, балки барои кувваю кувваи машинаи истифоданашуда низ пардохт мекунад. Аз тарафи дигар, агар мард тару тоза бошад, корфармо фарқияти рӯзҳои идро, ки барои онҳо пардохт кардааст, ба осонӣ ҷуброн мекунад. Ва корфармо мебинад, ки тавозуни ӯ ба дебет табдил намеёбад, балки баръакс, беҳтар шудани қарзро нишон медиҳад; мебинад, ки вай ҳам баробари коргар ба даст меояд.

Ба национал-социализм дар ҳақиқат характерной аст, ки вай ба нафъи як тараф ҳеҷ кор намекунад. Агар мо кореро кунем, ки фацат ба коргар ёрӣ расонад ва дар айни замон ба корфармо зарар расонад, ин барои тамоми миллат ягон фоидае намебуд; чизе барои одам хуб аст, агар он барои тамоми халки немис фоиданок бошад ва барои халки немис хуб аст, ки мардон бояд истироҳат ва истироҳат дошта бошанд. Ин бисёр вақт таҷрибаи мо буд ва ҳоло ҳам чунин аст, ки шунидани марде меғӯяд: "Ман ҳафт рӯз истироҳат кардан мехоҳам; пулавро диҳед, аммо ман барои истироҳат рафтан намехоҳам, ман дар хона меистам. Не, ин нодуруст аст; ин чунин мебуд.

пулро партофтан; зеро дар хона одам дам дам намеёбад. Гап дар сари он аст, ки вайро гох-гоҳ аз болохонааш, ки хамеша дар он ҷо танҳо изтиробу нотавонбинӣ мебинад, кашола карда, ба сафари бахрӣ, ё ба кӯҳҳо ва ё ба Рейн фиристода, дар давоми ҳашт рӯз дунёи кори якрузаро фаромуш карданро ёд мегирад. Он чизе ки марксистҳо мавъиза мекунад, ки ғоя нест: «Мо идҳо меҷӯем»; бо идҳо бояд чизе анҷом дода шавад - ин қувва тавассути шодӣ аст.

Дар охири соли аввал ман тавонистам бигӯям, ки нерӯ тавассути шодӣ Олмонро бо шитоб забт кард. Имрӯз дастовардҳои мо чунон бузурганд, ки давлатҳои хориҷӣ низ ба онҳо тавалъуӣ доранд. Сарфи назар аз он ки онҳо тарафдори Германия бошанд ё ба муқобили Германия, ҳама дар хориҷа ба ташкилоти ҷавони мо, ки он чизеро, ки то ин вақт ғайриимкон ҳисоб меёфт, орзуи чандинсолаи ҳар як социалистии ҷаҳонро имконпазир кардааст, бо шавқу ҳавас тамошо мекунад. Мо умедворем, ки ҷаҳонро ба он водор созем, ки дар бораи Олмони нав аз он чизе, ки матбуоти бадҳоҳ аксар вақт моро бовар мекунонад, фарқ кунад.

Масалан, газетаи «Диарио да Манха» дар бораи торафт афзудани афкори ҷаҳонӣ мисол овардааст; дар шумора аз 12 октябри соли 1935 дар бораи «Кувват ба воситаи саёхати шодӣ» чунин меҳонем: «Ин революцияест, ки Германия бо иродаи устувор ва боинтизомонаи халқи худ дар атрофи Адольф Гитлер ба амал баровардани он тайёри мебинад. Таъсири он ва натиҷаҳои нисбати он чӣ гуна хоҳад буд?.. Ҳануз мутмаин аст, ки он чизеро, ки немисҳо баҳо додан барвақт аст; ба вучуд овардани концепсияҳои нави ҳаёт ва ҳалли проблемаҳои ҳалнашудаи замони мо». Рӯзномаи Норвегия, Кармøy Постен, аз 27 сентябри соли 1935, баҳси қолибро дар бораи арзиши саёхати "Кувва тавассути шодмонӣ" байни норвегӣ ва ҷаноби Рабиновиц нашр мекунад. Норвегия бо истинод ба нақшаҳои, ки шумо дар бораи саёхатҳои бахрӣ ба мо чӣ дадшатарвар медиҳед, менависад: «...ҳаёт дар кишти бояд дар чунин сайру саёхат бошад, ки ҷои кам ва аз ҳар ҷиҳат танг бидонам, ки ин сафсата аст. Бошад, бояд кайд намоям, ки дар яке аз онҳо шахсан иштирок кардаам ва

· Шумо бешубҳа ҳеҷ гоҳ дар киштии Strength Through Joy набудед. Ҳар як кишвари демократӣ; ки ба шумо маъқул тамоми ҳисси адолатро аз сар гузаронед. · аст, метавонад аз он фахр кунад ташкилоти «Кувват тавассути шодмонӣ».

Ман метавонистам рӯйхати чунин изҳороти дӯстонаи матбуотро аз хориҷа ба муддати номуайян дароз кунам; балки як чиз аз мулоҳизаҳои, ки ҳамаи онҳое, ки ба ташкилоти мо мароки калон зоҳир намудаанд, маълум аст, ки идеяи «Кувва ба воситаи шодмонӣ» дар асоси комёбиҳои худ дар дигар мамлакатҳо низ пойдор мегардад.

Аз ин рӯ, мо ҳақ доштем, ки ба кишварҳои дигар сафар кунем. Мо бо роҳи оғозкардамон пеш меравем ва дар моҳи март соли ҷорӣ мо бо нерӯи худ тавассути флоти шодӣ аз болои Атлантика ба Лиссабон ва Мадейра сафар хоҷем кард. Ғайр аз он, аз соли 1936 сар карда, мо ҳар баҳору тирамоҳ ба ҷануб сафар мекунем. Таҷрибаҳои, ки мо дар вақти гузариши аввалини Атлантикаи худ ба Португалия доштем, чунон мусоид буданд, ки мо дар бораи рушди дар боло зикршуда тасмим гирифтем. Ҳеҷ кас наметавонад Олмони навро беҳтар аз коргари немис, ки бо қувваи шодӣ сафар мекунад, муаррифӣ кунад.

Ғайр аз ин, мо имсол як қатор лоиҳаҳои бузурги махсусро амалӣ хоҷем кард. Вақте ки кас фикр мекунад, ки панҷ миллион нафар истироҳатку -нандагони солҳои 1934 ва 1935 аслан ба кучо сафар кардаанд, аз ин панҷ миллион бештар аз се миллион нафарашон ба ноҳияҳои сарҳаддӣ мамлакатаи мо рафтаанд. Дар он ҷо девори зиндаи социализми Германия сохтаанд. Ба аҳолии заминҳои наздисарҳадӣ аз тамоми гушаю канорҳои Германия немисҳои бародар омада буданд. Ва ҳамбастагии бузург, ки маҳз он чизест, ки Қувва тавассути сафарҳои шодӣ аз сафарҳои хусусӣ фарқ мекунад, ба ин бародарони сарҳад дастгирии нави рӯҳонӣ бахшид. ***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Мо ин кори методиро давом дода, онро хеле васеъ мекунем. Барои ноил шудан ба ин ҳадаф, мо як ҳаракати бузургро оғоз кардем ва ният дорем, ки қувваи бе ин ҳам пасти нархҳоро тавассути шодӣ то 30 дарсад коҳиш диҳем. Вақте ки ин пешниҳод шуд, бисёре аз коршиносон сар чунбонданд ва боварӣ доштанд, ки ин ҳеҷ гоҳ иҷро намешавад. Ҳоло, пас аз як муддати кӯтоҳи омодагӣ метавонам бигӯям, ки ҳуди ҳамин сол барои 350 ҳазор нафар истироҳаткунандагон нархҳои арзонтар дастрас хоҳанд шуд ва ин бидуни талаб кардани аз онҳое, ки манзил медиҳанд, аз тарофаҳои тасдиқшуда берун шаванд.

Ин маънои онро дорад, ки барои масофаҳои миёна коргари олмонӣ метавонад барои истироҳати якҷафтаина бо арзиши аз 12 то 15 ё 16 марка, аз ҷумла нархи роҳкиро, хӯроки пурра ва хобгоҳ ва фаъолияти дастаҷамъона аз ҳар навъ сафар кунад. Ин ба мо имкон медиҳад, ки табақаҳои нави коргаронро, ки аз сабаби вазъи иқтисодии худ то ҳол дар сафари «Қувват тавассути шодӣ» иштирок карда наметавонистанд, дохил кунем. Ин оммаи наватарин беҳтарин истироҳаткунандагон хоҳанд буд, зеро онҳо хушбахттарин ва қаноатмандтарин хоҳанд буд. Мо онҳоро ба сарҳадҳои зебона мебарем, ки дар айни замон ба ғамхорие, ки социализм ба онҳо дода метавонад, бештар эҳтиёҷ доранд.

Дар тамоми фаъолияти ҳаракати «Қувва ба воситаи шодӣ», ки берун аз ХУДУДИ Ватани мо мегузарад, мо бародарони немиси дар хориҷа будаи худро дар хотир дорем. Мо мехоҳем онҳоро ба пули зиндае табдил диҳем, ки моро бо дигар кишварҳо мепайвандад ва истироҳаткунандагони мо фиристодагони дӯстӣ хоҳанд буд, то ба дигар кишварҳо имкон диҳанд, ки Олмонро дар ҳақиқат бубинанд. Ҳамин тавр, мо бародарони дар хориҷа будаи худ ва фарзандони онҳоро, ки дар акси ҳол ҳеҷ гоҳ дар фикри сафар ба Олмон наметавонистанд, ба Олмон меорем. Мо дар фасли зимистон ва мавсими мобайнӣ аз нерӯи худ тавассути шодмонӣ истифода хоҳем кард ва ин сафарҳоро бо нархҳои хеле арзон анҷом медиҳем. Дар ҳамаи ин корҳо мо бо ягон муассисаи саноатӣ ҳеҷ гуна рақобат пешниҳод намекунем, зеро шахсоне, ки дар ин сафарҳо иштирок мекунанд, аз ҷониби мо хеле бодикқат интиҳоб карда мешаванд. Агар одам пули кофӣ дошта бошад, ки ба Олмон гузарад, бигзор вай бо роҳи маъмулӣ сафар кунад. Мо имкониятҳои арзони дар боло зикршударо барои сафар ба Олмон танҳо барои онҳое пешниҳод менамоем, ки дар чунин мавқеи хушбахт нестанд.

Барои ба охир расидани эродҳои худ дар бораи сафар ва идҳо мехоҳам ба як ташвиши кӯчаке, ки дар баъзе маҳаллаҳо ҷой дорад, дахл кунам. Дар маҷмӯъ, ҳама ба экспедитсияҳои Strength Through Joy, мизбонони мо ва инчунин истироҳаткунандагон бо шавқманданд. Ҳама пур аз ситоиш ба муассисае ҳастанд, ки воқеан, тавре ки исбот шудааст, аз бисёр ҷиҳат таъсири хеле судманд мерасонад. Танҳо як танқид вучуд дорад, ки гоҳ-гоҳ шунида мешавад: мегӯянд, қисми зиёди истироҳаткунандагонро одамоне ташкил медиҳанд, ки ҳатто бидуни мо ба истироҳат рафта метавонистанд. Аммо ин эътироз беасос аст. Ҳамкорони ман таркиби шумораи зиёди поездҳоро тафтиш карданд. Ин ба осонӣ имконпазир буд, зеро бо ҳар як иштирокчи тавассути саволномаи махсуси муфассал баррасӣ карда мешавад. Натиҷаи тафтиши ҳамаи поездҳои истироҳати чор район чунин буд: расо на камтар аз 50 фоизи пассажирон коргарони саноат буданд. Қисми боқимонда аз коргарони хурд, тоҷирони мустақил, шахсони дорои имкониятҳои шахсӣ, намояндагони касбҳои озод ва ғайра иборат буданд. Дар бораи даромади истироҳаткунандагони «Қувваи шодмонӣ» низ рақамҳо оварда метавонам. Тафтиши ҳамин поездҳо нишон дод, ки сеяки ҳамаи истироҳаткунандагон мохе аз 100 Марк камтар даромад доранд. Сеяки дигар ҳар моҳ аз 100 то 150 Марк музд мегирифт. Даромади боқимондаҳо зиёдтар буд, аммо ба ҳисоби миёна дар як моҳ аз 150 то 250 Маркро ташкил медод. Факат 6 фоиз бештар аз 250 Марк ба даст овардаанд. Дар ин тоифа мо ҷуфти ҳамсаронро пайдо мекунем, ки оилаҳои сершумор доранд, ки дар натиҷаи айбҳои вазнин ба онҳо ҳуқуқ доранд дар сафарҳои «Қувват тавассути шодмонӣ» иштирок кунанд.

Мо бояд ба нуқта расем - ва ҳама чиз то имрӯз нишон медиҳад, ки мо ба он мерасем -

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

вакте ки сафар аз Берлин то Рюген бо нақлиёт ба он ҷо ва бозгашт ва истироҳати ҳаштрӯза дар баҳр, аз 12 Марк дастрас аст. Мақсади нисбатан чунин аст: мувофиқи дараҷаи ҳозираи аҳолии Германия мо бояд ҳар сол 14 миллион нафар мардону занони коргарро ба сафарҳои истироҳатии аз 12 то 14 рӯз фиристода тавонем. Воситаҳои мавҷудаи нақлиёт ва манзил барои ҳалли ин мушкилот комилан нокифояанд. Имрӯз онҳо аллакай ба ҳадди имкон расидаанд. Вақте ки мо ду сол пеш аз ин пешгӯӣ карда будем, моро хандиданд.

Бинобар ин мо бетаъхир ба сохтмони биноҳои нави истико-матӣ ва киштиҳои нави шуруъ мекунем. Дар се соли наздик fronti меҳнати Германия ба маблағи 100 миллион марка биноҳои месозанд. Инҳо ваннаҳои баҳрӣ дар ҷазираи Рюгенро дар бар мегиранд, ки дорои 20,000 кат ва ҳама таъинот барои фароғат мебошанд. Пяну моделҳои ин корхонаи нодир аллакай тартиб дода шудаанд. Мо онҳоро ба фармони саховатманди Пешвои худ Адольф Гитлер қарздорем. Гайр аз ин, мо ду кишти месозем, ки ҳар кадоми онҳо 1500 касро қабул мекунанд, бе ҳобгоҳҳои оммавӣ, ҳамаи кабинаҳо барои ду ё чор кас, ҳар як кабина бо суроҳии порт ва тамоми кишти бо тахтаи иктидори бемисл таъмин карда мешавад. Ба гайр аз ду киштии «Дер Дойче» ва «Сьерра Кордоба», ки мо аллакай дорем, мо дар ҳамин баҳор боз чор киштии ҳаҷми якхела меҳарем. Гайр аз ин лоиҳаҳо шумораи катҳо дар хонаҳои истироҳати мамлакат, ки аллакай Fronti меҳнатӣ доранд, ба 30 ҳазор адад расида мешавад. Вақте ки дар давоми се сол тамоми кор ба охир мерасад, мо метавонем 1,2 миллион нафар одамонро дар курортҳои истироҳатии худамон бо ҳобгоҳ таъмин кунем. Албатта, ба даъвоҳои меҳмонхонаи шахӣ ва савдои хуроки умумӣ ҳамеша имтиёз дода мешавад. Бинобар ин мо барои расидан ба мақсади нисбатан суботкорона меҳнат мекунем, то даме ки немиси охирини меҳнаткаш даъвои қонунии худро ба истироҳат ва истироҳат пурра қонеъ гардонад.

Дар байни участкаҳои гуногуни ҷамъияти миллии социалистӣ ба воситаи ташкилотҳои шодӣ спорт мавқеи махсусан муҳимро ишғол мекунанд. Ин идора масъулияти хуб, вале беандоза душворро ба душ дорад, ки шаби бепули коргари немисро, ки дар физикӯлтурии шавқовар мегузаронд, ба манбаи қувва ва истироҳат табдил диҳад. Имрӯз, пас аз ду соли кор, мо метавонем бо қаноатмандӣ боварӣ ҳосил кунем, ки натиҷа аз интизориҳои мо хеле зиёдтар аст. Зиёда аз се миллион нафар одамон 8500 курсро аз рӯи категорияҳои гуногуни спорт (шиноварӣ, гимнастика, варзиши сабук, лижаронӣ ва ғайра), ки мо ташкил кардем, пайравӣ карданд. Марказҳои тиббии варзишӣ, машқҳо ва курсҳои махсус барои шахсони гирифтори нуқсонҳои ҷисмонӣ ба таъсиси ҳатто охири ҷамъиятҳои мо хизмат мекунанд. Экспедитсияҳои бодбондори мо дар баҳри баланд ҳамеша ба қадри имкон фармоиш дода мешуданд ва бисёр дархостҳо бояд рад карда шаванд. Дар ин самт низ қарорномаҳо вуҷуд дода, алалхусус, сафархоро назар ба соли гузашта бо радиуси бештари фаъолият мегузаронем. Дар ин зимистон, дар лаҳзаи навиштан, дар зеботарин ноҳияҳои варзишии зимистонаи Олмон курсҳои таълимӣ оид ба лижаронӣ гузаронида мешаванд; 35,000 дар инҳо ширкат хоҳанд кард. Дар робита бо ин курсҳо 30,000 либосҳои лижаронии Strength Through Joy мавҷуданд, ки аз лижаҳои дорои тасмаҳо, мӯзаҳо ва захираҳои 35 Марк иборатанд. Ин рақам шояд баланд ба назар расад, аммо соли гузашта дар савдои оддии чакана 18 ҳазор либос фурӯхта шуд. 42,000 истироҳаткунандагон бо шавқу ҳавас ба Бозиҳои олимпӣ дар Гармиш-Партенкирхен пайравӣ карданд, ки тавассути қатораҳои мо "Қувват тавассути шодмонӣ" ба ҷои баргузори оварда шуданд.

Барои немисҳои бешумор ин амалишавии орзуи деринаи азиз ва зоҳиран амалӣнашаванда буд; зеро дар Олмон имрӯз варзиш дигар қори рекорди афроди баргузида ё аз ҷиҳати иқтисодӣ бештар ба даст овардан нест, балки он як маҳфили миллии шудааст. Аллакай норасоии майдонҳои таҷрибавии мувофиқ ва воридшавӣ ба қувват тавассути шодӣ вуҷуд дорад

курсҳои спортӣ мунтазам нигоҳ дошта мешаванд. Соли сеюм, аз руи таҷрибаи пештара, боз як мувозинаеро нишон медиҳад, ки дар Германия на танҳо спорти чемпионат, балки махсусан машқҳои оммавии бадан парварида мешавад. Мо ором намешавем, ки ҳатто одамони 50 ва 60-сола варзиш ё тарбияи ҷисмониро як ниёзи ҳаррӯза нашуморанд.

Шуъбаи навташкили «Кувва аз шодӣ», омузиши мактаб ва маорифи халқ чанде пеш ба кори амалии худ шуруъ намуд. Аммо дар тури чанд моҳи мавҷудияти худ аллакай бо ҳазорҳо лексияҳои фонус, ба воситаи китобхонаҳое, ки садҳо ҳазор китоб доранд, бо сафару экскурсияҳои ҳар навъ ба миллати немис хизмати арзанда кардааст.

То соли, ки Ҳизматҳои Ҷамоаи Ҷамоа ба сари ҳокимият омад, миллионҳо нафар мардону занони немис аз дарун ягон маротиба театрро надида буданд. Ба назари онҳо на танҳо табиист, ки ба театр нарафтанд, балки дар натиҷаи таъсири марксистӣ, ки ба онҳо дучор шуда буданд, чунин як маҷмааи пастсифате доштанд, ки ба назари онҳо ҳатто ба вазъи иҷтимоии онҳо мувофиқат намекард. Дар ин ҷо ҳам дигаргунӣ кулӣ ба амал омад. Моликияти фарҳангии миллат дигар имтиёзи соҳибони синфҳо нахоҳад буд. Як рақами тасодуфӣ интиҳобшуда ба аҳамияти хеле назарраси қорҳое, ки танҳо дар «Берлини Бузург» анҷом дода шудааст, аз нуқтаи назари сиёсати фарҳангӣ равшанӣ меандозад: аз 1 декабри соли 1934 то 30 ноябри соли 1935 «Кувва аз шодмонӣ» зиёда аз якуним миллион нафар меҳнаткашони Берлинро бурдааст. Тавре ки ин рақам аҷиб аст, мо арзиши аслии онро хеле бештар қадр мекунем, вақте ки мо ба ёд меорем, ки ин мардон ва занонро ифода мекунанд, ки ҳеҷ гоҳ ё амалан ба театр нарафтанд. Бинобар ин, ин одамон ба театр сарпарастии иловагӣ доранд. Сабабҳои пештар ба театр нарафтани онҳо асосан иқтисодӣ буд. Қорғар ё хизматчи, ки даромади моҳе аз 100 то 200 Маркро ташкил медиҳад, ғафат қодир набуд, ки барои худ ва занаш нархи оддӣ театрро диҳад.

Натиҷаи тадбирҳои саховат-мандонаи мо буд, ки ба театр ва зали концертӣ ғамхорӣ оммаи васеи халқ — оммаҳое, ки ин муассисаҳоро танҳо бо шунидани овозаҳо медонистанд ва ба онҳо тамоман бепарво нигоҳ мекарданд, ба даст оварда шуд. Ин воқеиятест, ки набояд сарфи назар кард ва он, албатта, ба театрҳои хусусие, ки аз ҷониби нерӯи шодӣ дидан намекунанд, таъсири мусбӣ дорад.

Тафтишхое, ки мо дар ибтидои соли 1934 дар заводи «Сименс» оид ба сафар ба театрҳо гузаронда будем, ин мушоҳидаҳоро тасдиқ карданд. Як-ду рақам ба ин ба осонӣ шаҳодат медиҳад: 87,6 Ҷоизи мардон ва 81,3 Ҷоизи заноне, ки пурсида шуда буданд, ягон опера надидаанд; 63,8% мардон ва 74,2% заноне, ки пурсида шуда буданд, ҳеҷ гоҳ ба театр наомадаанд. Азбаски ин саволҳо ба ҳар як нафаре, ки дар концерни Siemens қор мекунанд, бидуни эҳтироми шахс ё мансаб, аз директор то роҳбари иловагӣ гузошта шуда буданд, метавон ба таври одилона гуфт, ки он аъзоёни коллективи қорғохро, ки аллакай шохиди намоишҳои театри ё операвӣ буданд, дар байни гурӯҳҳои аз ҷиҳати иқтисодӣ беҳтар ҷойгиршуда ёфт мешуданд.

Мушоҳидаҳои вақтҳои охир дар заводҳои гуногун натиҷаи хурсандибахшро нишон медиҳанд, ки қорғарони дастӣ дар машғулиятҳои ташкилкардаи «Кувва аз шодӣ» махсусан нағз нишон дода шудаанд. Қори тарбиявии маданӣ ба ҷо оварда мешавад, ки самарайи он баъдтар дида мешавад.

Танҳо дар Берлин, ҳафт театр ё танҳо ё бештар ба «Кувват тавассути шодӣ» хизмат мекунанд; дар ҳоле ки шумораи миёнаи муштариён дар саросари Рейх аз 60% то 70% шумораи ҷойҳои дастрасро ташкил медиҳад, намоишҳои театрии Strength Through Joy, хушбахтона, ҳамеша хеле пештар ғурӯхта мешаванд. Сарпарастии ин сифатро қариб ҳеҷ гоҳ баробар қардан мумкин нест.

Театрҳои хусусии Олмон.

«Концертҳои устодон», ки як сол пеш ба тозагӣ муаррифӣ шуда буданд ва «Соатҳои мусиқӣ», ки мо ба онҳо таърифи меорем, ҳамин тавр маъруфияти зиёд доранд. Концертҳои бузурги мо, ки ба он дирижёрҳои машҳури немис роҳбарӣ мекунанд, умуман хеле пеш аз огози он ба охир расидаанд. Оркестрҳои машҳуре, ки дар концертҳо ширкат доштанд, аз ҷумла оркестри Филармонияи Берлин, оркестри маҳаллӣ аз минтақаи Берлин (das Landesorchester Gau Berlin) ва оркестри Театри операи Олмон мебошанд. Симфонияи нӯҳуми Бетховен ду маротиба бо тамошобинон намоиш дода шудааст.

Дар музейҳо коргар то ин дам муассисаи дақиқатан буржуазиро дидааст, ки вай аз руи принцип ба он намеомад. Азбаски дар осорхона ворид кардани коргар барои мо ҳам мушкил буд, мо ҳазорон шабнишиниҳо баргузор кардем. Вале гайр аз ин мо ба воситаи выставкам асарҳое, ки дар тамоми рейх дар микёси калон ва бо муваффақияти боз ҳам калонтар гузаронда мешуданд, санъатро ба завод овардем. Муносибат бо коргарони дастии Олмон, илова бар ин, ба рассом илҳами қавӣ барои эҷоди бадеии мувофиқи замон пешниҳод мекунанд.

Дар давоми якчанд сол, дар ҳар як корхонаи калонтар барои выставкаи доимӣ тартиб дода мешавад. Ҳар сол миллионҳо немисҳо ба эҷодиёти рассомони немис баҳои баланд дода метавонанд. Пас, он чизе, ки мо ба даст овардем, он аст, ки рассомони немис ба он чое, ки оммаи меҳнаткашони миллат якҷоя раван мешавад, яъне ба кор-хонаю фабрика рафт; ки рассом барои душвориаш ва барои ганҷинаи бадеие, ки вай ба коргари дастӣ меорад, аз ангежае, ки эҷодиёти бадеии у аз алоқа бо коргари дастӣ ва дастгоҳҳои дастгоҳ мегирад, мукофоти фаровон мегирад.

Дар маҷмӯъ, дар 66,000 функсияҳои «Қувват тавассути шодмонӣ» мо 25 миллион нафар иштирок карданд. Мо бо мошинҳои филмбардории худ мо аз деҳаҳои бекас ва ғушаҳои аҷибӣ Олмон, ки дар ҷангал ва заминҳои қорамнашуда пинҳон шудаанд, дидан кардем, то ба бародарони худ дар он ҷо як бор ба таври ҷиддӣ тағирот ва истироҳати зинда аз бори вазнин ва хастагии рӯзро ба даст орем.

Вале фаъолияти мо боз ҳам бештар вусъат меёбад. Дар ха-зорҳо ва ҳазорҳо заводҳо дар тули солҳои тулонӣ хокистар дар ғушаю канорҳо ҷой гирифта, дар бораи зебо гардондани ҷойи кор ҳеҷ кас фикр намекард. Мардум ба утолҳои қори ифлос, наздик ва пурғубор ҷунон одат карда буданд, ки онҳоро ҳамчун як амри табиӣ қабул мекарданд.

Дар ин бобат бо далерӣ ва гайрати тоза шуъбаи «Зебоии кор» даст гирифт. Боди тару тоза тамоми заводу фабрикаҳоро вазида, ҷирку ҷанги тирезаҳо ва аз ҳар ғушаю канори хавлию фабрикаҳоро мебурд. Зиёда аз 200 миллион марказро мудирҳо, аксар вақт бо ёрии ҳуди коллективи корҳо-наҳо, барои иҷрои кор, бо ташаббуси шуъбаи зебоӣ дар меҳнат, ки ба одам мувофиқ аст, сарф мекарданд. Дар он чое, ки пеш партову ахлотҳои кӯҳна ҳобидаанд, имруз боғҳои хурдак, майдончаҳои сабзу озода, майдончаҳои спортӣ, хонаҳои бархавои кор-хонаҳо, ҷамғомҳои шиноварӣ, ҷамғому ҳоятхонаҳо ва ҷамғомҳо. Дар давоми ду соли охир кор-хонаҳое ба вучуд оварда шуданд, ки диданашон хурсандиовар аст. То имрӯз тақрибан 17,000 корхона кор карда шудааст. Дар баробари ободони бешумори дорой аҳамияти калону кам инҳо сохта шуданд: 4314 ошхона ва хонаҳои умумӣ барои коргарони комбинат; 1580 майдони ороишӣ; 276 майдони варзишӣ; ва 93 ҷамғомҳои шиноварӣ.

Ин кор, ки имруз аз тарафи «Strength Through Joy» дар заводҳо ба ҷо оварда мешавад, ба таври автоматӣ ба хонаи коргари немис реак-ция медиҳад. Барои одаме, ки ба ҷойи зебо тозаи кор одат кардааст, танҳо дар хонаи зебо тоза худро бароҳат ҳис мекунанд.

Соҳтмони гуруҳҳои коргарӣ дар заводҳо хеле босуръат пеш меравад. Идеяи кафшер кардани ***** табиғидиҳандаи китобҳои DEMO Watermarks ***** аст.

аъзоёни НСДП ва ташкилотҳои филиали он дар дохили завод якҷоя бо бехтарин коргарони аз 18 то 25-сола ба як блоки мустақаму шикастнопазир табдил дода мешаванд, то ки ҳатто дар вақти бӯхрон ҳам дар иттифок бо роҳбарони «ячейка» ва «блок» идеяи ҷамъиятро зинда нигоҳ доранд.

Гайр аз ин, ин коллективҳои кор-хонаҳо бояд дар фабрика расму оинҳои нав ба вучуд оварда, азназаргузаронӣ ва шабҳои ҷамъияти барин вазиҷаҳо ба амал оваранд.

Дар бораи ташкили «Кувва ба воситаи шодӣ» рақамҳои зеринро овардан мумкин аст: Ҷамъияти миллии социалистии «Кувваи шодӣ ба воситаи шодӣ» ба 32 вилоят, 771 район ва 15051 ғуруҳи маҳаллӣ бо шумораи баробари посбонони маҳаллӣ тақсим карда шудааст. Ба инҳо сардорони коргоҳҳо илова карда шудаанд, ки қори онҳо дар дохили корхона аст, ки дар маҷмӯъ 57 000 нафарро ташкил медиҳад. Ҳамаи ин 75,000 ҳамкорон хидматҳои худро барои Strength Through Joy ройгон медиҳанд.

"Қувват тавассути шодӣ" танҳо 2547 мансабдори маошдорро кор мекунад.

Ин уддадорӣ азим, ки дар ду соли аввал бояд аз тарафи Фронти меҳнати Германия дотация шавад, мо умедворем, ки имсол муваққатан мешавад. Ин шояд аз ҳама ҷолибтарин ва ҷолибтарин далел аст, бахусус вақте ки кас ба назар мерасад, ки ҳаҷми пулҳои сафарбаршуда ва ба муомилот баровардани "Strength Through Joy" беш аз як миллион рейхмаркҳо ташкил медиҳад, дар ҳоле ки Довлаворони италоӣ ҳатто тақрибан ба ин сатҳ нарасидааст ва созмони фароғат ва шои Амрико ба субсидияи хеле зиёд ниёз дорад; ҳол он ки аз тамоми ҷидду ҷаҳди марксистӣ, ки ҳоҳ дар Германияи қуҳна ва ҳоҳ дар Россияи большевистӣ ва чи дар мамлакатҳои саноатии Гарб — дар ҳама ҷо тамоман барбод рафтанд. Социализми миллий бо роҳи дуруст аст.

Кори кӯмакрасонии зимистонаи Олмон

аз ҷониби Макс Hunger

Т У Кори ёрирасони зимистона, ки онро Партияи Миллии Социалистӣ кушод ва онро тамоми халк бо руҳи баланд қабул кард, ба муассисаи эътирофшудаи Рейхи сеюм ва баракати миллионҳо нафар мардон, занон ва кудакони ниёзманд, нотаъин ва беморон таъдил ёфт.

Дар ҳоле ки давлат тавассути иқдомоти мустақим ҳама чизро барои мубориза бо бекорӣ ва рафъи душворӣ тавассути таъмини кор дар миқёси ҳамаҷониба анҷом медиҳад, барои дарёфти кор барои ҳар як марду зани қобили меҳнат, ки хоҳиши кор карданро доранд, ҳанӯз вақти кофӣ надошт, гарчанде ки дар баробари мушкilotи тиҷорат дар саросари ҷаҳон, яъне аз 3 миллион камтар аз 3 миллион нафар кам кардани шумораи одамон дар тӯли 3 миллион нафар мӯъҷизаи қариб беақлро анҷом додааст. Аммо, мисли ҳар як оила, он ҳамеша камбағалони худро дар оғили худ хоҳад дошт.

Конунгузории иҷтимоӣ ва ёрии ҷамъиятӣ барои сабук кардан кори бисёрёре карданд ва карда истодаанд меҳоханд, аммо ин муассисаҳо наметавонанд, ки хоҳишро тамомен барҳам диҳанд.

Ин барои кӯмак ба ҳамаи онҳое, ки воситаҳои рӯзгорашон танҳо дар зери хати сарҳад қарор дорад, ки Кори наҷотдиҳии зимистона таъсис дода шудааст. Кори ёрмандии зимистонӣ на ба ҷои ёрии ҷамъиятӣ, балки мақсади асосии он пурра кардани он мебошад.

Вақте ки сотсиализми миллӣ 30 январи соли 1933 ҳокимиятро ба даст овард, вай давлатеро пайдо кард, ки доктор. Геббельс онро чунин тавсиф кард: "майдони харобаҳо", бесарусомонии сиёсӣ, бо ҳазинаҳои ҳолӣ ва ҳар панҷумин одаме, ки доллар гирифтааст.

Барои азхуд кардани вазъияти қариб ноумедонае, ки ҳукуматҳои собиқ барои ислоҳ кардан беҳуда кӯшиш мекарданд, дили пуркувват ва иродаи оҳанин лозим буд. Тарзи ҳалли ин мушкilotи азим аллакай ба таърихи таърих таъдил ёфтааст, аммо он ҳамчун намунаи аҷиби давлатдорӣ далерона ва созанда ҳамеша дар ёд хоҳад монд.

Ядроии иттиҳоди-яи бузургии некуахлоқии социалистии миллӣ хануз дар баҳори соли 1932 ташкил ёфта буд, вале амалиёти ҳақиқии он то ба сари ҳокимият омадани партия ба амал наомад. Нахустин вазифаи расмӣ ассотсиатсия 6 майи соли 1933 баргузор гардид, ки дар ҳузури Фюрер саркомиссар Хилгенфельдт, ки дар сари ин созмон таъин шуда буд, фармони Фюрерро эълон кард, ки Ассотсиатсияро ҳамчун як органи расмӣ дохилипартиявии Рейх, ки ваколатдори ҳалли ҳамаи масъалаҳои марбут ба рафъи аҳли ҷамъият мебошад, эълон кард.

Ассоциация бори аввал дар рузи таваллуди Фюрер 20 апрель, вақте ки ба вай тақсим кардани посылкаҳои озукаворӣ ба бекорон супурда шуда буд, ва 1 май, вақте ки аввалин коллектив-и кучаро барои фонди ид барои бачаҳо ба амал овард, даъват карда шуд.

Дар тобиستони ҳамон сол Ассотсиатсия ваколатҳои иҷроияро оид ба ташкили кӯмаки зимистона, ки аз ҷониби Фюрер ба нақша гирифта шуда буд, гирифт ва он якбора аз омодагии ташкилӣ ба кори бузург оғоз ёфт. Рӯзи 13 сентябр Фюрер маъракаро оғоз карда, эълон кард, ки ҳеҷ кас дар Олмон набояд дар фасли зимистон гуруснагӣ ё сарморо аз сар гузаронад ва доктор Геббельс дар фиристодани худ гуфт, ки ин Кори имдодрасонӣ дар зимистон бояд анҷом дода шавад.

***** Таъдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

поктарин ва шоистатарин равишҳои тасаввур ва ҳамдардӣ бо фақирон бояд тамоми миллат дар якшанбеи аввали ҳар моҳ "як табақ таом" бигиранд ва тафовути қимати дастархони оддиро барои рафъи ниёзмандон пешкаш кунанд. Санаи саршавии кори ёрирасони зимистона 1 октябр муайян карда шуда буд ва 16 сентябрь саркомиссар Хилгенфелдт бо ҳайати 36 нафар ёрдамчиён ба идораҳои рафт, ки дар бинои Рейхстаг дар ихтиёри ӯ гузошта шуда буданд.

Хилгенфельдт дар нутки худ 11 декабри соли 1935 баъзе душворихоеро, ки дар ташкили кори ба у бовар карда супурдашуда мубориза бурдан лозим буд, нақл мекунад. Аз ҳуди аввал маълум буд, ки муваффақияти кор ба он вобаста аст, ки техникаи пурмахсули чамъоварӣ ва таксимкунӣ ва дар он фаъолона иштирок намудани тамоми халқ вобаста аст. Аз ин ру, одамони гарму чушон ва бепарворо ба ҳисси олии шаҳрвандӣ ва худпарастонро ба ифроткориҳои нав бедор кардан лозим омад; ба ҳар як немис ба ҳона расондан лозим буд, ки ҳамкориҳои ҳақиқӣ ба фидокорӣ ва ёрии ҳамдигарӣ асос ёфтааст. Фюрер хангоми кушода шудани кори ёрӣ ба зимистона чунин изҳор намуд: «Ин амалиёти бузурги зидди гуруснагӣ ва хунукӣ бояд тахти шиори: Яқдили байналхалқии пролетариатро мо барҳам дод, ба ҷои он ягонагии зиндаи миллии халқи немисро барпо мекунем».

Хилгенфелдт аз аввал эътироф кард, ки созмон барои муассир будан бояд дар татбиқи худ ба ниёзҳо ҷандир бошад ва ба шароитҳои мухталифи ниёзҳои воқеие, ки барои бартараф кардани он пешбинӣ шудааст, мутобиқ бошад.

"Ҳеҷ кас гуруснагӣ ва сардиро аз сар нагузаронад!" Ин амри Фюрер буд, ки ба пайравони боэътимоди худ гузошта буд.

Онро ҷӣ тавр кардан лозим буд? Дар ин ҷо қариб 17 миллион нафар одамоне, ки бояд ғамхорӣ карда шаванд; қариб сеяки тамоми аҳолии Германия. Дарвоқеъ, вазифаи бузург! Бо вучуди ин, Саркомиссари Хилгенфелдт медонист, ки дар навбати аввал вай метавонад ба ҳамкориҳои содиқонаи тақрибан 30,000 секцияҳои маҳаллии ҳизб таъяс кунад, аммо ӯ инчунин медонист, ки онҳо ба таври қаноатбахш кор карда наметавонанд, агар нақшаҳои дақиқе, ки ҳар як ҳолати эҳтимолиро дар бар мегиранд, пешақӣ таъяс накунанд.

Аз ҳамин сабаб у мутахассисони молия, саноат, нақлиёт ва савдои картошкаю орд ва ангиштро даъват намуд; Вай инчунин аз муассисаҳои хайрияи мавҷудаи Миссияҳои калисо, Салиби Сурхи Олмон, Корпуси ёрии таъҷилии техникӣ то гурӯҳи хурди коргарони дилчасп, ки "Адвентистҳо" ном доранд, истифода бурд. Ин сафарбаркунии умумии тамоми кувваҳое буд, ки дар кори ёрию мададгори чамъиятӣ тарбия ёфта, таҷриба дош-таанд ва онҳое, ки тайёр ва хоҳиш доранд, сарфи назар аз мавқеи партиявӣ ва чамъиятӣ, ҳамчун коркуни фахрӣ ёрӣ расонанд.

Ҳар як баҳши маҳаллии ҳизб дар саросари кишвар номи ҳамаи ашхосе, ки ба кумаки иловагӣ эҳтиёҷ доранд, чамъоварӣ ва нигоҳ медошт. Баробари афзудани кор секцияи махсуси Ассотсиатсияи миллии неқӯҳволии сотсиалистӣ ба ҳар як филиали маҳаллӣ вобаста карда шуд, ки дар он мардон ва занони ҳама синфҳо бо як иродаи як объекти умумӣ кор мекарданд.

Ҳангоми ташкили кӯмак ниёзҳои махсуси минтақаҳои гуногун бояд омӯхта ва таъмин карда шаванд. Азбаски одатҳои зиндагӣ дар ноҳияҳои гуногун, ҳатто дар хатти ғизо гуногун буданд ва азбаски минтақаҳои осебдида асосан бо марказҳои сараҳолии саноатӣ мувофиқат мекарданд, Ассотсиатсия маҷбур шуд, ки барои қонеъ кардани ҳамаи ин талаботи махсус ҷораҳо андешад. Ин душворихоро мисоли конкретӣ равшан нишон медиҳад: масалан, аҳолии музофоти Рен-Вестфалия ба истеъмоли картошкаи навъи зард одат кардааст; ба Эссен ва Гамбург низ ҳамин тавр дахл дошт; бинобар ин ҳама навъҳои картошкаи сафед ва сурхро ба дигар қисматҳои Олмон фиристондан лозим омад, ки дар он ҷо онҳо, махсусан Баден, ба онҳо маъқул буданд.

Чамъоварӣ ва таксим кардани картошка аз сабаби нобаробар будани талаботи маҳаллии аҳоли ба захираҳои ташкилот зарари калон расонд. Масалан, ба Бавария, ки дар бобати картошка худ-кифоя аст, кариб ягон ҳел маҳсулот супурда нашудааст, ҳол он ки барои райони Эссен 1,45 миллион cwt ва барои Саксония 0,92 миллион cwt миқдори иловагӣ лозим буд. Дар байни дигар шаҳрҳо ва ноҳияҳое, ки ба маводи иловагӣ ниёз доранд, Берлин, Олмони Марказӣ, минтақаҳои саноати Рениш-Вестфалия, Баден ва қисматҳои Вюртемберг буданд. Дар давоми маъракаи солҳои 1933/34 тақрибан 60,000 мошини роҳи оҳан картошка чамъоварӣ ва тақсим карда шуд. Аз ин миқдор танҳо Берлин ҳар руз аз 700—800 мошини боркаш мегирифт. Миқдори якмоҳаи картошка тақрибан 30 фунтро ташкил дод. ба ҳар сари тамоми аҳоли. Аммо, азбаски танҳо тақрибан аз се як ҳиссаи аҳоли қўмаки иловагӣ мегирифтанд, рацион барои сари як нафари воқеӣ тақрибан 100 фунтро ташкил дод. дар як моҳ. Дар мавриди талабот ва тақсими сӯзишворӣ низ ҳамин гуна шароит вучуд дошт.

Дар баъзе ноҳияҳо асосан чуб, дар дигар ноҳияҳо брикет ё ангишт ё лигнит месузанд. Табиист, ки танӯрҳо ва печҳо ба сӯзишвориҳои истифодашуда маҳсус мутобиқ карда шудаанд. Бинобар ин ғамхорӣ кардан лозим буд, ки ҳар як маҳаллӣ ба миқдори кифоя бо сӯзишвориҳои зарурӣ таъмин карда шавад. Миқдори сӯзишворие, ки барои ҳар як хочагӣ иҷозат дода шудааст, ҳисоб карда шуд, ки барои гарм кардани як хона барои тамоми фасли зимистон кифоя бошад. Ба оилаҳое, ки 3 ё 4 фарзанд доранд, ангиштсанг ҷудо карда мешуд, ки дар давоми зимистон ду ҳуҷраро гарм кунанд.

Барои кашондани тамоми сӯзишворие, ки дар солҳои 1933/34 лозим буд, кариб 140.000 мошини боркаши роҳи оҳан лозим буд, ки миқдори ангишт кариб 16 фоизи миқдори умумии сӯзишвориҳои дар Германия истифодашударо ташкил медиҳад. Миқдори ангишт дар фасли зимистон ба як оилаи дорои 2 фарзанд тақрибан 9 кВт ангиштро ташкил медиҳад, дар ҳоле ки ҳар як хонавода дар ноҳияҳои кӯҳӣ, ки ангишт бештар исрофкорӣ мешавад, тақрибан 22 кВт ангишт гирифт. дар ҳуди ҳамин давра.

Тақсими ангишт аз ҷониби фурӯшандагони ангиштсангҳои маҳаллӣ сурат мегирад. Он шахсоне, ки ба сабуки ҳуқуқ доранд, барои расонидани 1 cwt ордер мегиранд. ҳар як. Ордерҳо ба фурӯшандаи ангишт супурда мешаванд, ки баъдан ангиштро бар ивази пардохти маблағи ночиз барои ҳамлу нақл интиқол медиҳад. Гирандагон, ки имкони пардохтро надоранд, ангишти овардашударо ройгон мегиранд.

Агар фаҳмонда шавад, ки барои гирифтани миқдори ангишт, ки барои рафъи корҳои зимистона зарур аст, меҳнати шахтёрҳои хавзаи Саар 3 моҳ лозим аст, вай шояд тасаввуроти бехтаре дар бораи бузургии таъминоти ангиштро баён кунад.

Релифи зимистона инчунин таъминоти пойафзол ва либосро дар бар мегирад. Дарозии маводе, ки барои либос дарозии умумии тақрибан 5000 милро ташкил хоҳад дод.

Ба ғайр аз картошка дигар маҳсулоти ҳӯрокворӣ: биринль, орд, какао, шир, рағф, ғӯшт, моӣ ва дигар маҳсулоти озуқаворӣ тақсим карда мешавад. Ҳӯроки ройгон ва дар вақти Мавлуди Исо барои ҷавонон арчаҳои солинавӣ ташкил карда мешаванд. Дар солҳои 1933/34 танҳо дар Берлин 300 хазор арча тақсим карда шуд.

Барои ҷамъ овардани тӯҳфаҳое, ки барои харидани ин ҳама маводи азим заруранд, роҳҳои гуногун қабул карда шудаанд: коллексияҳои кӯча, ки дар онҳо ҳатто баландтарин мансабдорони давлатӣ ба сифати коллектор иштирок мекунанд, намоишҳои бефосила, вазифаҳои иҷтимоӣ, лотереяҳои кӯча, коллексияҳои ҳармоҳаи «як табақ», тӯҳфаҳои фунт стерлинги ҳӯрокворӣ, обунаҳои давлатӣ, коллексияҳои маҳсус дар кӯчаҳо ва ғайра.

Мукаммалии ташкилотро усуле, ки дар он «як таб-коллексияҳо дар Берлин гузаронида мешаванд.

***** Табдилдиҳандаи китобҳои электронӣ DEMO Нишонаҳои об*****

Шаҳри Берлин тақрибан аз 125 000 хона иборат аст; аз ҳар як хона рӯйхати сокинон тартиб дода шуда, дар ҳар хона ҳар як оила ё соҳиби мустиқил даъват карда шуда, пул ҳам карда мешавад. Саҳро, мувофиқи маблағи саҳмгузор, ӯ ба рӯйхат дохил мекунад, ки дар давоми чанд соат бо маблағи ҳамешуда ба филиали маҳаллӣ баргардонида мешавад. Танҳо дар Берлин ба ҳисоби миёна 140 ҳазор нафар ёрдамчиёни ихтиёрӣ дар қори ёрирасони зимистона машғуланд.

Инчунин бояд гуфт, ки тайёр кардани нишони сарисинагӣ ва неъматхое, ки дар рӯзҳои махсус дар кӯчаҳо фурӯхта мешаванд, барои бисёре аз бекорони минтақаҳои саноатии осебдида қору нон фароҳам овард. Масалан, дар зимистони солҳои 1933/34 ба истехсолкунандагони чангали Бавария, Тюрингия ва Саксония ба маблағи 4 миллион марка заказҳо дода шуда буданд, ҳатто Пруссияи Шарқиро бо саноати қаҳрабонӣ худ фаромуш накарданд. Барои солҳои 1934/35 арзиши ин заказҳо ба 5 миллион марка расонда шуд.

Имтиёз ба ҳама шахсони ҳуқуқӣ, сарфи назар аз наҷод ё миллат, дода мешавад.

Масалан, дар солҳои 1933/34, ба 69,336 хориҷӣ кӯмак расонида шуд, ки 29,108 нафари онҳо яҳудиён буданд. Танҳо дар Берлин 13 818 яҳудӣ ва 8 054 ғарибонро Қорҳои Кӯмаки Зимистонӣ нигоҳубин мекарданд. Маблағи умумии пулӣ ва пули барои қорҳои зимистонгузаронӣ ҳамёвардашуда иборат буд:

in 1933/34	Mks.	357,136,040.71
in 1934/35		367,425,484.89
in 1935/36		370,000,000.00

Шумораи ёрдамчиён чунин буд:

in 1933/34	16,617,681
in 1934/35	13,866,571
in 1935/36	12,923,247

Ерии бемисли деҳқононро ба қори зимистонгузаронӣ махсус кайд қардан лозим аст. Якҷанд рақамҳо инро нишон медиҳанд: Масалан, дар солҳои 1933/34 Поммерания 841.477 cwt дод, аз картошка.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

Хамаи борхоро барои корҳои зимистонгузарони зимистона рохҳои охани давлатӣ бепул мекашонданд.
Дар маъракаи солҳои 1933/34 сахми рохи охани давлатӣ дар ин алоқа 14.672.957 миллион сумро ташкил дод, ҳол он ки вазни умумии нақлиёт 59.025.995 cwt-ро ташкил дод.

Шумораи ёрдамчиёни фахрӣ, ки ба корҳои зимистонгузарони ёрирасонӣ машғуланд, ҳар сол ба ҳисоби миёна ба 1,5 миллион нафар мерасад, ҳол он ки дар маъмурияти ин ташкилот шумораи зерини мансабдорон, котибҳо ва ғайра кор мекарданд:

in	1933/34	4,116
----	---------	-------

in	1934/35	5,398
----	---------	-------

in	1935/36	about the same number
----	---------	-----------------------

Тамоми хароҷоти маъмурият танҳо камтар аз 1% аз ҳаҷми умумии воридотро ташкил медиҳад.

Фюрер ва рейхсканцлер Адольф Гитлер 27 майи соли гузашта саркомиссар Хилгенфельдтро дар якҷоягӣ бо коргарони асосии худ қабул карда, ба корҳои анҷомдодаи ташкилот баҳои баланд дод ва дар хотима ӯ гуфт, ки «Кори имдодрасонии зимистона як корнамоии беназири таърихӣ ҳар як кӯшиши миллии Олмон аст, ки танҳо бо таваҷҷӯҳ ба ин садои бузурги миллии Олмон фиристода шудааст». Иродаи неки хамдигар ва фидокории шахсӣ.